

Giới thiệu Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật

Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật vậy tại sao trước khi còn là của nhau thì không phải là bảo vật? Khi Chu Quân đưa giấy thỏa thuận ly hôn đến, Tiêu Tĩnh cực kỳ dứt khoát nói ra điều kiện người con phải là cô nuôi!

Anh ta suy nghĩ và chần chừ từ chối bằng mọi thủ đoạn rồi đến ngày quyết định anh cũng phải nói. Tiêu Tĩnh, chúng ta kết hôn mười năm, anh thật sự nghi ngờ em là một người vô tâm, trước kia em có từng yêu anh sao?

Sau một thời gian thì anh lại có vẻ hối hận với những điều mình làm, nhưng bây giờ tình đã hết nghĩa cũng đã cạn liệu cô sẽ hành xử ra sao cho phù hợp?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ly hôn

Thời điểm Chu Quân nói ly hôn, Tiêu Tĩnh rất bình tĩnh, có lẽ là do cô đã sớm có dự cảm từ trước, cho nên cô bình thản nhìn người đàn ông đã làm chồng mình suốt mười năm, đưa ra điều kiện.

"Xe, phòng ốc, công ty tất cả đều thuộc về anh, tiền gửi cố định trong ngân hàng chúng ta mỗi người một nửa, còn con thì thuộc về tôi, nếu anh đồng ý thì chúng ta lập tức ly hôn, nếu không đồng ý, tôi sẽ ra tòa kiện anh tội ngoại tình."

Chu Quân đau lòng nhìn Tiêu Tĩnh, : "Tiêu Tĩnh, chúng ta kết hôn mười năm, anh thật sự nghi ngờ em chính là một người vô tâm, em có từng yêu anh sao?"

Tiêu Tĩnh lạnh nhạt nhìn quần áo của Quỳnh Dao mua cho Chu Quân được mặc trên người. Tiểu tam cũng đã nuôi, cô còn yêu anh ta hay không thì có ý nghĩa gì chứ, làm như cô mới là người làm chuyện có lỗi với anh ta vậy. Lấy phải một người không chung thủy trong hôn nhân, cô thấy thật ghê tởm.

"Điều kiện của tôi anh có đồng ý hay không thì nói ngay đi, muốn ly hôn thì làm cho sớm, đừng ở chỗ này dằng dặc nữa. Cần thận bụng người mới của anh to ra, về sau truyền ra ngoài anh cũng khó mà nhìn mặt người khác."

Chu Quân muốn nói lại thôi, điều kiện của Tiêu Tĩnh không tính là quá đáng. Trong nhà và những gì đáng giá nhất cô cũng đã nhường lại cho anh. Phòng ốc và công ty Tiêu Tĩnh cũng không muốn, tiền gửi cố định ngân hàng chỉ hơn 1 triệu, mỗi người một nửa thì Tiêu Tĩnh cũng nhận không quá 50 đến 60 vạn. Công ty anh mỗi tháng là có thể kiếm được trăm vạn, chỉ là tiền bạc cũng đè ép không có quay vòng ra ngoài. Về phần đứa bé, anh lại cảm thấy thăm mừng trong lòng, Quỳnh Dao đã nói trước, tuyệt đối không làm mẹ ghẻ, nếu như vậy, đứa bé đi theo mẹ ruột sẽ tốt hơn đi với mình.

"Cứ như vậy đi. Anh đồng ý để con đi theo em, nhưng tiền gửi ngân hàng anh không cần, toàn bộ cho em. Hai ngày nữa anh sẽ quay vòng vốn, điều động một chút tiền trong công ty, gom đủ hai trăm vạn. Em không nên cự tuyệt, những thứ này không phải đưa cho em, là cho con trai, về sau con đi theo em, không thể để nó bị uất ức, nuôi con không phải là chuyện dễ dàng gì, những thứ này coi như là tiền nuôi dưỡng con đi, cũng coi như là một chút tâm ý của người làm cha như anh."

"Xem ra anh rất hào phóng, vậy thì tôi phải cảm ơn anh rồi." Tiêu Tĩnh cười như không cười nhìn Chu Quân. Nếu không phải cô tốt bụng, để cho anh ta có lỗi mà vẫn được lợi, thì làm sao anh ta có thể hào phóng như vậy?

"Mặc dù chúng ta không thể làm vợ chồng, nhưng anh hi vọng chúng ta vẫn là bạn bè. Về sau nếu em có chuyện gì có thể gọi điện cho anh, chỉ cần anh có thể giải quyết, nhất định anh sẽ giúp em."

"Vậy thì đành làm khó người có tình có nghĩa như anh rồi. Đã vậy, sau này nếu có việc gì tôi sẽ không khách khí với anh. Tiền gửi ngân hàng anh nguyện ý cho tôi, tôi sẽ thu nhận. Không cần chờ mấy ngày nữa, chúng ta hôm nay làm thủ tục luôn đi, bên trong không đủ hai trăm vạn, mấy ngày nữa anh có thể chuyển qua thẻ cho tôi là tốt rồi, cái này tôi có thể tin được ở anh."

". Được."

Trước kia kết hôn tốn thời gian một ngày, nhưng ly hôn chỉ mất mấy phút là xong, giấy hôn thú đã biến thành giấy chứng nhận ly hôn. Như trong dự liệu của Tiêu Tĩnh, nên một chút cô cũng không thấy đau lòng. Nhưng nếu nói một chút buồn bực cũng không có, đó là không thể nào, dù sao lúc trước cùng Chu Quân kết hôn anh ta chỉ có hai bàn tay trắng, thế nhưng lúc ly hôn, anh ta lại có không ít tài sản. Bởi vì cô chính là bộ quần áo miễn phí như mọi người thường nói, chính cái cảm giác, thật vất vả đem một người đàn ông nuôi cho béo mập, kết quả lại để cho người khác cướp mất.

Nhìn lại khuôn mặt vừa mới đau khổ của Chu Quân, còn chưa ra khỏi cục dân chánh, thì đã gọi điện thông báo cho tiểu tam của mình, giọng nói dịu dàng gấp trăm lần so với thời gian năm năm cô và anh ta yêu nhau. Người đàn ông ba mươi mấy tuổi rồi, vậy mà cũng không cảm thấy chán. Tiêu Tĩnh cảm thấy có thể là do buổi sáng ăn quá nhiều, khiến bao tử bị đau, người đàn ông phụ bạc như vậy, sớm nên quăng đi, không nên vì một chút tiền dơ bẩn mà làm mình bị uất ức cả đời, điều đó hoàn toàn không cần thiết. Hai người phụ nữ cùng chung một chồng, cô càng làm không được.

Không thèm để ý đến Chu Quân, Tiêu Tinh một mình lái xe về nhà, Chu Quân đối với hôn nhân không chung thủy khiến cô cảm thấy buồn nôn. Ly hôn xong cô lại cảm thấy vui vẻ nhiều hơn. Có lẽ anh ta nói đúng, mình quả thật không có tâm, kết hôn mười năm, Chu Quân đã chán ghét cuộc sống an bình, làm sao cô còn thích cuộc hôn nhân này đây?

Nhìn xung quanh căn nhà đã ở bao năm nay, năm đó sau khi cô và Chu Quân kết hôn đi vay tiền khắp nơi để mua được tầng chót của Duplex. Sau này lại kiên trì mua vé số, Chu Quân lại gặp vận may, tức thì trúng ngay giải đặc biệt, chẳng những trả sạch hết nợ nần, còn từ chức tự mình mở công ty. Mấy năm nay vận khí Chu Quân không tệ, mọi chuyện đều thuận lợi, công ty ngày càng phát triển, điều kiện kinh tế trong nhà cũng dần ổn định, nhìn thấy cuộc sống ngày càng tốt hơn, Tiêu Tinh mặc dù cảm thấy hôn nhân không thú vị, nhưng là chưa bao giờ nghĩ tới những việc làm sai trái trong hôn nhân, ngược lại Chu Quân lại làm chuyện ngoài dự đoán của cô.

Trong cuộc đời người phụ nữ, không có được mấy chuyện trọng đại, kết hôn sống chết cô đều đã trải qua, hiện tại ly hôn cô cũng đã làm, có thể nói cả cuộc đời này thật viên mãn, không có gì đặc biệt để tưởng nhớ, về sau sẽ cùng con sống thật tốt, ít nhất cũng tốt hơn người chồng phụ bạc kia.

Tiêu Tinh là người đặc biệt, dễ thích ứng được mọi hoàn cảnh, mặc dù cô và chồng tự do yêu đương rồi kết hôn, nhưng thời điểm Chu Quân theo đuổi cô, cô chỉ cảm thấy việc yêu đương cũng không tệ, vì vậy liền đồng ý cho anh ta theo đuổi. Sau lại kết hôn, Chu Quân thậm chí chưa từng cầu hôn với cô, chỉ là cô không cẩn thận mang thai, hai bên cha mẹ đều nói phải làm hôn lễ. Vì vậy, vừa tốt nghiệp đại học, cô liền đi đăng ký kết hôn, sau đó không tới hai tháng đưa bé ra đời.

Mặc dù hai người bên nhau có chút tùy ý, nhưng Tiêu Tinh nghĩ là cô sẽ cùng Chu Quân sống như vậy với nhau cả đời. Cô cho rằng mình và Chu Quân đã đạt được nhận thức chung, không nói hoạn nạn có nhau, ít nhất cũng có thể tương kính như tân sống qua cả đời. Có thể Chu Quân cũng đã từng ôm tư tưởng như cô, nhưng thôi, đàn ông mà, khi tiền nhiều hơn, thứ hấp dẫn cũng nhiều hơn, không có mấy người có thể ngăn cản được. Tiêu Tinh nhớ đã từng nghe một câu nói: “Đừng tưởng rằng khi gả cho một người đàn ông nghèo thì anh ta sẽ cảm kích cô, sẽ đối xử tốt với cô gấp bội. Có thể anh ta cho rằng cô không tìm được ai tốt hơn, đến khi anh ta có tiền, chỉ có một số ít là sẽ đem tiền về cho người phụ nữ trong gia đình. Nhìn thử những ông chủ kia đi, bao nhiêu người vợ đã cùng bọn họ đồng cam cộng khổ, nhưng mấy ai có thể hạnh phúc và người đàn ông của họ không vương phai tiêu tam tiêu tứ, đó chỉ là số ít.”

Tiêu Tinh thừa nhận, vấn đề của chồng mình, chính cô cũng phải có trách nhiệm, nếu như không phải là bởi vì cô lười, lười làm cho mình xinh đẹp, chẳng muốn đi gặp bạn bè của chồng, chẳng muốn đi tham gia những buổi họp mặt của chồng, chẳng muốn đi cho chồng thể diện, lười phải thể hiện cùng anh ta, có lẽ giữa bọn họ sẽ không chia cách nhanh như vậy.

Nhưng nghĩ thông suốt là một chuyện, có chấp nhận hay không là một chuyện khác. Tình cảm của hai người xảy ra vấn đề, mỗi người đều có trách nhiệm, cô nghĩ thông suốt, cho nên không tranh cãi với anh ta, chỉ là không thể tiếp nhận sự thật. Nên khi anh ta lựa chọn ly hôn, cô không dùng công phu từ ngoại tranh đoạt tài sản với anh ta, một mặt vì cô lười nói xin lỗi vì cũng có một phần trách nhiệm, mặt khác, là chẳng muốn tranh giành. Được rồi, cô chính là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Hiện tại đã ly hôn, vậy cô sẽ không cần đánh giá gì đến chồng trước nữa rồi. Tiêu Tinh rất dứt khoát, từ sau khi ly hôn với Chu Quân thì bọn họ nhất định đã trở thành người xa lạ, gì mà sau khi ly hôn vẫn là bạn bè, chỉ là lời nói trên lý thuyết thôi. Dù sao Tiêu Tinh cũng không muốn đánh giá gì đến Chu Quân nữa. Về nhà cầm hộ khẩu cùng thẻ căn cước chạy thẳng đến cục dân chính. Cô vốn là người của thành phố Z, sau đó chuyển đến thành phố S học cùng trường với Chu Quân. Sau khi kết hôn, cô cũng chuyển hộ khẩu đến nhà anh ta, bây giờ đã ly hôn nên phải đem hộ khẩu chuyển về nhà mẹ đẻ. Con trai theo mình, nên phải về nhà mẹ đẻ đi học, cho nên hộ khẩu của con và việc chuyển trường nhất định phải làm. Cô không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình chưa vội vàng như bây giờ, làm xong thủ tục liên quan, Tiêu Tinh trực tiếp đến trường học đón con.

"Con trai, về nhà thôi."

"Mẹ, sao mẹ lại vội vã gọi con về vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Con cô là một cậu bé mập mạp, nhưng đầu óc còn linh hoạt hơn nhiều so với tay chân, vừa thấy Tiêu Tinh gấp gấp đem mình về nhà, cậu đoán nhất định là đã xảy ra chuyện rồi.

"Đúng vậy, con trai, mẹ chính thức thông báo cho con...tâm nguyện muốn được đổi họ của con, đã có thể đạt được." Tiêu Tinh vỗ vai cậu, nghiêm túc nói. Cuộc đời này của cậu có hai tâm nguyện lớn nhất, một là đổi tên, hai là sửa họ, theo lời nói của cậu, chỉ cần thực hiện được một trong hai, cậu sẽ không tiếc nuôi gì nữa.

Con trai cô có một cái tên rất nghệ sĩ, gọi là Chi Ca, đáng tiếc cha của cậu họ Chu, vì vậy khi đứng chung một chỗ gọi là Chu Chi Ca. Ban đầu khi đặt tên cho con, Tiêu Tinh chỉ lo hai chữ phía sau, cảm thấy mình đặc biệt có tài. Kết quả khi ghi tên cậu vào hộ khẩu, lại nhớ đến việc chơi chữ, cô mới bắt trí bất giác nghĩ tới một bài hát gọi là [Heo chi ca]. Từ lúc cậu hiểu chuyện, cậu luôn ghét bỏ cái tên của mình, yêu cầu cô sửa họ hoặc đổi tên.

Tiêu Tinh lại cảm thấy chơi chữ như vậy thật vui, hai chữ Chi Ca nghe cũng rất nghệ thuật, kiên trì không thay đổi, hơn nữa còn buông lơi, trừ phi cô và cha cậu ly hôn, nếu không trước khi đến tuổi vị thành niên cậu đừng mơ tưởng đổi tên họ. Vì vậy, khi nghe được Tiêu Tinh nói như vậy, Chu Chi Ca suy nghĩ một chút, lập tức hiểu được.

"Mẹ và cha con ly hôn?"

"Bingo, đáp đúng rồi." Tiêu Tinh gật đầu, "Tiêu Chi Ca, tên như thế này không tệ đi, theo họ mẹ rất dễ nghe."

"Không đúng, mẹ không phải bị kích động quá chứ?" Chu Chi Ca, không đúng, tên mới thay là Tiêu Chi Ca nhìn mẹ, ly hôn mà vẫn vui mừng như vậy, "Chẳng lẽ là do kích động quá độ, mẹ, có muốn con dẫn mẹ đi bệnh viện xem một chút không?"

Tiêu Tinh: "."

"Tại sao mẹ và cha ly hôn?" Thấy Tiêu Tinh không nói lời nào, bỗng chốc yên lặng, Tiêu Chi Ca hỏi.

"Có một dì, sẽ sinh cho cha con một em trai hoặc em gái." Tiêu Tinh vỗ đầu Tiêu Chi Ca, "Xét theo pháp luật mà nói, cha con chỉ có thể cưới một người vợ, cho nên, mẹ con không thể làm gì khác hơn là cho cha con cùng người mới được vui vẻ, thành toàn cho họ."

"Con đã hiểu." Mặc dù Tiêu Chi Ca chỉ mới tám tuổi, nhưng Tiêu Tinh đã đề xướng 'giáo dục dành cho người lớn', chưa bao giờ coi cậu như đứa bé, có chuyện gì cũng sẽ thương lượng với cậu, thỉnh thoảng còn xem phim truyền hình với cậu, loại tiểu tam như thế rất tiêu biểu, cậu rất quen thuộc. Cho nên, mặc dù cha cậu gia nhập đội ngũ những kẻ phụ bạc, nhưng Tiêu Chi Ca cũng vẫn biểu đạt lập trường của mình.

"Mẹ, mặc kệ mẹ đi đâu, con cũng sẽ theo mẹ."

"Bé con ngoan, mẹ quả nhiên không có sinh làm con." Tiêu Tinh vui vẻ ôm con trai, cô biết, cậu nhất định sẽ ủng hộ quyết định của mình. Mẹ con cô là một thể, tâm linh tương thông, khó khăn gì cũng không thể đánh bại bọn họ. Về đến nhà, Tiêu Tinh đưa cậu vào phòng của cậu.

"Bé con, con tự mình thu thập đồ đạc của bản thân, vứt những thứ không vừa ý đi, lát nữa mẹ sẽ tới xách."

"Vâng." Tiêu Chi Ca gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Về nhà mẹ đẻ

Nhìn thấy cậu ngoan ngoãn thu thập đồ dùng của mình, Tiêu Tinh cũng trở về phòng bắt đầu dọn dẹp. Nếu đồ nào cô thấy thích thì đem đi, còn không thích thì trực tiếp ném ra phòng khách. Bắt đầu từ bây giờ, phòng này đã không còn thuộc về mình, đồ của cô cùng con trai, một thứ cũng sẽ không để lại. Nếu như không cần, thà rằng ném vào thùng rác cũng sẽ không để ở nơi này.

Sau hai giờ, đóng gói xong, cô đi đến cửa đưa cho nhân viên chuyển đồ 100 tệ, nhờ anh ta giúp một tay đem những thứ không cần nữa ném ra sau nhà. Sau đó chuyển lần lượt từng thùng, hành lý bao lớn bao nhỏ, túi lớn, tổng cộng có hơn mười túi. Nhân viên chuyển phát đã đem những cái cuối cùng đi, chỉ còn sót lại một cái chalo, bên trong chứa nhiều đồ vật đáng giá nhất của cô, trong đó có laptop, ví tiền, đồ trang sức, còn có quỹ đầu tư, các loại cổ phiếu. Thật ra thì cô cũng có chút hẹp hòi. Mấy năm này mặc dù cô không có ra ngoài đi làm, nhưng cũng biết một ít việc đầu tư. Mặc dù cô không chuyên nghiệp, nhưng hơn ở chỗ vận may cũng không tệ. Mà việc đầu tư này cô cũng không nói cho Chu Quân biết, nếu không, khi anh ta biết giá trị của chúng, thì sẽ không dễ dàng chia cho cô một phần nào.

"Mẹ."

"Có chuyện gì?"

"Chúng ta cứ như vậy mà đi sao?"

"Nếu không thì làm thế nào đây?"

"Sao con lại có cảm giác mình rất thê thảm. Mẹ thật ra nhìn chúng ta giống như là bị vứt đi vậy."

"Tiểu mập mập, con đừng nói mình thê thảm đến vậy, mẹ không có một chút cảm giác bị vứt bỏ nào. Thật đó, ly hôn, mẹ còn cảm thấy rất vui mừng."

"Thật sao?"

"Đúng đúng."

"Thôi rồi, mẹ, mẹ không phải người bình thường, có ai bị vứt bỏ mà còn cười được. Bệnh thần kinh à, con thấy cha nhiều tiền như vậy, sao mẹ không lấy nhiều một chút, mà lại chỉ cần tiền gửi ngân hàng? Còn công ty thì sao, một nửa là thuộc về mẹ, tại sao mẹ cũng không cần? Dù sao con cũng là con của cha, mẹ không cần thì cho con là được, làm như vậy đã cho người khác chiếm tiện nghi rồi."

"Tiểu quý này, con có biết đối với mẹ mà nói, tài sản lớn nhất chính là con hay không?"

". Mẹ không cần như vậy nha, người ta sẽ xấu hổ đó. Còn nữa, lúc thì kêu tiểu mập mập lúc lại kêu tiểu quý, mẹ không cần kêu loạn tên tuổi con. . . , tên Tiêu Chi Ca dễ nghe như vậy, không thể lãng phí, về sao phải gọi tên của con. . . con đã là học sinh tiểu học rồi."

"Mặc dù tên Tiêu Chi Ca so với Chu Chi Ca nghe dễ nghe hơn, nhưng con trai à, mẹ cảm thấy thân hình của con thích hợp với họ Chu (heo) hơn, mà không phải là họ Tiêu (tiểu = nhỏ)."

". Mẹ!"

Cùng con trai đùa giỡn, một chút khó chịu lúc ly hôn rất nhanh đã bị Tiêu Tĩnh ném tới chín tầng mây. Có điều tuy không có một người đàn ông bên cạnh, nhưng chỉ cần có bé con ở bên cô thì mọi thứ đều tốt đẹp rồi.

Từ thành phố S đến thành phố Z chỉ cần nửa giờ bay, Tiêu Tĩnh dự định mua vé máy bay khởi hành lúc 6h10. Cứ nghĩ rằng chưa đến tám giờ là có thể đến sân bay của thành phố Z. Ai ngờ sau khi cô cùng bé xết vé lên máy bay, máy bay lại bị hoãn lại, phải ngồi đợi gần hai giờ đồng hồ. Mãi cho đến lúc tất cả hành khách đều lên tiếng kháng nghị, suýt nữa thì đã đi đánh người, máy bay mới chậm chạp cất cánh. Vì vậy, khi cô đến được thành phố Z, thì đã hơn mười giờ đêm rồi, xe buýt ở sân bay cũng không còn. Mặc dù trong sân bay còn có tàu riêng, nhưng có lẽ chuyến tàu đi đến nhà cô đã khởi hành vài phút trước rồi, mà chuyến tàu này cách hai giờ mới có một chuyến. Có nghĩa là nếu như muốn ở đây chờ chuyến tàu kế tiếp, thì phải ngồi ngay ngốc ở sân bay hai tiếng đồng hồ.

Hơn nữa tàu chạy tương đối chậm, nhà cô lại ở trong trung tâm thành phố, về đến nhà cũng khoảng nửa tiếng. Tiêu Tĩnh nghĩ đến phải ngồi xe lâu như vậy, đã cảm thấy chịu không nổi, quả quyết kéo con trai đi ra ngoài khu xe taxi chờ. Cho dù thời gian cũng giống nhau, nhưng ít nhất xe taxi ngồi cũng thoải mái hơn nhiều, Tiêu Tĩnh nghĩ như vậy.

Khoảng thời gian này đồng thời có mấy chuyến bay hạ cánh, phần lớn mọi người không muốn chờ tàu trong sân bay, mà trực tiếp đi đến điểm xe taxi. May mắn là những người tài xế taxi kia đều có kinh nghiệm, biết hiện tại ở sân bay tương đối nhiều người, cho nên rất nhiều tài xế đã lái xe trông đến chờ khách. Tiêu Tĩnh dẫn theo con trai xếp hàng rất lâu, nhìn từng chiếc xe giống nhau, thay phiên nhau chạy đến. Cũng may, vẫn còn xe cho cô. Nhìn từng chiếc xe taxi được lái đi, cô cùng con đi chuyển từ từ về phía trước. Hơn mười phút sau, đã đến phiên cô, cũng may cô là người ngồi trên chiếc xe taxi cuối cùng.

Xem ra, vận may của cô cũng không tệ, Tiêu Tĩnh vui vẻ nắm lấy tay con chạy về phía chiếc xe taxi, “Bé con, xem ra chúng ta cũng rất may mắn nha, đi thôi, về nhà.”

Khi ly hôn cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ muốn rời đi thôi. Việc đầu tiên, Tiêu Tĩnh muốn trở về nhà, nhưng khi đã đến trước cửa, cô lại có cảm giác lo sợ, mặc dù cách lần trước cô trở về nhà chỉ hơn nửa năm.

Tiêu Chi Ca bị Tiêu Tĩnh nắm tay đứng ngoài cửa nhà của ông bà ngoại, nhìn Tiêu Tĩnh nghi hoặc, “Mẹ, tại sao chúng ta không gõ cửa? Chúng ta đã đứng đây nửa giờ rồi.”

“Mẹ đang suy nghĩ, mẹ ly hôn như vậy, không biết ông ngoại, bà ngoại của con sẽ phản ứng như thế nào?” Tiêu Tĩnh thờ dãi, năm đó khi cô khẳng khái muốn gả cho Chu Quân, mẹ đã khóc rất nhiều. Bây giờ đã ly hôn rồi, có phải hay không sẽ mắng cô tự làm tự chịu?

“Nhưng chúng ta chúng không thể đứng ở đây mãi được, chân của con cũng mỏi rồi.” Tiêu Chi Ca kháng nghị nói.

“Chỉ đứng mới một chút mà đã mỏi, con thật vô dụng, về sau phải vận động nhiều một chút.” Tiêu Tĩnh nghiêm trang dạy dỗ con, thừa dịp bé không để ý mà nhúc nhích chân một chút, thật ra thì cô cũng rất mỏi.

Tiêu Chi Ca nghe vậy liếc mắt khinh thường cô, mặc dù bé không hiểu được nội tâm của Tiêu Tĩnh, nhưng bé quyết định không ngu ngốc cùng Tiêu Tĩnh đứng trước cửa nữa, nhân lúc cô không chú ý, lập tức đưa tay ấn chuông cửa, ‘Leng keng, leng keng,’

Hành lang yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng chuông cửa, làm Tiêu Tĩnh sợ hết hồn, trợn mắt nhìn bé một cái, sau đó chỉ kịp nặn ra khuôn mặt tươi cười, cánh cửa đã mở ra, khuôn mặt hiền từ của cha Tiêu xuất hiện trước mắt.

Không nghĩ tới trẻ như thế này mà con gái cùng cháu trai vốn dĩ đang ở thành phố S xa xôi lại xuất hiện ở đây bấm chuông cửa nhà mình. Đến người bình thường luôn bình tĩnh như cha Tiêu cũng không nhịn được sửng sốt, “Tiêu Tĩnh, Chi Ca?”

“Cha!” Tự cho là mình rất kiên cường, nhưng khi nhìn thấy gương mặt của cha, giọng nói của Tiêu Tĩnh bỗng dưng nghẹn ngào, cất lên một tiếng, lại không nói nên lời.

“Tiêu Tĩnh, làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Cha Tiêu bị dọa giật mình.

“Ông ngoại, mẹ cùng cha đã ly hôn.” Tiêu Chi Ca nhanh chóng mở miệng.

“Cái gì!” Cha Tiêu cùng mẹ Tiêu vừa mới ra xem ai đến nhà trẻ như vậy đồng thời ngạc nhiên mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Uất ức

Editor:Mèo Băng

"Mau vào trước hãy nói." Sau giây phút giật mình, cha Tiêu phản ứng đầu tiên, vội vàng đưa con gái cùng cháu ngoại vào nhà. Mẹ Tiêu thì lôi kéo con mình xoay trái xoay phải quan sát toàn bộ, nhìn xem cô có bị thương hay không. Cha Tiêu đem nước cho bọn họ uống. . . , sau đó ngăn lại hành động của vợ mình.

"Bà à, bà đừng kích động như vậy, hãy để cho con nó nói, Tiêu Tĩnh, đã xảy ra chuyện gì, đang êm đẹp, tại sao muốn ly hôn liền ly hôn?"

"Con. . . ." Tiêu Tĩnh chỉ nói được một chữ đã không nói lên được chữ thứ hai, cô không biết tại sao, khi nhìn thấy cha mẹ, trong lòng giống như có muôn vàn uất ức, nước mắt bất tri bất giác lại chảy ra.

"Oa ~~~" Nhìn thấy con mình khóc thương tâm như vậy, theo trực giác của bà nhất định cô đã chịu ủy khuất rất lớn, nhất thời tự trách mình năm đó đã không đủ cứng rắn, nếu không con của bà cũng sẽ không gả đi xa như vậy, kết quả bị người khác khi dễ mà nhà mẹ đẻ cũng không hay biết. Nghĩ đi nghĩ lại bà không khỏi thấy xót xa trong lòng, bật khóc, tiếng khóc so với Tiêu Tĩnh còn lớn hơn.

"Bà xã, bà khóc cái gì?" Cha Tiêu vỗ trán, năm nay bà ấy cũng đã năm mươi mấy tuổi rồi, cảm xúc còn giống trẻ con như vậy.

"Con gái yêu của chúng ta bị người ta khi dễ mà tôi còn không biết, từ nhỏ nó đã mạnh mẽ, chưa từng khóc, hiện tại lại khóc. Như vậy không phải đã chịu nhiều uất ức sao, sao tôi có thể không đau lòng được chứ, làm sao có thể không khóc đây?" Mẹ Tiêu khóc đến nước mắt nước mũi tèm nhem, giống như một đứa trẻ.

"Con gái à, con nói cho mẹ biết, Chu Quân đã khi dễ con như thế nào, mẹ sẽ đi báo thù cho con. Nó đối với con ra sao, mẹ sẽ trả lại cho nó gấp mười lần như vậy, mẹ muốn cho nó biết vì sao bông hoa lại có màu đỏ!"

"Phốc. . . ." Vốn đang cảm thấy rất uất ức nhưng khi Tiêu Tĩnh nhìn thấy dáng vẻ của mẹ như vậy, nhất thời uất ức không nổi nữa, mẹ Tiêu đi đến nơi nào đều mang lại tiếng cười. Người vốn cần an ủi là cô, kết quả hiện tại phải đến dỗ dành mẹ.

"Mẹ, đừng khóc, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, trên đời này nhiều nhất chính là đàn ông, người này không tốt thì cứ vứt đi, không đáng giá để mình phải tự làm khổ bản thân."

"Tại sao con có thể nói như vậy, tình yêu là cao thượng nhất, thuần khiết nhất." Mẹ Tiêu là người luôn ủng hộ tình yêu trong sáng, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai vấy bẩn tình yêu, "Mặc kệ trên đời này có bao nhiêu người đàn ông ưu tú, mẹ vĩnh viễn chỉ có một mình cha của con, nếu như trên thế giới chỉ còn lại một người đàn ông, mà người kia không phải cha của con, mẹ tình nguyện sống cô độc đến chết, chứ tuyệt đối sẽ không chọn người đàn ông kia."

Trong bộ dạng mẹ như một dũng sĩ hung hãn bảo vệ tình yêu của mình, nhìn lại cha không nói lời nào đưa ánh mắt cảm động nhìn bà, Tiêu Tĩnh nhìn cảnh này trong sâu thẳm như bị kích thích, có chút rung động vuốt ngực mình.

"Cha, mẹ, con có chút mệt, muốn đi nghỉ ngơi."

"Phòng của con vẫn luôn được dọn dẹp, con trở về phòng đi nghỉ đi. Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần trở lại là tốt rồi, nơi này vĩnh viễn đều là nhà của con." Cha Tiêu sờ đầu con gái, "Ngủ một giấc, ngày mai sẽ là một ngày mới."

"Vâng." Tiêu Tĩnh gật đầu, có một người thông minh, lớn lên đẹp trai lại dịu dàng là một người đàn ông tốt của Cố gia là cha của mình cũng không phải là một chuyện tốt. Từ nhỏ lấy cha để so sánh, không thể trách cô đối với những người đàn ông khác không có cảm giác. Thực sự nếu đem họ so sánh với cha cô thì chênh lệch quá xa. Nên với tính cái lười biếng này của cô, nếu không, cũng sẽ không cùng Chu Quân trải qua mười năm.

Tự mình trở về phòng, cách bày biện trang trí vẫn như cũ, tự dung sinh ra cảm giác thân thiết. Hôm nay đã giầy vò cả ngày, đúng thật mệt mỏi, bình thường luôn mất ngủ, nhưng hôm nay vừa nằm xuống giường, không tới mấy phút đã đi gặp Chu công rồi.

Ở phòng khách, thấy con đã vào phòng, cha Tiêu mới hỏi cháu trai mình chuyện gì đã xảy ra, đừng nghĩ cháu ông còn nhỏ tuổi, nhưng lại rất thông minh, tư tưởng chính chắn, rất giống ông khi còn bé, vì vậy trong lòng cha Tiêu cực kì thích cháu ngoại đáng yêu này.

Tiêu Chi Ca đem những chuyện mình biết đầu đuôi ngọn ngành kể hết cho ông bà ngoại. Thoải mái biến tâm tình của mẹ Tiêu chuyển thành tức giận, nếu cha Tiêu không ngăn cản, thì có lẽ mẹ Tiêu đã lập tức mua vé máy bay đi đến thành phố S đánh cái thằng con rể phụ bạc kia một trận.

"Chi Ca, cháu có đôi bụng hay không, có muốn ông bà chuẩn bị đồ ăn khuya cho cháu không?" Cha Tiêu cùng mẹ Tiêu kết hôn nhiều năm như vậy, biết rõ làm sao để đòi đi sự chú ý của vợ.

Quả nhiên, khi nghe được cha Cha Tiêu nói như vậy, đôi mắt mẹ Mẹ Tiêu lập tức phát sáng lên nhìn cháu ngoại, làm ra động tác của Tập Oa Y, "Đúng vậy, tiểu Chi Ca, cháu nhất định là đôi bụng rồi đúng không, ông bà yêu thương cháu nhất, tại sao có thể để cháu đói được, cháu chờ một chút, bà lập tức chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho cháu."

Bởi vì mẹ Tiêu vốn có dáng dấp của Tập Oa Y, cộng thêm được bảo dưỡng kĩ, khi đi trên đường căn bản là không nhìn ra được tuổi thật của bà. Thậm chí thường có những người đàn ông trẻ tuổi gọi điện làm quen. Vì vậy khi bà làm ra động tác của Tập Oa Y, trong mắt hai người đàn ông một lớn một nhỏ, chẳng những không cảm thấy giật mình, ngược lại còn cảm thấy vui tai vui mắt.

Nhìn bà ngoại nhún nhảy một cái chạy về phòng bếp, Tiêu Chi Ca cảm thán lần thứ N, khi nào mới thấy được mẹ mình làm ra động tác vui tai vui mắt như vậy?

Cần thận nhìn lại Tiêu Tinh cùng mẹ Tiêu, thật ra thì khuôn mặt hai người rất giống nhau. Nhưng đáng tiếc chính là Tiêu Tinh rất lười, không thích làm đẹp cho mình, tính tình thì hướng nội giống cha Tiêu. Cho nên khi hai người đứng chung một chỗ, từng bị người khác nói mẹ Tiêu là em còn Tiêu Tinh lại là chị.

Cái người không tìm không phải đi gặp Chu công kia căn bản không biết trong lòng con trai. Mẹ Tiêu bận rộn hơn nửa giờ cũng đã chuẩn bị xong bữa ăn khuya tình yêu. Bánh mì nướng được đặt trên một cái đĩa lớn với rau xà lách, bên cạnh là mớ ớt chén mì sợi phía trên là trứng trần nước sôi. Đem một khay cơm tình yêu ra khỏi phòng bếp.

"Đến đây, bà ngoại đã chuẩn bị xong bữa cơm tình yêu cho cháu rồi, tiểu Chi Ca, có phải đã lâu rồi không được ăn thức ăn bà ngoại làm có đúng không, cháu còn nhớ hương vị thức ăn của bà không, mau đến ăn đi."

Tiểu Chi Ca giương mắt nhìn cái khay trên tay bà, nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù bình thường cậu ăn khá nhiều, nhưng khi nhìn đến lượng thức ăn mẹ Tiêu chuẩn bị lượng nếu để cho cậu ăn hết toàn bộ, cậu nghĩ, mình sẽ ăn rất no, ngẩng đầu giương mắt khá ái nhìn bà ngoại, Tiểu Chi Ca yếu ớt hỏi:

"Bà ngoại, bữa ăn khuya này có phải.....phong phú quá không?"

"Phong phú sao, bà còn cảm thấy nó đơn điệu chứ, bà ngoại không kịp chuẩn bị, nếu sớm gọi điện cho bà thì bà sẽ làm tốt hơn. Không sao đâu tiểu Chi Ca, cháu ăn đi, hôm nay đành ăn tạm vậy. Bắt đầu từ ngày mai, bà ngoại đảm bảo, mỗi ngày trừ ba bữa cơm phong phú, bà ngoại còn chuẩn bị bữa ăn khuya tình yêu." Mẹ Tiêu cảm thấy nấu cơm cha người mình yêu thương là chuyện vô cùng hạnh phúc, giờ phút này bà đột nhiên nghĩ, con gái ly hôn thật ra cũng không phải là chuyện gì xấu, còn mang theo cháu ngoại trở về, ngày sau con gái cùng cháu ngoại không phải ngày ngày có thể ăn thức ăn mình nấu rồi sao?

Nghĩ như vậy, tinh thần mẹ Tiêu hăng hái hăng lên, thúc giục cháu bà mau ăn, sau đó vào bếp đem phần cơm còn lại đi đến phòng của con gái.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Điều không tim không phổi như nhau

Editor: Mèo Bông

Dù sao cha Tiêu cùng mẹ Tiêu đã là vợ chồng nhiều năm rồi, ông hiểu rất rõ bà ấy, nhìn gương mặt rồi rầm của cháu ngoại, ông bình tĩnh mở miệng an ủi, "Bà ngoại của cháu là do được gặp lại cháu nên rất vui vẻ, bà ấy á, khi càng yêu thương một người, sẽ càng hết lòng nấu những món ăn ngon cho người đó ăn, cháu cứ ăn đi, ăn được bao nhiêu thì ăn, nếm thử hương vị thức ăn của bà cháu, mì bà ấy làm vô cùng ngon."

"Ông ngoại, cháu nghe người ta nói, muốn trói chặt tâm một người, trước tiên phải bắt được dạ dày của người đó. Năm đó có phải ông đã bị tài nấu nướng của bà ngoại hấp dẫn mới cùng bà kết hôn?" Tiểu Chi Ca sớm biết tài nấu nướng của bà ngoại không tệ, nhất là những món ăn trước mặt, cậu không có khách khí, cầm lên chiếc đũa gấp mì cho vào miệng, quả nhiên, thơm quá, miệng vừa ăn, vừa nói, đồng thời trong lòng cũng suy nghĩ. Tài nấu nướng của mẹ so với bà ngoại quả thực không thể khen được. Không trách được ông cùng mà đã là vợ chồng nhiều năm mà vẫn còn rất yêu thương nhau, còn cha và mẹ cậu, thì mỗi người một ngã.

Cha Tiêu nghe cháu ngoại hỏi như thế, khoe miệng không nhịn được co quắp hạ. Những người thường thức tài nấu nướng hôm nay của mẹ Tiêu, sẽ không ai tin tưởng rằng năm đó khi bà mới bắt đầu học nấu ăn, đường muối bột ngọt luôn không phân biệt được, thức ăn làm ra không ngọt thì chua. Lần nào học nấu ăn bà cũng tràn đầy niềm tin, mà ông đây chính là người ăn những món đó. Vừa nghĩ đến những tháng ngày kia, bụng cha Tiêu vẫn còn cảm giác đau đớn.

Tiểu Chi Ca không nhận được đáp án của ông ngoại. Ngẩng đầu nhìn vừa hay bắt gặp được nét mặt hạnh phúc của người đang nhớ lại quá khứ ngọt ngào, ánh mắt cậu không khỏi ảm đạm, tại sao cha mẹ của cậu không hạnh phúc được như họ?

Tiểu Chi Ca yên lặng ăn thức ăn của mình, cha Tiêu chìm vào đoạn ký ức dường như khổ sở, nhưng chính ông cũng không biết trên mặt ông lúc này là nụ cười hạnh phúc. Cũng khó trách Tiểu Chi Ca sẽ hiểu lầm, cứ coi như đoạn năm tháng đó với ông là khoảng thời gian khổ sở. Nhưng bước đường cùng Chu Du đánh Hoàng Cái này, là một người muốn đánh, một người nguyện chịu đựng.

Mẹ Tiêu không biết cháu ngoại cùng chồng đang bàn về mình, bà bung thức ăn mà mình đã chuẩn bị cho con gái, nhẹ nhàng gõ cửa phòng, không nghe thấy tiếng trả lời liền đẩy cửa vào.

"Tiêu Tinh, mẹ đi vào đó, mẹ chuẩn bị cho con thức ăn khuya."

Nói được nửa câu, mẹ Tiêu bước vào phòng con gái, phát hiện người nằm trên giường đã ngủ thiếp đi, áo quần cũng không thay ra, máy điều hòa cũng không mở, vậy mà không thấy nóng.

Đặt cái khay lên bàn, mẹ Tiêu rón rén mở ngăn kéo lấy điều khiển mở máy điều hòa, điều chỉnh nhiệt độ thích hợp, sau đó ở bên cạnh nhìn gương mặt say ngủ của. So với bà, mặt con gái tròn hơn một chút, cộng thêm nó không thích ăn diện, chỉ thích mặc quần áo màu trắng, cho nên nhìn trông giống một bà

cụ non hơn. Mẹ Tiêu nhớ đến lúc trước sắp đến năm mới, hai mẹ con cùng nhau đi mua sắm ở cửa hàng quần áo tình thần hăng hái lôi kéo con gái đến thử đồ, thật vất vả mới thuyết phục được con gái, nhìn trúng được một cái áo, mặc thử liền thấy cũng không tệ. Lúc con gái chuẩn bị mua nó, kết quả bị một cậu của nhân viên bán hàng nói hai chị em trông rất giống nhau, nếu mặc lên cái áo này, nhất định sẽ càng xinh đẹp hơn, nhờ cậu nói đó trong nháy mắt sắc mặt con gái bà tối sầm lại, cời áo ra chạy lấy người.

Nhớ đến gương mặt đen thui của con gái, mẹ Tiêu không nhịn được cười trộm, bà biết con gái bà chính là người không thích trưng diện, nhưng dù sao cũng là con gái, trong lòng cũng không muốn bị người khác nói mình già. Bình thường cũng có người nói bà cũng con trông như hai chị em. Đó là bởi vì trông bà không già chút nào, cộng thêm việc biết cách trang điểm, trông giống chị em cũng là điều bình thường, nếu nói nó là chị thì cho dù không dễ ý cũng sẽ tức giận.

Thời gian luôn trôi qua rất nhanh, mẹ Tiêu nhớ đến lúc con gái bằng tuổi Tiêu Chi Ca, bộ dạng rất đáng yêu, dần dần có người tặng cho nó chocolate rồi đến thư tình. Khi ấy bà đã suy nghĩ, đến khi trưởng thành con mình sẽ gả cho nậu đàn ông như thế nào, có giống như người chồng ưu tú của bà hay không?

Đối với việc con bà chọn Chu Quân, mẹ Tiêu đến bây giờ vẫn nghĩ mãi không ra, ban đầu bà phản đối hai người ở cùng một chỗ, ngoại trừ nơi ở cách khá xa, còn có nguyên nhân chủ yếu nhất chính là bà cảm thấy Chu Quân không xứng với con gái mình, nhưng tính tình nó buồn bình như vậy, một khi đã quyết định thì sẽ không từ bỏ, làm theo ý mình. Chỉ là bà không nghĩ đến, người đàn ông mà con gái muốn gả, cuối cùng vẫn làm thương tổn nó.

Con gái như hoa như ngọc của bà, lại bị một tên đàn ông thôi làm thương tổn. Chỉ cần nghĩ đến việc này, mẹ Tiêu không nhịn được rung rung, con gái bảo bối từ nhỏ được bà nâng như trứng hứng như hoa, sao lại bị người ta khi dễ chứ?

Nếu như năm đó bà cứng rắn thêm một chút, ngăn cản con, thì hôm nay có thể nào sẽ không xảy ra chuyện làm cho bà đau lòng như vậy?

Mẹ Tiêu nhận thấy, là do năm đó bà không đủ cứng rắn, cho nên mới tạo thành bị kịch ngày hôm nay. Nếu như năm đó bà kiên quyết, có thể con gái sẽ không phải đối mặt với chuyện này, càng nghĩ bà càng tự trách bản thân mình, bà không nhịn được che miệng khóc lên.

Dàn xếp xong bữa ăn khuya của cháu ngoại, cha Tiêu tìm đến phòng con gái, bắt gặp vợ yêu đang che miệng ngồi khóc thút thít ở bên giường. Dừng một chút, ông đi tới, đưa tay nhẹ nhàng đặt trên vai vợ. Mẹ Tiêu ngẩng đầu, nhìn chồng, lúc này nước mắt càng chảy ra như thủy triều, nghẹn ngào kêu lên:

"Ông à ~"

"Ừ ~" Cha Tiêu nhẹ nhàng ôm vợ vào lòng, "Đừng khóc, đừng đánh thức con gái, để nó nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta đi ra ngoài đi bà nó à."

Mẹ Tiêu liếc mắt nhìn con gái, nhẹ nhàng gạt đầu, "Được."

Cha Tiêu nửa ôm vợ trở về phòng, đóng cửa phòng lại, Mẹ Tiêu cũng nhìn không được nữa, nhào vào trong ngực cha Tiêu nhỏ giọng khóc, "Ông à, đều tại tôi, có phải không? Nếu như năm đó tôi kiên quyết không để hai đứa nó ở cùng một chỗ, thì tội nó cũng sẽ không ở cùng nhau, nếu là như vậy, bảo bối của chúng ta cũng sẽ không bị người ta làm thương tổn."

Cha Tiêu thở dài một hơi, đem vợ kéo lại, nhẹ nhàng ôm bà từ phía sau, "Chuyện không liên quan đến bà."

"Người đàn ông phụ bạc kia, tôi nhất định phải gọi điện mắng nó một trận." Khóc được một lát, mẹ Tiêu không cam lòng nói, nếu như vậy mà bỏ qua cho nó, bà không cam lòng.

"Được rồi, đừng mắng." Cha Tiêu ngăn cản vợ.

"Ông!" Mẹ Tiêu dậm chân, không cho phép bà đi tìm đánh nó một trận cũng không cho bà mắng nó, bà thật không cam lòng.

Cha Tiêu kiên nhẫn giải thích cho vợ, "Chu Quân cho dù khốn kiếp, nhưng nó cùng con gái cũng đã mười năm vợ chồng, nếu chúng ta đánh nó, mắng nó, vậy chẳng phải là đã thừa nhận con chúng ta có mắt không trông lại đi chọn một mảnh vụn sao?"

"Nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ qua cho nó như vậy sao?" Mẹ Tiêu nghe vậy không cam lòng hỏi.

"Ngốc quá, bà đã quá coi thường con gái chúng ta rồi, nó sao có thể để mình thua thiệt người khác chứ?" Cha Tiêu mỉm cười nhìn vợ.

"Nhưng bảo bối cũng vừa mới khóc xong, nó đã lớn như vậy, tôi cũng chưa từng thấy nó vì chuyện gì mà khóc." Mẹ Tiêu nản lòng, nản chí nói.

"Vậy cũng tốt, nếu khóc rồi, vậy thì cũng coi như mọi chuyện đã qua." Cha Tiêu nói: "Con gái của chúng ta, cũng như bà không tìm không phỉ, chuyện gì đều không để ở trong lòng, nhưng nó với Chu Quân dù sao cũng đã là vợ chồng chung sống với nhau mười năm. Đen đui bị Chu Quân phản bội mà một ít cảm xúc cũng không có, đó mới gọi là không bình thường, mà nay nó đã khóc, chứng tỏ nỗi buồn phiền trong lòng cũng đã phát tiết ra, nó sẽ không để ở trong lòng. Tôi cam đoan với bà, sáng sớm ngày mai tỉnh lại, nó sẽ vui vẻ trở lại, chuyện đã như vậy, thì cứ như vậy mà trôi qua đi. Nếu con gái đã bỏ qua rồi, thì cái tên họ Chu kia cùng chúng ta cũng không có nữa điểm quan hệ. Sao chúng ta phải cùng người xa lạ so đo, không cần phải lãng phí nét mặt với người không đáng."

Mẹ Tiêu nghe lời cha Tiêu nói cũng rất có đạo lý, nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đúng, dậm chân nói, "Ai không tìm không phỉ chứ, Tiêu Từ Mặc ông nói rõ ràng coi!"

Cha Tiêu nói thầm Vợ à, bà rốt cuộc có nắm bắt được trọng điểm hay không đây =

Chương 5: Âm áp

Editor: Mèo Bông

Bởi vì hiện tại trong nhà có nhiều hơn hai người, nên sáng sớm ngày thứ hai mẹ Tiêu liền rời giường chuẩn bị bữa sáng. Cha Tiêu từng nói, phương thức biểu đạt với người mà bà yêu thương chính là bày ra tài nấu nướng của mình. Sở thích này bắt đầu từ mối tình đầu tiên của bà. Lúc đầu cha Tiêu cũng không thích mẹ Tiêu, nhưng trong từ điển của mẹ Tiêu không có hai chữ bỏ cuộc. Năm đó thời điểm mẹ Tiêu chủ động theo đuổi cha Tiêu có lúc thắng lúc thua, sau đó lại khi bại khi thắng. Nhưng từ một khía cạnh nào đó chúng ta cũng không khỏi hâm mộ tính tình cố chấp đó của bà, ví dụ như tính bất chấp, kiên định ..., thế nhưng năm đó khi mẹ Tiêu đem tinh thần khi thắng khi bại đặt vào việc nấu nướng. Dạ dày cùng lưỡi của cha Tiêu đã trải qua những khảo nghiệm vô cùng bi thảm, ông cũng từng hoài nghi có phải chăng là mẹ Tiêu đang cố ý chinh mình hay không. Giống như bà ấy coi ông là kẻ thù giết cha mà không phải là người mà bà thâm mến nhiều năm vậy.

Cũng không biết nguyên nhân tại sao, năm đó dù học thế nào tài nấu nướng cũng không tiến bộ được. Nhưng sau khi sinh con rồi ở cữ xong, bà giống như không cần thấy dạy cũng biết, tài nghệ nấu nướng của bà nhanh chóng bay vọt lên cao. Cha Tiêu đến bây giờ vẫn nhớ nét mặt sững sờ của mình khi lần đầu tiên ăn được món ăn có mùi vị bình thường mà mẹ Tiêu đã làm. Một khắc kia ông cảm giác được chính ông là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới này, vợ ông chính là người đầu bếp giỏi nhất, trong lúc vô tình ông đã đặt yêu cầu đối với thức ăn xuống mức thấp nhất.

Sáng sớm nhìn thấy vợ ở trong bếp vui sướng bận rộn, cha Tiêu cảm ngược tờ báo mà cũng không chú ý, mắt cứ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của vợ. Bất tri bất giác nhớ lại những năm tháng thời niên thiếu. Rửa mặt xong chuẩn bị ăn điểm tâm Tiêu Chi Ca đi tới trong phòng khách bất gặp được dáng vẻ ngáy ngốc của ông ngoại đang cười khúc khích nhìn bà ngoại ngay cả tờ báo bị cảm ngược cũng không có phát hiện.

Khó trách năm đó lúc Tiêu Tĩnh thi đại học kiên quyết muốn đi nơi khác để học. Ngày ngày ở nhà chứng kiến cảnh cha mẹ ân ái, Tiêu Tĩnh từ nhỏ đã cảm thấy trong gia đình này mình như người dư thừa, dĩ nhiên, cô cũng chưa nói qua. Cha mẹ Tiêu dĩ nhiên sẽ không biết được trong lòng tâm can bảo bối của bọn họ nghĩ như vậy. Đến bây giờ bọn họ vẫn cho rằng hành động năm đó của Tiêu Tĩnh là hành động phản nghịch thời kỳ trưởng thành, hoàn toàn không biết rằng đó là vì muốn thoát ly khỏi bọn họ.

"Ông ngoại, ông ngoại!" Không phải Tiêu Chi Ca cố ý muốn đánh gãy hồi tưởng của ông ngoại, mà cậu cảm thấy bộ dáng này của ông ngoại quá ảnh hưởng đến hình tượng cơ trí của ông trong lòng cậu.

"A, là Chi Ca à, rời giường rồi sao, chào buổi sáng." Nghe giọng nói của cháu ngoại, Cha Tiêu như không có chuyện gì xảy ra đưa mắt nhìn sang cậu, không giống như đang ngăn người bị bắt gặp.

"Ông ngoại sớm, ông à tờ báo ông cảm ngược rồi." Tiêu Chi Ca ngây thơ nhắc nhở ông ngoại.

Cả phòng im ắng. Cha Tiêu yên lặng đem tờ báo lật ngược lại, "Thật ra thì ông ngoại muốn thử cảm giác đọc ngược là như thế nào thôi."

"Đó ~" Tiêu Tử Mặc vậy tôi hỏi ông cảm giác đọc báo ngược như thế nào chứ, mẹ Tiêu nghe giọng nói của cháu mình, sung sướng kêu lên, "Tiêu Chi Ca, chào buổi sáng."

"Bà ngoại, chào buổi sáng." Tiêu Chi Ca lực chú ý của cậu chuyển hướng, cha Tiêu vừa đúng lúc nghiêng đầu thoát khỏi tình cảnh lúng túng vừa nãy bị cháu mình bắt được ông đang ngăn người, chờ Tiêu Chi Ca quay lại đối diện với ông, ông đã khôi phục dáng vẻ nghiêm trang cơ trí như thường của mình.

Mẹ Tiêu vừa đem bữa ăn sáng đặt trên bàn, vừa hướng Tiêu Chi Ca nói: "Bà ngoại đã chuẩn bị bữa ăn sáng rồi đó, tiêu Chi Ca, nhanh đi gọi mẹ rời giường ăn đi cháu."

"Vâng." Tiêu Chi Ca gật đầu, chạy đến phòng của mẹ, gõ ba cái, sau đó đẩy cửa vào, "Mẹ, thức dậy."

Đáp lại cậu là gương mặt say ngủ của Tiêu Tĩnh, Tiêu Chi Ca đang muốn đến gần Tiêu Tĩnh kêu thêm lần nữa, đột nhiên phát hiện ở trên tủ đầu giường đặt một cái khay cùng chén đã sạch bóng, nếu như cậu nhớ không lầm, đây là thức ăn tối hôm qua bà ngoại chuẩn bị, số lượng thức ăn kia, Tiêu Chi Ca rất hiểu Tiêu Tĩnh, cho dù đói, cô cũng sẽ chia làm hai lần ăn, cho nên.

Tiêu Chi Ca đem cái chén trống không bỏ lại trong khay, bung đi ra ngoài, "Bà ngoại, mẹ không đói."

Mẹ Tiêu ngẩng đầu nhìn cái khay trên tay cháu, chén tô sạch bóng, trong phút chốc đã sáng tỏ, "Xem ra tiêu Tĩnh lúc tối có dậy ăn khuya còn ăn hết sạch. Vậy cũng tốt, cứ để nó ngủ đi, đợi nó tỉnh dậy thì hãy ăn sáng. Ông à, tối đây ăn đi, tiêu Chi Ca, mau tới đây ngồi, nhìn xem bữa ăn sáng phong phú hôm nay bà ngoại chuẩn bị cho cháu này."

"Woa, thật sự rất phong phú nha." Tiêu Chi Ca ngồi xuống, thấy trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, bữa ăn sáng kiểu Trung Tây kết hợp rất nhiều món, đã mất rất nhiều công sức của mẹ Tiêu phải chuẩn bị từ sớm.

"Buổi sáng nhất định phải ăn cháo, về phần ăn cháu cùng với món gì thì tùy hai người lựa chọn." Mẹ Tiêu múc cho chồng cùng cháu ngoại mỗi người một chén cháo, trên bàn bày rất nhiều thức ăn, có bánh bao, bánh mì sandwich, trứng trần nước sôi, trứng vịt muối, trứng gà luộc, xúc xích, sữa đậu nành, sữa tươi, bánh tiêu, sốt cà chua, salad tương, vân vân. Đối với bữa ăn sáng gia đình mà nói, bữa ăn như vậy đã rất phong phú rồi.

Tiêu Chi Ca húp một ngụm cháo, sau đó cầm một miếng sandwich phết lên một ít salad tương cùng với sốt cà chua kẹp lại với nhau rồi ăn. Bà ngoại đã ra tay, quả nhiên không có chỗ nào để chê, Tiêu Chi Ca ngồi ăn say sưa ngon lành.

"Bà à, bà đừng cứ ngồi nhìn nữa, mau ăn đi." Cha Tiêu thấy mẹ Tiêu cứ cười híp mắt nhìn cháu ngoại ăn, không khỏi nhắc nhở, "Bạn rộn từ sáng sớm đến giờ, bà không thấy đói bụng sao?"

"Bà ngoại, bà nhìn cháu làm gì, bà cũng ăn đi, bà ngoại, ăn trứng gà này." Tiêu Chi Ca cầm quả trứng gà đưa cho mẹ Tiêu.

"Đây là cho bà sao, cảm ơn tiểu Chi Ca, tiểu Chi Ca thật đáng yêu, bà ngoại càng nhìn càng thích, nhìn bao nhiêu cũng không đủ." Rõ ràng chỉ là một quả trứng gà mà thôi, hơn nữa đó còn do chính bà nấu, Tiêu Chi Ca cũng chỉ đưa đến cho bà, mẹ Tiêu đã lập tức biểu hiện một cách khoa trương, bộ dáng vui mừng. Thấy vậy trên mặt hai ông cháu đã xuất hiện vài vạch hắc tuyến.

Không thể không nói, có mẹ Tiêu ở đây, nơi này vĩnh viễn sẽ không tịch mịch. Ở Tiêu gia trong lúc ăn cơm cũng không có quy củ gì, ngược lại, vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm có thể nói là một loại phẩm vị. Ba người vừa ăn vừa thảo luận an bài mọi việc hôm nay. Vì có cháu ngoại tới, mẹ Tiêu lập tức nghĩ đến rất nhiều địa điểm, muốn dẫn Tiêu Chi Ca đi chơi, thấy tâm tình mẹ Tiêu dâng cao, hận không thể đem tất cả địa điểm đi chơi một lần, cha Tiêu không thể không chen vào nhắc nhở:

"Bà xã, không phải chúng ta nên đem hộ khẩu của hai mẹ con nó đi giải quyết trước hay sao. Còn nữa, hiện tại là thời gian đi học, còn phải tìm trường học khác cho Chi Ca nữa, việc đi chơi tạm gác qua một bên đi."

"A đúng rồi, may mà ông nhắc tôi, nếu không thì tôi quên mất, vẫn là chồng lợi hại nhất." Mẹ Tiêu được cha Tiêu nhắc nhở, nhất thời nhớ ra, con gái với Chu Quân đã ly hôn, hộ khẩu nhất định phải tách ra. Cháu ngoại đi theo con gái, cũng nên đem hộ khẩu sửa lại, về sau đi học ở đây, cần phải nhanh chóng tìm trường học mới, nếu không để cháu bà học trễ hơn người khác cũng không tốt. Mẹ Tiêu nói gió thì có mưa, vỗ bàn nói:

"Mau ăn nhanh, cơm nước xong chúng ta còn phải đi giải quyết vấn đề hộ khẩu với trường học nữa."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tìm thực

Editor: Mèo Băng

Vì thường ít vận động, cộng thêm việc tiếp xúc với máy tính trong thời gian dài, nên chất lượng giấc ngủ của Tiêu Tinh luôn không tốt. Nhưng tối hôm qua cô lại ngủ cực kì ngon giấc. Cho nên khi tỉnh dậy, cô cảm thấy tinh thần phấn chấn, ôm chăn lăn lộn, ngửi mùi hương thơm ngát, trong lòng cô không khỏi cảm thán:

"Có lẽ tại vì chiếc giường này nằm rất thoải mái chăng."

Lắm bả trên giường một hồi, Tiêu Tinh mới ngồi dậy. Trong nhà rất an tĩnh, không có ai ở đây. Rửa mặt xong, cô nhìn thấy trên bàn ăn có chừa lại một phần đồ ăn sáng, dưới ly sữa tươi có kẹp một tờ giấy, trên đó là bút tích mạnh mẽ của cha Tiêu, nội dung viết bọn họ đi đến công an phường sửa lại hộ khẩu của hai mẹ con cô, rồi sẽ giúp Tiêu Chi Ca tìm trường học mới, kêu cô sau khi thức dậy ăn hết phần thừa ăn sáng.

Nhìn tờ giấy nhỏ, Tiêu Tinh mới nhớ tới, trong lúc cô ngủ mơ mơ màng màng hình như có người hỏi cô cất cái gì ở đâu, lúc ấy cô tiện tay chỉ chỉ rồi lại ngủ tiếp. Nếu cha mẹ Tiêu đã giúp cô giải quyết vấn đề hộ khẩu thì cô cũng không cần bận tâm nhiều nữa. Bây giờ đối với việc chuyển hộ khẩu và trường học của Chi Ca, cô không cần phải quan tâm đến nữa.

Sau khi ăn bữa sáng, Tiêu Tinh tìm quanh phòng khách và phòng bếp, trừ trái cây và thức uống, trong nhà không loại đồ ăn vặt khác. Cung là cho cha Tiêu mẹ Tiêu đều không ăn đồ ăn vặt. Cô đột ngột trở lại, bọn họ không có chuẩn bị cũng là chuyện bình thường. Người siêu lười như Tiêu Tinh thời điểm này đang đối mặt với một chuyện vô cùng tích cực, chính là đi dạo siêu thị mua đồ ăn. Cô nhanh chóng cầm ví tiền đi ra cửa, trước trung cư có một siêu thị cỡ trung, đi lại rất dễ dàng.

Đẩy xe đẩy vòng quanh khu đồ ăn vặt, cô chọn không ít đồ ăn ở đây. Cô suy nghĩ kinh nguyệt của mình cũng sắp đến rồi, trong nhà không có băng vệ sinh, vì vậy Tiêu Tinh hướng về phía có bày băng vệ sinh mà đến, trên kệ có rất nhiều loại, dày mỏng đều có, Tiêu Tinh thường dùng băng vệ sinh hiệu Thư Bảo và đệm ABC, hai nhãn hiệu này cũng khá nổi tiếng, căn bản siêu thị nào cũng có, Tiêu Tinh cầm ba cái đệm ABC, thêm ba băng vệ sinh hàng ngày của Thư Bảo, chuẩn bị lấy thêm loại dành cho ban đêm nhưng không có, cô xoay người nhìn xung quanh, nín lấy hỏi người đàn ông đối diện đang sửa sang lại giá hàng.

"Xin hỏi, loại này dành cho ban đêm không có sao, tôi thấy có treo băng giá nhưng ở đó lại không có đồ."

Lý Hiểu bị người khác níu có chút kinh ngạc nhìn lại Tiêu Tinh, trông anh rất giống nhân viên siêu thị sao, "Khụ, cô gái, thật xin lỗi, tôi không phải nhân viên xếp hàng của siêu thị, tôi cũng tới mua đồ."

"A, thật ngại quá." Tiêu Tinh nghe vậy, vội vàng buông Lý Hiểu ra, rồi lại không cầm được liếc hán một cái, mua đồ gì chọn tới chọn lui làm gì, hại cô còn tưởng rằng anh ta là nhân viên xếp hàng viên nữa chứ, không phải chỉ là khăn giấy thôi sao, cần gì phải kĩ lưỡng như vậy.

"Anh ơi, xin hỏi loại này dành cho ban đêm còn nữa không?"

Lý Hiểu ㄟ một chút. Anh thừa nhận đã đứng đây chọn một hồi lâu, trong siêu thị hàng băng vệ sinh với khăn giấy đặt cạnh nhau, anh đứng bên hàng khăn giấy lật tới lật lui một lúc, khó trách khiến Tiêu Tinh hiểu lầm. Nhưng là, cô gái kia chẳng lẽ cô không biết trong lòng cô suy nghĩ gì đều biểu hiện trên mặt hết hay sao. Dù sao cô cũng nên quay lưng về phía tôi, rồi hãy dùng ánh mắt đó chứ, để cho tôi cảm giác mình rất giống gà mẹ hay cần nhân.

Khi gián tiếp bị Tiêu Tinh chất vấn, Lý Hiểu cảm thấy, mình trông giống gà mẹ thật, là một người đàn ông, lại có phẩm chất gà mẹ, đây tuyệt đối không phải là một chuyện đáng được ăn mừng. Vì vậy, bắt đầu từ bây giờ Lý Hiểu quyết định từ bỏ tật xấu của chính mình, nhanh chóng chọn xong rồi mua thêm mấy món đồ, sau đó đi về phía quầy thu tiền.

Đây là lần đầu tiên anh vào siêu thị mà chọn đồ sáng khoái như vậy, nếu để cho bạn tốt của anh biết được đầu đuôi ngọn ngành, nhất định sẽ khen ngợi Tiêu Tinh có sức quyến rũ vô biên. Trong mắt bạn của Lý Hiểu khi cùng Lý Hiểu đi mua đồ, mặc kệ mua bất cứ thứ gì, quả thật chính là hành hạ, cho dù là đi quầy trái cây mua một cân táo, anh cũng sẽ chọn thật tỉ mỉ từng trái từng trái một, thần thái rất nghiêm túc, thật khiến cho người khác muốn phát điên.

Rất nhiều người đã cố gắng thay đổi tật xấu này của Lý Hiểu nhưng cuối cùng đều ngậm ngùi nhận thất bại. Nếu như bọn họ biết được những cố gắng của họ để thay đổi Lý Hiểu cũng không bằng một cái ánh mắt của Tiêu Tinh mà đã sửa lại tật xấu của anh, không biết trong lòng sẽ nghĩ ra sao?

Giờ phút này Lý Hiểu sẽ không nghĩ tới, cô gái mà anh tình cờ gặp gỡ này, sẽ trở thành người bầu bạn cả đời với mình. Mà Tiêu Tinh càng sẽ không nghĩ đến, người đàn ông mà cả gương mặt cô cũng chưa thấy rõ kia sẽ làm cho nửa đời sau của cô vô cùng hạnh phúc.

Giờ phút này Tiêu Tinh không biết mình đối với Lý Hiểu đã sinh ra một thứ lực hút, mà Lý Hiểu, cũng không phát hiện vèn vèn chỉ một cái ánh mắt của đối phương vèn vèn bởi vì đối phương đã khiến anh từ bỏ tật xấu mà người người thống hận. Rất nhanh anh đã chọn xong đồ đến quầy thu tiền. Phía trước anh chỉ có một người, đó là Tiêu Tinh. Lý Hiểu liếc mắt nhìn, trừ mấy gói băng vệ sinh, còn lại đều là đồ ăn vặt, đủ các loại, đậu phộng, móng vuốt (=.=’ mình không biết đó là món gì), khoai tây chiên, các loại kẹo, bò khô ..., mặt khác còn có một lượng lớn kem cây. Anh không khỏi lặng lẽ liếc mắt nhìn đến bụng của Tiêu Tinh, trông cô nhỏ nhắn như vậy, có thể ăn hết được nhiều đồ như vậy sao?

Tiêu Tinh cũng không phát hiện ra có một người đứng phía sau đang yên lặng quan sát mình, nhân viên thu ngân vừa quét, cô vừa bỏ đồ vào túi, cho đến khi tất cả mọi thứ đều quét xong, Tiêu Tinh nghe nhân viên thu ngân nói:

"Tổng cộng 252 đồng, cảm ơn quý khách."

Còn mấy món chưa bỏ vào túi, Tiêu Tinh lấy tiền trong ví ra, đưa cho thu ngân, đợi cô thối lại tiền lẻ, sau đó tiếp tục cho đồ còn lại vào túi, có hai túi lớn, mỗi tay cô xách một túi, tiêu sái rời đi.

Về đến nhà, lấy ra một que kem, một túi cây dưa hồng tử, một gói khoai tây chiên đặt trên bàn tr. Sau khi đem đồ ăn vặt còn lại đi cất, cô trở lại ngồi trên ghế salon, mở ti vi, vừa xem vừa ăn, rất thoải mái. Khi ăn xong que kem, cũng là lúc nghe được tiếng mở cửa, sau đó là giọng nói trong trẻo như thiếu nữ của mẹ Tiêu:

"Chúng ta đã trở lại rồi đây, Tiêu Tinh, mau ra đây nghênh đón cha mẹ cùng con trai thân ái của con đi."

"Cha mẹ, con trai mọi người về rồi à." Tiêu Tinh lập tức để đồ xuống đồ đứng dậy, thấy mỗi người trong tay cầm một túi đồ ăn trong siêu thị.

"Oa, cha mẹ mọi người cũng đi siêu thị nữa à, còn mua nhiều đồ như vậy."

"Không phải con thích ăn đồ ăn vặt sao?" Cha Tiêu cung chiều nhìn con gái, "Mua rất nhiều đồ đây, đủ cho con ăn một tuần lễ. Nhưng mà, xem ra con vừa mới ra ngoài mua rồi."

"Đồ ăn thì con không ngại nhiều đâu cha." Tiêu Tinh nhìn lại trên bàn trà, biết không thể gạt được người cha thông minh này, cô cười híp mắt tiến lên nghênh đón, "Ồ nhà thật thoải mái, có cha mẹ thương con, con thật sự rất vui về."

Cha Tiêu cùng mẹ Tiêu thấy thế liếc mắt nhìn nhau, hai người không cần nói, xem ra, con gái đã thoát khỏi bóng ma của việc ly hôn rồi. May mắn thay, con gái của bọn họ có tính thần mạnh mẽ, không dễ dàng bị gục ngã. Nếu như vậy, không cần phải nghĩ đến gã đàn ông phụ bạc kia nữa, bọn họ nên nhanh chóng tìm cho con gái một người khác, làm cho con gái bà so với trước kia hạnh phúc hơn nữa. Vậy mới có thể trả được mối thù với Chu Quân lớn nhất trả thù. Nghĩ đến đó, mẹ Tiêu càng cảm thấy có thêm động lực,

"Mẹ đi chuẩn bị cơm tối, mọi người nói chuyện phiếm đi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tính toán

Editor: Mèo Băng

"Cha, chuyện hộ khẩu với trường học, đã xong hết rồi sao?" Tiêu Tinh vừa nhìn bóng dáng mẹ đi tới phòng bếp vừa nói, dù cha đã ra tay thì mọi chuyện đều chu toàn, nhưng cô cũng phải quan tâm một chút.

"Uh, hộ khẩu đã chuyển, thủ tục chuyển trường của Chi Ca cũng làm xong, là trường tiểu học gần đây, về sau có đưa đón nó cũng dễ dàng." Cha Tiêu đi đến bên ghế salon trước mặt, ý bảo con gái ngồi xuống, muốn cùng tâm sự với cô.

"Tiêu Tinh, bây giờ con đã ly hôn, tương lai sau này con có tính toán gì không?"

"Tính toán?" Tiêu Tinh mở to hai mắt nhìn cha, "Con không có tính toán gì cả. Cứ như vậy thôi, mỗi ngày cứ như vậy mà sống, trước kia cùng chồng trải qua, bây giờ cùng cha mẹ sống tiếp. Đối với con mà nói, trừ việc chuyển sang nơi khác ra, thì cũng không khác biệt gì mấy so với trước đây."

Cha Tiêu nhìn về mặt vô tội con gái, có chút nhức đầu nói: "Con chưa thử suy nghĩ một chút về tương lai sao?"

"Tương lai thế nào?"

"Con bây giờ đã ly hôn, tình cảm sau này sẽ gửi gắm cho ai, sao con không nghĩ qua vấn đề này?"

"Hoá ra là như vậy, cha à, con vừa ly hôn, vẫn chưa nghĩ đến việc phát triển tình cảm, cha cũng đừng hiểu lầm, con đây không phải thủ thân vì tên Chu Quân kia, con đối với anh con, không có một chút tình cảm nào nữa. Chỉ là hiện tại con không có ý định tìm ai khác, cuộc sống độc thân vất vả này, tự nhiên con lại muốn tự mình hưởng thụ một phen. Sao phải tìm người làm phiền mình, cha hãy yên tâm đi, chuyện tình cảm thì thuận theo mà nhưng mới là chuyện tốt." Tiêu Tinh tùy tiện khoát tay, giống như khi đã ly hôn, cô không có ý định kết hôn nữa, cuộc sống độc thân rất tự do. Cô đây mới không cần tìm thêm người đàn ông nào nữa. Tất nhiên, những lời nói này cô chỉ để trong lòng sẽ không nói rõ với cha Tiêu.

Thấy dáng vẻ nhìn thông suốt mọi chuyện của cô, cha Tiêu suy nghĩ một hồi, cảm thấy lời con gái nói rất có đạo lý, nhà mình cũng không phải là không nuôi nổi hai mẹ con họ. Lần này, thà rằng con ông độc thân cả đời, chứ ông tuyệt đối sẽ không để cô gả cho một người đàn ông không đáng tin cậy.

"Được rồi, chỉ cần con sống vui vẻ thoải mái là được, dù như thế nào có cha mẹ vẫn luôn ở bên cạnh con."

"Cha người thật tốt." Nghe được lời cha Tiêu nói, để bày tỏ sự cảm kích của mình, Tiêu Tinh quyết định ăn thêm một ly kem.

"Con ráng nhịn một chút đi, mẹ đang làm cơm tối đây." Cha Tiêu thấy con gái chạy vào phòng bếp, đảo mắt đã đem một que kem ra ngoài, lập tức nói, "Con cứ dùng phương pháp thưởng thức như vậy, cẩn thận răng của con."

"Răng của con rất tốt, cha yên tâm đi, con cũng không phải là con nít." Tiêu Tinh ôm kem vui vẻ ăn, Tiêu Chi Ca thấy thế, cũng đòi mẹ, "Con cũng muốn ăn."

"Con cũng muốn ăn à, lại đây con trai, chúng con cùng nhau ăn." Tiêu Tinh nghe vậy đặt kem lên bàn trà, "Con đi lấy cá cái muỗng đi."

"Vâng." Tiêu Chi Ca chạy vào phòng bếp cầm một cái muỗng, rồi chạy đến cùng mẹ ngồi dưới đất, mỗi người một muỗng cùng nhau ăn kem, trông rất vui vẻ.

Cha Tiêu thấy thế, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn một lớn một nhỏ với vẻ cung chiêu "Nhà chúng con có đến hai đứa bé."

"Ông à, nhà chúng con lấy đâu ra đến hai đứa bé chứ?" Mẹ Tiêu ở trong phòng bếp nghe cha Tiêu nói, ló nửa cái đầu ra hỏi.

Cha Tiêu mỉm cười nhìn vợ, "Ngoại trừ tôi ra, ba người còn lại đều là đứa bé."

"Cái gì, tôi sao có thể là đứa bé được, ông thử nhìn xem, nhìn xem này, đây là đường cong hoàn mỹ ông thấy không, sao có thể như vậy được." Mẹ Tiêu vô cùng bất mãn việc cha Tiêu nói bà giống đứa bé, vọt tới phòng khách bày ra đường cong của mình. Mặc dù bà tương đối hoạt bát, nhưng bà tự nhận mình tư tưởng thành thực, tối đa cũng chỉ thích ăn mặc một chút, thích xinh đẹp một chút, đây là bản tính của phụ nữ, cùng đứa bé có quan hệ gì chứ. Bỏn phận người vợ, người mẹ bà làm rất tốt, cho nên đối với việc cha Tiêu xếp bà cùng loại với đứa bé bà cảm thấy rất bất mãn.

"Bà xã, sao bà lại đứng đây phô diễn đường cong, hình như tôi ngửi thấy mùi khét, bà đang nấu cái gì trong đó?" Cha Tiêu ngửi mùi bay trong không khí, nói với vợ.

"A —— trời ạ, cà ri của tôi." Mẹ Tiêu nghe ông hỏi, cũng dùng sức hít hít mũi, sau đó mặt liền biến sắc, không để ý đến vấn đề lúc nãy nữa, lập tức xông vào nhà bếp.

"Xong rồi, oa, cà ri gà của tôi."

Tiêu Tinh vốn đang ăn rất vui vẻ nghe tiếng than của mẹ Tiêu, lập tức rống lớn, "Cà ri gà thế nào, cà ri gà sao rồi, còn có thể ăn không, còn ăn được không?"

Cà ri gà là món sở trường của mẹ Tiêu, cũng là món ăn người nhà Tiêu gia thích nhất. Cha mẹ Tiêu ở cùng một chỗ nên lúc nào muốn ăn đều được, nhưng kể từ khi ra ngoài học đại học cơ hội được ăn món này rất ít. Ban đầu nghe mẹ Tiêu muốn nấu món cà ri gà cô liền đợi chờ ở đây, nhưng giờ nghe được mùi khét, nhất thời nóng nảy, kem cũng không ăn, vọt vào phòng bếp nhìn mẹ Tiêu đang cố gắng cứu nôi cà ri, cô bày ra ánh mắt tội nghiệp nhìn mẹ.,

"Mẹ, còn ăn được không?"

"Hắc hắc. . . ." Mẹ Tiêu bị ánh mắt đáng thương của cô nhìn, bà nhìn lại trong cái nôi kia, chột dạ nói, "Thật ra thì phía dưới khét một chút, phía trên hẳn là còn ăn được, để mẹ múc ra thử trước."

"Mùi khét nồng quá." Tiêu Tinh hít hít mũi, hơi không xác định nhìn mẹ, "Thật sự có thể ăn hả?"

"Có thể, con xem cái chén này màu sắc của nó không phải rất đẹp ư?." Mẹ Tiêu lấy một đôi đũa, gấp một miếng thịt gà thổi cho bớt nóng rồi bỏ vào trong miếng.

Tiêu Tinh mong đợi nhìn mẹ, nước miếng cũng muốn tràn ra, "Hương vị thế nào?"

"Ách. . . ." Mẹ Tiêu phun miếng thịt ra, cười khan nhìn Tiêu Tinh, "Tiêu Tinh, hình như là không ăn được, cái này, có mùi khét."

Tiêu Tinh nghe vậy, nhìn mẹ Tiêu không nói lời nào, miếng miếng máu, như muốn khóc, cà ri gà của cô, cô muốn ăn món cà ri gà của mẹ, mà giờ lại không có.

Mẹ Tiêu cũng làm vẻ mặt đáng thương giống con gái, "Tiêu Tinh, mẹ không phải là cố ý, con tha thứ cho mẹ đi, trong nhà đã hết đồ nấu. Nếu không thì ngày mai chúng con làm lại, không chỉ là ngày mai, ngày mốt, ngày kia, mỗi ngày mẹ đều sẽ làm, làm đến khi con ngán mới thôi, có được hay không, được không Tiêu Tinh, con gái bảo bối của mẹ ~"

Nghe mẹ Tiêu nói, Tiêu Tinh vịn vào tường từ từ đi chuyển ra ngoài, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm, "Cà ri gà của tôi ~"

Mẹ Tiêu nghe được càng thêm đau lòng, đều do mình nấu ăn không chuyên tâm, mới làm hỏng món cà ri mà con thích nhất. Đã lâu rồi con bà chưa được ăn món này do bà nấu, nhất định là rất muốn ăn, cho nên mới lộ ra vẻ mặt như thế. Mẹ Tiêu không nhìn nổi đáng về uất ức của con gái, hít sâu, đưa ra quyết định,

"Chồng, bây giờ ông lập tức đi siêu thị mua nửa con gà, nôi cà ri gà này không ăn được, tôi sẽ nấu cái khác."

Cái người mà đang đỡ tường đi ra kia vừa nghe được lời mẹ Tiêu nói hai mắt phát sáng như đuốc, xoay người hướng về phía Mẹ Tiêu, "Oa, mẹ con yêu mẹ, rất yêu mẹ, vô cùng yêu mẹ, mẹ là người mẹ tốt nhất thiên hạ, con yêu mẹ rất nhiều."

Cha Tiêu cùng Tiêu Chi Ca mặt đầy hắc tuyến nhìn Tiêu Tinh trong nháy mắt đã khôi phục sức sống, chỉ vì một nôi cà ri gà, sao lại như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đau răng

Editor: Mèo Băng

Mẹ Tiêu rất vui vẻ phân công việc, chỉ cần có người thương thức nấu nước của bà, bà luôn sẵn sàng biểu diễn một phen. Cũng đã một thời gian dài chưa ăn thức ăn mẹ nấu, nên Tiêu Tinh thấy món nào mẹ làm cũng đều rất ngon. Mà mẹ Tiêu luôn thương yêu con gái, thấy cô có khẩu vị, càng xúc tác thêm động lực, mỗi ngày dồn hết tâm tư nghĩ đến việc hôm nay sẽ làm món gì cho con gái ăn. Còn đối với Tiêu Tinh mà nói, những ngày sau khi ly hôn, quả thật giống như được sống trong thiên đường, mỗi ngày muốn ăn món gì chỉ cần nói một tiếng là được, món ăn mẹ làm so với cô ngon hơn rất nhiều, không cần phải làm việc nhà, mẹ sẽ xử lý xong mọi việc, cũng không cần phải đưa đón con trai đi học, không phải quản lý bài tập, giáo dục con cái, bởi nhưng việc này cha cô đều đã làm. Tiêu Tinh chỉ cần sống tốt là được, muốn ăn liền ăn, muốn ngủ liền ngủ, muốn chơi liền chơi, so với tiểu trư còn hạnh phúc hơn.

Cổ nhân thường nói “họa phúc tương y” những lời này không phải không có đạo lý. Tiêu Tinh cảm giác mặc dù cô đã ly hôn, nhưng khi trở lại nhà mẹ đẻ thì sống tốt hơn trước, vậy đại khái cũng có thể coi như là họa phúc tương y. Nhưng sau đó, cô đã cảm nhận được cái gì gọi là vui quá hóa buồn rồi. Sau một tuần sống vui vẻ thoải mái còn hơn tiểu trư, hàm răng của Tiêu Tinh rốt cuộc cũng bày tỏ kháng nghị, một hồi ăn nóng, một hồi ăn lạnh, một hồi ăn chua, một hồi ăn ngọt, một hồi ăn cay, một hồi ăn mềm, một hồi ăn cứng, răng cho dù có khỏe mạnh đến đâu, gặp phải chủ nhân có cách thức thưởng

thức, cũng sẽ dễ dàng xảy ra vấn đề.

Thật không xong rồi, sáng hôm nay thức dậy Tiêu Tinh đã cảm thấy răng của mình có gì đó không đúng, có chút đau đau, suy nghĩ một hồi chẳng lẽ là do hôm qua cô ăn mía nhiều quá. Nhưng rồi cô cũng không để ý nhiều, sau khi ăn cơm trưa xong cha Tiêu đưa cháu ngoại đến trường. Còn mẹ Tiêu lôi kéo cô đi thẩm mỹ viện làm mặt, Tiêu Tinh vốn không muốn đi, nhưng sau khi suy nghĩ là mẹ Tiêu bỏ tiền ra, không đi chẳng phải ngu lắm sao, vì vậy liền đi theo. Kết quả là cô nhân viên của thẩm mỹ viện dùng sức tay quá mạnh, nên sau khi từ thẩm mỹ viện ra ngoài, Tiêu Tinh không biết có phải là ảo giác của mình không, sao lại cảm thấy răng càng ngày càng đau chứ. Cộng thêm cô nhân viên đó mát xa mặt quá nặng tay, làm cho gương mặt cũng khá dễ nhìn của cô, bây giờ sắp biến thành đầu heo rồi, Tiêu Tinh oán giận.

Buổi tối mẹ Tiêu làm món cá chần nước sôi, gia vị đầy đủ, vị cay cũng đầy đủ. Tiêu Tinh bận rộn gấp không ngừng, đến năm cân cá, mà đã có ba phần nằm vào bụng cô, còn dư lại một phần nằm vào bụng của Tiêu Chi Ca, một phần nằm còn lại nằm trong bụng của cha mẹ Tiêu. Lúc ăn rất sáng khoái, nhưng buổi tối lúc ngủ, răng của Tiêu Tinh bắt đầu kháng nghị, cô nằm ở trên giường đau đến mức lăn qua lộn lại, làm sao cũng không ngủ được, đến nửa đêm cô chịu không nổi nữa, đứng dậy đi gõ cửa phòng cha mẹ, không còn chút hơi sức nào để kêu,

"Cha!"

Cha Tiêu mặc đồ ngủ đi ra, "Tiêu Tinh, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?"

"Cha, con đau răng." Tiêu Tinh nước mắt lưng tròng nhìn cha Tiêu, ông trước kia từng là bác sĩ, chính là kiểu người đa tài. Tiêu Tinh lớn như vậy, lúc ngã bệnh chưa bao giờ phải vào bệnh viện, chỉ tìm cha Tiêu giải quyết.

"Đau răng, sao lại như vậy?" Cha Tiêu vừa nghe, vội vàng lấy hộp cấp cứu trong nhà, "Đau từ lúc nào?"

"Sáng sớm hôm nay con đã có cảm giác đau rồi, hình như là ngày hôm qua con ăn rất nhiều mía, hôm nay đi thẩm mỹ viện lại bị nhân viên ở đó làm mạnh tay ở trên mặt, buổi tối lại ăn món có nhiều ớt." Tiêu Tinh mặc dù không học y, nhưng dù sao cũng có chút hiểu biết thông thường. Thật ra cô có thể suy đoán vấn đề nằm ở đâu, nhưng cô không thể không chế được chính mình.

Cha Tiêu soi đèn pin yêu cầu cô há to miệng ra, rọi vào bên trong, "Đã sưng lên rồi, trong thời gian này đã ăn nhiều đồ lẫn lộn quá, vậy mà cũng không kiêng cử gì, lại sưng lên, là bốc lửa, cộng thêm tối hôm qua gặm mía lâu như vậy, đoán chừng đã bị thương bên trong, hôm nay đi mát xa mặt, buổi tối lại ăn cay, chính mình đau răng mà con cũng không biết sao, đã lớn như thế rồi, còn không biết kiêng cử gì hết."

"Thức ăn ngon trước mắt sao con có thể nhịn được." Tiêu Tinh nhỏ giọng nói, rõ ràng răng đã đau đến nói không được mà cô vẫn còn mạnh miệng, có chết cũng không hối cải. Phòng chừng nếu bây giờ trước mặt cô có món ăn mà cô thích, có lẽ cô sẽ nghĩ biện pháp nuốt hết thức ăn đó vào bụng.

Cha Tiêu hiểu rõ tính tình con gái, lắc đầu nói, "Con cứ mạnh miệng đi, đau răng rất thoải mái đúng không, vậy thì chờ đến khi đau nhiều thêm nữa, tốt nhất là đến lúc con há miệng cũng thấy khó khăn mới vừa."

Tiêu Tinh không thể tưởng tượng nổi nhìn cha, "Cha, làm sao cha có thể như vậy, cha không đồng tình thì thôi, con là con của cha mà."

"Hừ, đáng đời." Cha Tiêu hừ lạnh, lớn như vậy mà sức lực kèm chế còn thua xa một đứa bé, từ nhỏ đến lớn không biết đã đau răng bao nhiêu lần, cũng đều do cái tính tham ăn gây họa, mỗi lần đều đau đến không chịu được mới biết hối hận không nên ăn đồ lung tung. Chờ khi răng được tốt hơn, đảo mắt liếc nhìn quên lời hứa lúc trước. Ông đi lấy một cái khăn sạch, lấy đá trong tủ lạnh ra rồi lấy khăn bọc vào đưa cho con gái,

"Cầm cái này đặt lên chỗ sưng trước, cha đi đến tiệm thuốc gần đây rồi trở lại."

"Vâng vâng." Tiêu Tinh gật đầu liên tục, cô mong chờ nhất chính là lời nói này của cha.

Cha Tiêu trở về phòng thay quần áo khác lấy tiền rồi đi ra ngoài, Tiêu Tinh nhìn cửa phòng khép hờ, mẹ đúng là không có lương tâm, mình đau đến như vậy, thế nhưng mẹ lại nằm đó ngủ ngon lành làm cô cảm thấy ghen tỵ vô cùng.

Không lâu sau cha Tiêu trở lại, cầm theo thuốc giảm đau, đặt thuốc trên giường, cha Tiêu lấy một cốc nước đưa thuốc cho Tiêu Tinh uống, mặt cô nhăn tịt như cái bánh chảo, yếu ớt kháng nghị,

"Cha, có thể không uống được không?"

"Có thể chứ, vậy con cứ tiếp tục chịu đau là được, tình huống bây giờ của con, nếu không uống thuốc, sợ rằng một tuần nữa mới có thể tốt lên được. Nhưng phải kiêng cử ăn uống, nếu không, tình trạng sẽ còn nặng hơn."

Tiêu Tinh vừa nghe, nhất thời nóng nảy, cảm giác bị đau răng thật không dễ chịu chút nào. Quan trọng là không thể như trước muốn ăn liền ăn nữa, cô nhận lấy thuốc trên tay cha, nhắm mắt bỏ vào miệng, uống nước từng ngụm nước nuốt xuống. Thấy cô ngoan ngoãn chịu uống thuốc, cha Tiêu hài lòng gật đầu, sau đó lấy thuốc thoa buột Tiêu Tinh mở to miệng thoa lên răng bị đau, sau khi cẩn thận bôi thuốc cho con gái, đứng dậy vỗ vai Tiêu Tinh,

"Tốt rồi, ngày mai uống thêm ba lượt thuốc nữa, bôi thuốc lên răng ba lần, sẽ không có vấn đề gì."

"Ân Ân." Trong miệng Tiêu Tinh có thuốc, cô không dám nói lung tung, chỉ có thể ân ân gật đầu.

"Khuya lắm rồi, đi nghỉ ngơi đi, nếu còn đau đến không chịu nổi thì kêu cha." Cha Tiêu nói.

"Ân Ân." Không biết là do tác dụng của thuốc hay là việc chườm đá. Sau khi trở về phòng, nằm trên giường chuẩn bị ngủ, chẳng bao lâu sau, Tiêu Tinh cảm thấy rằng không còn đau như lúc này. Quả nhiên, chỉ có cha là lợi hại nhất, mang theo tâm tình kính nể cha Tiêu, Tiêu Tinh chìm sâu vào giấc ngủ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nha sĩ

Editor: Mèo Băng

Thuốc cha Tiêu đưa rất có hiệu quả, đến sáng ngày thứ hai tỉnh lại, Tiêu Tinh thấy rằng cô đã đỡ đau hơn nhiều rồi. Thầm than trong lòng, cha đã ra tay thì không ai có thể so được, cô cảm thấy rất vui vẻ. Nhân lúc cha Tiêu không để ý, cô đã lên ăn rất nhiều đồ ăn vặt cay, rồi ăn kem cho bớt nóng, vì vậy với sự kích thích của một nóng một lạnh, không đến bữa cơm tối, Tiêu Tinh bị đau răng so với hôm trước còn lợi hại hơn. Cha Tiêu nhìn thấy đã hiểu ra là con gái đã không nghe lời mà ăn vụng rồi, ông vừa tức giận lại vừa cảm thấy buồn cười.

"Đã bao lớn rồi mà con không biết tự chăm sóc mình, một tí tự chủ cũng không có, con nghĩ thử xem, cha nói như vậy có đúng không? Rõ ràng rằng bị sưng đến mức đấy, con còn không biết kiêng ăn, người ta dù sao khi biết mình khó chịu cũng sợ đau con coi con kia."

Tiêu Tinh che miệng không nói lời nào, cô đương nhiên biết, cũng có tự chủ, nhưng mà sự tự chủ này không được tốt lắm. Trước kia khi chưa ly hôn, cô đều tự chăm sóc mình, nếu bị đau răng, cô sẽ chịu đựng. Nhưng hiện tại trở về nhà mẹ đẻ, cô được cha mẹ yêu thương cưng chiều không phải bận tâm cái gì, nên bất tri bất giác cô đã dựa dẫm vào họ.

"Bắt đầu từ bây giờ, cho đến khi răng con tốt hơn, không cho phép ăn đồ ăn vặt nữa, cũng không được ăn món ăn nào có vị nồng. Bà xã, tuần này lấy các món ăn nhẹ làm thực đơn chính." Nhìn thấy bộ dạng không biết hỏi cái của cô, cha Tiêu ra oai tuyên bố quyết định của mình.

"Ừ, tốt lắm" Mẹ Tiêu ở trong phòng bếp đang làm bữa ăn tối gật đầu tán thành, "Bữa ăn tối hôm nay toàn là món ăn nhẹ đó."

"Cha, không cần phải làm vậy chứ." Nghe cha Tiêu nói như vậy, gương mặt Tiêu Tinh nhăn như trái khô qua, một tuần lễ không được ăn đồ ăn vặt còn chưa tính, vậy mà ba bữa chính còn phải kiêng cử, đây quả thực muốn giết chết cô mà.

"Con không cần răng của mình nữa đúng không, ăn thì giỏi lắm, hậu quả là mỗi ngày đều đau đến không ngủ được, ăn cái gì cũng không xong, nuốt nước miếng cũng đau. Đến khi đó con không muốn kiêng cũng phải kiêng rồi, chỉ là lúc ấy sẽ nghiêm trọng hơn thôi, càng chậm càng tốt, con cứ từ từ mà chịu đựng đi." Cha Tiêu chậm rãi nói.

"Không nghiêm trọng đến thế chứ." Cô nghe thấy cũng có chút sợ, mặc dù biết cha nói quá lên, nhưng lúc này cô đau răng là sự thật, nếu cứ tiếp tục như vậy cô chịu không nổi, nếu như mà nghiêm trọng hơn chút thì. Thôi, vẫn là nên nghiêm túc trị khỏi cái răng bị đau này đi đã, Tiêu Tinh bắt đầu đi đàm bảo với cha Tiêu,

"Con biết rồi, con sẽ kiêng ăn."

Sự thật chứng minh, cha Tiêu rất hiểu con, thấy Tiêu Tinh gật đầu, liền đi đem tất cả các loại đồ ăn vặt trong nhà tịch thu hết, nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, ông cười nói,

"Đừng nhìn nữ, chờ răng con tốt hơn, những thứ này dĩ nhiên sẽ trả lại cho con."

"Con cũng không phải con nít, cha đâu cần phải làm vậy?" Tiêu Tinh có chút giận dỗi nói, sao cha đề phòng cô cứ như đề phòng ăn trộm thế, chỉ vì mấy túi đồ ăn vặt, cũng đâu cần phải vậy.

"." Cha Tiêu liếc mắt nhìn cô, nhận thấy lời nói của cô không đáng tin, nên ông đem đồ ăn vặt tịch thu là an toàn nhất.

Ánh mắt của cha làm cô thấy rất buồn bực, vì vậy Tiêu Tinh nghĩ nên làm một chút gì đó để giải tỏa buồn bực trong lòng, "Con đi đón tiểu mập mập tan học đây."

Thời tiết bên ngoài rất nóng, thấy cô chủ động đi đón cháu ngoại, cha Tiêu không nói gì, đưa cho cô một cái ô che nắng dạn dò, Nhớ chú ý an toàn."

"Con biết rồi cha." Mang theo ô đi ra cửa Tiêu Tinh liền hỏi hận, mặt trời hôm nay thật sự rất nóng, thời tiết của thành phố Z so với thành phố S còn nóng hơn. Mùa hạ còn kéo dài hơn, đã nhiều năm không ở lại đây lâu, nên cô cảm thấy vẫn chưa thích ứng được.

Trường học khá gần nhà, đi bộ chỉ tốn mười mấy phút, cách thời gian con tan học khoảng hơn một tiếng. Tiêu Tinh đi đến tiệm bán bánh mì bên cạnh, bên trong tiệm có mấy điều hòa, cô đến đây tận hưởng không khí thoải mái. Khách hàng của tiệm bánh mì này chủ yếu là các học sinh ở trường học đối diện. Bánh ở đây trông rất đẹp mắt, giá tiền cũng vừa phải, nhưng không biết hương vị thế nào. Tiêu Tinh mà nhìn thấy đồ ăn thì không cưỡng lại được liền bỏ tiền ra mua, đến khi mua xong ngồi vào bàn chuẩn bị ăn cô mới nhớ tới vấn đề vô cùng quan trọng là hiện tại mình đang bị đau răng, vì vậy phải

khó khăn chọn lựa giữa việc nên ăn hay không nên ăn.

"Tôi có thể ngồi đây được không?" Trong lúc Tiêu Tinh đang rối rắm khó xử, một giọng ôn hòa vang lên bên tai.

Tiêu Tinh không thèm để ý, ngo ngắc gật đầu, cái bàn này có thể ngồi bốn người, nếu đã có người cố ý muốn ngồi chung bàn thì cũng không ảnh hưởng gì đến, nhưng vấn đề ở đây là cái bánh trước mặt, ăn hay không ăn là một vấn đề rất khó giải quyết.

Là một bác sĩ, trí nhớ của Lý Hiểu rất tốt, khi nhìn đến Tiêu Tinh anh đã nhớ ra cô chính là người đã hỏi anh có thấy băng vệ sinh ban đêm ở đâu không. Hương vị bánh của tiệm này cũng không tệ, lại ở gần sát vách phòng khám của anh, bình thường lúc không có bệnh nhân, anh thích đến đây ngồi nhâm nhi một ít bánh ngọt. Mặc dù khách của tiệm bánh này chủ yếu là học sinh, nhưng bây giờ vẫn chưa đến giờ tan học, nên đa số các bàn ở đây đều còn trống, dần dần anh luôn ngồi ở một vị trí cố định, nhưng hiện tại chỗ ngồi này đã có người ngồi trước bất thành linh làm cho người ta ngồi đi, Lý Hiểu không được quen, do dự một hồi, sau đó ngồi vào chỗ đối diện Tiêu Tinh.

Dự định sẽ lịch sự chào hỏi cùng Tiêu Tinh, nhưng anh phát hiện từ lúc mình ngồi xuống, Tiêu Tinh cũng không mấy may để ý đến anh, hai mắt thất thần nhìn mặt bàn (nhưng thật ra là đồ dẫn nhìn cái bánh ngọt trước mặt), biểu hiện trên gương mặt là khổ sở cùng giấy gĩa (đang lúc bối rối khi không biết có nên ăn hay không). Nhìn dáng vẻ này của Tiêu Tinh, chỉ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Phụ nữ tuổi này mà có vẻ mặt như vậy, chỉ có thể vì một chữ tình. Lý Hiểu không phải là người thích xen vào việc của người khác, nhưng trông dáng vẻ khổ sở kia của Tiêu Tinh, bất tri bất giác đã mở miệng hỏi nói:

"Có câu nói thiên hạ nơi nào không có cỏ thơm, cần gì đơn phương yêu mến một cảnh hoa, những lời này, trên căn bản là nói đến người đàn ông bị thất tình. Nhưng tôi cảm thấy những lời này cũng có thể áp dụng đối với phụ nữ, cô bây giờ vẫn còn trẻ, thất tình nên cảm thấy trên thế giới này ai cũng giống nhau. Nhưng mà sự thật không phải vậy, chờ đến khi cô băng tuổi tới, cô sẽ phát hiện ra, trên cõi đời này, không ai giống ai đặc biệt là ở tâm hồn, nếu như bị bỏ rơi thì chính cô phải là người trở nên kiên cường mạnh mẽ, không nhất thiết bởi vì thất tình mà sầu khổ. (Băng: đoạn này mình chém, bí quá!!!)

Tiêu Tinh mê mẩn ngẩng đầu nhìn Lý Hiểu, sau đó nhìn xung quanh bốn phía, trừ hai nhân viên phục vụ đang làm việc ra thì không có người nào khác, cô quay lại đối diện với ánh mắt của Lý Hiểu.

"Anh. . . .đang nói chuyện với tôi sao?"

Về mặt đang ôn hòa của Lý Hiểu nghe vậy mà ngẩn ra, nhìn đôi mắt to vô tội của Tiêu Tinh, một lúc lâu sau mới lấy lại được âm thanh của mình, "Đừng vậy."

"Sao anh biết tôi thất tình?" Tiêu Tinh cảm thấy kỳ quái nhìn Lý Hiểu.

"Chỉ nhìn ánh mắt của cô là biết rồi." Lý Hiểu cười khẽ, "Thật ra nếu như trong lòng khó chịu, thì phải tìm cách phát tiết ra ngoài. Tôi biết một ít phương pháp để con gái phát tiết, như là khóc to một trận, hét lên thật lớn, bắt lấy người đó đánh một trận hoặc là ăn thật nhiều. Tất nhiên, cá nhân tôi nghĩ ăn nhiều quá sẽ khiến cho chế độ ăn uống quá độ, cho nên tốt nhất nên lựa chọn những cách khác."

Một tay Tiêu Tinh che nửa bên mặt, cánh tay còn lại để lên bàn, cẩn thận nhìn Lý Hiểu, "Anh là bác sĩ tâm lý à?"

"Không, tôi là nha sĩ." Lời Tiêu Tinh hỏi so với những lời mình nói không liên quan gì đến nhau. Khiến Lý Hiểu nhận thấy anh đặc biệt dễ dàng đồ dẫn, là do anh già thật rồi nên không theo kịp lối suy nghĩ của một cô gái sao?

"Tôi còn tưởng anh là bác sĩ tâm lý chứ, nếu là nha sĩ, vậy anh nhìn răng tôi thử xem, về mặt tôi như đưa đám là vì tôi bị đau răng. Đối với một người thích ăn uống mà nói, có một đĩa thức ăn ngon đặt trước mặt của anh nhưng anh không có cách nào thoải mái mà thưởng thức, anh có hiểu cảm giác này không?" Tiêu Tinh khinh bỉ nhìn Lý Hiểu,

"Lần sau nếu muốn phán đoán tâm tư của người khác, làm phiền anh trước hết hãy tìm hiểu rõ ràng vấn đề của người đó, đúng là tôi thất tình, nhưng con mắt nào của anh nhìn thấy tôi vì thất tình mà thương tâm khổ sở?"

Lý Hiểu: "."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Con là tri kỉ của mẹ

Editor: Mèo Băng

Bị đương sự phản bác lại, Lý Hiểu bày ra dáng vẻ vô tội, sờ mũi mình. Anh chưa từng thấy người nào thất tình mà không đau khổ, cô gái này chỉ vì đau răng mà khuôn mặt như đưa đám vì không biết lựa chọn giữa ăn hay không ăn. Thật khó hiểu, thấy Tiêu Tinh cẩn thận gói bánh lại, biết là cô sẽ không ăn, xem ra cũng biết sức khỏe quan trọng hơn. Mất thấy vẻ buồn bực trên mặt cô, không biết tại sao, anh lại nghĩ, trên gương mặt này nên mang theo nụ cười chứ không phải là vẻ sầu bi như hiện tại.

"Cái kia."

Bị Lý Hiểu gọi, Tiêu Tĩnh không muốn nói chuyện ngược đời mất thất thần nhìn anh, muốn nói gì ư?

Lý Hiểu lại sờ mũi mình, "Phòng khám bệnh của tôi ở bên cạnh, cô có muốn đến để tôi xem răng của cô hay không?"

"." Tiêu Tĩnh mang vẻ hoài nghi nhìn Lý Hiểu, bây giờ người tốt cũng nhiều, hay là anh ta muốn tự than vì phòng khám mà cống hiến?

"Dù sao tôi cũng không bận, mỗi ngày cũng nên làm một việc thiện, miễn phí giúp cô xem một lần." Nhận thấy ý nghĩ của Tiêu Tĩnh, Lý Hiểu dờ khóc dờ cười, không biết anh nổi điên cái quái gì mà còn tận tâm như vậy.

"Vậy y thuật của anh thế nào?" Tiêu Tĩnh hỏi.

"À? Hẳn là có thể yên tâm, bệnh nhân đến đây khám răng đều hài lòng." Lý Hiểu sừng sốt một chút mới trả lời, càng cảm thấy cô gái này cũng thật thú vị. Nếu đổi lại là người khác, nếu anh nói với người đó sẽ xem răng miễn phí, người ta chỉ hỏi là điều đó có thật hay không, nhưng có ai giống như cô nghi ngờ tay nghề của anh chứ?

Ngược lại Tiêu Tĩnh không có ý gì khác, đơn thuần nghĩ là cha cô cũng là bác sĩ, nếu tay nghề của Lý Hiểu cao hơn cha cô, thì cô cũng có thể xem thử một chút. Còn nếu kém hơn cha cô, cô cũng không cần phải để anh ta xem. Nhưng khi nghe Lý Hiểu đáp Tiêu Tĩnh mới phản ứng, y thuật cái đồ vật này, thật vẫn không khen ngợi bàn về ai cao ai thấp, năng tỷ thí thế nào so sánh?

Xét thấy từ nhỏ đối với cha tin tưởng, Tiêu Tĩnh quyết định ủng hộ cha, coi như khiến Lý Hiểu cho mình nhìn răng, vấn đề tìm đến, vậy cũng phải dùng thuốc, cũng không phải là lập tức được, cho nên, vẫn tin tưởng cha đi, trong lòng có quyết định, Tiêu Tĩnh nhìn Lý Hiểu nói,

"Cám ơn ý tốt của anh, chẳng qua tôi tạm thời không có ý định cho người đàn ông không chút quan hệ máu mủ nào xem xét trong miệng của mình."

Lý Hiểu: "."

"Tạm biệt." Gật đầu với Lý Hiểu, Tiêu Tĩnh lách người nhìn ra ngoài. Lúc này đã có vài phụ huynh đứng trước cửa trường học, hẳn là cũng sắp tan rồi, học sinh cũng sắp ra, cô cũng nên đi.

"Tạm biệt." Dự định làm việc thiện của anh lại bị người ta cự tuyệt không thương tiếc, Lý Hiểu không nói được hiện tại trong lòng mình có tư vị gì.

Tiêu Tĩnh che dù cầm theo bánh ngọt đứng trước cửa trường học, không đến vài phút, đã nghe được tiếng chuông tan học. Sau đó có rất nhiều đứa trẻ từ trong giáo học bước ra ngoài, mà cửa chính của trường học chưa mở, chỉ mở cánh cửa nhỏ. Cửa nhỏ chỉ có thể cho hai em học sinh ra ngoài cùng lúc, vì vậy sẽ không khó để tìm, thật ra một trường tiểu học không có quá nhiều người, rất nhanh Tiêu Tĩnh đã thấy được bóng dáng của Tiêu Chi Ca, tên tiểu tử này hiển nhiên thừa kế cái duyên của mẹ Tiêu. Đi đến đâu cũng nhanh chóng hòa đồng với mọi người, Tiêu Tĩnh thấy con cùng vài cậu bạn kẻ vai sát cánh, mở miệng gọi,

"Tiêu Chi Ca!"

Nghe được có người kêu tên mình, thấy Tiêu Tĩnh, Tiêu Chi Ca hơi kinh ngạc, nói vài câu với bạn, sau đó tách ra, đi về phía Tiêu Tĩnh.

"Mẹ, sao mẹ tới đón con?"

"Lúc trước con đi học không phải là mẹ đón sao, mẹ tới đón con con cũng không cần tỏ ra kinh ngạc vậy chứ?" Tiêu Tĩnh liếc mắt nhìn cậu.

"Không phải, con cứ tưởng là ông ngoại đón, mẹ cũng đã ném con cho họ rồi, sau này mẹ chỉ lo cho mẹ, không để ý đến con." Tiêu Chi Ca nhún nhún vai nói ra một chuyện rất có khả năng sẽ thành sự thật.

"Giờ này không phải mẹ đang ngủ ở nhà à."

Tiêu Tĩnh: "."

"Con nói cứ như mẹ là mẹ ghê của con không bằng, mẹ con tuy lười biếng, nhưng đối với con luôn chịu khó. Con, cái thằng nhóc không có lương tâm này, sớm biết như vậy ban đầu mẹ không nên sanh con ra, phải nên ném thẳng con vào thùng rác mới đúng." Không cam lòng bị con trai khi dễ, Tiêu Tĩnh hầm hừ nói.

Tiêu Chi Ca liếc mắt nhìn Tiêu Tĩnh, ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước lên phía trước, cậu đã lớn rồi, lời nói như ban đầu nên ném cậu vào thùng rác quả thật không có trình độ. Mấy lời này chỉ có thể dọa con nít, nhưng hoàn toàn không có lực sát thương với cậu, trình độ của cô không thể uy hiếp được người bạn nhỏ này rồi.

"Tiểu tử thú!" Nhìn con ném cho mình một ánh mắt khinh bỉ bước nhanh tránh ra, Tiêu Tĩnh tức giận xông lên muốn đánh người.

"Đuổi theo con đi, đuổi theo đi." Tiêu Chi Ca thấy mẹ muốn đánh mình, liền vội vàng cười chạy đi, chớ tưởng một cục thịt như cậu, nhưng chạy thì lại linh hoạt hơn Tiêu Tĩnh nhiều.

"Con...con, tiểu tử thú, con đứng lại đó cho mẹ, ôi cái răng của tôi." Đuổi theo một lát nhưng không đuổi kịp, Tiêu Tinh vừa chống nạnh thở, vừa chỉ về đằng trước muốn mắng Tiêu Chi Ca, nhưng miệng bởi vì tác động quá lớn, kéo tới lợi, đau đến nhăn mặt nhủ mày.

Trông dáng vẻ Tiêu Tinh, Tiêu Chi Ca liền vội vàng xoay người trở lại, "Răng mẹ lại đau à?"

Tối hôm qua lúc ăn không phải ông ngoại đã cho thuốc rồi ư, sáng hôm nay còn tốt lắm mà, chuyện gì xảy ra vậy, có phải mẹ lại ăn vụng hay không?"

Đã bị con trai nhìn thấu, Tiêu Tinh đỏ mặt, xét thấy con quan tâm mình, cô quyết định không cùng con so đo nữa, gắp bánh ngọt trên tay lên.

"Con trai ngoan, đến đây, ăn bánh ngọt đi, là mẹ cố ý mua cho con đó."

"Mẹ đừng nói lảng sang chuyện khác, thời điểm mà mẹ kêu con là con trai ngoan, nếu không phải tâm tình lúc ấy đặc biệt tốt thì chính là đang chột dạ, nhất định là do không ăn kiêng ăn vụng nên làm cho răng đau lại rồi." Tiêu Chi Ca bị Tiêu Tinh hấp dẫn, lần nữa vạch rõ chân tướng.

"Con thấy, cái bánh ngọt này mẹ tự mua cho mình, nếu không phải bị đau răng, thì nó đã sớm vào bụng mẹ rồi."

Tiêu Tinh che mặt, ai oán nhìn Tiêu Chi Ca, rốt cuộc ai mới là mẹ đây, đây là trần trụi mà làm mất mặt mẹ của nó đấy, hiện tại cô là bệnh nhân, cần được an ủi, cô muốn được an ủi.

Chỉ khi Tiêu Tinh nũng nịu, Tiêu Chi Ca mới cảm thấy mẹ có sức hấp dẫn như bà ngoại. Cũng chỉ có vào lúc này, Tiêu Chi Ca đối với Tiêu Tinh mới không có bất kỳ sức chống cự nào, một bụng trách cứ cũng không nói ra, đưa tay cầm lấy bánh ngọt, giống như an ủi vỗ mẹ mu bàn tay mẹ.

"Được rồi, mẹ cũng lớn rồi, còn muốn cho người khác lo lắng hay sao, lần sau không nên như vậy nữa, chỉ cần nhịn thêm mấy ngày, đến khi răng tốt hơn tùy mẹ ăn cái gì cũng đều được.."

Được con trai an ủi, tâm tình bi thương của cô trong nháy mắt đã chữa khỏi, một tay kéo lấy con trai ôm trong ngực, vui vẻ cười, "Ừm ừm, con trai thật tốt, đúng là mẹ không phí công sinh ra con, để mẹ ôm nào."

Tiêu Chi Ca tròn trắng mắt, "Mẹ, giữ hình tượng, giữ hình tượng."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chung diện là bản tính của phụ nữ

Editor: Mèo Băng

La Phuong cảm thấy chủ nhiệm hôm nay giống như bị trúng tà, sao cô chỉ mới xoay người liền thấy anh ta đứng cười khúc khích, đưa tài liệu cho anh ta cũng phải gọi đến mấy tiếng anh ta mới phản ứng lại. Điều này không giống với chủ nhiệm anh mình thần võ trong cảm nhận của cô chút nào, nhân viên như cô cũng phải tỏ lòng quan tâm một chút, vì vậy La Phuong ân cần hỏi thăm:

"Bác sĩ Lý, anh không sao chứ?"

"Tôi không sao, tôi thì có chuyện gì?" Khóe miệng giờ lên cao Lý Hiểu ngẩng đầu với vẻ mặt không giải thích được nhìn La Phuong.

"À, không có việc gì." La Phuong vội vàng lắc đầu, xoay người đi làm chuyện của mình, trong lòng thầm phi báng, cười đến ngây ngô vậy mà còn nói mình không có việc gì, lừa gạt ai vậy. Nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra mà cô không biết, thôi, cô chỉ là nhân viên, chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được là được, những chuyện khác không nên quan tâm.

"Ha ha." Lý Hiểu không biết nhân viên của anh đang thầm phi báng mình, chỉ lo suy nghĩ đến chuyện vừa rồi, mà cảm thấy buồn cười, không tự chủ được mà cười ra tiếng.

Lúc Tiêu Tinh và Tiêu Chi Ca hồ ôm nhau, vừa đứng lúc đứng trước cửa phòng khám của Lý Hiểu, mà hai người chỉ lo đến đối phương, căn bản không chú ý tới xung quanh. Mà Lý Hiểu đứng lúc rảnh rồi, tình cờ nhìn thấy toàn bộ quá trình ôm nhau của hai người, chứng kiến dáng vẻ làm nũng của Tiêu Tinh còn Tiêu Chi Ca tiến lên với vẻ mặt bất đắc dĩ của người lớn mà an ủi cô. Trông vô vùng buồn cười, cậu bé kia, chắc là có quan hệ thân thích với cô ấy, dù sao nhìn cô ấy cũng chỉ khoảng 24-25 tuổi, làm sao có thể có đứa con -8 tuổi được. Đã lâu anh chưa nhìn thấy một cô gái như vậy, lúc không cười có vẻ không có gì đặc biệt, nhưng khi cười, gương mặt ấy như có sức hấp dẫn bắn ra bốn phía, làm cho người khác khó có thể dời đi ánh mắt.

Tiêu Tinh không hề hay biết toàn bộ cử chỉ của cô đã bị anh thu vào trong mắt, hai mẹ con cùng tranh cãi nhau về nhà. Vì thời tiết nóng, nên mẹ Tiêu đã chuẩn bị sẵn canh đậu xanh ướp lạnh, chào đón cháu ngoại về, lập tức móc ra một chén hỏi cháu có muốn uống canh hay không. Tiêu Tinh đứng trơ mắt nhìn mẹ Tiêu,

"Mẹ, còn con?"

"Không phải con đang đau răng sao, không thể uống."

"Con bị nóng, canh đậu xanh vừa đúng có thể giải nhiệt."

"Nhưng đậu đã ướp lạnh thì không được." Mẹ Tiêu lắc đầu, "Quá lạnh ngược lại sẽ khiến nướu con bị thương, mẹ có chờa canh nóng, để mẹ múc cho con một chén, được không?"

"Canh đậu xanh không lạnh ăn không ngon, con chỉ muốn ăn lạnh."

"Tiêu Tinh, nghe lời mẹ con đi, con bây giờ không thể ăn đồ lạnh được, trừ phi con không nghĩ đến răng mình nữa, đến tối có đau cũng đừng gọi cha." Cha Tiêu chứng tỏ uy nghiêm của mình.

"Ai, sao ta lại xui xẻo như vậy." Tiêu Tinh buồn bực ngã trên ghế sa lon, muốn ăn mà không được, đây là đạo lý gì chứ. Cô nghĩ đến sự yêu thương của cha mẹ đối với Tiêu Chi Ca so với cô rất không công bằng, cảm thấy rất đau lòng.

Tiêu Chi Ca vui vẻ uống canh đậu xanh, thuận tiện bỏ đá xuống giếng, "Bà ngoại, ông ngoại, mẹ còn muốn ăn trộm bánh ngọt nữa ý, mọi người xem đi bánh ngọt này là mẹ mua, rõ ràng mua để ăn nhưng không dám, còn nói là đặc biệt mua cho cháu ăn..."

"Tiêu Chi Ca!" Tiêu Tinh giận dữ, tên tiểu phản đồ này.

"Tiêu Tinh!" Mẹ Tiêu chống nạnh, "Con còn dám hung hăng với tiểu Chi Ca, rõ ràng là con không đúng."

Thấy mẹ Tiêu nổi giận, Tiêu Tinh rút cổ, "Mẹ, con có thể giải thích."

"Không cần giải thích." Mẹ Tiêu vung tay lên, "Mẹ đã quyết định rồi, để cho răng con tốt trở lại, nghiêm khắc quản lý việc ăn uống của con. Để con không thể nghĩ biện pháp ăn lén bên ngoài, con phải đem ví tiền chi phiếu giao toàn bộ ra hết."

"Hả? Không cần phải làm vậy đâu, mẹ à, con đã là người lớn rồi." Tiêu Tinh bày vẻ mặt đau khổ mà nhìn mẹ, sao lại dùng phương thức như thế trừng phạt cô chứ? Không cần đâu, nếu chuyện này truyền đi thì rất mất mặt.

"Nhưng chuyện con làm không giống người lớn một chút nào." Mẹ Tiêu không bị lung lay, "Chồng, ông nói xem, tôi tịch thu ví tiền với chi phiếu của nó, làm vậy có đúng không?"

Không đúng, một chút cũng không đúng, nếu giữ tiền của cô, thì cô không thể mua đồ ăn mình thích. Tiêu Tinh mở to mắt mong đợi nhìn cha Tiêu, bình thường cha Tiêu với cô đều chung một thuyền, lần này hẳn cha cũng sẽ giúp cô.

"Đã là người trưởng thành rồi mà một chút tự chủ cũng không có, cha nghĩ phải quản lý nghiêm khắc với con mới được." Cha Tiêu gật đầu, lần này phải trở mặt với con gái rồi, ông không nhìn đến vẻ mặt cầu khẩn của cô.

"Cất tiền của nó đi, tránh cho nó lén lút ăn bên ngoài, đúng rồi, bà xã, đồ ăn vặt trong nhà cũng thu hết, đừng cho nó tìm được."

"Được được." Được sự ủng hộ của chồng, mẹ Tiêu hả hê làm mặt quỷ với con gái, để xem con còn ăn bậy nữa không, hừ, hiện tại phải chịu chút khổ sở thôi.

"Không thể được, hai người có phải là cha mẹ ruột của con không đó, nhất định là cha mẹ ghẻ rồi." Tiêu Tinh vuốt mặt của mình, buồn bực nhìn hai người, cô bị thương rồi, sao lòng cô như bị một dao đâm trúng, cô rất yêu thích ăn mà.

Mặc kệ Tiêu Tinh kháng nghị thế nào, mẹ Tiêu vẫn tịch thu toàn bộ tài sản của cô, nói rõ trước khi rằng cô tốt hơn, ăn cái gì đều do bà quyết định. Nếu như cô không phối hợp, bà sẽ không trả lại ví tiền, mẹ Tiêu uy hiếp. Tiêu Tinh không còn cách nào khác đành phải rung rung ký kết hiệp ước bất bình đẳng, sau khi trải qua một tuần lễ 'sống không bằng chết', cuối cùng cha mẹ Tiêu bãi bỏ lệnh cấm, vì vậy cô đã có thể ăn bất cứ thứ gì mình thích rồi.

Lệnh cấm đã hủy bỏ đều đầu tiên Tiêu Tinh làm là lấy lại ví tiền của mình, sau đó lôi kéo mẹ Tiêu đến siêu thị, cô nghĩ muốn mua thật nhiều đồ ăn, cô phải mua thật nhiều.

Sau khi hai người họ đến siêu thị mới phát hiện ở đây tổ chức hoạt động giảm giá ba năm một lần, các mặt hàng giảm giá rất dễ thấy, bỗng chốc hai mắt mẹ Tiêu đỏ lên, kéo con gái đi tranh.

"Lần trước mẹ nhìn trúng một cái váy hơn năm ngàn, mẹ không mua, cả siêu thị đều mở hoạt động, quần áo chắc cũng giảm, đi mau, chúng ta đi xem thử, mẹ phải mua thêm mấy cái nữa."

"Mẹ, trong nhà mấy tủ quần áo lớn gấp bốn năm lần đều là của người, mẹ còn định mua thêm à?" Tiêu Tinh bị mẹ Tiêu lôi kéo chạy như điên, trong miệng kháng nghị.

"Thích chưng diện là bản tính của phụ nữ, việc này sao con không hiểu." Mẹ Tiêu như uống phải thuốc kích thích, lôi kéo con gái chạy về phía cầu thang, mỗi bước như bay, .Đối với người hay vận động như mẹ Tiêu, một hơi leo lên lầu tám là chuyện nhỏ, nhưng đối với người không vận động như Tiêu Tinh mà nói, giống như muốn lấy cái mạng của cô vậy. Hai chữ chưng diện rất hữu hiệu so với bất kỳ thuốc kích thích nào, mẹ Tiêu giống như không tốn chút sức nào kéo con gái kéo lên lầu tám.

Siêu thị giảm giá thu hút không ít khách hàng, mẹ Tiêu vừa thấy các loại giảm giá, buông tay Tiêu Tinh ra, không nói hai lời, vung cánh tay nhỏ của mình đi giày cao gót chạy về phía đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vô tình gặp được trong thang máy

Editor: Mèo Băng

So với mẹ Tiêu vẫn uyển chuyển như thường, Tiêu Tinh giống như bị mất nửa cái mạng. Đỡ chân tường với đôi chân run rẩy đi lên. Hôm nay cô có tình nặc đẹp còn mang giày cao gót, tuy chỉ có năm phân, nhưng nó không thể giống như giày thể thao chạy một hơi lên lầu tám, chân như phải trải qua khảo nghiệm. Cô hít mắt vừa thở vừa nhìn bóng dáng mẹ Tiêu sung sướng vọt vào đám đông chọn quần áo. đỡ chân tường chân trực đá rung động, cổ tình nạng hôm nay phải đẹp nặc giày cao gót, tuy chỉ có năm phân thước, nhưng nó khi giày thể thao một dạng một hơi chạy lên lầu tám, chân còn là bị cực lớn khảo nghiệm, hít mắt vừa thở vừa nhìn Mẹ Tiêu vọt vào đám người sung sướng chọn lựa của mình thích y phục, Tiêu Tinh thấy hơi tức ngực, cực kỳ khó chịu, có lẽ cô nên đi xuống lầu dưới mua chai nước khoáng, không nhìn đến mẹ Tiêu, vì cái mạng nhỏ của mình, Tiêu Tinh quả quyết trước tiên phải mua nước uống.

Từ thang máy bên cạnh xuống lầu hai siêu thị, mua được chai nước không nói hai lời trực tiếp uống hơn phân nửa chai. Cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, đứng trước cửa thang máy đem phần nước còn dư uống cạn sau đó ném vào thùng rác. Tiêu Tinh nhấn nút thang máy, thang máy từ dưới tầng trệt đi lên, sau khi cửa mở ra chỉ có mấy người bên trong, lên lầu hai bọn họ đều bước ra ngoài. Đích đến của họ đều là lầu hai của siêu thị. Đợi sau khi họ đi ra, Tiêu Tinh bước vào thang máy, nhấn tầng lầu cô đi, rồi đứng ở một bên, ngoài cô ra, còn một người khác vào thang máy, Tiêu Tinh không để ý, ngược lại đối phương chủ động xoay qua chào hỏi.

"Hi, trùng hợp thật chúng ta lại gặp nhau."

"Là anh." Nghe có người nói chuyện, Tiêu Tinh ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Hiểu, lập tức liền nhận ra, đây không phải là cái người nha sĩ giả danh bác sĩ tâm lý sao?"

"Đúng vậy, là tôi." Thấy bộ dạng mở to hai mắt của Tiêu Tinh, Lý Hiểu mỉm cười, chỗ ở của cô cách phòng khám của anh cũng không xa. Cũng không phải chuyện ly kì gì, nhưng đi dạo siêu thị mà cũng có thể đụng phải, có vẻ như rất hữu duyên.

"Anh lên lầu mấy?"

"Giống như cô." Xem nút tầng mà Tiêu Tinh nhấn, Lý Hiểu cười, "Thật đúng là rất khéo."

"Anh cùng bạn gái đi mua quần áo à?" Nghe Lý Hiểu nói như vậy, trong đầu Tiêu Tinh lập tức hiện ra ý nghĩ này, sao có thể một thân một mình đi đến tầng giành cho phái nữ được.

"Không phải." Lý Hiểu cười khẽ, "Tôi cùng mẹ đi dạo."

"À, Tôi cũng vậy." Tiêu Tinh cười cười, vừa đúng lúc thang máy dừng ở lầu ba có người đi vào, cô cười hi hi một tiếng sau đó yên lặng.

Nghĩ đến lần trước gặp Tiêu Tinh lúc cô đau răng, theo thói quen nghề nghiệp của anh, Lý Hiểu hỏi, "Răng của cô thế nào rồi?"

Đối với Tiêu Tinh mà nói, có một người đàn ông xa lạ hỏi thăm răng của mình, cảm giác có chút lạ, cộng thêm trong thang máy còn có người khác, liền hàm hồ nói: "Uhm, tốt lắm."

Lý Hiểu cũng biết nhìn sắc mặt người khác, thấy dáng vẻ Tiêu Tinh rõ ràng không muốn nói chuyện hoặc là không muốn tiếp tục đề tài này, anh cũng cười cười không nói thêm gì nữa. Trong sự trầm mặc, thang máy chậm chậm đi lên. Siêu thị khá đông người, vì vậy số người sử dụng thang máy cũng rất nhiều, cơ hồ mỗi tầng đều dừng lại, người vào người ra. Tiêu Tinh cúi đầu nghiên cứu mũi chân của mình, không biết từ lúc nào trong thang máy chỉ còn lại cô và Lý Hiểu. Chỉ khi thang máy phát ra một tiếng ding mớ ý thức được ngẩng đầu lên nhận ra bên trong chỉ có hai người. Mà lúc này mặt cô đỏ sẫm trắng bệch đi vì thang máy đã xảy ra sự cố, trong nháy mắt, các tình tiết tương tự trong phim lần lượt xuất hiện trong đầu, khiêng mặt cô trắng càng thêm trắng. Lần đầu tiên đi thang máy mà gặp tình trạng như thế này, Tiêu Tinh muốn hét chói tai, nhưng cổ họng giống như có ai đó bóp nghẹn, không phát ra được âm thanh nào, chỉ có nhịp tim dồn dập vang lên ở bên tai.

Thang máy rung chuyển một cái rồi ngừng lại, Tiêu Tinh theo bản năng nhìn về phía Lý Hiểu, ánh mắt của anh ngược lại vô cùng trấn định. Sau khi thang máy dừng, anh bước đến nhấn phím trước mặt, thử mở cửa thang máy, nhưng nó không có phản ứng, đè xuống nút cầu cứu khẩn cấp, nó chỉ kêu hai tiếng không có ai đáp lại, quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Tiêu Tinh, an ủi.

"Hôm nay siêu thị rất đông người, rất nhanh sẽ có người phát hiện thang máy này có vấn đề, đến lúc đó sẽ có người cứu chúng ta, cô đừng lo lắng."

Tiêu Tinh liếc mắt nhìn Lý Hiểu, yên lặng gật đầu, một đôi tay lặng lẽ đặt lên thành thang máy, cầu nguyện trong lòng sẽ không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Cả đời cô không làm chuyện gì xấu năng cả đời cũng không làm chuyện xấu xa gì, không muốn phải chết sớm như vậy.

"Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên của cô đó, tôi tên là Lý Hiểu, Mộc Từ Lý, xuân ngu bất giác hiểu, tôi thấy chúng ta chỉ trong một thời gian ngắn mà đã gặp nhau ba lần, cũng nên tính là hữu duyên, vậy làm bạn bè đi." Thấy sắc mặt của cô không vì lời nói của anh mà chuyển biến tốt hơn, Lý Hiểu nghĩ nên dòi đi sự chú ý của Tiêu Tinh, liền chủ động vươn tay, giới thiệu mình, nói đến việc ba lần gặp mặt của họ, ba lần đều nói chuyện qua, nhưng đến bây giờ cũng không biết tên của đối phương, điều này có chút khó tin.

"Tiêu Tinh." Tiêu Tinh nhẹ nhàng nói ra tên của mình, nhưng không đưa tay bắt tay cùng anh, cô chợt nhớ tới trong túi có điện thoại di động, có lẽ có thể gọi điện thoại cầu cứu.

"Tôi thấy cô tốt nhất đừng mở điện thoại." Lý Hiểu thấy Tiêu Tinh chuẩn bị gọi điện thoại, muốn nhắc nhở cô, lúc này thang máy không ổn định, tốt nhất không nên dùng di động ... Công cụ quá nhiều tín hiệu thang máy, kết quả anh còn chưa nói hết, thang máy đột nhiên chuyển động, sau đó đèn chớp chớp, rất đáng sợ.

Tiêu Tinh đang cầm điện thoại bởi vì thang máy đột ngột chuyển động nghĩ mình sẽ ngã xuống đất, khi cảm giác mình sắp ngã, cô bắt chấp tất cả bắt được Lý Hiểu đứng gần cô nhất, nhào vào trong ngực anh, miệng hét lên:

"A ——"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thang máy hư

Editor: Mèo Bông

Lý Hiểu vẫn chưa hồi hồn vì bị Tiêu Tinh chủ động ôm thì màng nhĩ đã phải chịu đựng tiếng hét của cô, anh vội vàng đưa tay vỗ lưng an ủi Tiêu Tinh, "Đừng sợ, không có việc gì."

Không biết có phải do lời an ủi của Lý Hiểu có tác dụng hay không, mà thang máy sau khi rung chuyển mấy lần đã yên tĩnh lại, đèn lần nữa sáng lên. Tiêu Tinh thấy mình tỉnh táo hơn rất nhiều, lúc này mới để ý mình đang ôm chặt lấy người đàn ông mới vừa quen biết, trên mặt trên cổ đã từ từ đỏ ửng lên.

"Rất xin lỗi, vừa rồi chỉ là phản ứng theo bản năng thôi."

"Không sao." Lý Hiểu cười lắc đầu. Hầu như mỗi lần nhìn thấy Tiêu Tinh là anh lại phát hiện ra một mặt khác của cô. Lần đầu tiên gặp mặt, nhận nhầm anh là nhân viên siêu thị thoải mái hỏi về băng vệ sinh. Lần thứ hai gặp mặt, cô không vì thất tình mà đau lòng, mà chỉ vì đau rang không thể ăn những đồ ăn mình thích mà cảm thấy khổ sở. Đến lần thứ ba gặp mặt, người có vẻ không tìm không phôi như cô mà chỉ vì một cái ôm đã đỏ mặt, rốt cuộc thì đâu mới thật sự là con người cô?

Để dòi đi sự chú ý, Tiêu Tinh nghiêng đầu quan sát cửa thang máy, sau đó nghiêm túc đề nghị với Lý Hiểu, "Chúng ta không thể liên lạc được với bên ngoài, ở chỗ này thật sự không an toàn chút nào, hay là chúng ta thử cạy cánh cửa này ra đi."

"Cạy ra?" Lý Hiểu hơi ngoài ý muốn bởi lời đề nghị của Tiêu Tinh, "Tôi thấy chúng ta nên đợi ở đây là tốt nhất, rất nhanh sẽ có người phát hiện ra thang máy này có vấn đề."

"Vậy không được." Tiêu Tinh chau mày, "Cho dù có có người phát hiện thang máy có vấn đề, nhưng cũng không biết đến khi nào họ mới sửa được, tôi thấy, nếu ở đây đợi bọn họ phát hiện ra chúng ta, thì tốt nhất tôi với anh nên nghĩ biện pháp tự cứu mình trước."

"Nhưng. . . ." Lý Hiểu muốn nói tiếp, nhưng Tiêu Tinh đã ném túi xách xuống bắt đầu hoạt động tay chân chuẩn bị cạy cửa. Thấy vậy Lý Hiểu chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

"Được rồi, chúng ta cạy cửa thôi."

"Tôi đếm một hai ba chúng ta cùng nhau dùng sức nhé." Hai người nắm lấy cánh cửa thương lượng phương hướng kéo, Tiêu Tinh kêu khẩu hiệu chỉ huy, Lý Hiểu vừa dùng sức vừa nghĩ. Tại sao anh lại đồng ý lời đề nghị không mấy thành công của cô, cạy cửa, cho là họ đang đóng phim sao, cửa thang máy sao có thể muốn cạy là cạy được?

Mặc dù không đồng ý với cách làm của Tiêu Tinh, nhưng sau mấy lần cố gắng cạy cửa, Lý Hiểu kinh hãi, với khoảng thời gian ngắn như vậy không thể tin là cửa thang máy có thể hé ra không chấn chắc như trong tưởng tượng của anh, hoặc có lẽ sức lực của mình và Tiêu Tinh quá lớn có thể tác động đến nó.

Cũng cùng lúc này, người ở siêu thị đã phát hiện thang máy bị trục trặc, bên trong còn có người, vội vàng gọi đội thi công tiến hành sửa chữa gấp, có

người bên ngoài kêu, có người bên ngoài kêu gọi đầu hàng, hiểu rõ tình huống bên trong, thuận tiện trấn an những người ở trong kêu họ bình tĩnh. Lý Hiểu nghe âm thanh bên ngoài truyền vào, rút ra kết luận, sợ rằng thang máy hiện tại đang nằm ở trung gian, sau khi cửa mở ra, bọn họ có thể phải bò lên trên mới có thể ra được.

"Sau khi cửa mở, cô đập lên lưng tôi, cô lên trước, sau đó gọi người đến cứu tôi sau." Trong thang chỉ có anh cùng Tiêu Tĩnh, là đàn ông, Lý Hiểu đem cơ hội anh có thể thoát khỏi tình cảnh hiện tại đầu tiên cho Tiêu Tĩnh.

Tiêu Tĩnh nghe vậy có vẻ ngoài ý muốn nhìn Lý Hiểu, rồi nhìn đến cửa thang máy, sau đó nhìn lại cái váy ngắn của mình, mặc dù cô rất biết ơn khi Lý Hiểu đem cơ hội thoát hiểm đầu tiên nhường cho cô, nhưng cô cũng không thể thuận tiện để anh chiếm tiện nghi được.

"Anh cởi quần ra cho tôi mặc, chờ sau khi tôi leo ra được sẽ cởi trả anh, nếu không tôi sẽ không leo, cũng không để cho anh leo, chúng ta cứ ở đây chờ vậy."

"Nếu bị nhốt ở đây, cô không sợ sao?" Lý Hiểu buồn cười nhìn Tiêu Tĩnh.

"Không sợ." Tiêu Tĩnh lắc đầu, lo sợ tất nhiên có, nhưng thang máy này cũng sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện, bên ngoài còn có người đang sửa chữa, tình trạng thang máy vẫn ổn định, cô cũng từ từ buông lỏng.

Lý Hiểu nhìn đến cái váy ngắn của cô nói, "Cô yên tâm, tôi không phải người xấu, tôi cũng sẽ không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô đâu."

Tiêu Tĩnh che cái váy cực ngắn của mình, kiên trì muốn mượn quần, "Anh không cho tôi mượn thì tôi không leo, cũng không để cho anh leo, trừ phi thang máy tự đi lên."

"Sao cô có thể không nói đạo lý như vậy được?" Lý Hiểu cảm thấy giống như tú tài gặp quân binh, sao trước đó không phát hiện cô gái này lại khó dây dưa như vậy.

"Không nói đạo lý đó mới là phụ nữ." Tiêu Tĩnh kiên định nhìn Lý Hiểu, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng.

Lớn như vậy, thật sự đây là lần đầu tiên Lý Hiểu gặp phải loại tình huống này. Nhìn thấy hành động lôi kéo cái váy ngắn của Tiêu Tĩnh, anh nhìn không chớp mắt, đầu óc nóng lên, đồng ý:

"Được rồi, tôi cho cô mượn."

"Cảm ơn, anh đúng là người tốt." Thấy Lý Hiểu thật sự đồng ý, Tiêu Tĩnh lập tức lộ nụ cười ngọt ngào tràn đầy tâm ý, thuận tiện phát cho anh một vé người tốt.

Trên thực tế Lý Hiểu vừa mới đồng ý đã hối hận. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Tiêu Tĩnh thì lời cự tuyệt không thể thốt ra. Không biết ai đã từng nói, con người khi còn sống nếu làm được hai chuyện tốt mới coi là hoàn mỹ, coi như vì cuộc sống không hoàn mỹ thêm một chút sắc thái vậy, nghĩ như vậy, Lý Hiểu bắt đầu tháo dây lưng.

"Sau khi leo lên cô phải lập tức trả quần lại cho tôi."

Thang máy dừng ở giữa, Lý Hiểu tính toán, đưa Tiêu Tĩnh leo lên rồi cô sẽ lập tức cởi quần trả cho mình, mình mặc quần vào sau đó lại leo lên, cũng sẽ không quá mất mặt, cùng lắm thì về sau sẽ không đến siêu thị này nữa.

"Được được, sau khi tôi lên sẽ trả lại cho anh." Tiêu Tĩnh vui vẻ nhìn Lý Hiểu, phát thêm một vé người tốt nữa, "Anh thật là một người tốt."

Lý Hiểu cười khò, anh tình nguyện là tiểu nhân hơn. Không cam không nguyện cởi quần ra, thật may là hôm nay anh mặc quần lót bốn góc, nếu không anh thật sự vẫn muốn làm tiểu nhân.

Nhận lấy quần Lý Hiểu đưa tới, Tiêu Tĩnh không nói hai lời giơ một chân lên, thời điểm vừa chuẩn bị nói, nghe được tiếng người nói cửa sẽ lập tức mở ra, đang muốn nhanh nhanh kéo quần lên, thang máy đột nhiên lóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Hiểu làm cầu huyết

Editor: Mèo Băng

Thang máy siêu thị xảy ra vấn đề, thợ sửa chữa thang máy vừa xuất hiện, ngay lập tức đã có người xem náo nhiệt, mặc dù nhân viên bảo an của siêu thị lên tiếng khuyên giải nên cách xa thang máy một chút. Nhưng khi nghe nói trong thang máy có người, bọn họ cũng không mua đồ nữa, đứng giữ ở cửa thang máy xem náo nhiệt, vốn là cửa thang máy cũng đã mở ra được một nửa, nhưng một thợ sửa chữa run tay, dụng cụ trên tay rớt xuống, nên cửa lại bị

đóng lần nữa. Thợ sửa chữa đứng dậy từ dưới đất, vốn muốn chuẩn bị thử lại lần nữa, nhưng tình mắt thấy thang máy bắt đầu vận hành, lập tức lên tiếng nhắc nhở, vì vậy trong ánh nhìn soi mói của mọi người, thang máy từ từ đi lên, sau đó nghe một tiếng leng keng, cửa thang máy từ từ mở ra.

Trong thang máy, Tiêu Tinh mới mặc quần được một nửa thì thang máy đột ngột chấn động, Lý Hiểu đưa tay kéo cô lại, Tiêu Tinh không biết thang máy sẽ thế nào, một tay xách cái quần chưa mặc xong, một tay ôm chặt Lý Hiểu, miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng thang máy rung chuyển, làm cô sợ muốn chết, kết quả khi thang máy chấn động một cái đã khôi phục lại bình thường, hơn nữa trong lúc cô chưa kịp phản ứng, cửa đã yên lặng mở ra.

Tình huống hiện tại, trong thang máy, hai người Tiêu Tinh cùng Lý Hiểu đang ôm nhau, Tiêu Tinh một cái tay kéo quần, Lý Hiểu chỉ mặc một chiếc quần lót bốn góc, bên ngoài thang máy, mười mấy người vây quanh cánh cửa thang máy nhỏ nhỏ.

"Khụ. Cái đó, hay là hai người nên chuyển sang nơi khác tiếp tục?" Thợ sửa chữa phản ứng đầu tiên, lúng túng nói, cửa thang máy mở ra không đúng lúc rồi.

"Con mắt nào của anh nhìn thấy bọn tôi đang làm **." Tiêu Tinh không mở miệng thì thôi, một khi lòi ra khỏi miệng đã đến khiến cho chung quanh ngộp thở, "Cho dù muốn tìm kích thích, cũng sẽ không phải trong lúc thang máy ra hư, thật sự cho rằng lão nương đây muốn thoải mái mà không muốn sống sao."

Mọi người: "."

"Nhìn cái gì, có gì để nhìn, ai cảm thấy kích thích tôi chúc người đó lần sau đi thang máy gặp phải thang máy hư." Những lời giải thích dư thừa đều là vô dụng, hơn nữa Tiêu Tinh thấy, chung quanh đều là người xa lạ, không cần thiết phải giải thích, bình tĩnh đem quần cởi ra ném cho Lý Hiểu,

"Cám ơn quần của anh, mặc dù không có dùng tới."

Lớn như vậy, Lý Hiểu chưa từng trải qua sự việc 𠄎, chỉ hận không thể đem mặt giấu trong quần. Anh nhận lấy quần, không tới hai giây đã mặc xong, quả nhiên tiềm lực của con người là bất tận, đại khái có thể cho rằng anh là người có tốc độ mặc quần nhanh nhất trong sử sách rồi.

"Đi thôi." Thấy Lý Hiểu đã mặc quần xong, Tiêu Tinh nói một tiếng, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía cầu thang, vừa rồi thang máy hư, bất luận như thế nào cô không muốn đi thang máy nữa. Còn về phần tại sao phải ngẩng đầu ưỡn ngực, cô là người bị hại, hơn nữa lúc này trong thang máy cô không làm bất cứ chuyện đồi phong bại tục gì, tại sao không thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi?

"Cái đó." Đi theo phía sau Tiêu Tinh, Lý Hiểu yếu ớt mở miệng, nhưng không biết nên nói gì, hôm nay thật mất hết mặt mũi, một đời anh minh của anh còn đâu.

"Đời này của tôi sẽ không bước tới cái siêu thị rách nát này nữa." May mắn là những người vừa mới chứng kiến một màn kia không đi theo bọn họ, cầu thang của siêu thị rất ít người sử dụng. Sau khi đi xuống hai tầng, nhìn trước nhìn sau không có ai chú ý tới họ, Tiêu Tinh xấu xa thở ra một hơi, về mặt cổ bình tĩnh đã bị lộ xuống, cả khuôn mặt như bị thiêu cháy, đồ tặc mang tai, Tiêu Tinh đưa hai tay ôm mặt làm dịu sức nóng, thuận tiện che kín mặt đỏ như ớt khi của cô, rõ ràng rất lúng túng, không biết vì sao, đôi môi không khống chế được mở ra, hướng về phía Lý Hiểu nói:

"Thật ngại quá, vừa rồi đã để cho anh cùng tôi mất hết thể diện."

"Không sao." Lý Hiểu ngờ ngạc nhìn Tiêu Tinh, trong đầu mắt hiện ra năm chữ: lúm đồng tiền như hoa.

Bị Lý Hiểu ngờ ngạc nhìn, Tiêu Tinh cảm thấy xấu hổ, lúng túng thu nụ cười, "Không buồn cười chút nào, thật sự rất không buồn cười, ha ha. Ha ha."

Thấy Tiêu Tinh lúng túng ha ha hai tiếng, Lý Hiểu lộ ra nụ cười, "Không có, vừa rồi quả thật đã bị cười đã, tôi đã từng này tuổi, mà đây là lần đầu tiên mất mặt như vậy Nhưng mà nghĩ đến đáng về trọn mắt há hốc mồm của họ, bộ dạng rất đáng cười."

"Anh cũng cảm thấy vậy sao, ha ha, tôi thấy mắt bọn họ như muốn rớt ra rồi, chơi rất vui." Thấy Lý Hiểu cười, nụ cười của Tiêu Tinh không chế không được, hai người mặt đối mặt cười ha ha, chọc cho một số người nhìn lại, chỉ là sự chú ý của mọi người không ở nơi này, chỉ liếc mắt liếc nhìn rồi tầm mắt đi, không đem bọn họ là người có bệnh mà vậy xem.

Cười một lát, Lý Hiểu nói: "Tôi nghĩ chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi cái siêu thị này, cô thấy thế nào?"

Tiêu Tinh nghiêm túc gật đầu, "Đúng vậy, siêu thị quả thật không hợp với tôi, về sau cũng không tới nữa."

"Tôi cũng sẽ không tới." Lý Hiểu gật đầu, hai người trong nháy mắt đã có cùng nhận thức chung, đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chuyện khi còn bé

Bên ngoài siêu thị có một nhà tiệm trà sữa, Tiêu Tĩnh thấy mình nên uống một ly trà sữa để tự an ủi, nghiêng đầu nhìn Lý Hiểu, "Tôi mời anh đi uống trà sữa."

"Cái này, hay để tôi mời." Lý Hiểu không có thói quen để cho phụ nữ mời uống nước, là đàn ông nên cần thể hiện phong độ của mình.

"Không, để tôi mời anh." Tiêu Tĩnh kiên định nhìn Lý Hiểu, "Vừa rồi trong thang máy anh đã bảo vệ tôi...tôi phải cảm ơn anh."

Thì ra mời anh uống trà sữa là vì muốn cảm ơn, Lý Hiểu nghĩ anh chẳng những giúp Tiêu Tĩnh mà tiếp đó còn làm một việc mất thể diện nhất trong cuộc đời này, để cô mời anh một ly nước cũng là việc nên làm, vì vậy anh phá lệ một lần.

"Được rồi, nếu cô đã nói như vậy, tôi sẽ không khách khí đâu."

"Anh thích hương vị gì?"

"Hương Thảo."

"Trùng hợp vậy, tôi cũng thích Hương Thảo." Tiêu Tĩnh gọi hai ly trà sữa, một ly đưa cho Lý Hiểu, "Chúng ta qua bên bàn bên kia ngồi đi."

"Được." Lý Hiểu gật đầu, "Mẹ tôi còn đang chờ...để tôi gọi điện cho bà, còn cô, có muốn gọi cho mẹ cô không?"

"Không cần đâu." Tiêu Tĩnh lắc đầu, "Mẹ tôi một khi bắt gặp nơi nào đại hạ giá thì hoàn toàn tiến vào trạng thái sẵn sàng quên mình vì tất cả, sợ rằng hiện giờ bà ấy đã quên ban đầu cùng tôi đi dạo phố rồi."

"A. Không khoa trương như vậy chứ?" Mặc dù mẹ anh cũng là người cuồng mua sắm, nhưng cũng không đến nỗi quên đi người bạn đi cùng với mình, Lý Hiểu âm thầm nghĩ.

"Tôi nói thật đấy." Tiêu Tĩnh gãi tay đỡ trán, thời tiết hơi nóng nóng, cô cảm thấy tinh thần mình không được tốt, "Lúc tôi còn rất nhỏ đã bị mẹ làm lạc mất trong siêu thị, bà vốn là dẫn tôi đến siêu thị để mua quần áo cho tôi, kết quả khi bà nhìn thấy những bộ quần áo đẹp trong nháy mắt đã quên sự có mặt của tôi mà vui vẻ mua rất nhiều quần áo, sau đó tự mình về nhà, khi về đến nhà ba tôi hỏi tôi đâu, bà ấy mới nhớ đã bỏ quên tôi ở siêu thị."

Còn có chuyện như vậy sao? Lý Hiểu thấy rất hứng thú, không khỏi bất quái, "Vậy còn cô, không tìm được mẹ có hốt hoảng, hoảng sợ hay không? Có lúc ấy làm thế nào?"

"Tôi?" Tiêu Tĩnh cười nhạt, "Thật ra thì tôi vẫn đi theo sau bà, nhìn thấy bà mua xong quần áo ra khỏi siêu thị, lúc ấy bởi vì thời tiết rất nóng, nên tôi không cùng bà ra ngoài, sau đó tôi tìm được nhân viên siêu thị nói với họ tôi bị lạc, chú ấy đưa tôi đến phòng làm việc, rồi sau đó tôi ngủ một giấc trên ghế sofa, chờ đến khi cha mẹ tôi tìm đến, lúc ấy tôi cũng vừa mới tỉnh ngủ."

"Phốc." Lý Hiểu bật cười, "Thì ra là lúc nhỏ cô thông minh như vậy, nhưng mà không phải cô muốn trả thù mẹ mình nên mới không đi theo sau chứ."

Tiêu Tĩnh nháy mắt, nhìn Lý Hiểu cười, "Đúng vậy, anh đoán đúng rồi."

"Ha ha, đã để cho tôi đoán đúng." Lý Hiểu mở to hai mắt nhìn Tiêu Tĩnh, lòng thầm nghĩ cô gái này rất thú vị, "À sau đó thì sao, có phải mẹ cô đã rút ra được bài học cho mình hay không, sau đó khi đến siêu thị cũng không dám quên cô nữa?"

"Nếu bà ấy rút ra được bài học thì tôi hiện tại cũng sẽ không ngồi ở đây đâu." Tiêu Tĩnh nhún nhún vai, "Từ nhỏ đến lớn không biết tôi đã bị bà bỏ rơi đến bao nhiêu lần rồi, từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, cha tôi để tôi đem theo số điện thoại của ông, rồi nói cho tôi biết nếu như tôi ở ngoài không tìm được người lớn thì nên làm cái gì."

"Cha cô hẳn là người có ý chí rất kiên định."

"Nghe nói khi tôi vừa tròn tám tháng mẹ tôi đã làm lạc mất tôi rồi, lúc ấy thật sự làm kinh động đến cảnh sát." Tiêu Tĩnh nói chuyện rất cao hứng, mặt mày hớn hờ, "Mẹ tôi mang tôi đi công viên lúc ấy bà đi vào nhà vệ sinh công cộng, sau khi đi vệ sinh rồi rửa tay, xoay người rồi đi, quên mất tôi. Cha tôi vừa lúc đi công tác ở nơi khác, mẹ không tìm được tôi thì lập tức báo cảnh sát, sợ đến phát khóc, anh biết cuối cùng họ tìm được tôi ở đâu không?"

Lý Hiểu hoàn toàn bị câu chuyện của Tiêu Tĩnh hấp dẫn, không tự chủ được hỏi, "Làm sao tìm được cô?"

"Tôi vẫn ở trong nhà vệ sinh, chẳng qua là nhà vệ sinh nam, lúc ấy tôi đã có thể vịn đồ đi chụp chừng, sau khi mẹ tôi đi tôi đã bò ra khỏi xe đẩy, sau đó đỡ tường từ từ đi, đi đến nhà vệ sinh nam, rồi chạy đến một phòng vệ sinh, đem cửa khóa trái lại. Cảnh sát xem xét camera, xác định tôi không bị mang ra khỏi nhà vệ sinh, vì vậy đi tìm, kết quả là ở trong nhà vệ sinh nam tìm được tôi đang ngủ, haiz, không nghĩ đến thì thôi, mỗi lần nghĩ đến tôi liền thấy ghê tởm. Cũng không biết nhà vệ sinh đó có sạch hay không, lạ thật, sao tôi lại kể chuyện này cho anh chứ, thôi quên đi, quên đi, coi như lúc này tôi chưa nói gì."

"Được, tôi sẽ quên." Khóe miệng Lý Hiểu không cảm được nâng lên, đột nhiên có ý nghĩ muốn gặp mẹ Tiêu Tĩnh một lần, xem xem người mơ hồ đến mức nào mới có thể làm những chuyện như vậy. Còn Tiêu Tĩnh, lúc nhỏ đã gặp những chuyện như thế 囧, thật sự rất buồn cười. Nhưng khi nghĩ đến lần đầu gặp mặt cô đã hỏi mình về băng vệ sinh, Lý Hiểu nghĩ, những chuyện ấy xảy ra trên người Tiêu Tĩnh, sợ rằng đều rất bình thường.

Haiz, lúc anh nói chuyện, thì miệng cũng không cần phải cong lên như vậy, mở ra còn coi được hơn." Tiêu Tĩnh bữu môi nhìn Lý Hiểu, cô nhất thời hồ đồ

lại đem những chuyện khi còn bé 囍 nói cho người mới quen biết, cô đang làm gì vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Có ai từng nói cô rất tham ăn hay chưa?

Editor: Mèo Bông

"Được, tôi không cười nữa." Lý Hiểu cười đến nghẹn, lắc lư điện thoại di động của mình, "Tôi phải gọi điện thoại cho mẹ đã."

"Uhm." Tiêu Tinh gật đầu, nhàm chán gục xuống bàn, mắt nhìn xung quanh, nơi này là trung tâm mua sắm, trừ siêu thị này bên đường cái còn có một siêu thị nhỏ. Cô dự định kéo mẹ cùng mình ra ngoài mua đồ ăn, kết quả lại xảy ra một khúc nhạc đệm như thế, đồ cũng không mua được, vậy thì đến siêu thị đối diện mà mua vậy. Trong lòng đã quyết định, Tiêu Tinh ngồi dậy, đúng lúc Lý Hiểu cũng vừa gọi điện thoại xong, nhìn thấy Tiêu Tinh muốn đi, hỏi:

"Cô dự định đi đâu à?"

"Đi siêu thị đối diện." Tiêu Tinh chỉ vào siêu thị phía trước nói, "Tôi muốn mua ít đồ."

"Dù sao tôi cũng không có việc gì, tôi cùng đi với cô."

"Được thôi." Tiêu Tinh liếc mắt nhìn Lý Hiểu, gật đầu.

"Uống hết cái này trước đi." Lý Hiểu nhìn ly trà sữa trước mặt nói, lảng phí thật không tốt.

Không cần anh nhắc nhở, Tiêu Tinh đã uống xong từng ngụm trà sữa rồi, hai người uống hết trà sữa sau đó ném vào thùng rác, đi đến siêu thị đối diện. Trong siêu thị, Lý Hiểu đẩy xe đẩy, Tiêu Tinh không ngừng cầm quét mọi thứ bỏ vào xe, Lý Hiểu quan sát thấy những món đồ Tiêu Tinh chọn, tất cả đều là đồ ăn vặt. Chợt nghĩ đến hôm đó nhìn thấy cô đùa giỡn cùng với một cậu bé mập mạp, tò mò hỏi:

"Tiêu Tinh, cô mua những thứ này ăn sẽ rất nóng, nên mua ít một chút, trẻ em ăn nhiều sẽ không tốt với thân thể. Hơn nữa khi ăn nhiều đồ ăn vặt sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị, chán ăn cơm, trẻ em thì nên ăn nhiều cơm mới được."

"Trẻ con ư? Những thứ đồ ăn này không phải mua cho trẻ con ăn."

"Hả?" Lý Hiểu kỳ quái nhìn Tiêu Tinh, "Hôm đó, chính là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, tôi nhìn thấy cô vui đùa cùng một cậu bé, như vậy, không phải cô mua cho nó ăn sao?"

"Không phải đâu, những thứ này là tự tôi ăn." Tiêu Tinh nói: "Từ khi bị đau răng đến nay, đến ăn cơm cũng không được thoải mái, nói chi là đồ ăn vặt, bây giờ răng đã tốt rồi, tôi phải ăn thật vui vẻ mới được."

"À." Lý Hiểu biết mấy bé gái rất thích ăn đồ ăn vặt, nhưng người giống như Tiêu Tinh mẫn nại đều không chê thì chưa từng thấy mấy người, "Vậy đứa trẻ hôm đó là ai?"

"Con của tôi."

"Cô nói ai cơ?" Lý Hiểu cho là mình nghe lầm, tay đẩy xe run hơi run, lúc ấy Tiêu Tinh đang cầm đồ chuẩn bị bỏ vào xe, kết quả xe đẩy bị lệch đồ rớt xuống đất, anh lập tức lúng túng.

"Xin lỗi, không phải tôi cố ý."

Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu nhặt đồ bỏ vào xe, "Biết nó là con trai tôi làm anh rất kinh ngạc hả?"

"Đúng vậy, cô còn trẻ, khoảng 24, 25 là cùng, còn cậu bé kia xem ra khoảng mười tuổi thôi." Lý Hiểu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

"24, 25?" Tiêu Tinh cong mắt cười, "Trông tôi non như vậy sao, cảm ơn anh đã khen."

"Hả. Vậy cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tùy tiện hỏi tuổi của phụ nữ là chuyện không mấy lịch sự đó." Tiêu Tinh nháy mắt mấy cái, rồi lập tức nói ra đáp án, "Tôi 29 rồi, con tôi 8 tuổi, đang học lớp 2."

"Thì ra là mắt của tôi kém rồi, nhưng mà, trông cô không giống như người đã 29 tuổi." Lý Hiểu thờ dãi nói.

"Vậy thì thế nào, đã biết tôi là người phụ nữ đã ly hôn còn mang theo một đứa trẻ nữa. Bây giờ anh còn có ý định làm bạn với tôi không, nếu như không ra khỏi cửa đường ai nấy đi." Tiêu Tĩnh cười híp mắt nhìn Lý Hiểu, cô chưa từng nghĩ ly hôn là chuyện mất mặt, cha mẹ cô cùng con trai đều không thấy vậy, tại sao không thể thoải mái nói ra chứ.

"Ly hôn không phải chỉ là hai người ở cùng với nhau rồi chia tay thôi sao, chỉ nhiều hơn những cặp yêu nhau một tờ giấy mà thôi." Ánh mắt Lý Hiểu vẫn không rời Tiêu Tĩnh, "Cô nghĩ tôi trông giống những người thô tục sao?"

"Không giống." Tiêu Tĩnh bởi vì lời nói của Lý Hiểu mà bật cười, "Gần đó thì đó, tôi thấy anh là người đàn ông có sức quyến rũ nhất thế giới."

"Phốc. Cô là đang vòng vo khen chính mình à." Lý Hiểu vui vui về nói, "Tôi có thể nói mấy mẩu là cô đã ly hôn, nếu cô không ly hôn, tôi thật sự không dám cùng cô làm bạn bè, ngộ nhờ chồng của cô ghen thì phải làm sao đây?"

"Anh ta đi tìm người phụ nữ khác ở bên ngoài tôi còn chưa ăn đấm, tôi chỉ tìm bạn bè khác phái mà thôi, anh ta ghen gì chứ. Hôn nữa, hiện tại tôi một thân tự do, muốn tìm ai làm bạn thì tìm người đó thôi."

"Cô ly hôn là bởi vì anh ta có người ở bên ngoài?"

"Ai, bây giờ anh đang tám với tôi đó hả?" Tiêu Tĩnh liếc mắt nhìn Lý Hiểu, "Một đấng mày râu không cần có tính bát quái như vậy chứ?"

"Xin lỗi, tôi không có ý gì khác, umh ~ cô còn muốn mua gì nữa, hôm nay tôi sẽ làm người khuân vác miễn phí, mặc kệ cô mua bao nhiêu đồ, tôi sẽ xách hết cho cô, được không?" Bị Tiêu Tĩnh nói thế, Lý Hiểu thấy mình hơi nhiều chuyện, vội vàng nói sang chuyện khác.

"Được, có người xách đồ miễn phí, thì tôi đây cũng không uổng phí nguồn nhân lực này." Tiêu Tĩnh nghe vậy gật đầu, "Anh đừng có hối hận đó."

"Chắc chắn không hối hận." Lý Hiểu thề son sắt, nhưng rất nhanh sau đó anh đã muốn thu hồi lời nói lúc này của mình. Bởi vì lúc này Tiêu Tĩnh đã chất đầy đồ ăn trong xe, rồi lấy thêm một chiếc xe đẩy khác tự mình đẩy, rất nhanh đã chất hơn phân nửa xe mà vẫn còn chọn thêm. Bên trong thức ăn là chính, còn lại là một số đồ dùng hàng ngày.

"Cô mua nhiều đồ ăn như vậy, phải ăn hơn một tháng mới hết."

"Vậy cũng không chắc." Tiêu Tĩnh nhìn trong xe, lạnh nhạt nói, "Có lẽ một tuần lễ cũng không đủ."

Lý Hiểu bị ghen, nếu đổi lại là anh trong ba tháng cũng ăn không hết đồ ăn vặt này, anh chân thành hỏi một câu, "Có ai từng nói qua cô rất tham ăn hay chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lòng tự ái

Editor: Mèo Băng

Nghe Lý Hiểu nói, về mặt Tiêu Tĩnh cứng đờ, cắn răng nghiêng lợi nhìn anh, "Tôi còn chưa ăn anh, liên quan gì đến anh chứ?"

"Tôi. . . ." Thấy Tiêu Tĩnh tức giận, Lý Hiểu sững sốt, mình mới vừa quen biết Tiêu Tĩnh, mặc dù trước đó cùng trải qua một số chuyện đặc biệt, nhưng còn chưa đến mức tùy tiện đùa giỡn, con gái rất kiêng kỵ người khác nói mình béo, tham ăn, sao anh lại nói ra những lời không lễ phép như thế.

Bình tĩnh lại anh mới biết mình nói không đúng, dự định nói lời xin lỗi với Tiêu Tĩnh. Nhưng lòng tự ái của cô đã bị tổn thương chẳng thèm nhìn anh, cũng không đợi anh xin lỗi đã xoay người rời đi. Cô biết mình tham ăn, nhưng đâu cần phải dùng câu hỏi nghiêm túc như vậy hỏi cô. Lòng tự ái của cô bị tổn thương, anh ta cũng không là gì của cô, sao lại khi dễ cô chứ, cô cũng sẽ không để cho anh ta khi dễ như vậy, hừ, hiện giờ cô đang rất tức giận, không cần làm bạn với anh ta, đàn ông trên đời này trừ cha của cô ra, còn lại tất cả đều là bại hoại.

"Tiêu Tĩnh." Thấy Tiêu Tĩnh xoay người rời đi, lời xin lỗi bị chặn lại trong miệng. Anh kinh ngạc gọi tên cô, nhìn cô bước đi không quay đầu, xem ra cô thật sự rất giận. Anh khổ sở nhìn hai chiếc xe đẩy chất đầy đồ trước mặt, không biết nên đuổi theo cô hay ở lại giữ những thứ đồ này, chợt nghĩ đến hai người đã trao đổi số điện thoại cho nhau. Người không biết đồ dành phụ nữ như Lý Hiểu quyết định trước tiên đem đồ mà Tiêu Tĩnh đi tính tiền trước, sau đó sẽ cầm đồ tìm cô xin lỗi sau. Ai bảo anh nhất thời nhanh miệng nói sai chứ, nhưng theo như tính cách của anh những lời nên nói đều rất lịch sự, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Tĩnh, anh cảm giác như hai người đã từng quen biết, bất tri bất giác mới thốt nên lời thất lễ như vậy.

Tiêu Tĩnh giận đùng đùng vọt ra khỏi siêu thị, nhiệt độ thay đổi nên cô chưa kịp thích ứng, lại vội vàng quay trở lại. Có mấy điều hòa vẫn thoải mái hơn. Ở cửa siêu thị có đặt hàng ghế ngồi dành cho khách hàng nghỉ ngơi, Tiêu Tĩnh tìm chỗ trống ngồi xuống, sau đó gọi điện thoại cho mẹ Tiêu. Đúng như dự đoán, mẹ Tiêu khi nhận được điện thoại của con gái, bà mới nhớ tới đã cùng con gái đi mua sắm. Trong điện thoại mẹ Tiêu hưng phấn khoe chiến lợi phẩm của mình, Tiêu Tĩnh không kiên nhẫn cắt đứt lời của mẹ Tiêu, hỏi bà khi nào thì đi, cô đang đợi ở siêu thị đối diện, khi đi thì gọi điện cho cô, hai người cùng trở về.

Mẹ Tiêu đồng ý, bà suy nghĩ sao con gái lại chạy đến siêu thị đối diện, dù sao chỉ cần cô thích, việc khác không cần để ý, cúp điện thoại. Mẹ Tiêu tiếp tục mua sắm. Còn Tiêu Tĩnh tựa vào trên băng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, có lẽ do nhiệt độ vừa phải, nên rất dễ dàng ngủ gật, chưa đến vài phút Tiêu Tĩnh giữ nguyên thế mà ngủ.

Lý Hiểu lúc này bị người khác nhìn với ánh mắt kì dị, toàn bộ đồ của Tiêu Tĩnh là năm túi lớn, đặt chúng lên xe đẩy, anh đẩy xe ra quầy thu tiền. Dự định gọi cho Tiêu Tĩnh xem cô đang ở đâu, kết quả nhìn xung quanh, anh phát hiện cô đang ngồi trên ghế ngủ say sưa. Động tác cầm điện thoại của Lý Hiểu dừng lại, đi về phía Tiêu Tĩnh.

"Tiêu Tĩnh ~"

"....."

"Tiêu Tĩnh." Kêu hai tiếng, cô không trả lời, không phải là ngủ rồi chứ, Lý Hiểu cảm thấy hơi buồn cười, nha đầu vừa rồi rất có sức sống, sao chớp mắt đã ngủ mất rồi, còn ở nơi công cộng thế này.

Ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tĩnh, Lý Hiểu nghĩ đến việc nên dỗ làm sao để cô vui vẻ trở lại, anh thấy nha đầu này thật thú vị, hơn nữa không có làm ra vẻ như con gái bây giờ, ở bên cạnh cũng rất vui vẻ. Anh không muốn một phút vô tâm sai lầm của mình làm mất đi một người bạn, nếu để cho đám bạn của anh biết được ý nghĩ lúc này của mình, nhất định họ sẽ kinh ngạc đi xác nhận xem Lý Hiểu anh có bị bệnh tâm thần hay không, phải biết tính tình Lý Hiểu khá ôn hòa, đối với người nào cũng dịu dàng, nhưng ít khi nào chân chính để ý đến cảm xúc của người khác, cho dù là bạn gái trước, cũng chưa từng dùng hết tâm tư đi lấy lòng người ta, nhưng giờ chỉ vì một người mới quen biết mà lại phí nhiều tâm tư như vậy phí tâm, nếu không kinh ngạc mới là lạ.

Nên dỗ dành cô gái này thế nào đây, Lý Hiểu thật sự không biết mấy chiêu dỗ dành này. Anh đang nghĩ nếu một lát nữ Tiêu Tĩnh tỉnh lại mình chân thành nói câu xin lỗi không biết có đôi lấy được sự tha thứ của cô hay không thì bà vai chột nặng, nghiêng đầu nhìn sang, thì ra Tiêu Tĩnh coi vai anh là gối mà nằm.

Nếu như anh đem vai mình cho cô dựa, khi tỉnh không biết họ có để nói chuyện hơn không?

Nghĩ như thế, Lý Hiểu điều chỉnh tư thế ngồi, để Tiêu Tĩnh ngủ thoải mái hơn, một giác này, Tiêu Tĩnh ngủ rất ngon, trong mũi không biết ngửi được mùi vị gì khiến cô cảm thấy rất an tâm, đầu nằm gối lên một vật gì đó rất thoải mái.

So với sự thoải mái của Tiêu Tĩnh, còn Lý Hiểu thì nếm cảm giác tự làm tự chịu. Anh điều chỉnh tư thế của mình để cô nằm dễ chịu hơn một chút, nhưng nha đầu này đã thật sự coi anh thành gối đầu rồi. Mặc dù nhìn gương mặt cô ngủ rất say sưa anh có cảm giác rất thỏa mãn, nhưng hơi thở ẩm áp phả vào cổ anh, có chút ngứa, muốn gãi cũng không được, hơn nữa còn có lan rộng toàn thân, khiến Lý Hiểu đứng ngồi không yên. Nhưng khi nhìn đến gương mặt ngủ say của cô, muốn động cũng không dám động.

Dù sao cũng là siêu thị, Tiêu Tĩnh không lâu sau cũng bị tiếng ồn ào đánh thức, mở mắt ra phát hiện mình đang tựa vào vai Lý Hiểu, phản ứng đầu tiên chính là nhìn đến chiếc áo T shirt của anh, trong đầu thoáng nghĩ may là không có cháy nước miếng.

"Tĩnh rồi à." Lý Hiểu nhìn theo ánh mắt Tiêu Tĩnh cùng với động tác sờ khóe miệng, hiểu rõ cô nghĩ gì, trong lòng thấy buồn cười, nhưng trên mặt không dám biểu hiện ra. Anh chưa quên trước đó nói lời không đúng với Tiêu Tĩnh, còn chưa được cô tha thứ, nếu anh cười lại tổn thương lòng tự ái của cô lần nữa, vậy mọi chuyện sẽ rất phiền toái.

"Uh." Tiêu Tĩnh ngơ ngác gật đầu, bộ dạng còn chưa tỉnh ngủ, "Làm sao anh lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Tâm tình tốt

Editor: Mèo Băng

Lý Hiểu nhìn về mặt mơ hồ của Tiêu Tĩnh, không giống dáng vẻ giận dữ lúc nãy, anh không biết dỗ dành con gái, nếu cô không giận thì sẽ tốt hơn. Anh chỉ xe đẩy bên cạnh, bên trong là năm túi lớn chất đầy trong xe, rất bắt mắt.

"Tôi ở đây chờ cô, chọn nhiều đồ như vậy mà không mua, nhân viên siêu thị chắc sẽ nổi điên mất, cho nên tôi liền thay cô tính tiền, không trách tôi tự ý làm vậy chứ."

Tiêu Tĩnh ngơ ngác nhìn chiếc xe chất đầy đồ, nghe Lý Hiểu nói vậy, lắc đầu rồi lại gật đầu, khiến cho Lý Hiểu không biết cô có ý gì, "Ban nãy tôi chỉ nói đùa với cô thôi, không có ý cười nhạo cô, mẹ tôi thường nói, ăn nhiều là phúc, con gái nên mượt mà một chút mới được. Thật ra mẹ tôi cũng là người rất thích ăn đồ ăn vặt, nếu như bởi vì lời nói vô tâm của tôi làm cô tức giận, vậy tôi đây nhận lỗi với cô, hi vọng cô có thể tha thứ, có được không?"

"A ——" Nghe được lời xin lỗi chân thành của Lý Hiểu, Tiêu Tĩnh ngược lại thấy hơi ngượng, "Thật ra phản ứng lúc nãy của hơi cũng hơi quá, vừa rồi tôi

còn quay đầu bước đi thật sự rất không lịch sự, tôi cũng nên nói hai tiếng xin lỗi với anh, cảm ơn anh đã giúp tôi thanh toán. À đúng rồi, những món này tổng cộng hết bao nhiêu tiền, tôi trả lại cho anh."

Nhìn thấy cô chẳng những không tiếp tục giận dữ, ngược lại còn chủ động nói xin lỗi anh, khiến anh lại có thêm một cái nhìn khác về Tiêu Tinh. Không nghĩ tới thoát nhìn bề ngoài cô còn trẻ như vậy, ngược lại biết phân rõ phải trái thẳng thắn phê bình người khác, đây đúng là người có phẩm chất hiếm có. Anh thầm tán thưởng cô, chính anh cũng không phát hiện, tâm tình hiện tại của anh rất thoải mái vui vẻ.

"Không cần đâu, coi như đây là tôi mời cô ăn."

"Vô duyên vô cớ để anh mời, điều này có vẻ không thích hợp lắm." Tiêu Tinh lắc đầu, kiên trì muốn trả lại tiền cho Lý Hiểu.

"Chúng ta không phải là bạn bè sao, vừa rồi cô mời tôi uống trà sữa, bây giờ tôi mời cô ăn đồ ăn vặt, như vậy rất công bằng. Thế nào, chẳng lẽ cô không coi tôi là bạn bè nữa rồi hả?" Lý Hiểu ôn hòa cười:

"Cùng đi siêu thị, lại để cô trả tiền, mặt mũi của tôi phải bỏ đâu đây."

"Cũng không phải kiểu bạn bè trai gái, những thứ này đều do tôi mua, nên tự tôi trả cũng là chuyện hết sức bình thường." Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu nói: "Bạn bè bình thường cùng nhau ăn một bữa cơm thì cũng rất bình thường, nhưng tôi chưa từng thấy qua bạn bè bình thường mà lại cùng nhau đi mua sắm, còn là phía nam giới trả tiền. Nói như vậy, phải chăng anh đều cùng với những người bạn bè khác phái cùng nhau đi siêu thị như vậy, rồi đều do anh trả tiền?"

"Thật sự tôi chưa từng cùng người bạn khác phái nào đi dạo siêu thị." Lý Hiểu cười, hôm nay chỉ đơn giản là ngoài ý muốn, nhưng nếu đã đi dạo, thì anh hẳn là người nên đi thanh toán.

"Nói như vậy đây là vinh hạnh của tôi rồi?" Tiêu Tinh cười, "Nhưng mà tôi vẫn nên đưa tiền lại, nếu như anh không nhận, vậy những thứ này tôi cũng không lấy, anh tự cầm về ăn đi."

Trước sự kiên trì của Tiêu Tinh, Lý Hiểu cuối cùng vẫn nhận lấy tiền cô đưa. Mặc dù anh chưa cùng đi siêu thị cùng với người phụ nữ nào, nhưng cùng nhau ăn cơm thì có. Là đàn ông, phải nên trả tiền, nhưng những người phụ nữ kia họ chưa từng từ chối, không giống như Tiêu Tinh kiên trì trả lại tiền. Cô ấy là người đầu tiên, khiến cho anh có cảm giác thiếu đi lòng tự trọng, sao anh cảm thấy như mình không được chào đón?

Thấy Lý Hiểu 'cam chịu', Tiêu Tinh nhìn anh nói, "Thật may là hôm nay tôi chỉ mua đồ ăn, anh nghĩ xem nếu như tôi mua thêm băng vệ sinh hay đồ lót gì đó, anh cũng muốn tranh trả tiền với tôi à, lúc ấy anh dự định làm thế nào?"

Lý Hiểu bị lời nói của Tiêu Tinh khiến nói không nên lời, nếu thật sự Tiêu Tinh mua những thứ đồ đó, lúc thanh toán anh nhất định sẽ trốn thật xa. Nhìn thấy tia giảo hoạt trong mắt cô, anh tự nhận công phu không bằng cô, bái phục chịu thua.

Đầu võ mồm thắng Lý Hiểu, Tiêu Tinh hết sức vui vẻ, đã lâu cô không được hưởng thụ cảm giác thắng lợi vui sướng này rồi. Kể từ khi sinh con, cô và Chu Quân nói chuyện cùng nhau ngày càng ít, tâm tư của cô không phải đặt trên người con thì chính là ở trên máy tính, căn bản không thể nào quan tâm Chu Quân. Cũng khó trách nhanh như vậy anh ta đã ôm người khác trong ngực, kết cục giữa cô và anh ta, một phần cũng do cô tự tay thúc đẩy. Không có biện pháp khác, đối với Chu Quân, sự nhiệt tình của cô không thể nào khơi lên được, hai người họ tách ra cũng tốt. Cuộc sống một mình hiện tại của cô rất vui vẻ thoải mái. Chu Quân cũng giữ đúng chữ tín, hai ngày sau khi trở về cô đã kiểm tra tài khoản của mình, cam kết lúc ly hôn, anh ta đã làm theo, gửi số tiền đó vào tài khoản của cô. Vì vậy, đối với việc bị Chu Quân phản bội, cô cũng không hận anh, nhưng cô không có hứng thú làm bạn bè với anh ta. Nếu như Chu Quân muốn gặp con, cô sẽ không ngăn cản.

Đối với việc tâm tình vui vẻ, Tiêu Tinh nghĩ rằng sau khi chia tay Chu Quân linh hồn cô đã được giải phóng, hôn nhân giống như là một bức tường, bức tường này bao vây người bên ngoài muốn bước vào, giam giữ người bên trong muốn đi ra. Sống bên trong bức tường, cô giống như người bị giam giữ, vất vả lắm mới có được tự do, dĩ nhiên cả người tràn đầy sức sống, giống như trở lại thời còn trẻ.

Lý Hiểu không biết chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà trong lòng Tiêu Tinh suy nghĩ đến rất nhiều chuyện. Anh chỉ cảm thấy Tiêu Tinh cười lên trông rất đẹp mắt, nhìn cô cười, tâm trạng anh cũng vui vẻ giống cô, chắc hẳn cô cũng không biết, khi cô cười cũng khiến sự vui vẻ này lây sang người đối diện.

Trả lại tiền cho Lý Hiểu xong, Tiêu Tinh xem giờ, từ lúc cô gọi điện thoại cho mẹ Tiêu đã hơn bốn mươi phút, quá thời hạn cô và mẹ Tiêu đã hẹn. Tiêu Tinh thoáng qua một tia dự cảm chẳng lành, cô gọi cho mẹ Tiêu lần nữa, quả nhiên mẹ Tiêu đã mang theo chiến lợi phẩm của mình về nhà. Vì từng có kinh nghiệm bỏ rơi Tiêu Tinh vô số lần, mẹ Tiêu vô cùng bình tĩnh, điện thoại cũng không gọi, lúc nhỏ không bị lạc mất, chẳng lẽ lớn như vậy còn lạc mất sao? Minh trở lại là được.

Nhìn chiếc xe đầy đầy đồ, nghĩ tới việc mình còn phải bắt xe về nhà, Tiêu Tinh buồn bực nói: "Sáng mai tôi nhất định phải đi kiểm tra DNA, tôi vô cùng hoài nghi mình không phải là con ruột của bà."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Người nổi tiếng

Lý Hiểu buồn cười nhìn dáng vẻ buồn bực của Tiêu Tinh, ngay sau đó ra dáng quý ông lịch lãm nói, "Tôi có xe, để tôi đưa cô về nhà."

"Nhưng không phải anh đang chờ mẹ anh sao, anh đưa tôi về, bà muốn tìm anh thì sao?" Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu, cô nhớ lúc này anh cùng mẹ anh đi siêu thị.

"Không sao, bà cũng có xe, tôi gọi nói với bà một tiếng là được." Lý Hiểu cười nói, "Cô đợi tôi một lát."

Mặc dù hôm nay hai mẹ con cùng nhau đi dạo siêu thị, nhưng chỉ mới quay đầu đã không thấy bóng dáng của bà đâu. Nhưng cũng không sao, anh và mẹ muốn gặp nhau lúc nào cũng được. Lý Hiểu gọi điện cho mẹ nói mình có việc không thể đi cùng bà, mẹ anh hiểu rõ nên kêu anh cứ đi làm việc của mình, dù sao bà cũng không phải là một đứa trẻ cũng không cần có người đi theo.

Sau khi cúp máy, Lý Hiểu nhìn Tiêu Tinh nói: "Tôi đã nói với bà rồi, đi thôi, tôi đưa cô về."

"Mẹ anh không hỏi anh tại sao thất hẹn sao?" Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu hỏi.

"Bà ấy không hỏi nguyên nhân." Lý Hiểu cười, "Yên tâm, bà sẽ không tức giận."

"Vì câu nói này của anh, tôi sẽ không khách khí đâu." Nghe Lý Hiểu nói vậy, gánh nặng của cô như được gỡ bỏ, "Làm phiền anh vậy, nhiều đồ như vậy, một mình tôi thật sự không thể cầm nổi."

"Chúng ta không phải đã nói hôm nay để tôi là người xách đồ miễn phí hay sao? Bởi vì câu nói này của tôi, nên cô mới mua nhiều đồ như vậy đúng không, nếu như tôi không đưa cô về nhà, chẳng phải tôi là người không có chút trách nhiệm nào với lời nói của mình rồi?"

"Anh đúng là người nói lời giữ lấy lời." Tiêu Tinh cười, "Được, vậy thì anh nhất định phải làm người tốt đến cùng đó."

"Ha ha, nhờ câu nói tốt của cô." Thấy cô nói ra lời thật lòng, Lý Hiểu không nhịn được vui mừng, anh phát hiện ra khi cùng Tiêu Tinh nói chuyện sẽ không nhịn được phải bật cười.

Tiêu Tinh nhờ anh lái xe vào chung cư, đậu xe dưới lầu, đặt mấy túi lớn trên xe xuống: "Lý Hiểu, hôm nay rất cảm ơn anh, anh đưa tôi đến đây là được rồi, tôi có thể tự lên."

Lý Hiểu nhìn bên chân Tiêu Tinh chất đầy mấy túi to, "Có muốn tôi xách lên giúp cô không?"

"Không cần, một lát nữa tôi sẽ nhờ cha xuống xách lên giúp." Tiêu Tinh lắc đầu, cố ý nói cho Lý Hiểu biết, cô không có ý định mời anh lên nhà ngồi.

Thật ra Lý Hiểu rất tò mò muốn biết người mẹ cường đại mà Tiêu Tinh nhắc đến. Nhưng thấy cô không có ý định mời mình vào nhà chơi, nên anh cũng không mở miệng. Dù sao hôm nay coi như hai người lần đầu tiên chính thức biết nhau, nếu như Tiêu Tinh mà mời anh vào nhà, ngược lại sẽ khiến anh lây làm kinh ngạc, anh không thể không hiểu ý mà đòi hỏi lên nhà người mới quen biết. Khi nghe cô nói vậy, Lý Hiểu cũng không tiếp tục vấn đề này.

"Được rồi, tôi sẽ không giúp cô xách lên. Phòng khám của tôi ở bên cạnh trường tiểu học. Làm việc từ thứ hai đến thứ bảy từ sáng giờ sáng đến sáu giờ chiều. Cô có rảnh thì ghé chơi, nếu muốn kiểm tra răng, tôi sẽ xem miễn phí cho cô."

Tiêu Tinh sờ cằm mình nói, "Tạm thời tôi không có ý định gặp nha sĩ, nếu như cần, thì tôi phải làm phiền anh rồi, đến lúc đó anh nhớ phải miễn phí cho tôi đó."

"Ha ha, được, vậy hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Đưa mắt nhìn xe Lý Hiểu rời đi, Tiêu Tinh mới gọi điện cho cha Tiêu nhờ ông xách đồ giúp mình. Mẹ Cha Tiêuột dạ, nên khi Tiêu Tinh vào nhà, Mẹ Cha Tiêu ưỡn những đứng nghênh đón ở cửa, mà còn ân cần thay cô cầm túi đồ trên tay, để cô nghỉ ngơi, mấy túi lớn này đặt trong phòng khách để bà sắp xếp thật tốt.

Tiêu Tinh đối với những hành động này của mẹ Tiêu đã không còn cảm giác gì nữa, xua tay nói, "Mẹ, mẹ đừng xách, để con tự xách là được rồi."

"Bên ngoài rất nóng, con có khát nước không, để mẹ đi lấy dưa hấu ướp lạnh cho con nhé?" Mẹ Tiêu tỏ dáng vẻ hồi lỗi với con gái.

"Da." Tiêu Tinh đồng ý, bên ngoài quả thật rất nóng, cô cũng có chút khát.

Thấy cô không giận mình, sức sống trong người mẹ Tiêu trong nháy mắt đã khôi phục lại, nhảy nhót đi lấy dưa cho Tiêu Tinh. Sau đó thảo luận buổi tối nên làm món gì ăn. Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, sau khi ăn cơm tối xong, Tiêu Tinh ôm gối nằm trong phòng khách xem ti vi, còn Tiêu Chi Ca cùng cha Tiêu ở thư phòng đọc sách, mẹ Tiêu thì làm đẹp ở trong phòng mình.

Đừng xem thường mẹ Tiêu đã ngoài năm mươi nhưng những thứ giải trí giới trẻ thích bà đều thích. Những chuyện như lên mạng lướt web bà rất rành rọt, trang cá nhân trong Microblogging của bà cũng có rất nhiều người theo dõi. Hôm nay ra ngoài dạo phố lại bỏ quên con gái, mẹ Tiêu viết một dòng trạng

thái trên trang cá nhân của mình, không lâu sau có hơn một trăm lời nhắn phản hồi, phần lớn đều trêu chọc bà nhiều lần bỏ quên con mà con không bị mất thật đúng là thượng đế đã phù hộ. Mẹ Tiêu cười viết rằng vừa chăm sóc cả nhà thế nào. Đột nhiên nhận được một tin nhắn từ một người bạn trên Microblogging, gửi cho bà một tệp tin, bà mở ra mang theo chút nghi ngờ. Sau khi bà mở tệp mà người bạn gửi cho, nhìn thấy hình bên trong, nhất thời hét to lên:

"A ——"

"Có chuyện gì?" Nghe thấy tiếng thét chói tai của mẹ Tiêu thét, Tiêu Tĩnh, cha Tiêu cùng Tiêu Chi Ca ba người lập tức xông vào phòng của bà.

"A ——" Về mặt mẹ Tiêu kích động chỉ vào màn ảnh máy vi tính.

"Chuyện gì vậy?" Cha Tiêu lập tức nhìn về phía màn hình máy tính, nhất thời hóa đá, "Tiêu Tĩnh, đây là chuyện gì?"

"Hà?" Tiêu Tĩnh cũng mang theo vẻ mặt nghi ngờ nhìn lên máy vi tính, sắc mặt của cô lúc xanh lúc đỏ. Hình ảnh đó không phải là một màn lúc cô và Lý Hiểu ở trong thang máy sao, không biết là tên khốn kiếp nào đã tung hình lên, còn đăng với tiêu đề nội dung đại loại như đôi nam nữ đối khái thừa dịp thang máy hư mà âu yếm trong thang máy.

"Woa, mẹ à, cái này xảy ra lúc nào vậy?" Tiêu Chi Ca mở to hai mắt nhìn hình ảnh sống động trên màn hình.

Cha Tiêu lấy bàn tay che mắt cháu mình lại, "Không nên nhìn."

"Tiêu Tĩnh, Tiêu Tĩnh, woa, con được lên báo này, ha ha, con gặp được vận đỏ rồi." Mẹ Tiêu kích động nửa ngày mới thốt nên lời, lớn tiếng nói ra lời trong lòng.

Ba người Tiêu Tĩnh đồng thời xuất hiện vạch đen, cha Tiêu chỉ biết vỗ trán nói: "Bà xã à, bà có thể nói đúng trọng điểm được không?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giúp mình xử lý một chút

"Được rồi." Nghe cha Tiêu mở miệng kháng nghị, mẹ Tiêu vẫn bày ra bộ mặt phớt tỉnh, nhìn Tiêu Tĩnh, hai tay chống nạnh, "Tiêu Tĩnh, con hãy thành thật khai báo, người đàn ông trong hình là ai, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì?"

Cuối cùng tìm được trọng điểm rồi, cha Tiêu gạt đầu hai lòng, nhìn cô, đợi câu trả lời của cô.

Tiêu Tĩnh không dám nhìn thẳng vào mắt cha mẹ, nhún vai nói: "Con mệt rồi, con phải chuẩn bị ngủ đây, chào mọi người."

"Sao thế được, Tiêu Tĩnh, con vẫn chưa trả lời vấn đề của mẹ." Mẹ Tiêu kêu to.

Tiêu Tĩnh vừa bước nhanh vào phòng mình, vừa lớn tiếng nói, "Con không muốn trả lời."

Mẹ Tiêu giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, xắn tay áo nhào về phía Tiêu Tĩnh, "Tiêu Tĩnh, đứng lại, con mau nói cho mẹ, người đàn ông kia là ai, là người yêu mới sao? Tên gọi là gì? Anh ta đang làm công việc gì? Có đẹp trai không?"

Cũng không biết trùng hợp hay sao mà tấm hình này chỉ lộ ra khuôn mặt của Tiêu Tĩnh, còn Lý Hiểu chỉ thấy được một bên gò má, khiến người khác không thể nhìn rõ gương mặt anh. Chọc cho mẹ Tiêu ngứa ngáy trong lòng, muốn biết được người đàn ông có gian tình với con gái mình là ai.

Tiêu Tĩnh bị mẹ bắt được, đứng lại mặt trợn trắng, "Buông con ra, mẹ buông ra á..., con không biết."

"Ôm cũng đã ôm rồi sao lại không biết được chứ, con gái bảo bối của mẹ, chẳng lẽ con ly hôn là để đi tìm mối nhân duyên khác. Vậy khi nào rồi con mang người đó đến nhà chơi đi, mẹ con là người rất thoải mái."

"Ôi, con đã nói không phải rồi, sao phiền vậy chứ."

Hai mẹ con Tiêu Tĩnh đứng trong phòng khách lồi lõm kéo kéo quên mất hai người đàn ông Tiêu gia một lớn một nhỏ đứng bên cạnh. Nhìn từ một bên mặt, Lý Hiểu khá đẹp trai, nhưng không biết khi nhìn chính diện sẽ như thế nào, là kiểu người ra sao.

Cha Tiêu suy nghĩ trong lòng, nếu con gái mình gả lần thứ hai, nhất định phải chọn người tốt nhất. Tuyệt đối sẽ không để lập lại bi kịch hôn nhân giống như trước. Mặc dù đối với việc ly hôn này nó không hề oán trách than vãn. Mỗi ngày đều vui vẻ mà sống không có một chút không vui nào. Nhưng là một người cha, khi con mình còn chưa hạnh phúc, thì sao ông có thể sống vui vẻ được?

Tiêu Chi Ca suy nghĩ trong lòng, cậu không ngờ mẹ cậu nhanh như vậy đã có ý muốn tìm người chồng thứ hai rồi. Lần đầu thì cậu không có quyền lựa

chọn, nhưng lần này, cậu nhất định phải tận dụng thật tốt cơ hội lựa chọn này. Nếu như người đó không đối xử tốt với hai mẹ con cậu, vậy thì không cần biết ông ta là ai, cứ đánh trượt là được.

Hai ông cháu liếc mắt nhìn nhau như nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, muốn bắt được người phụ nữ của nhà họ Tiêu, hẳn không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Suy nghĩ của ông rơi vào tựa đề không mấy tốt đẹp kia, cha Tiêu ngồi xuống liên hệ với các trang web. Ông không muốn những tin tức có liên quan đến danh dự con gái xuất hiện trên các trang mạng, cũng sẽ không để cho người khác khi dễ con mình. Cha Tiêu nhìn lại những ID có những lời bình luận khiếm nhã, công kích, yên lặng ghi nhớ trong lòng, nhất định sẽ đòi lại công đạo cho cô.

So với sự lo lắng cha Tiêu, mẹ Tiêu lại tò mò nhiều hơn, còn Tiêu Chi Ca lại buồn rầu. Đàng này người trong cuộc như không tìm không phổi, mặc cho mẹ Tiêu tra hỏi thế nào, cô chỉ nói ra bốn chữ: không thể trả lời.

Tấm ảnh nhạy cảm này tung lên mạng, sẽ là tâm điểm khiến cho cộng đồng mạng chú ý. Nhưng Tiêu Tĩnh ngược lại không mấy may lo lắng, dù sao cô cũng không thường ra cửa, cùng lắm thì sau này không ra khỏi cửa nữa là được.

Mẹ Tiêu đối với loại ý nghĩ này của cô bày tỏ sự phê bình, miệng như súng máy tuôn ra không ngừng nghỉ. Cuối cùng Tiêu Tĩnh không chịu nổi nữa cắt đứt lời mẹ Tiêu nói, "Mẹ, đầu năm nay có vô số những hình ảnh nhạy cảm lan tràn trên manuwxfam mẹ à, những loại tin tức không đáng nói này, nếu những nhân vật công chúng kia mà chỉ cần coi đồ chẳng phải đều nổi tiếng lâu rồi sao, huống chi con chỉ là một công dân bình thường, dù gặp vận đỏ đi chăng nữa, khán giả cũng sẽ không nhớ lâu, rất nhanh sẽ quên thôi. Hơn nữa nếu cẩn thận nhìn kỹ mọi người sẽ thấy bức hình ấy cũng không có gì bất nhả, trừ cái quần cảm trên tay, mẹ xem đồ trên người con không phải còn nguyên vẹn sao, vậy cũng rất ngay ngắn chỉnh tề."

"Về sau con cũng đừng nên mặc vậy ngắn như thế, tốt nhất không nên mặc vậy, chỉ quần là được rồi." Mẹ Tiêu lại tìm đến đề tài khác để giáo dục cô.

"Ôi chào, con thật sự rất mệt, con đi ngủ đây." Thấy mẹ Tiêu sắp chuẩn bị triển khai một đợt công kích mới, Tiêu Tĩnh không nói hai lời bất cơ hội chạy vào phòng mình khóa trái cửa lại.

Trái ngược với bầu không khí náo loạn ở Tiêu gia, bên này Lý Hiểu cũng không có biểu hiện gì nhiều. Mỗi ngày trên mạng sẽ xuất hiện rất nhiều tin tức, loại tin như chuyện của Tiêu Tĩnh sẽ rất dễ dàng bị mọi người bỏ qua, nếu có xem qua thì cũng sẽ nhanh chóng quên đi. Nhân vật nam chính chỉ chụp được một bên mặt, vì thế đại đa số mọi người sẽ không nhận biết được đó là Lý Hiểu. Nhưng đối lại là người bạn cùng nhau lớn lên với anh thì lại khác, nói theo cách của họ thì hai người họ đã quen thuộc đến mức dù có hóa thành tro cũng nhận biết được đối phương. Lúc Dịch Từ Đằng nhìn thấy tin tức này trên mạng, hai mắt anh liền tỏa sáng, không nói hai lời đã kéo Lý Hiểu đến quán bar để tra hỏi cặn kẽ, nhất định phải biết được chuyện gì đã xảy ra.

"Sao lại có chuyện như vậy?" Quán bar tại điểm hẹn người anh em đưa điện thoại cho anh xem, nhìn thấy bức ảnh đó, Lý Hiểu tròn to hai mắt. Không hiểu tại sao việc này lại được đưa lên mạng, anh là đàn ông nên cũng không bị ảnh hưởng gì lớn, nhưng Tiêu Tĩnh là một cô gái, danh dự mà bị hủy thì phải làm sao?

Lướt qua những bình luận, có người nói họ đang tạo tư thế, lại có người nói họ đói khát quá mức, không thấy mắt mặt hay sao, còn nói thói đời bạc bẽo. Vì không chụp rõ mặt anh nên mọi bình luận đều nhắm vào Tiêu Tĩnh. Không biết cô có nhìn thấy tin tức này không, trong đầu Lý Hiểu hiện lên gương mặt vui vẻ của Tiêu Tĩnh, vừa nghĩ tới việc cô sẽ bị người khác công kích, anh liền cảm thấy khó chịu, trả điện thoại lại, Lý Hiểu thỉnh cầu

"Cậu giúp mình xử lý cái tin tức này đi, mình hy vọng bức ảnh này không bao giờ xuất hiện trên các trang web nữa."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bát quái

Edit : LanhThienNhi255.

"Muốn tôi giúp một tay à, nhưng mà, anh phải khai báo thành thật, cô gái này là ai, các người xảy ra chuyện gì, thành thành thật thật, khai báo rõ ràng chuyện của các người." Bạn Lý Hiểu là Hồ Quân chính là một phóng viên tin tức, bình thường chỉ thích đào khoét chuyện người khác, vào lúc này làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, muốn lấy chút tin tức từ bạn tốt thật là không dễ dàng.

Lý Hiểu cau mày, khó chịu nhất chính là bạn bè thích chuyện bát quái, không biết thừa kế từ người nào, "Không có tin đồn, đừng như bà tám thế, tôi mới quen cô gái kia, bởi vì thang máy xảy ra chuyện ngoài ý muốn. . . . Con trai người ta đã tám tuổi rồi, tôi là một đảng này râu không sao cả, cho dù người ta có đứa bé. Vẫn là một cô gái, không thể vì chuyện này mà để danh dự bị tổn hại, mau giúp tôi xóa tin tức này đi."

"Thật?" Hồ Quân có chút không tin nhìn bạn bè.

"So với trần châu còn thật hơn." Lý Hiểu nghiêm túc gật đầu, rất tốt bụng giấu đi chuyện cô đã ly hôn.

"Ai, còn tưởng rằng có tin hay chứ." Thấy vẻ mặt Lý Hiểu không giống như là nói dối, Hồ Quân không thủ vị thờ dài nói, làm một phóng viên giải trí nổi

tiếng, phạm vi bạn bè của cậu ta dĩ nhiên là không nhỏ, gọi điện thoại cho một người bạn, nói chuyện xảy ra, người ta ngay lập tức đồng ý xử lý chuyện này, cúp điện thoại di động, Hồ Quân đặc ý nhìn Lý Hiểu.

"Xem đi, lúc mấu chốt vẫn nên dựa vào anh em."

"Cảm ơn, tối nay tôi mời rượu." Lý Hiểu mỉm cười nhìn người anh em.

"Phí lời, khó được anh mời còn muốn tôi mời chắc." Hồ Quân không khách khí nâng cốc gọi nhân viên phục vụ đến, tiếp tục rót rượu, "Tôi hôm nay không say không về, anh xem ví tiền của mình một chút đi, đừng đến lúc đó không có tiền trả thì thật mất mặt."

Lý Hiểu liếc mắt xem thường, nếu nói sự nhiều chuyện của Hồ Quân là khuyết điểm đầu tiên, thì keo kiệt chính là cái thứ hai rồi, bình thường gặp gỡ bạn bè, cậu ta có thể trả tiền nhưng sẽ không trả tiền.

"Uống đi, cả ngày chỉ biết uống rượu, uống đến một ngày tổn thương dạ dày, tốt nhất đừng có kêu đau."

"Ai, người anh em, sao anh có thể không suy nghĩ, tôi mới vừa bỏ giúp anh đấy."

"Được được được, anh là đại ân nhân của tôi, anh muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu được chưa." Lý Hiểu nhìn bộ dáng tính sổ của bạn tốt, khoát tay lia lịa, thật sự là thua cậu ta.

Nhà họ Tiêu, cha Tiêu đang liên lạc với người để xử lý ảnh trên mạng, mới vừa liên lạc được, kết quả người ta đã xử lý xong, phát hiện có người sớm hơn một bước, người ta còn tưởng rằng cha Tiêu tìm người khác, có chút không vui, mình đồng ý rồi làm sao có thể tìm người khác được?

Cha Tiêu rất uất ức, "Tôi tìm người khác, tôi thật không có tìm người khác, như vậy tôi đi tra một chút, mặc kệ nói thế nào đã làm phiền ông, hôm nào mời ông uống trà, được, quyết định như vậy."

"Thế nào rồi ông?" Mẹ Tiêu nghe thấy cha Tiêu gọi điện thoại, tò mò hỏi.

"Có người xử lý tin tức trên mạng nhanh hơn một bước, không biết là ai làm." Cha Tiêu nghĩ mãi mà không ra.

"Có thể là người đàn ông trong hình, có lẽ anh ta nhìn thấy bức ảnh, mặc dù chỉ có một bên, chúng ta không biết, hình như người ta nhận ra mình trong ảnh, hơn nữa nói không chừng bạn bè quen thuộc nhìn sẽ biết anh ta, cho nên anh ta đã nghĩ biện pháp xử lý." Mẹ Tiêu suy đoán chân tướng.

"Đúng là có thể như vậy." Cha Tiêu nghe lời của vợ cảm thấy rất có khả năng.

"Không biết là ai, không ngờ lại giải quyết chuyện này trước, xem ra năng lực của anh ta lớn hơn ông, đây không phải sẽ gọi là Trường Giang sóng sau đập sóng trước, con sóng phía trước chết trên bờ cát à?" Mẹ Tiêu đổi sang một cái websites mới, đã thấy websites trắng như tờ giấy hai mặt, lại đánh chữ trên Baidu thang máy nữ ..., mở ra liên tiếp mấy cái đều không có, đối phương đúng là sự xử lý rất sạch sẽ, mẹ Tiêu âm thầm cảm thán, đột nhiên phản ứng lại.

"Một tấm hình có lợi như vậy, dù có xóa hình đi thì sẽ nảy sinh thêm cái mới, trời ạ, tôi thật sự là ngu ngốc."

"Ai biết đối phương là người nào, bà cứ như vậy giao con gái ra, quá vội vàng." Sóng trước bị đập chết trên bờ cát giờ bày tỏ kháng nghị, con gái ông, làm sao có thể dễ dàng giao cho người ta như vậy.

"Đi đi đi, con gái chúng ta đã gần như nhiều tuổi rồi, ly hôn còn mang theo con trai, ông biết cái gì, mặc dù trong mắt chúng ta con gái rất tuyệt, nhưng mà ở trong mắt người khác, là đã qua tay, cái này giống như công cụ, qua tay tất nhiên không phải là không quá giá trị, cho nên muốn tìm người mua tốt sẽ không dễ dàng, chúng ta không thể bỏ qua tất cả cơ hội." Mẹ Tiêu phát tay một cái.

"Mặc dù chỉ có một bên mặt, nhưng xem ra vẫn rất đẹp trai, nếu như đối phương không có bạn gái phẩm hạnh lại tốt, ngược lại có thể phát triển thêm, không được, tôi phải đi hỏi Tiêu Tinh một chút người đàn ông kia là ai, không hỏi ra được thì buổi tối hôm nay tôi không ngủ được."

Cha Tiêu mới vừa bị mẹ Tiêu ghét bỏ là vì đập chết sóng trước, đảo mất cái con gái đã bị mẹ Tiêu chinh cho thành hàng đã xài rồi, mặc dù nhất định mẹ Tiêu không có nói sai, nhưng mà trong lòng cha Tiêu vẫn có cảm giác khó chịu, từng có lúc, mẹ Tiêu kiêu ngạo như vậy, đây tuyệt đối chính là đã nói là làm, chỉ có lấy lòng bà ấy mới thu được kết quả tốt, càng về sau, ai, nói đi nói lại, tính khí mẹ Tiêu đều là do mình cưng chiều mà thành, hiện tại sửa đổi, đoán chừng không đổi được rồi.

Nếu như Tiêu Tinh thấy nét mặt cha Tiêu, hiểu được suy nghĩ trong lòng ông, nhất định sẽ khinh bỉ đáp lại, "Cha, làm phiền cha nói vào thời điểm sống với mẹ, thu lại về mặt cưng chiều, dù là cha biến tính tình của mẹ thành như vậy, con thấy, cho dù cha bị mẹ ngày ngày bắt nạt, cha cũng rất vui vẻ đi, toàn bộ đều thích chịu đựng bị tra tấn, thật là không hiểu cha khi đó làm sao lại để ý tới mẹ."

Nhưng đáng tiếc là giờ phút này Tiêu Tinh đang bị mẹ Tiêu quấy rầy, vội vàng phản kháng, tạm thời không có thời gian đi suy đoán tâm lý cha Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Giọng nói mê người

Mặc kệ mẹ Tiêu uy hiếp dụ dỗ như thế nào, Tiêu Tĩnh vẫn không chịu nói ra ‘tình nhân’ của mình là ai, cuối cùng mẹ Tiêu bắt đắ dĩ chấp nhận kết cục trong thất bại, nhưng mẹ Tiêu thề, nhất định phải tìm ra ‘tình nhân’ kia.

Đuổi mẹ Tiêu từ gian phòng của mình ra ngoài, Tiêu Tĩnh vô lực nằm dài trên giường, thiết là, có một người mẹ quá mức sôi động thực là chịu tội, hơn nữa người mẹ này còn cực kì nhiều chuyện, cô căn bản không có ý định, gian phu ở đâu ra, cho dù cô tính toán cưới lần thứ hai, cô mới trở về mấy ngày, hơn nữa phần lớn thời gian là ở nhà, làm sao có thời gian tìm tình nhân.

Nhưng mà, mẹ nói tin tức trên internet bị một người nhanh chân hơn một bước đỡ bỏ xuống rồi, hay là Lý Hiểu làm? Anh có năng lực lớn như vậy sao?

Tiêu Tĩnh là một người không thích làm khó chính mình, có vấn đề liền trực tiếp tìm đáp án tốt nhất, lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Lý Hiểu, hỏi một chút xem có phải là kiệt tác của anh hay không.

Quầy rượu, nghe thấy điện thoại di động của mình vang lên, Lý Hiểu lấy ra xem, không nghĩ là Tiêu Tĩnh, không biết là vì trên internet có chuyện tìm đến mình hay là người khác, nghiêng đầu nhìn Hồ Quân uống đến hăng say, Lý Hiểu đứng dậy.

"Tôi đi toilet."

"Điện thoại của ai?" Hồ Quân từ lượng không tề, nhưng là vừa uống liên tục đầu có chút choáng váng, híp mắt nhìn Lý Hiểu, "Anh không nên nhân cơ hội này chạy quyết nợ."

"Không biết." Lý Hiểu lắc đầu một cái, đứng dậy đi vào toilet, "Xin chào."

"Là Lý Hiểu sao?"

"Là tôi, cô là. Tiêu Tĩnh?" Nghe trong điện thoại truyền tới giọng nói mềm mại, Lý Hiểu sững sốt một chút không chắc chắn trả lời.

"Đúng vậy, là tôi." Xác định danh tính của nhau, giọng nói Tiêu Tĩnh nhẹ nhàng một chút, lại vẫn có chút mềm mại, lúc đối mặt nói chuyện hoàn toàn khác nhau.

"Tôi muốn hỏi một chút, chuyện trên internet là anh làm sao?"

Mặc dù lời này hỏi có chút không ra ngô ra khoai, nhưng nếu như Lý Hiểu biết trên internet đã xảy ra chuyện gì, sẽ hiểu Tiêu Tĩnh đang nói cái gì.

Quả nhiên, nghe được Tiêu Tĩnh đặt câu hỏi, Lý Hiểu lập tức hỏi ngược lại, "Cô cũng thấy tin tức trên internet? Đúng vậy, là tôi làm."

"Ừ, cảm ơn anh."

"Không cần khách khí." Lý Hiểu cảm thấy hôm nay điện thoại có chút kỳ quái, tại sao nghe giọng nói Tiêu Tĩnh, anh có một loại cảm giác điện giật đây?

Tùy tiện hàn huyên mấy câu, Tiêu Tĩnh nói cảm ơn Lý Hiểu, mặc dù cô không sao, nhưng có tin tức dù sao tốt hơn không có tin tức, cô thật không muốn không cẩn thận trở thành người nổi tiếng. Tiêu Tĩnh không thích khách khí, đạt được mục đích, liền dứt khoát nói gấp lại Lý Hiểu rồi cúp điện thoại, chỉ còn một mình Lý Hiểu đứng ở phòng vệ sinh. Giọng nói Tiêu Tĩnh, thật sự là rất dễ nghe, mê người hơn cả DJ, thời điểm mặt đối mặt hình như không có cảm giác như thế, làm sao gọi điện thoại lại có cảm giác như vậy, thật sự là kỳ quái.

Chờ đến lúc Lý Hiểu phục hồi tinh thần nghĩ tới quầy rượu còn có bạn, vội vàng ra phòng vệ sinh, kết quả phát hiện chỗ ngồi đã không có một bóng người, chỉ để lại một đồng lớn chai rượu, Lý Hiểu kéo một người phục vụ hỏi.

"Có nhìn thấy bạn tôi không?"

"Ngài nói là Hồ Tiên Sinh, anh ấy và một mỹ nữ đi rồi, chắc là đi thuê phòng." Nhân viên phục vụ nhìn Lý Hiểu lộ ra nụ cười mập mờ, Hồ Quân là khách quen của nơi này, khi đến quầy rượu Lý Hiểu đi cùng, chỉ cần là đi người bên cạnh Hồ Quân, nhân viên phục vụ đều cẩn thận ghi nhớ.

"Tôi biết rồi, cảm ơn, đúng rồi, những chai rượu kia đã trả tiền chưa?"

"Chưa có."

"Cho tôi hóa đơn." Hồ Quân này, thật sự là dễ anh mời, tán gái uống rượu đều nhân tiện cho anh bỏ ra, thật là không chịu nổi, anh chỉ chút việc cá nhân quay ra quay vào, cậu ta đã đi thuê phòng với người khác.

Lý Hiểu buồn bực một thân một mình rời quầy rượu, sau khi Tiêu Tĩnh cúp điện thoại của Lý Hiểu, nghi ngờ trong lòng lấy được lời giải đáp, lập tức không lo lắng chỗ nào, nhiệt độ gian phòng từ máy điều hòa phả ra thật thoải mái dễ chịu, thích hợp để ngủ, vẫn là Chu công đáng yêu nhất rồi, mộng Chu công đi thôi.

Mặc dù Lý Hiểu để Hồ Quân giúp một tay kịp thời xóa tấm hình trong máy vi tính, nhưng mà, lại không thể xóa đi trí nhớ người ta được, vì vậy ngày thứ hai mẹ Tiêu ra cửa mua thức ăn, cảm giác ánh mắt lạnh giềng nhìn mình là lạ, nhưng khi bà quay lại nhìn, mọi người lại biểu hiện bộ mặt phớt tỉnh, mặc dù mọi người đều như thường ngày nhiệt tình chào hỏi, nhưng quay người lại, giống như đang nghị luận sau lưng bà.

Mang theo lo lắng và nghi ngờ, sau khi mẹ Tiêu mua thức ăn nhanh chóng về nhà, trước tiên xông vào phòng vệ sinh, xem một chút trên người mình có phải có chỗ nào không ổn, vừa soi gương vừa lăm bằm

"Kỳ quái, không có gì không ổn, tại sao cảm thấy tất cả mọi người thật khác lạ vậy?"

"Bà xã, bà làm gì đấy?" Cha Tiêu đang xem báo nghỉ hoặc nhìn bà.

"Ông, tôi nói với ông, hôm nay tất cả mọi người thật kỳ quái." Mẹ Tiêu tranh thủ nói cho cha Tiêu biết buổi sáng mình đến chợ mua thức ăn thấy không khí có chút kỳ quái, muốn cha Tiêu giúp mình phân tích xem có chuyện gì xảy ra.

"Có lẽ là ảo giác của bà thôi." Cha Tiêu nói.

"Cảm giác tôi bị sai sao?" Mẹ Tiêu nghiêng đầu, trực giác của bà rất chuẩn, trực giác của bà nói cho bà biết, hôm nay thái độ kì quái của những người đó, khẳng định có liên quan đến mình, đang dăm chiêu phát hiện Tiêu Tĩnh thoải mái nằm trên ghế sa lon xem ti vi, nhất thời sùng sốt.

"Ai, đồng chí Tiêu Tĩnh, cô có đang nghe mẹ đọc diễn văn không?"

"Có." Tiêu Tĩnh bình tĩnh gạt đầu, thuận tiện phát tay một cái, "Mẹ đang ngăn cản tầm mắt của con rồi, làm phiền nhường một chút."

"Có người đang chỉ chỉ chỏ chỏ nói xấu mẹ con, chẳng lẽ con không biểu hiện gì sao?" Mẹ Tiêu bắt mắt con gái mình còn kém trong phim truyền hình, hết sức chăm chú chỉ trích.

Tiêu Tĩnh nhìn mẹ cáo trạng, suy nghĩ nếu hôm nay mình không bày tỏ gì, đoán chừng lỗi tai sẽ không được an bình, mặt lạnh lẽo, không nói hai lời đứng lên, dọa mẹ Tiêu giật mình.

"Con con con...con muốn làm gì, không phải là muốn đánh mẹ đi, mẹ cho con biết, kính già yêu trẻ là truyền thống tốt đẹp dân tộc Trung Hoa, con không thể."

Đầu Tiêu Tĩnh xuất hiện vạch đen, "Mẹ từ chỗ nào thấy được con muốn đánh mẹ, con dám đánh mẹ sao? Hơn nữa, nếu con thật sự đánh, con đánh thắng được mẹ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ra ngoài tìm người đàn ông kia cho cha!

"Ha Ha." Phát hiện mình hiểu lầm, mẹ Tiêu chợt dạ cười khúc khích, vội vàng nói sang chuyện khác, "Vậy con đứng lên làm gì?"

"Mẹ không muốn con giúp mẹ hả giận sao?" Tiêu Tĩnh bắt đầu vén tay áo, "Mẹ nói, ai bắt nạt mẹ, con đi đánh bọn họ một trận, cho mẹ hả giận."

"A." Nhìn dáng người con gái Tiêu Tĩnh, "Tiêu Tĩnh, mặc dù dáng người con lớn lên tốt hơn mẹ, nhưng không phải là mẹ nói con, ngay cả mẹ con đánh cũng không lại, không phải là đối thủ của bọn họ..., hay là thôi đi."

"Nếu mẹ quyết định như vậy, con nghe lời mẹ." Không nói hai lời, Tiêu Tĩnh lần nữa ngồi xuống xem ti vi, "Mẹ đứng bên cạnh, đừng cản trở con xem ti vi."

Mẹ Tiêu giương mắt nhìn một loạt động tác của con gái, hóa ra con gái không muốn vì mình 'báo thù rửa hận', "Ai, Tiêu Tĩnh, làm sao con có thể như vậy?"

"Con thì sao, không phải mẹ nói thôi đi sao, con chỉ là nghe lời của mẹ mà thôi." Tiêu Tĩnh lười biếng nhìn mẹ Tiêu.

"Ông xã, ông xem con gái ông bắt nạt tôi." Mẹ Tiêu thấy không chiếm được phần thắng từ con gái, lập tức xoay người đi đến chỗ cha Tiêu, bỏ nhào vào trong ngực ông tìm kiếm sự an ủi.

"Đó là con gái bà." Nhìn con tức giận của mẹ Tiêu, cha Tiêu bình tĩnh nói.

"Con gái ông, con gái ông, là con gái của ông." Hai tay mẹ Tiêu chống nạnh, "Người ta đều nói con gái giống cha, lời này quả thật không sai, nhớ năm đó khi tôi đuổi theo ông, ông lại giầy vò tôi, hiện tại ông không bắt nạt tôi nữa, để cho con gái ông bắt nạt tôi, tình tình ông xấu xa, tất cả đều cho con gái thừa kế, cái này kêu là thượng bất chánh hạ tắc loạn, chính ông nói đây là ghen di truyền?"

Cha Tiêu sờ chiếc cảm sạch sẽ, nhìn bà cáo trạng, "Bà xã, tính tình bà gần đây có chút khác, chẳng lẽ là thời mãn kinh trong truyền thuyết đã đến?"

"Người ta nói phụ nữ trung niên bốn mươi năm mươi tuổi đang trong thời kì tiền mãn kinh, mặc dù tôi không phải thầy thuốc, nhưng dù gì tôi vốn tốt nghiệp y tá, ông cho là tôi không hiểu cái gì sao."

"Mọi việc đều có ngoại lệ, giống như bà vậy vô tâm vô phể, thời mãn kinh chậm một chút là rất bình thường." Cha Tiêu nghiêm trang nói.

"Ông mới thời mãn kinh, cả nhà ông đều thời mãn kinh, tôi quyết định, buổi trưa hôm nay, ăn hành tây với hành lá." Mẹ Tiêu trả thù cha Tiêu, "Món ăn này vì ông mà chuẩn bị, ông phải ăn hết toàn bộ cho tôi."

Cuộc đời ông ghét nhất ăn hành, cha Tiêu nghe thấy mẹ Tiêu nói như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, "Bà xã, có thể thương lượng một chút không. Tôi sai lầm rồi, tôi không nên nói bà thời mãn kinh."

"Hừ, cứ như vậy quyết định, ông chờ đó cho tôi." Mẹ Tiêu bước nhanh vào phòng bếp vì cha Tiêu chuẩn bị hành tây với hành lá.

"Phốc." Tiêu Tinh thấy cha ăn nghẹn, không nể mặt cười.

"Còn cười, cẩn thận mẹ con thu thập con." Thấy con gái không nể mặt như vậy, cha Tiêu tức giận nhắc nhở, sau đó vội vàng vào phòng bếp cầu xin tha thứ, "Bà xã, về hành tây với hành lá, chúng ta thương lượng một chút đi."

.

Dưới sự cầu tình của cha Tiêu, mẹ Tiêu cuối cùng có lòng từ bi, thả cha Tiêu một lần, không ăn hành tây với hành lá, nhưng lại có yêu cầu, buổi trưa phía trên bắt canh để một ít hành lá, không cho cha Tiêu bỏ ra, phải uống hết chỗ canh đó xuống, tiếp đó sau khi ăn cơm trưa xong cha Tiêu liền vọt vào phòng vệ sinh súc miệng, không ăn được hành, thật sự là bị làm hại đến không dậy nổi.

Nghi ngờ của mẹ Tiêu rất nhanh nhận được đáp án, buổi tối sau khi ăn cơm tối xong như thường ngày đến quảng trường khiêu vũ, khi đang khiêu vũ từ trong miệng mấy chị em tốt lấy được đáp án mong muốn, không ngờ có người nói xấu sau lưng bà, chỉ là trong đó có hiểu lầm, mà tội xấu hổ là thủ phạm, vẫn là bức ảnh Tiêu Tinh và Lý Hiểu trong thang máy quần áo không chỉnh tề, bởi vì hai mẹ con trong ảnh rất giống nhau, nếu không phải rất quen thuộc, người khác sẽ không nghĩ trong tấm hình của Tiêu Tinh là mẹ Tiêu, cộng thêm mẹ Tiêu thích đi chơi, Tiêu Tinh lại thích ở nhà, sau khi ly hôn về nhà lại cực ít ra cửa, không cùng mẹ Tiêu và bạn bè của mẹ đi uống cái trà chiều gì đó, vì vậy khi mọi người nhìn thấy bức ảnh, trước tiên lập tức nghĩ đến mẹ Tiêu mà không phải Tiêu Tinh.

Mặc dù hình đã bị xử lý rất nhanh, nhưng thấy qua không có nghĩa là sẽ quên, mọi người truyền tai nhau rất nhanh đã biết chuyện trên internet, dĩ nhiên ánh mắt nhìn mẹ Tiêu có bất đồng, cộng thêm mẹ Tiêu thích bảo dưỡng nhan sắc, tính tình hoạt bát, có lúc còn như trẻ con, có người yêu mến bà, tự nhiên sẽ có người ghen tỵ chán ghét bà, tận dụng cơ hội này bôi xấu thanh danh của bà, bản thân mình bao nhiêu tuổi rồi còn có tin tức như vậy, quan trọng nhất người đàn ông kia không phải là chồng của mình, còn ra thể thống gì?

Mẹ Tiêu là ai, bà tuyệt đối là không sợ trời không sợ đất, không nói đến việc người trong hình không phải bà, cho dù là có, bà cũng không cho người khác nói xấu sau lưng mình, hơn nữa bên trong còn là con gái mình, dù là bà sẽ không làm chuyện quá quắt, nhưng người khác không biết, bức ảnh làm chứng, hơn nữa có người thích gây sự, biết rõ ràng chân tướng, mẹ Tiêu giải thích cho mọi người trong hình không phải là mình, mà là con gái của mình, người đàn ông trong hình, là bạn trai mới của con gái bà, khi cửa thang máy không mở nằm ở giữa chừng, bạn trai mới nghĩ trước tiên đưa con gái bà đi tới chỗ cửa thang máy vẫn còn mở để đi ra, nhưng bởi vì vậy con gái bà có chút ngần, sợ di chuyển không tiện, cho nên nghĩ mượn quần, không ngờ con gái nhận lấy quần bạn trai còn chưa mặc lên người, thang máy hoạt động trở lại.

Nên giải thích, mẹ Tiêu sẽ giải thích, người khác có hiểu lầm, bà sẽ rất kiên nhẫn giải thích cho mọi người, một số người có thể không tin, nhưng nếu như không tin mà vẫn ở chỗ này nói bóng nói gió, thật xin lỗi, cô nài nài bà muốn nổi bão.

Vì vậy một buổi khiêu vũ êm đẹp, cuối cùng biến thành mẹ Tiêu và mấy bà nhiều chuyện đấu khẩu, mẹ Tiêu lấy một địch nhiều không rơi xuống thế hạ phong, nói bóng nói gió khiến mấy bà tám tức giận bỏ đi, chính mình đầy một bụng tức, không nói hai lời lôi kéo cha Tiêu về nhà.

"Tiêu Tinh!"

"Mẹ, mẹ làm sao?" Tiêu Tinh ở nhà xem ti vi, bị bộ dáng tức giận của mẹ Tiêu dọa, không phải đi ra ngoài khiêu vũ sao, chẳng lẽ mẹ và cha cãi nhau? Nhìn về mặt cha không giống.

"Đừng nhìn cha con, cha con không liên quan, cha cực kỳ thận trọng thông báo cho con, người đàn ông trong thang máy kia, mời anh ta về nhà, cha muốn gặp mặt anh ta."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Yêu nghiệt, giao mạng ra đây!

Việc mẹ Tiêu yêu cầu mình giao ‘tình nhân’ ra đây, Tiêu Tĩnh coi như không nghe thấy, cô có thể đoán được, một khi mình giao tình nhân ra, trừ phi người ta đã kết hôn, nếu không mẹ Tiêu nhất định sẽ nghĩ biện pháp xách mình đưa lên cửa cho người ta làm con dâu. Mặc dù Tiêu Tĩnh cắn chặt hàm răng, không nói cái gì, lỗ tai bị liên lụy theo, lúc trước cô ly hôn trở về nhà, lần này mẹ Tiêu nhất định sẽ tìm ông chồng thật tốt cho cô. Ngày trước muốn cho cô một ít thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, kết quả lại thành ra tin tức ‘hình nhạ cảm trong thang máy’, mặc dù xóa đi kịp thời, sau khi mẹ Tiêu giải thích, mọi người không còn chỉ chỏ mẹ Tiêu nữa, nhưng không chừng không biết trong lòng nghĩ như thế nào về Tiêu Tĩnh, vì thế mẹ Tiêu cho rằng, việc cấp bách bây giờ là ngay lập tức tìm cho Tiêu Tĩnh một người chồng. Hơn nữa người chồng kia nhất định phải tốt, chỉ có như vậy, Tiêu Tĩnh mới không bị người khác chỉ chỏ.

"Mẹ, thanh giả tự thanh, từ khi nào thì mẹ để ý ánh mắt của người khác rồi? Lại nói, con không ra cửa, bọn họ muốn chỉ chỏ thì sẽ không tìm được người, hơn nữa đầu năm nay tin tức nổi nhiễu lắm, không đến mấy ngày mọi người sẽ quên đi thôi." Tiêu Tĩnh bắt đầu đi tẩy não cho mẹ Tiêu, nếu không tẩy não, cô sẽ bị mẹ Tiêu đồng hóa.

"Hừ, con nói rất dễ nghe, con không ra khỏi cửa không sợ người khác chỉ chỏ, mắt không thấy, tâm không phiền, nhưng mẹ và con không giống nhau, mỗi ngày mẹ đều phải ra khỏi cửa, bây giờ nhìn mọi người cảm giác mình thấp đi một đoạn, con không có việc gì thì giống mẹ làm gì?"

"Mẹ cho rằng con muốn có khuôn mặt trẻ con giống mẹ, không xinh đẹp một chút nào, cha có gương mặt và mái tóc còn đẹp hơn mẹ." Tiêu Tĩnh nghe xong khó chịu phản kháng, trước kia ai cả ngày lẫn đêm khoe khoang mình và con gái giống như chị em sinh đôi, vừa xảy ra chuyện liên quan sạch sẽ, cô sẽ không đề cho mẹ như ý đâu.

Quả nhiên, nghe xong Tiêu Tĩnh nói, mẹ Tiêu lập tức gợn chân, kêu gào con gái không ra gì, tức giận muốn đánh người, may mắn cha Tiêu kịp thời xuất hiện, kéo mẹ Tiêu đi, lúc này mới ngăn cản được mẹ Tiêu đang cố gắng động tay động chân, tránh khỏi trong nhà xảy ra huyết án.

"Mẹ nhất định tìm cho ra ‘tình nhân’ kia." Mẹ Tiêu càng nói càng hăng, Tiêu Tĩnh càng cự tuyệt nói người đàn ông kia là ai, bà lại càng muốn biết hẳn là ai.

Tính cách Tiêu Tĩnh ở một mức độ nào đó rất giống mẹ Tiêu, quyết định việc gì, rất khó thay đổi, cô đã quyết định không nói cho mẹ Tiêu biết là ai, bất luận mẹ Tiêu có cường bức dụ dỗ như thế nào, cô vẫn không để ý.

Cha Tiêu lúc này như nhân kếp bánh quy, thật lòng cảm thấy, ngày ngày khổ sở, một bên là người vợ yêu quý, một bên là con gái thân yêu, ông giúp ai đều là sai, điều duy nhất có thể làm, chính là phòng ngừa trong nhà xảy ra huyết án, từ sau khi sự việc ‘hình nhạ cảm trong thang máy’, trong nhà mỗi ngày đều xảy ra tranh chấp, vợ và con gái như muốn lật tung cả nhà lên, cha Tiêu cảm thấy nếu chuyện cứ tiếp tục như vậy, có thể sẽ dẫn đến tình trạng không thể vãn hồi, vì vậy lặng lẽ đề nghị con gái.

"Tiêu Tĩnh, con đi ra ngoài tránh mấy ngày, cha thấy tính cách mẹ con gần đây rất nóng nảy, có lẽ là do đến thời kì mãn kinh rồi, con là con gái ngoan, cho mẹ con một chút không gian, con tìm một chỗ đi du lịch? Cha bỏ tiền như thế nào?"

Cha Tiêu đề nghị thỏa đáng đánh trúng lòng của Tiêu Tĩnh, ngày ngày so chiều cùng mẹ, cô rất mệt mỏi, đang suy nghĩ có nên đi nơi nào chơi không, kết quả cha Tiêu khéo hiểu lòng người đề nghị chủ ý này.

"Cha, vẫn là cha tốt nhất, nể mặt cha, con sẽ không so đo với mẹ."

Cha Tiêu yên lặng lau mồ hôi lạnh, nếu nói trên thế giới này có cái gì ông không thể giải quyết được, thì vợ và con gái tuyệt đối đứng thứ nhất, may mắn mình dự đoán được thừa dịp vợ đi vào phòng vệ sinh liên thương lượng cùng con gái, nếu để cho vợ ông nghe được mấy câu con gái nói, chắc chắn sẽ lại bùng phát một cuộc đại chiến, từ trong túi tiền lấy ra một tấm thẻ.

"Trong này có mấy vạn, mặt mã là ngày sinh nhật của con, cầm dùng đi, nếu không đủ, nói cho cha biết."

"Cám ơn cha, cha, đây là quỹ đen của cha sao?" Tiêu Tĩnh vui mừng nhận lấy thẻ, dùng đầu ngón chân cũng biết, cha lén lút cho mình thẻ như vậy, khẳng định tiền này mẹ không biết.

"Không nghĩ tới cha có quỹ đen, con nói, ngoại trừ cái này ra, cha không có gì khác gạt mẹ con chứ? Không có làm chuyện gì có lỗi với mẹ chứ?"

Khỏe miệng cha Tiêu co giật, "Nhà chúng ta bề ngoài chỉ tiêu cái gì đều là mẹ con trông nom, nhưng trên thực chất nắm quyền kinh tế trong gia đình là trên tay cha, cái gì mà quỹ đen, nói khó nghe như vậy, mẹ con sẽ không rảnh rỗi để ý trong nhà còn có bao nhiêu tiền đâu, con biết bệnh lười từ đâu tới không, chính là di truyền từ mẹ con."

"Ác, hoá ra là như vậy." Tiêu Tĩnh bừng tỉnh hiểu ra, đột nhiên phát hiện mình có rất nhiều điều không biết về mẹ, cô lớn như vậy, mà lần đầu tiên biết, thì ra là kinh tế trong nhà phần lớn lại do cha trông coi, còn nữa, bệnh lười của mình là di truyền từ mẹ, thể hiện ý tốt vô vô lòng ngực cha Tiêu.

"Cha, con thấy cha ở phần năng lực này rất tuyệt vời, con sẽ không nói cho mẹ biết cha chê mẹ lười."

Cha Tiêu: "."

Vì trả thù con gái không có lương tâm, cha Tiêu trực tiếp gia hạn cho Tiêu Tĩnh trong nửa giờ ra khỏi nhà, vì vậy, sau nửa giờ, Tiêu Tĩnh làm bộ đáng thương đứng ở cửa nhà, trong tay chỉ có một túi xách, bên trong có hai bộ quần áo, và một số đồ dùng cần thiết hàng ngày, cha tuyệt đối là trả thù, trả

thù cô bắt nạt vợ ông, nói những lời dễ nghe kia đều là lý do, cuối cùng không đành lòng nhìn cô chộc tức vợ ông khiến ông đau lòng, có một người vợ nô lệ, mẹ không phải là đối thủ của cha, dù dỗ mẹ mấy lần, đã khiến cho mẹ đứng cùng cha trên một chiến tuyến, bọn họ cứ như vậy chung một chiến tuyến, đáng thương cho chính mình bị ném ra khỏi cửa.

Tiêu Tinh buồn bực ở cửa máy rút tiền tự động kiểm tra xem cha Tiêu cho mình bao nhiêu, số dư quả thật không ít, coi như cha có lương tâm, không có thật sự vứt con gái đi, số tiền kia đủ cô tiêu sài một trận, vốn là muốn đi ra ngoài chơi, kết quả đứng ở dưới ánh mặt trời một lát Tiêu Tinh liền thay đổi chủ ý, vẫn nên tìm một khách sạn ở lại, 24h điều hòa nước nóng, thật thoải mái, cần gì chạy ra ngoài chịu khổ.

Hạ quyết tâm, Tiêu Tinh chuẩn bị đi đến khách sạn gần đây, vừa đúng Lý Hiểu từ phòng khám bệnh không có việc gì ra ngoài mua chai nước uống, đi ra siêu thị thì thấy trước mặt một bóng lưng rất nhìn quen mắt, vừa nhìn, đó không phải là Tiêu Tinh sao, tự lẩn tránh sau khi tách ra ở siêu thị, có một lần Tiêu Tinh gọi điện thoại sau đó hai người chưa có liên lạc lại, Lý Hiểu không biết Tiêu Tinh có tức giận hay không muốn gặp mình, dù thế nào đi nữa sau khi anh nghe giọng nói Tiêu Tinh ở trong điện thoại khiến anh rất nhớ, mấy ngày nay đều muốn lấy một lý do chính đáng để gọi điện thoại cho Tiêu Tinh, không nghĩ tới ngay ở chỗ này gặp mặt.

"Tiêu Tinh."

Nghe được có người gọi tên mình, Tiêu Tinh quay đầu lại, thấy Lý Hiểu, lập tức nghĩ tới anh chính là người đầu sỏ gây nên chuyện hại mình và mẹ ngày ngày cãi nhau, nhất thời như nhìn thấy kẻ thù tám đời, vọt lên ném túi xách ném đến chỗ Lý Hiểu.

"Yêu nghiệt, giao mạng ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đến nhà của tôi đi.

Bởi vì quá mức kích động, không chú ý dưới chân, kết quả lao đảo một cái, Tiêu Tinh trực tiếp nhào vào trong ngực Lý Hiểu, nhận thấy ánh mắt giống như giết người của Tiêu Tinh, Lý Hiểu tỏ ý áp lực rất lớn, vội vàng giơ hai tay lên, tùy Tiêu Tinh ôm eo của mình.

"Chuyện không liên quan đến tôi, là chính cô muốn nhảy vào ôm ngực tôi."

"Đi tìm chết." Tiêu Tinh đứng thẳng người, lập tức đập Lý Hiểu thật mạnh, đầu tại người này, làm hại cô bị buộc cưới còn không có nhà để về.

"A ——" Không hiểu tại sao lại bị Tiêu Tinh đập một cước, Lý Hiểu không nhịn được kêu lên, cúi đầu nhìn đế giày bằng của Tiêu Tinh, âm thầm vui mừng vì Tiêu Tinh không có đi giày cao gót, đều nói phụ nữ là loài vật vui buồn thất thường, quả nhiên không giả, Lý Hiểu có chút cười khổ nhìn Tiêu Tinh.

"Tôi nói Tiêu đại tiểu thư, ngài đây là làm sao vậy, người nào chộc giận ngài rồi, nhìn thấy tôi thì nhiệt tình đón tiếp như vậy."

Thấy Lý Hiểu bị chính mình đập đau, Tiêu Tinh hài lòng, mặc dù cô vẫn muốn đập thêm mấy cái nữa, nhưng cô tâm địa thiện lương thật sự là đập không nổi nữa, chỉ là vẫn bày ra vẻ mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm Lý Hiểu.

"Đương nhiên chính là anh rồi, chẳng lẽ tôi có tình gây sự sao?".

"Tôi chộc giận cô bao giờ hà?" Lý Hiểu nghe vậy có chút nghi hoặc nhìn Tiêu Tinh, bọn họ hình như có rất nhiều ngày không gặp mặt cũng không nói chuyện điện thoại.

"Đến phòng khám bệnh của anh nói chuyện." Tiêu Tinh ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, nói với Lý Hiểu, sau đó cất bước đi tới phòng khám bệnh của Lý Hiểu, trời nóng bức này đứng bên ngoài nói chuyện cũng không phải là việc tốt.

"Nhặt túi xách của tôi lên."

"Thật là cô nãi nãi." Lý Hiểu có chút giật mình với vẻ tự nhiên của Tiêu Tinh cứ như thể sai khiến anh, nhưng mà anh là thân sĩ, không so đo với phụ nữ, cô nãi nãi này thật là dùng hết sức, đau chân chết rồi, Lý Hiểu cắn răng, cố gắng hết sức để cho mình bước đi nhìn tự nhiên một chút, nhặt túi xách của Tiêu Tinh lên đi theo phía sau cô đến phòng khám bệnh.

"Chào cô, tôi có thể giúp gì cho cô?" Trong phòng khám, thấy có người lạ đi vào, y tá La Phương nhanh chóng lộ ra sự chuyên nghiệp khéo léo mỉm cười hỏi thăm, trong lòng suy nghĩ bác sỹ Lý đi mua đồ uống lâu như vậy sao vẫn chưa trở về.

"Tiểu La, đây là bạn của tôi, không cần phải để ý." Không đợi Tiêu Tinh nói chuyện, Lý Hiểu cầm đồ vào cửa, nhìn La Phương cười cười, sau đó ra hiệu Tiêu Tinh vào phòng làm việc của mình, vốn là anh mua hai chai nước uống một chai định cho La Phương, hiện tại dĩ nhiên là cho Tiêu Tinh rồi, cô nãi nãi này tức giận như vậy nghe nói là bởi vì chính mình, anh còn không biết đắc tội với cô ở chỗ nào đây, chỉ là, trước tiên đưa chai nước cho cô uống hạ hỏa xuống dù sao làm như vậy vẫn là tốt nhất.

"Vâng, bác sỹ Lý." Trong mắt La Phuong tỏa ra ánh sáng mãnh liệt tin tức bất quai, chỉ là khi nhìn đến vẻ mặt Tiêu Tinh đầy ý lạnh, cho dù thích thú cái gì cũng không thể hỏi nhiều, nhưng trong lòng đã có vô số phiên bản đang gầm thét rồi.

"Đến phòng làm việc của tôi." Lý Hiểu nhìn về phía Tiêu Tinh nói.

"Ừ." Tiêu Tinh gật đầu một cái, mặc dù vẻ mặt y tá nhìn mình rất quái lạ, nhưng cô vẫn lễ phép gật đầu với y tá một cái, sau đó mới đi theo Lý Hiểu vào phòng làm việc của anh.

Phòng làm việc của Lý Hiểu và phòng làm việc của bác sỹ bệnh viện gần giống nhau, chẳng qua là rộng rãi hơn, vào trong phòng khám của anh, đó là mùi thuốc, trước kia khi cha mẹ mở phòng khám, từ nhỏ đến lớn Tiêu Tinh gần như đều ngửi thấy nên cảm thấy rất thân thiết.

"Ngồi đi." Lý Hiểu bảo Tiêu Tinh ngồi xuống.

"Ừ." Tiêu Tinh không có khách khí, tìm một chỗ tốt nhất ngồi xuống, vừa vặn là chỗ Lý Hiểu ngồi.

Thấy thế, Lý Hiểu cũng không có nói gì, chỉ là mím môi cười một tiếng, đặt túi xách của Tiêu Tinh xuống, kéo một cái ghế khác ngồi vào bên cạnh Tiêu Tinh, đưa cho cô một chai nước lạnh.

"Tiêu đại tiểu thư, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết, cô vừa thấy tôi đã kích động như thế là vì nguyên nhân gì không?"

Tiêu Tinh nhận lấy đồ uống, nhìn chằm chằm Lý Hiểu, "Còn không phải do bức ảnh kia gây nên, anh nói xem, tại sao chỉ có tôi lộ cả khuôn mặt ra ngoài, còn anh chỉ lộ mỗi gò má, làm cho tôi hiện tại cũng không có nhà để về."

Vốn là về mặt Lý Hiểu ôn hòa khi nghe được Tiêu Tinh nói như vậy, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên, nhìn Tiêu Tinh, "Bức ảnh kia, mang tới cho cô rất nhiều phiền toái sao? Trên mạng không phải đã không tìm được sao, như thế nào."

"Anh có thể xóa đi bức ảnh trên mạng, nhưng có thể xóa bức ảnh trong trí nhớ họ xóa được không?" Tiêu Tinh hừ hừ nói, "Vừa đúng lúc tôi có một người hàng xóm nhìn thấy, sau đó một truyền mười, bởi vì mẹ tôi bảo dưỡng nhan sắc khá tốt, lại ưa thích ăn mặc, bọn họ thường nhìn chúng tôi cho là hai chị em, chúng tôi lại có bộ dáng giống nhau, khi mới bắt đầu bọn họ cho đó là mẹ tôi, quay về phía mẹ tôi chỉ chỉ chỏ chỏ, sau đó mẹ tôi bị kích thích mạnh, nói tôi phá hỏng thanh danh của bà, thế nào cũng cho rằng anh là bạn trai của tôi, muốn tôi mang anh về cho bà xử lý, những ngày qua tôi mỗi ngày đều ngằm đầu đá với mẹ, làm cho biến thành kẻ địch. Đáng giận nhất là chính là cha tôi, nói gì trong nhà có hai người phụ nữ quá âm ỉ, đi ra ngoài du lịch một chút có thể làm dịu đi mối quan hệ, lập tức để cho tôi mang cái túi nhỏ ra cửa, trời nóng bức này tôi đi nơi nào du lịch đây, quả thật đúng là chịu tội mà, muốn du lịch thì sao bọn họ không đi, hừ, tôi bị bọn họ cho quả lừa rồi. Trước đó tôi còn vô cùng cảm kích cha, quả nhiên, cha tôi là lão hồ ly, tôi muốn trở về tìm ông lý luận."

Phát hiện mình bị cha cho quả lừa, Tiêu Tinh đột nhiên cảm thấy rất không thỏa đáng, lập tức kích động kêu gào phải đi về tìm cha tính sổ, Lý Hiểu không biết tình huống cụ thể của nhà họ, nhưng anh nghe thấy Tiêu Tinh nói như thế, cảm thấy chính mình đã mang đến cho cô nhiều phiền toái, vô cùng áy náy, đang suy nghĩ làm như thế nào để bồi thường Tiêu Tinh, thấy cô kích động đứng lên muốn về nhà tìm cha mẹ gây gỗ, vội vàng đứng lên ngăn lại.

"Chờ một chút, Tiêu Tinh."

"Làm gì?" Tiêu Tinh trừng mắt nhìn Lý Hiểu, nếu như anh dám nói chuyện thay cha mẹ cô, anh nhất định phải chết.

Từ trong ánh mắt của Tiêu Tinh đọc được điều này, Lý Hiểu cười khổ một tiếng, cố ý nói sang chuyện khác, "Cha cô đề nghị cô đi du lịch, nhìn dáng vẻ của cô thì không muốn đi, vậy cô có tính toán gì hay không?."

Hả? Nói sang chuyện khác?.

Mặc dù hiểu được mục đích của Lý Hiểu, nhưng Tiêu Tinh vẫn trả lời, "Đi khách sạn ở lại một khoảng thời gian thôi."

"Khách sạn?" Có chút bất ngờ với đáp án từ Tiêu Tinh, nhìn trong mắt Tiêu Tinh như có uất ức, không biết sao, Lý Hiểu bật thốt ra, "Nếu không đến nhà của tôi đi."

"A!" Tiêu Tinh không ngờ nhìn Lý Hiểu, La Phuong lắng chuyện đứng ngoài cửa nghe lén cảm đã rơi xuống đất, ông chủ, anh đây là đang mời người ở chung sao, trời ạ, chẳng lẽ chuyện tốt của ông chủ sắp đến gần?.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Trẻ con thích mềm không thích cứng.

"Khụ, ý của tôi là, một ngày ở khách sạn tốn không ít tiền, không cần phải đi đến chỗ đó cho phí tiền, nhà tôi có phòng khách, không phải bây giờ cô

đang muốn tách ra một khoảng thời gian với mẹ cô sao, nói đi cũng phải nói lại việc khiến cho cô không có nhà để về một phần trách nhiệm là do tôi, cho nên, cô có thể tới nhà tôi ở một thời gian, cô yên tâm, tôi lấy nhân phẩm ra bảo đảm, sẽ không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô, nếu như cô thấy không yên tâm, nhất định phải ở khách sạn, vậy, nếu không, tiền thuê phòng khách sạn để tôi trả cho cô." Thấy vẻ mặt Tiêu Tinh tràn đầy kinh ngạc, Lý Hiểu hơi đỏ mặt, tự dưng cảm thấy chính mình lỗ mãng, lần trước mới biết được tên của người ta, lần này lại muốn người ta đến nhà mình, sợ Tiêu Tinh hiểu lầm, vội vàng giải thích.

"Nhà anh có mấy người ở?"

"Chỉ một mình tôi."

"Có mấy điều hòa và mạng internet không?"

"Có."

"Ok, đi đến nhà anh."

"Hà!" Lần này đến phiên Lý Hiểu giật mình, anh đã sớm chuẩn bị tinh thần bị từ chối, không ngờ Tiêu Tinh hỏi mấy vấn đề này sau đó ngay lập tức đồng ý đi đến nhà anh.

"Trước tiên đi xem nhà anh một chút, nếu không hài lòng, tôi đến khách sạn." Có tiện nghi không chiếm chính là kẻ ngu, về phần có bị cướp sắc hay không, Tiêu Tinh không nghĩ, thứ nhất trực giác của cô nói cho cô biết Lý Hiểu không phải loại người lỗ mãng, thứ hai, đều là người trưởng thành, nam chưa cưới nữ chưa gả, nếu thật sự có việc cạ sát ra tia lửa, mặc dù không có ý định tái hôn, nhưng tình yêu đến Tiêu Tinh sẽ không từ chối, thấy vẻ giật mình của Lý Hiểu, cô trừng mắt đi qua.

"Thế nào, vẻ mặt này của anh có ý gì? Chẳng lẽ anh mời tôi đến nhà anh chỉ là thuận tiện nói mà thôi?"

"A, không phải không phải, hoan nghênh, vô cùng hoan nghênh." Lần đầu tiên trong đời, Lý Hiểu bị người ta hỏi tay chân luống cuống, ngôn ngữ lẫn lộn.

"Vậy. Chờ anh tan việc hay là đi bây giờ?" Tiêu Tinh nhìn qua phòng khám, lại nhìn Lý Hiểu, chuyện làm ăn của phòng khám chắc là bình thường, mấy lần gặp phải Lý Hiểu đi ra ngoài trong thời gian làm việc, lúc này một người cũng không có, chỉ là, theo ngành nha khoa mà nói, người vẫn tương đối ít, hơn nữa còn có bệnh viện lớn làm đối thủ cạnh tranh.

"Bây giờ đi thôi, dù sao không có gì phải làm, đóng cửa sớm một chút được." Khách tới phòng khám bệnh phần lớn là khách quen, bình thường trước khi đến bọn họ sẽ gọi điện thoại hẹn trước, hôm nay khách hẹn trước đều đã khám xong rồi, nghỉ sớm cũng không có gì.

"Được." Tiêu Tinh gật đầu một cái, đi thì đi.

Ngoài cửa La Phương nghe được hai người đạt thành thỏa thuận, vội vàng rón rén chạy về chỗ ngồi của mình, mới vừa ngồi xuống, đã trông thấy Lý Hiểu cầm túi xách của Tiêu Tinh đi theo phía sau Tiêu Tinh ra khỏi phòng làm việc.

"Tiểu La."

"Bác sĩ Lý, có gì dặn dò?" Nghe được Lý Hiểu gọi mình, La Phương nghiêm chỉnh ngừng đầu hỏi, cô không nghe được gì, cô không có nghe lén, cô là đứa trẻ ngoan.

"Tôi tan việc sớm, cô thu dọn rồi về thôi." Lý Hiểu nói: "Nhớ đóng cửa phòng khám bệnh lại, nếu có chuyện gọi điện thoại cho tôi."

"Vâng, bác sĩ Lý." Ánh mắt La Phương không thể khống chế nhìn về phía Tiêu Tinh, một cô gái rất đẹp đứng chung một chỗ với bác sĩ Lý, thật sự là đẹp đôi, không biết lần này có thể được uống rượu mừng của bác sĩ Lý chưa?.

"Chúng ta đi thôi." Lý Hiểu và Tiêu Tinh đều lặng lẽ bỏ qua ánh mắt lăm chuyen của La Phương.

Nhất thời kích động đồng ý yêu cầu Lý Hiểu, cho đến khi đứng trước cửa nhà Lý Hiểu, trong lòng Tiêu Tinh đã có chút hối hận, cô như vậy mà tùy tiện đi theo một người đàn ông mới quen không lâu về nhà, thật sự là quá tùy tiện, nếu anh là người xấu. Được rồi, anh không phải người xấu, nhưng cô cũng có chút tùy tiện.

"Có phải hối hận rồi không, nếu không tôi đưa cô đi đến khách sạn?" Mở cửa, phát hiện Tiêu Tinh đứng bất động, trên mặt nhìn không ra biểu cảm, nhưng ngay lập tức Lý Hiểu đoán được tâm tư của cô, chủ động đưa ra đề nghị.

Thấy Lý Hiểu khéo hiểu lòng người như vậy, ngược lại Tiêu Tinh không có ý yêu cầu đi khách sạn, xoay cổ đi vào, "Tôi không sao cả, bây giờ tôi độc thân, sợ cái gì, ngược lại là anh đó, đừng để cho mọi người hiểu lầm, đến lúc đó có người ghen."

"Cô nói là bạn gái của tôi sao?" Lý Hiểu cười, "Chẳng lẽ tôi chưa có nói cho cô biết, hiện tại tôi đang độc thân, tính ra, tôi chia tay đã hơn ba năm, bây giờ đang nhàn rỗi."

"Anh đã nói sao?"

"Tôi chưa nói qua hả?"

"Quên đi, không có người hiểu lầm là tốt rồi." Tiêu Tinh cảm thấy không cần thiết phải tranh luận đề tài này, chủ động kết thúc tranh luận, nhà Lý Hiểu rất đơn giản hai phòng ngủ một phòng khách, cửa hai phòng đối diện nhau, nhà vệ sinh ở chính giữa, phòng khách và phòng ăn ở một bên, phòng ở không tính là quá lớn cũng không coi là quá nhỏ, dù thế nào đi nữa anh sống một mình như vậy là đầy đủ rồi, Tiêu Tinh nhìn anh.

"Tôi ở phòng nào?"

"Gian phòng này." Lý Hiểu chỉ vào vị trí phòng khách, "Nhà tôi rất ít khi có khách tới, đã rất lâu không có ai ở, cô ngồi lên ghế sofa trước đi, tôi đi dọn dẹp một chút."

"Được." Tiêu Tinh gật đầu một cái, đi tới sofa ngồi xuống, Lý Hiểu dọn dẹp nhà rất sạch sẽ, ngược lại không giống như chỗ ở của người đàn ông độc thân, trong nhà trang trí theo kiểu hiện đại đơn giản, rất hợp ý, chỉ xem xét một chút, Tiêu Tinh quyết định, tạm thời ở lại nơi này, mặc dù cha đưa tiền, nhưng có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, cô hiện tại không còn làm việc, không còn chồng nuôi, phải dựa vào tiền ly hôn Chu Quân đưa, còn phải nuôi lớn con trai, ai cũng không đoán trước được chuyện sau này, phải tiết kiệm tiền kia thật tốt, lập kế hoạch chi tiêu.

Không bao lâu Lý Hiểu đã dọn dẹp xong gian phòng, thuận tiện mở máy điều hòa lên, cắm thêm dây mạng, mặc dù không bằng khách sạn, nhưng lại cảm thấy nơi này càng thêm ấm áp, ở trong lòng Tiêu Tinh không có kháng cự, chân thành nói một tiếng cảm ơn với Lý Hiểu.

"Cô hãy coi chỗ này như nhà mình, thoải mái sử dụng." Lý Hiểu nói, "Dù sao cũng là tôi hại cô bị đuổi ra khỏi nhà, về sau cần giúp chuyện gì, cô cứ nói thẳng, có thể giúp được tôi nhất định sẽ làm."

"Thật ra thì việc đó không có liên quan nhiều tới anh, là tôi muốn anh coi quản." Tiêu Tinh thuộc dạng người thích mềm không thích cứng, anh càng khách sáo với cô, cô lại càng khách sáo với anh, mấy lần Lý Hiểu cư xử ôn hòa, khiến cô thấy có chút ngượng ngùng với thái độ cường ngạnh của mình.

"Lúc trước là tôi có tình gây sự, thật xin lỗi."

"Không sao, tôi là đàn ông, nhường phụ nữ một chút là việc nên làm." Lý Hiểu cười híp mắt nhìn Tiêu Tinh, quả nhiên, phán đoán lần trước là chính xác, Tiêu Tinh thích mềm không thích cứng, cảm thấy mình sai sẽ lập tức nói xin lỗi, tính tình như vậy thật là đáng yêu.

"Trong tủ lạnh có hoa quả, đồ uống, cô muốn ăn gì thì tự mình lấy, chắc cô rất thích ăn kem, một lát tôi đi xuống siêu thị dưới nhà mua rồi quay về, tôi không thích ăn đồ ăn vặt, cho nên trong nhà không có sẵn, cô thích gì, hay là viết danh sách cho tôi, tôi mua hết về."

"Những cái khác tôi không có yêu cầu gì, anh mua giúp tôi mấy que kem về đi, tôi đưa tiền cho anh." Bên ngoài thời tiết rất nóng, Tiêu Tinh không muốn ra ngoài, không có khách khí với Lý Hiểu, xoay người lấy ví tiền.

"Có thể tôi sẽ ở lại nhà anh chừng khoảng một tuần hoặc lâu hơn và thêm các chi phí sinh hoạt, cần đưa cho anh bao nhiêu thì được?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tiêu Tinh tức giận.

"Mới ở một tuần lễ đưa tiền sinh hoạt cái gì, thế nào, cô cho tôi là người thiếu tiền sao? Nếu cô muốn đưa tiền sinh hoạt, tôi đưa cô đi khách sạn ở được rồi." Lý Hiểu giả vờ tức giận.

"Cô khách khí là sự sỉ nhục đến nhân phẩm của tôi".

"Tôi khách khí có quan hệ gì với nhân phẩm của anh?" Tiêu Tinh có chút im lặng nhìn Lý Hiểu, "Tôi hiểu ý của anh, nếu như mà bạn của tôi tới nhà làm khách, tôi cũng vậy, sẽ không lấy tiền sinh hoạt, nhưng tôi bây giờ không phải là đến nhà anh làm khách, tôi là tạm thời ở nhờ tại nhà anh, nếu là ở nhờ, dĩ nhiên phải đưa tiền sinh hoạt, tôi còn chưa nói đưa tiền thuê phòng để cung cấp nước điện đâu, tôi muốn làm sao có thể nghỉ ngơi thật tốt, cuối cùng là cá nhân tôi, nhất định sẽ khiến cho cuộc sống của anh bất tiện, tôi có thể hiểu tình cảnh và tâm tình của anh, nhưng mà anh hiểu tôi một chút được không, nếu tôi không trả tiền cho các chi phí sinh hoạt, tôi sẽ sống không thoải mái, trong trường hợp đó, tôi tình nguyện ở khách sạn."

Hai người người đẩy tới đẩy lui, cuối cùng Tiêu Tinh tức giận, chống nạnh nhìn chằm chằm Lý Hiểu, "Anh có phải đàn ông hay không, tôi đưa chính là tiền sinh hoạt, hơn nữa còn là tiền sinh hoạt của chính tôi, cũng không phải là đưa tiền nuôi anh, anh so sánh cái gì hả, cảm cho tôi".

"Chẳng lẽ không có ai nói cho cô biết không nên tùy tiện hỏi người khác có phải là đàn ông hay không sao? Tôi là một đáng mày râu, mời bạn bè về nhà ở vài ngày còn lấy tiền sinh hoạt sao, truyền ra ngoài tôi cũng thật mất mặt".

"Lão tử cũng không phải là phụ nữ của anh, con mẹ nó, có cảm hay không? Không cảm tôi sẽ đi ngay lập tức, về sau nhìn thấy lão tử đi đường vòng, nếu không gặp anh một lần đánh anh một lần." Thời điểm Tiêu Tinh thật sự tức giận, sẽ chửi bậy.

Bạn có thể tưởng tượng một người đáng đáp thật đáng yêu, mặt trẻ con dùng giọng nói rất êm tai chửi bậy cảm giác ra sao không? Lần đầu tiên có người

phụ nữ tức giận đối với mình, Lý Hiểu có loại cảm giác kinh hãi, nhưng mà anh cũng biết, Tiêu Tinh thật sự tức giận, thấy cô cầm túi muốn đi, vội vàng ngăn lại.

"Được rồi, tôi lấy, tôi lấy vẫn không được sao".

Đoạt lấy tiền trên tay Tiêu Tinh, Lý Hiểu cười làm lành, "Cô xem, tôi đã lấy, đừng nóng giận được không, cô nài nài?".

"Đang yên đang lành cần gì phải chọc giận tôi, lão từ mấy trăm năm qua không có mắng thô tục." Tiêu Tinh bực tức, "Hôm nay ngược lại vì anh lại phá lệ, nếu có lần sau lão từ trực tiếp ra tay."

Lý Hiểu chảy mồ hôi lạnh, thật không có thói quen nhìn một cô gái hung hãn như vậy, thoáng nhìn cánh tay bắp chân nhỏ của ai đó, nhìn lại mình một chút cánh tay bắp đùi gần như là to gấp hai lần cô, Lý Hiểu nghĩ thầm nếu như thực sự đánh nhau, còn không biết là ai đánh ai đâu, dĩ nhiên, anh không có thói quen đánh phụ nữ, nhưng có thể nhìn ra Tiêu Tinh là tức giận đến hồ đồ mới có thể không lựa lời nói, bẩm sinh có phong độ thân sĩ, Lý Hiểu không chấp nhận với Tiêu Tinh.

"Dạ dạ dạ, là vấn đề của tôi, được rồi, Tiêu đại tiểu thư, cô đừng tức giận được không, bị chọc tức, thân thể khó chịu chính là cô đó."

"Hừ." Tiêu Tinh hừ lạnh một tiếng không nói lời nào, sắc mặt cũng hòa hoãn lại, coi như là tiếp nhận Lý Hiểu lấy lòng.

"Tiêu Tinh à, cô xem, bàn về số tuổi tôi cũng lớn hơn cô, chúng ta là bạn bè, nhưng cô cũng có thể gọi tôi một tiếng anh trai, anh trai ở chỗ này đưa ra đề nghị được không?" Nhìn Tiêu Tinh như con cọp nhỏ, còn nhớ lần trước nói sai một chút lập tức nhận lấy hậu quả, dù trong lòng Lý Hiểu có chuyện cũng không có nói thẳng ra, mà trung cầu ý kiến của Tiêu Tinh trước.

"Nếu như tôi thích nghe, thì anh có thể nói, tôi không thích nghe, anh phải câm miệng ngay". Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu khó chịu, nói chuyện tự nhiên cũng đã không dễ nghe như vậy nữa, cuộc đời cô ghét nhất chính là đàn ông không quyết đoán.

Quả nhiên, nghe thấy Tiêu Tinh nói như vậy, Lý Hiểu ngay lập tức hiện lên vẻ mặt đau khổ, đề nghị đã đến cỡ hòng lại không nói ra được. Anh thật sự rất muốn nói, nhưng lại sợ đắc tội Tiêu Tinh sau đó đập cửa mà đi, nhìn vẻ mặt rối rắm của Lý Hiểu có chút buồn cười.

Tiêu Tinh mặc kệ trong lòng anh có nhiều rối rắm đến đâu, thấy Lý Hiểu không nói lời nào, không nói hai lời đi về phòng, "Anh đã không nói, có nghĩa là không có ý kiến gì rồi, như vậy tốt nhất, tôi trở về phòng."

Lý Hiểu: "."

Im lặng nhìn Tiêu Tinh tự nhiên trở về phòng, Lý Hiểu xác định mình bị Tiêu Tinh làm như không thấy, nhìn 500 đồng trong tay, lần nữa cười khổ, không ngờ Tiêu Tinh thoát nhìn vô hại lúc nổi nóng lên sẽ đáng sợ như vậy, là anh quá lâu không có tìm phụ nữ cho nên không biết phụ nữ cũng có thể mạnh mẽ và nóng nảy như vậy sao?.

Quên đi, nếu nhận tiền này, nhất định là không đưa lại được nữa rồi, Lý Hiểu thông suốt không quan tâm vấn đề tiền bạc này nữa, quyết định dùng 500 đồng này cho việc ăn uống của Tiêu Tinh, không phải cô rất ưa thích ăn đồ ăn vặt ư, 500 đồng cũng không mua được bao nhiêu thứ, đều đưa vào trong bụng cô, như thế mình cũng sẽ dễ chịu hơn một chút, hạ quyết tâm, Lý Hiểu lập tức chuẩn bị đi siêu thị mua đồ.

Cầm ví tiền chuẩn bị ra ngoài mua đồ, Lý Hiểu gõ cửa phòng Tiêu Tinh, "Tiêu Tinh, tôi muốn đi siêu thị, cô muốn đi cùng với tôi không?".

"Không cần" Ở trong phòng máy điều hòa là được rồi, trong nhà thoải mái hơn nhiều, bên ngoài ánh mặt trời chói chang chiếu vào thật khó chịu, vào phòng lập tức nằm sấp trên giường, Tiêu Tinh cự tuyệt không chút do dự.

"Được rồi, vậy tôi đi siêu thị, rất nhanh sẽ trở lại, cô có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi".

"Ừ" Nghe được âm thanh đóng cửa, Tiêu Tinh lập tức từ trên giường đứng dậy, lấy ra áo ngủ, áo lót và quần lót, ở bên ngoài đi lại cũng cảm thấy thật không thoải mái, cô muốn tắm rửa.

Bởi vì nghĩ tới trong nhà còn có người, Lý Hiểu đến siêu thị mua đồ với tốc độ rất nhanh, thêm nữa siêu thị vốn chính là ở khu bên cạnh, lúc này người trong siêu thị cũng không nhiều lắm, cho nên vừa đi vừa về không tới 40', vừa mở cửa đã nhìn thấy cửa phòng của Tiêu Tinh mở ra, để túi đồ xuống đi đến gian phòng Tiêu Tinh chuẩn bị gọi cô ra ngoài ăn đồ ăn, anh mua dưa hấu và các loại trái cây khác, kết quả mới vừa đi tới cửa phòng Tiêu Tinh, cửa phòng vệ sinh mở ra, nghe được âm thanh Lý Hiểu phản xạ có điều kiện nhìn lại, vừa hay nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của Tiêu Tinh.

"Cô tắm à." Hai người nhìn nhau thật lâu, Lý Hiểu phản ứng lại trước tiên, giả bộ không có việc gì mở miệng, chỉ là trong lòng dường như có cái gì đó nảy sinh xao động, nguyên nhân chắc tại là do thời tiết quá nóng đi.

"Ừ" Lý Hiểu lên tiếng, tinh thần Tiêu Tinh tự nhiên cũng trở về, thật may cô mặc áo ngủ tương đối bảo thủ, cũng không trong suốt, nếu không dưới tình huống như thế thật là có chút xấu hổ rồi.

"Trời quá nóng, lại không có ý định ra cửa, vẫn là tắm cho thoải mái một chút".

"Ừ, quả thật như thế, cái đó muốn dùng cái gì thì dùng, đừng khách khí, đứng rồi, tôi mua trái cây về, còn có kem, cô muốn ăn cái gì, tôi xem một chút".

"Tôi muốn ăn kem" Trái cây mặc dù tốt, nhưng không phải nước đá, cái thời tiết này chỉ muốn muốn ăn nước đá, Tiêu Tinh cầm một que kem, nhìn Lý

Hiếu chăm chỉ dọn dẹp, về mặt cười đến hải lòng.

"Anh xem, tôi đã nói rồi tôi sẽ cho anh thêm phiền toái, về sau phải chỉ giáo nhiều hơn."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tình Bạn.

"Không phiền phức, nhà tôi bình thường rất vắng vẻ, cô đã đến rồi, làm cho nhà tôi tăng thêm hơi người." Lý Hiếu mỉm cười nói.

"Tăng thêm hơi người, đây không phải là do đàn ông làm sao, mọi người đều nói phụ nữ là âm, đàn ông là dương, nếu muốn tăng thêm hơi người, phải cần đến đàn ông khỏe mạnh." Tiêu Tinh nghe vậy cười.

"Tôi đây âm khí, anh không sợ làm cho anh phiền phức hơn sao?"

"Vậy tôi không phải đàn ông khỏe mạnh sao, được rồi, không nói đến hơi người nữa, chúng ta không nói chuyện không vui được không, bình thường tôi tan việc chỉ có một mình ở nhà, ngay cả người nói chuyện cũng không có, lúc này cô đã đến rồi, ít nhất tôi còn có bạn nói chuyện, phải nói, cô còn giúp ích cho tôi đây." Lý Hiếu cười nói.

"Đúng là đàn ông cường tráng, thật sự không nhìn ra dáng người của bác sĩ Lý rất tốt, không cẩn thận sẽ không chú ý đâu, ăn mặc nho nhã như vậy." Tiêu Tinh cẩn thận quan sát dáng người Lý Hiếu, thật lòng tán thưởng.

"Cám ơn đã khen, tôi mỗi ngày đều vận động, hơn nữa mỗi tháng ít nhất sẽ có hai lần leo núi, bình thường vẫn rất chú ý thói quen ăn uống, tôi đều biết bảo vệ chính mình, không có một cơ thể khỏe mạnh, sẽ không còn gì để nói." Lý Hiếu cười.

"Tạo ra một quy luật như vậy làm gì, tự chủ của đàn ông độc thân không phải nên kém một chút sao?"

"Đàn ông chưa có vợ thì khổ cô hiểu chưa, tôi phải bảo vệ tốt bản thân vì vợ tương lai, về sau cô ấy sẽ tạo ra kết tinh của chúng tôi, vì vậy tôi cần thân thể cường tráng."

"Hiện tại đã biết rõ rồi." Tiêu Tinh ý vị sâu xa nhìn nơi nào đó của Lý Hiếu, thì ra là anh muốn như vậy.

Lý Hiếu bị ánh mắt trần trụi của Tiêu Tinh nhìn một lúc, anh tại sao lại nói chuyện này với cô, thật không thích hợp, không giải thích được, ở trước mặt cô đều nói đến chuyện không nên nói.

"Khụ, việc kia cô có đặc biệt thích món ăn nào không và không thích món nào?."

"Trước kia có, sau đó dần dần thay đổi, hiện tại không kén ăn." Tiêu Tinh nhún vai, "Dù sao không phải tôi làm, anh đưa cái gì tôi ăn cái đó, chỉ cần ăn ngon là được."

"Không phải tôi nói quá, tài nấu nướng của tôi có thể đi mở quán ăn được rồi." vậy Lý Hiếu tự tin chọn lựa, "Cô đã không kén ăn, vậy trong buổi trưa chúng ta ăn mì Ý, buổi tối sẽ nấu cơm được không?"

"Mặc dù tôi không kén ăn, nhưng tôi không thích ăn món tây, nói vậy, trực tiếp làm mì trứng gà hoặc là mì chay cũng được." Tiêu Tinh bừa bãi nói.

"Ok, vậy thì mì trứng gà." Có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Tinh, Lý Hiếu cười, "Tôi cho rằng hầu hết các cô gái độ tuổi cô, món tây phải cảm thấy có hứng thú mới đúng".

"Hứng thú là một chuyện, có thể ăn không quen." Tiêu Tinh nhún vai, "Nếu bàn về món ăn ngon, cá nhân tôi vẫn thấy món ăn Trung Quốc tương đối ngon, tôi thích đồ ăn phải nấu chín, nửa chín nửa sống không có hứng thú."

"Bạn gái trước của tôi rất thích ăn đồ tây, vì cô ấy, tôi luyện được tay nghề làm đồ tây rất giỏi." Lý Hiếu cười nói, chỉ là, bạn gái anh không biết rằng, thật ra thì anh thích đồ ăn Trung Quốc hơn, hơn nữa đồ ăn Trung Quốc ăn tốt hơn, đáng tiếc cô không biết.

"Tôi nghĩ sau này vợ anh nhất định vô cùng hạnh phúc, nếu như anh vẫn luôn duy trì như thế này." Tiêu Tinh tựa vào cạnh cửa phòng bếp, vừa ăn kem vừa nhìn Lý Hiếu bận rộn, nhìn anh cầm một cái tạp dề để thương buộc vào người, không phù hợp với dáng người, nhưng lại rất hài hòa, Tiêu Tinh vẫn cảm thấy, đàn ông có thể làm tốt việc nhà sẽ là người đàn ông yêu thương vợ nhất, một người đàn ông tốt, rõ ràng, Lý Hiếu chính là loại người này, trong nhà dọn dẹp sạch sẽ, tài nấu nướng tập luyện vì bạn gái trước.

Ngón tay Lý Hiếu thon dài, các khớp xương hết sức đẹp mắt, động tác chuẩn bị nấu mì không nhanh không chậm, cảm giác anh không phải đang làm món ăn mà là làm một tác phẩm nghệ thuật, hết sức thưởng thức, nghe thấy Tiêu Tinh nói như vậy, Lý Hiếu hé miệng cười.

"Tôi cũng cảm thấy như vậy, đáng tiếc trước mắt vẫn không có cô gái nào để ý tôi, cô nói đây là tại sao chứ, tôi soi gương tự nhận đáng đáp không tệ, mặc dù thu nhập không cao lắm, nhưng nuôi sống chính mình và vợ con không thành vấn đề, tại sao tôi không tìm được vợ?"

"Bạn gái anh trước kia làm sao mà rời đi?" Tiêu Tĩnh không phải người nhiều chuyện, chẳng qua nói tới chỗ này, liền thuận tiện hỏi một câu, dĩ nhiên, nếu như Lý Hiểu không muốn nói, cô cũng sẽ không ép buộc.

"Cô ấy theo chủ nghĩa độc thân, tôi từng nghĩ tôi có thể thay đổi cô ấy, kết quả." Lý Hiểu sắc mặt bình thản nói ra nguyên nhân, nhún vai, có chút bất đắc dĩ nhìn Tiêu Tĩnh.

"Kết quả chúng tôi ở chung một chỗ chia chia hợp hợp nhiều năm, cuối cùng vẫn không được."

"Nếu như ngày nào đó cô ấy đột nhiên quay trở về nói muốn kết hôn với anh, anh sẽ lấy sao?."

"Sẽ không."

"Tại sao?"

"Bởi vì chúng tôi đã hoàn toàn kết thúc." Lý Hiểu cười, "Hơn nữa tôi cảm thấy, trải qua vài chục năm chia chia hợp hợp, sẽ dần thay đổi, hiện tại tôi mong đợi phía trước có một đoạn tình cảm."

"Ừ." Tiêu Tĩnh gật đầu một cái, ít nhất từ lời Lý Hiểu nói, còn thấy anh là một người đàn ông quyết đoán, người đàn ông như vậy sẽ có sức hấp dẫn hơn đàn ông luôn dầy dụa.

"Cô thì sao?" Lý Hiểu tựa vào ghế sa lon bộ dáng lười biếng nhìn Tiêu Tĩnh, "Nếu là có một ngày chồng cô trở lại cầu xin cô tha thứ, muốn hòa thuận với cô, cô tính sao?"

"Sẽ không." Tiêu Tĩnh không chút do dự lắc đầu, "Cõi đời này không có người nào có thể sống khi đã xa rời nhau, hơn nữa lại là một người đàn ông đã từng làm tổn thương tôi, tôi tình nguyện để một người đàn ông khác tới tổn thương tôi cũng không bao giờ cho hắn cơ hội lần thứ hai."

"Ha ha, cô thật là có ý tứ." Lý Hiểu bật cười.

"Cám ơn đã khen."

"Cái đó, tốt nhất bây giờ cô đừng ăn kem nữa, sắp ăn mì rồi, cô tiếp tục ăn nữa, không để bụng ăn mỳ sao, ăn tiếp sợ rằng trong miệng sẽ không thấy mùi vị gì." Thấy Tiêu Tĩnh ăn kem vui vẻ, Lý Hiểu nhắc nhở.

Đối với ý tốt nhắc nhở của Lý Hiểu, Tiêu Tĩnh rất tình nguyện tiếp nhận, cầm kem ăn gần một nửa cắt vào tủ lạnh, "Lát nữa tôi ăn, cần tôi giúp một tay không?"

"Chỉ một lúc thôi, không cần, cô có thể chơi mấy vi tính hoặc xem ti vi."

"Không biết chuyện gì xảy ra, gần đây mấy vi tính và ti vi tôi đều không có hứng thú, trước kia một ngày ít nhất mười tám giờ đồng hồ ngâm mình ở trên web, gần đây có thể lên web cũng không lên, cảm giác không có gì khác" Tiêu Tĩnh nhún vai.

"Có lúc mở mấy vi tính cả ngày, tôi nhìn màn hình máy tính đến gần người, không biết nên làm những gì."

"Khả năng này là do chơi quá nhiều, cô có thể thử xem những thứ khác, ví dụ đọc sách."

"Đọc sách mà buồn ngủ làm thế nào?"

"Vậy đi ra bên ngoài vận động, ví dụ leo núi, đi xe ô tô"

"Ách. Tôi không thích vận động."

"Sắc mặt của cô xem ra có chút không tốt, tôi thấy chính là lâu ngày ở nhà không vận động, vừa vận, tuần sau trời đẹp, tôi có một nhóm chuẩn bị đạp xe đi quanh thành phố, có hứng thú không, đi cùng nhau được không?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Thành quả lao động.

"Lư Hữu?" Hai từ này gây ra sự hứng thú của Tiêu Tĩnh.

"Ừ, đây là một nhóm người yêu thích trợ giúp lẫn nhau trong hoạt động thể thao." Cho là Tiêu Tinh không hiểu gì, Lý Hiểu giải thích cho cô.

"Tôi hiểu." Tiêu Tinh gật đầu một cái, "Tôi đã từng tham gia hoạt động Lữ Hữu một lần, nhưng vì bình thường không vận động, cảm thấy cản trở bọn họ, về sau tôi không tham gia nữa."

"Phần lớn hoạt động Lữ Hữu đều rất vui vẻ, khi tham gia hoạt động, còn có thể gặp bạn bè, như vậy lúc đối mặt nhiều người xa lạ, sẽ không cảm thấy luống cuống." Lý Hiểu đưa ý kiến cho Tiêu Tinh, "Chúng ta coi như là quen thuộc, nếu tham gia, sẽ rất thú vị, về phần cản trở vừa nói sẽ không có, chúng ta tham gia Lữ Hữu, người lớn tuổi nhất đã là tám mươi, cô bình thường không vận động, vậy có thể so sánh với ông lão tám mươi tuổi rồi hơn nữa có tôi ở đây, sẽ không dễ cho cô gây cản trở, như thế nào, cùng nhau tham gia thôi."

"Tôi đã tệ đến mức có thể so sánh với ông lão tám mươi tuổi sao?" Tiêu Tinh miễn cưỡng nói: "Chỉ là, anh tham gia hoạt động có cả ông lão, các hoạt động này thích hợp cho thân thể người trung niên và ông lão vậy không phải quá tốt sao?"

"Ông lão kia mỗi ngày đều vận động, thân thể còn rất khỏe mạnh, mỗi tháng có thể đi leo núi một lần đấy."

"Xem ra tôi thật sự rất tệ, lượng vận động của tôi không bằng một ông lão tám mươi tuổi." Tiêu Tinh vỗ trán.

"Cho nên, cô phải vận động thật nhiều rồi."

"Nhưng mà, tôi không muốn vận động." Mặc dù biết vấn đề của mình ở đâu, nhưng thực sự muốn thay đổi nó vô cùng khó khăn, nghe thấy Lý Hiểu mời, Tiêu Tinh lập tức muốn lui lại, không có ý muốn tham gia bất kỳ hoạt động nào.

"Trời nóng bức này đi ra ngoài đạp xe? Tôi không muốn đâu, tôi lâu lắm rồi không có đi, trước kia đi xe đạp không giỏi, bây giờ càng không biết đi kiểu gì, bên ngoài nhiều xe như vậy, tôi không muốn gặp nguy hiểm, nếu như ngã một cái thì sao, không đi không đi."

"Không thể vì không muốn hoạt động sẽ không đi, không phải có câu nói sinh mạng là ở vận động sao?" Tay Lý Hiểu vừa bận rộn vừa nói chuyện, "Như vậy đi, chuyện xe tôi sẽ giúp cô nghĩ biện pháp, bảo đảm cho cô có thể đi vững, còn nữa, thời gian chúng ta đi quanh nội thành là giờ làm việc vì vậy lúc đi đường xe tương đối ít, cho nên cô không cần lo lắng vấn đề này."

"Anh chuẩn bị giúp tôi đi xe trẻ con sao, chính là cái loại có bánh sau bên trên còn thêm hai vòng nhỏ tránh khỏi té ngã...." Tiêu Tinh khoa tay múa chân, "Nhưng mà cứ như vậy đi ra ngoài, có chút mất mặt, làm bạn đồng hành của tôi, bản thân anh muốn đi theo để mất mặt sao, anh thật muốn mang chiếc xe này đến cho tôi, ha ha, anh thật sự mang chiếc xe này cho tôi, tôi thật nên cân nhắc có tham gia không, nhưng mà, tôi không bảo đảm tôi có thể đi theo các anh đến điểm cuối, có lẽ nửa đường tôi đã về rồi."

Lý Hiểu có chút dờ khóc dờ cười nhìn Tiêu Tinh, "Làm sao cô cho là tôi sẽ để cô đi loại xe như vậy, cho dù tôi muốn, cô cũng không phải trẻ con mà đi xe đó, trừ phi tôi đặt xe theo yêu cầu, chỉ có điều không biết nơi nào có thể làm theo yêu cầu này đây, hơn nữa tôi thật sự làm được, cô có thể đi sao?"

"Có thể chứ, nhưng anh phải ở bên cạnh tôi." Tiêu Tinh nháy nháy mắt, nghịch ngợm nhìn Lý Hiểu, "Muốn mất thể diện thì cùng nhau mất chứ sao."

"Rất vinh hạnh khi vào lúc này cô nhớ tới tôi."

"Đó là đương nhiên."

"Ha ha." Trong thời gian trò chuyện, món mì rất nhanh đã làm xong, mỗi người một bát, mặc dù chỉ là mì trứng gà đơn giản, nhưng lại có mỹ vị khác thường, Tiêu Tinh nếm tất cả mì của Lý Hiểu cho vào một chén to ăn hết, vì ăn quá no cô vươn vai thò ra, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, Lý Hiểu thấy thế, có chút bất đắc dĩ.

"Là lỗi của tôi, không nên cho cô ăn nhiều như vậy, nhưng cô ăn không được thì đừng ăn nữa, hiện tại bụng quá no làm sao giờ."

"Thứ nhất, anh làm đồ ăn thật sự rất ngon, tôi là kẻ tham ăn, nhìn thấy mỹ vị liền dừng lại không được, thứ hai, lãng phí thức ăn là đáng xấu hổ, thứ ba, là điểm quan trọng nhất, đây là do anh tỉ mỉ làm, tôi tại sao có thể vừa nói ăn ngon vừa muốn vứt vào trong thùng rác."

"Cho nên cô thà ăn hết cũng không muốn đồ đi?" Lý Hiểu gạt mình, nhìn vẻ mặt khó chịu của Tiêu Tinh, vì quý trọng thành quả lao động mà anh làm, thà rằng để cho mình ăn no sao, người con gái anh yêu mười mấy năm, cho tới bây giờ đều không thích, có thừa ra liền đồ đi, lúc nào thì thành quả lao động của anh được tôn trọng như vậy.

"Ài, đang yên đang lành anh nghĩ gì đến nỗi ngăn người thế?" Tiêu Tinh đỡ cái bụng nhỏ đi tới đi lui trong phòng khách cho tiêu hóa, vừa quay đầu lại nhìn thấy Lý Hiểu không biết đang suy nghĩ cái gì, nhìn anh ngờ ngác thật là ngốc, không khỏi vỗ tay nhắc nhở, "Tôi nói này người anh em, anh có thuốc tiêu hóa không?"

"Tôi bình thường rất chú ý ăn uống, cho nên trong nhà không có cái này." Lý Hiểu hỏi hồn vợ và mở miệng, "Cô chờ tôi, tôi đi tiệm thuốc mua cho cô."

"Vâng cảm ơn." Tiêu Tinh có chút lúng túng, lần đầu tiên đến nhà người ta ăn cơm đã để mình ăn quá no, mặt mũi đều ném tới nhà bà ngoại rồi, bây giờ còn có ý muốn người ta đi mua thuốc tiêu hóa giúp mình, thật là khiến cho cô muốn tìm một cái lỗ để chui vào, chỉ là, đồ ăn anh làm mà bỏ đi, lại giống như càng không lễ phép.

Lý Hiểu cảm ơn ra cửa mua tiêu hóa thuốc cho Tiêu Tinh, bát chưa kịp rửa, phòng bếp chưa dọn dẹp, Tiêu Tinh thấy thế, liền đi vào phòng bếp thu

dọn, cô rất lười, chỉ là lười chứ không phải lười thôi, nên trong khi dọn dẹp cô sẽ làm rất sạch sẽ, vì vậy lúc Lý Hiểu trở lại, Tiêu Tinh đã dọn dẹp phòng bếp rất sạch, thấy tốc độ của Tiêu Tinh như vậy, Lý Hiểu có chút giật mình, anh đi ra ngoài mới có mấy phút thôi mà.

"Nhanh như vậy?"

"Vận động thích hợp sẽ trợ giúp tiêu hóa." Tiêu Tinh lau khô tay, "Thuốc đâu?"

"Đó, nơi này."

"Cảm ơn, tôi về phòng đây." Tiêu Tinh nhận lấy, bưng một cốc nước đi vào trong phòng, "Tôi muốn ngủ trưa một lát, không có chuyện gì thì đừng tới quấy rầy tôi."

"Cô bây giờ ngủ sẽ không tiêu hóa được, hiện tại ngủ, sẽ dễ dàng bị béo nên." Lý Hiểu nhắc nhở.

"Biết." Trở về phòng, Tiêu Tinh báo cho cha Tiêu tin tức bây giờ rất tốt, uống thuốc tiêu hóa Lý Hiểu mua về, sau đứng ở bên máy tính vừa hoạt động vận eo cho tiêu hóa vừa xem phim, xem được một nửa cảm thấy có chút mệt nhọc, vì vậy tắt máy vi tính, lên giường ngủ, mặc dù là chỗ ở mới, nhưng cảm giác không tệ, rất nhanh, Tiêu Tinh liền tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bi kịch của Tiêu Tinh.

Không thể không nói, Lý Hiểu đúng là một người đàn ông giỏi có thể lên phòng khách xuống phòng bếp, một tay có thể làm được công việc nhà, đảo nấu Tiêu Tinh đã ở lại trong nhà Lý Hiểu ngay ngốc ba ngày, được anh chăm sóc giống như lão Phật gia, trừ ăn cơm ra không cần anh cho ăn, đi toilet không cần anh giúp, ngủ không cần anh nằm cùng, chuyện khác, việc khác đều để cho anh làm, còn thoải mái hơn khi sống trong nhà mình, vì thế Tiêu Tinh cố ý nói ra cảm thán.

"Lý Hiểu, anh nói xem, anh giỏi giang như vậy, về sau cưới vợ còn có thể giống như bây giờ không?"

"Có thể." Lý Hiểu cười, "Đó là người đi cùng tôi suốt cuộc đời, hoặc là người nói dối tông đường cho tôi, tôi đương nhiên đối xử tốt với cô ấy, khẳng định sau khi kết hôn sẽ còn tốt hơn lúc trước khi kết hôn."

"Nếu không thì tôi sẽ chịu uất ức một chút, gả cho anh là được, tôi không yêu cầu anh nhiều, chỉ cần anh giữ nguyên như bây giờ, đứng giờ cho tôi cho ăn, trông nom việc nhà của anh là được rồi." Tiêu Tinh nói đùa với Lý Hiểu.

"Tôi suy nghĩ một chút." Lý Hiểu nghe vậy giả vờ nghiêm túc suy nghĩ trong năm phút, sau đó bộ mặt phớt tình trả lời Tiêu Tinh: "Vẫn là không nên để cô uất ức, tôi sợ cô uất ức, thì đời tôi xong rồi, cô xem cô lười như vậy, để cho tôi chăm sóc mấy ngày còn được, nếu chăm sóc cả đời, tôi sợ tôi còn chưa sống đủ đã bị mệt chết đi."

Bởi vì Lý Hiểu nói như vậy, rốt cuộc Tiêu Tinh chịu khó chạy bộ —— cô chạy đuổi theo Lý Hiểu hơn mười phút, thế đánh anh thành đầu heo.

Thời gian dài không vận động dĩ nhiên là Tiêu Tinh chỉ có thể đuổi theo Lý Hiểu, nhưng mà bởi vì vị trí có hạn, thẹn quá thành giận Tiêu Tinh sử dụng ám khí phía trước, rốt cuộc đánh được Lý Hiểu, kết quả cuối cùng có thể nói là hai bên tổn hại, Lý Hiểu bị ám khí của Tiêu Tinh gây thương tích, còn Tiêu Tinh lại vì chạy bộ cường độ cao mà gây nên 'Tàn'

"Trời ạ, phụ nữ hung ác lên quả thực không muốn sống." Lý Hiểu bị gói ôm ghế sofa đập trúng trán, có chút cảm giác chóng mặt, đình chiến sau đó bất đắc dĩ nhìn Tiêu Tinh.

"Tôi lần sau không dám nói nói xấu phụ nữ nữa."

Tiêu Tinh không có hình tượng nằm trên ghế sofa thờ, "Anh nói nói xấu phụ nữ tôi mặc kệ, chỉ cần không chỉ cây dâu mắng cây hòe, hoặc là trực tiếp nói đến tên của tôi là được."

Không ngờ còn có hai tiêu chuẩn như thế, Lý Hiểu cười khổ, lúc này khi phụ nữ không nói lý sẽ đều là một dạng, mặc kệ bình thường có thể phân rõ phải trái đến cỡ nào, thì đến khi không nói lý, đúng là lều mắng.

Trải qua mấy ngày ở chung, thật ra Lý Hiểu rất muốn hỏi, chồng Tiêu Tinh và cô ly hôn có phải bởi vì cô quá lười không, mấy ngày nay, trừ ăn cơm và đi toilet ra, chính xác Tiêu Tinh không rời gian phòng nửa bước, cả ngày lên mạng, không làm bất cứ chuyện gì, phụ nữ lười như vậy thật là hiếm thấy, có lẽ không có mấy người đàn ông chịu được, chồng cô vì vậy ly hôn cô, quả thực rất bình thường.

Nhưng mà lo lắng những lời nói này có tính chất ô nhục, Lý Hiểu quyết định không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, mấy ngày ở chung anh có thể hiểu thêm một chút tính khí Tiêu Tinh, nói cô lười không sai, bình thường không thích đi so đo người khác, nhưng đó là do điều kiện trước tiên không chạm

đến ranh giới cuối cùng của cô, tức giận thì không nên tức giận với Tiêu Tinh, quả thực là hai thái cực, khi không tức giận, cô chính là một con mèo lười dễ thương dịu ngoan, có thể nằm tuyệt đối không đứng, một khi tức giận, thì chính là con mèo xù lông, không làm thương người, tuyệt đối sẽ không thu hồi móng vuốt của mình.

Nói thế nào mấy hôm nay hai người đều ở dưới một mái nhà, Lý Hiểu cảm thấy phải có trách nhiệm của người đàn ông, không thể mặc cho Tiêu Tinh chết ở trong nhà như vậy, nhìn cô tuổi còn trẻ, ngoại trừ ở một chỗ thì chỉ ở một chỗ, sống như vậy, thân thể khỏe mạnh nhất định sẽ đi xuống, đây là điều anh không muốn nhìn thấy.

Tiêu Tinh sợ nóng, thời tiết bây giờ rất nóng, ban ngày Tiêu Tinh có thể không ra khỏi cửa thì sẽ không ra, nhưng thời tiết thành phố Z rất kỳ quái, cho dù mùa hè nóng bức nhất, đến buổi tối, chủ yếu khoảng tám chín giờ, nhiệt độ giảm xuống vừa phải, sau đó gió sẽ rất lớn, rất thích hợp cho mọi người đi ra bên ngoài tản bộ

Hôm nay ăn xong cơm tối, Lý Hiểu cố ý gọi Tiêu Tinh đang có ý định trở về phòng, nói một lát sau đi xuống lầu tản bộ, "Lúc tối bên ngoài rất mát mẻ, không nóng chút nào, chúng ta ra ngoài đi dạo một lúc, ở trong nhà cả ngày sẽ buồn tẻ."

"Tôi đã buồn tẻ mười năm còn không sao, huống chi là mấy ngày." Tiêu Tinh sau khi ăn xong sẽ cảm thấy lười biếng, bình thường vào lúc này cô sẽ nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục làm việc, bây giờ cô đang suy nghĩ trở về phòng nằm nghỉ một lát.

Mặc dù đã sớm biết thân kinh Tiêu Tinh mạnh mẽ, nhưng nghe được đáp án như vậy của cô, Lý Hiểu nhìn không được khoe miệng co giật, cô thua thiệt có thể nói ra ngoài, anh là người có tính tình tốt bụng, Lý Hiểu quyết định không so đo Tiêu Tinh, lần thứ hai nói ra lời mời.

"Sau khi cô đến chỗ tôi chưa đi dạo chung quanh, chúng ta đi dạo đi, cho quen thuộc cảnh vật chung quanh."

"Tôi không đi, quen thuộc cảnh vật chung quanh cái gì." Tiêu Tinh híp mắt không còn hơi sức đáp lời.

Không biết vì sao, nghe được Tiêu Tinh nói cô không quan tâm, ở trong lòng Lý Hiểu toát ra một loại cảm giác không quen thuộc bị sủng vật hàng ngày được mình cho ăn từ chối cảm thấy thất bại, mặc dù không biết tại sao lại coi Tiêu Tinh là sủng vật của mình, ngẫm lại một chút mấy ngày nay mình tận tâm tận lực chăm sóc cô, giúp cô giặt sạch nội y, mỗi ngày đi làm sau khi tan việc đều làm đồ ăn ngon cho cô ăn, nhưng bây giờ nghe được cô không hề để ý nói không đi, điều này khiến cho Lý Hiểu cực kỳ khó chịu, vô cùng khó chịu.

Đừng thấy bình thường Lý Hiểu có dáng vẻ ôn hòa, nhưng khi anh đã muốn làm gì, thì không ai bằng, chúng ta chỉ có thể nói, mỗi người đều có một mặt bất đồng, mấu chốt là ở chỗ anh có thể kích thích mặt khác của người đó không, rất rõ ràng, Tiêu Tinh đã kích thích mặt khác của Lý Hiểu hiện ra, Tiêu Tinh càng không muốn đi xuống lầu tản bộ, Lý Hiểu còn càng muốn cô đi, đi qua lời kéo cánh tay của cô.

"Đi, tản bộ đi."

Không nghĩ tới Lý Hiểu sẽ cứng rắn, cánh tay bắp chân nhỏ của Tiêu Tinh làm sao có thể gạt Lý Hiểu ra, chỉ là, cô không phải vừa, một bên bị Lý Hiểu kéo ra ngoài, một bên liều mạng ôm lấy tất cả đồ vật có thể ôm, kết quả hai người ở tại cửa ra vào nhấc hết đồ vật, một bên muốn kéo người khác đi ra ngoài, một bên sống chết không chịu đi ra ngoài, trong lúc lôi kéo, không biết chuyện gì xảy ra, xoẹt một tiếng, áo ngủ Tiêu Tinh liền chia ra làm hai, muốn chết không được, bởi vì ở trong nhà Lý Hiểu mấy ngày, cảm thấy nhân phẩm của Lý Hiểu không tệ, ghét bỏ áo ngực phiền toái hôm nay Tiêu Tinh không mặc áo ngực, dưới áo ngủ chỉ có một quần chữ T khêu gợi, vì vậy sau khi áo ngủ bị xé nát Tiêu Tinh lâm vào bị kích, một nửa ở trong tay Lý Hiểu, một nửa kia trực tiếp rơi trên đất, sau đó toàn thân cô cứ như vậy chỉ có một cái quần chữ T hấp dẫn đứng trước mặt Lý Hiểu. . .

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Dã thú đang gầm thét.

Tiêu Tinh rất buồn tẻ, rõ ràng người bị coi sạch chính là mình, tại sao tông cửa xông ra lại là Lý Hiểu? Hơn nữa nhìn nét mặt kia, giống như anh là người bị chiếm tiện nghi, nếu mà so sánh mình có vẻ quá mức bình tĩnh, chẳng lẽ là cô không có rụt rè?

Mang theo một bụng phỉ nhỏ, Tiêu Tinh gần như trần trụi trở về phòng, bởi vì chỉ mang theo một cái áo ngủ, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, cho nên hiện tại không có áo ngủ khác để thay, yêu cầu cô đi ra ngoài ăn mặc giống như bây giờ, thật sự không quen, may cô mang theo một chiếc váy dài, tạm thời mặc như áo ngủ đi, dù sao buổi tối lúc ngủ cô đều ngủ trần, có áo ngủ hay không có áo ngủ đều không sao.

Mặc váy vào, Tiêu Tinh ném váy bị xé nát tới thùng rác, sau đó trở về phòng lên mạng, tình huống vừa rồi vốn là tương đối lúng túng, nhưng bởi vì Lý Hiểu tông cửa xông ra ngoài, hiện tại còn dư lại cô ở trong nhà một mình, thực sự không phải là xấu hổ, dù sao cô là phụ nữ kết hôn hơn mười năm, để trần thân thể đứng trước mặt đàn ông không phải chưa có, cho nên không có gì đáng ngại, mà cô lại không bị chiếm tiện nghi.

Không thể không nói thân kinh Tiêu Tinh thật mạnh mẽ, trước kia để trần thân thể trước mặt chồng cô, bây giờ thì để trần thân thể trước mặt một người bạn, việc này có thể tính là một dạng không, mà cô lại đặt bọn họ ngang hàng nhau, thật sự không có gì để nói, dĩ nhiên, có lẽ Tiêu Tinh không có ý thức được lối tư duy của chính mình, không coi Lý Hiểu giống như người thân thiết, chỉ là, cô có thể suy nghĩ quy thành công lao của Lý Hiểu mấy ngày này khổ cực cho cô ăn, những thứ khác Tiêu Tinh không nói, nhưng người khác khổ cực cho ăn, sẽ nhớ hết sức rõ ràng, vô cùng cảm kích.

Không tới một giờ, phòng khách truyền đến tiếng mở cửa, Tiêu Tinh nghe được, chỉ là cô không có đứng dậy, tiếp tục lướt mạng của mình, rất nhanh, cửa gian phòng của cô bị gõ, ngay sau đó giọng nói Lý Hiểu có chút chần chờ.

"Tiêu Tinh, tôi có thể đi vào không?"

Tiêu Tinh ngẩng đầu nhìn về phía cửa dừng một chút rồi nói "Vào đi"

Nhận được sự đồng ý của Tiêu Tinh, Lý Hiểu đẩy cửa vào, thấy Tiêu Tinh đã đổi lại váy, trong mắt thoáng qua một tia mắt tự nhiên, đưa vật trong tay lên.

"Cái này cho cô."

"Là cái gì?" Tiêu Tinh tò mò nhận lấy, lấy ra nhìn, vậy mà lại là hai váy ngủ, hơn nữa váy ngủ còn hết sức kêu gọi, có chút kinh ngạc nhìn Lý Hiểu.

"Anh hi vọng tôi ở nhà anh mặc cái này?"

"Không phải, bởi vì áo ngủ trong cửa tiệm kia đều tương đối kêu gọi." Lý Hiểu liên tiếp giải thích, "Còn lại là áo ngủ trẻ con, tôi biết rõ cô chỉ mang theo một cái áo ngủ, vừa rồi lại bị tôi kéo hỏng, nhất định là không có để thay, cho nên."

"Sờ rất thoải mái, cái này chắc đất lắm, tôi đưa tiền cho anh." Tiêu Tinh không quá để ý đến việc giải thích của Lý Hiểu, không ngờ ánh mắt Lý Hiểu khá tốt, hai bộ đồ ngủ này mặc kệ kiểu dáng như thế nào, tay sờ vào có cảm giác rất tốt, cô nhìn một cái liền thích, trước kia khi mới vừa kết hôn cùng Chu Quân, áo ngủ của cô đều vô cùng kêu gọi, sau sinh khi sinh con, từ lúc Tiêu Chi Ca lớn lên, thì đổi thành bảo thủ, nhất là Tiêu Chi Ca năm tuổi, đã từ từ bắt đầu có thẩm mỹ - ý thức rồi, mặc dù là mẹ, nhưng là không thể ở trước mặt con trai ăn mặc quá gợi cảm.

"Không cần, đây là tôi bồi thường cho cô, cái kia, cô tiếp tục chơi, tôi phải trở về phòng, ngủ ngon." Thấy Tiêu Tinh nhận, Lý Hiểu vội vàng khoát tay, xoay người trở về phòng.

". Được rồi." Thấy Lý Hiểu dứt khoát lưu cho mình một bóng lưng, Tiêu Tinh dừng một chút không có miễn cưỡng, chỉ là trong lòng cô rõ ràng, mấy ngày nay Lý Hiểu cho ăn và hiện tại cộng thêm hai bộ đồ ngủ này, sợ rằng tiền sinh hoạt mình đưa đã còn không đủ.

Lần trước khi đưa tiền Lý Hiểu tìm mọi cách từ chối, hiện tại nếu cô nói đưa thêm tiền khẳng định anh sẽ không cho, thôi, chờ đến lúc thích hợp, mua quà tặng đưa cho Lý Hiểu, coi như báo đáp anh là được rồi.

Nếu là có người biết lúc này trong lòng Tiêu Tinh hoạt động, nhất định sẽ phán bác, là ai nói Tiêu Tinh không có tim không có phổi, thật ra thì trong lòng cô một mảnh gương sáng, chỉ là quá lười, không muốn biểu hiện ra thôi.

Lại nói lúc Lý Hiểu trở về phòng, không phải lên mạng, không phải đọc sách, không biết vì sao, phút chốc trong đầu đều tràn đầy hình ảnh còi hết của Tiêu Tinh, so với bạn gái trước, vóc người Tiêu Tinh còn kém một chút, dù sao bạn gái trước là người phụ nữ cực kỳ thích làm đẹp, cộng thêm điều kiện tốt, đi làm người mẫu sẽ không thành vấn đề, nhưng giờ phút này trong đầu của Lý Hiểu, đã có chút không nhớ rõ bộ dáng bạn gái trước còi hết quần áo, thậm chí hình ảnh thân thiết trước kia không còn lưu lại cảm giác nhiều như lúc trước, ngược lại Tiêu Tinh trong nháy mắt lộ ra, dù là anh chỉ liếc mắt nhìn rồi ngay lập tức dời đi chỗ khác, nhưng mà, trong nháy mắt về đẹp đó, hình như cứ như vậy khắc trong đầu.

Lý Hiểu tự nhận mình không phải là người đàn ông háo sắc, anh tự chủ vô cùng tốt, người bên ngoài có ấn tượng với anh, đều giống như quân tử như ngọc, có thể dùng từ ngữ tao nhã lịch sự để tả, cho dù bạn gái lúc trước, anh không có quá vội vàng muốn ôm cô vào trong ngực hung hăng đoạt lấy cảm giác của cô, cho tới bây giờ anh đều vô cùng quý trọng, tôn trọng cảm giác phụ nữ, nhưng mà, tại sao lúc này, đáy lòng có một luồng cảm giác muốn hung hăng đoạt lấy xé nát Tiêu Tinh đây?

Chẳng lẽ là do quá lâu anh không có phụ nữ sao?

Trong lòng giống như có dã thú đang không ngừng va chạm lồng ngực của mình, như muốn thủng ngực ra, Lý Hiểu cảm thấy tới hôm nay mình rất xa lạ, xa lạ đến mức chính anh cũng không nhận ra mình, anh cảm thấy, anh cần một người dốc bầu tâm sự, nếu không, anh thật sự sợ không khống chế được bản thân, chạy đến sát vách làm tổn thương Tiêu Tinh, nói như vậy, anh thật sự trở thành một cảm thú.

Hạ quyết tâm, Lý Hiểu lập tức gọi điện thoại cho bạn xấu Hồ Quân, mặc dù người này bình thường nhìn không biết điều, nhưng ở trên vấn đề nam nữ, tuyệt đối là cấp bậc chuyên gia.

Giờ phút này Hồ Quân đang một quây rượu thân mật, nhất định người anh em có vấn đề muốn thỉnh giáo mình, đây chính là chuyện vạ năm khó gặp một lần, không nói hai lời hẹn địa điểm mới, đây mấy nữ đang nằm sấp trên người, tạm biệt mọi người, đi đến chỗ hẹn Lý Hiểu.

"Tiêu Tinh, tôi đi ra ngoài một chút." Lý Hiểu mở cửa phòng, thấy cửa đối diện phòng khách, do dự một chút, vẫn là gõ cửa nói cho Tiêu Tinh biết một tiếng.

"Ừ." Giọng nói Tiêu Tinh từ trong phòng miễn cưỡng truyền đến.

Bình thường nghe âm thanh này chỉ cảm thấy dễ nghe, hôm nay lại cảm thấy đặc biệt mê người, như là đang có cái gì đó quá nhiều trong lòng mình, hình như dã thú đang gầm thét càng thêm lợi hại, Lý Hiểu không dám trì hoãn, không nói hai lời ra ngoài.

Đến quầy rượu đã hẹn, thấy Hồ Quân ngồi chờ, hơn nửa trong thời gian hẳn đợi, nhân tiện quyền rũ tán tỉnh mấy người con gái kia, người này, quả nhiên mỗi giờ mỗi khác không thể thiếu được phụ nữ.

Quầy rượu này và những quầy rượu hay thấy rất khác nhau, đó chính là âm nhạc êm dịu, người tới nơi này đều muốn buông lỏng một chút, phần lớn là bạn bè kết bạn mà đến, âm nhạc nghe nhẹ nhàng chậm chạp, hoặc là nói chuyện phiếm hoặc là nghỉ ngơi, khách ở đây nói chuyện đều ăn ý đề thấp giọng nói, không ảnh hưởng người khác.

"Hồ Quân." Vị trí Hồ Quân ngồi là một góc khuất, nhưng Lý Hiểu có thể ngay lập tức tìm được cậu, đi tới, cau mày nhìn phụ nữ trên người cậu ta.

Hồ Quân biết Lý Hiểu chưa bao giờ thích bản thân hoa tâm, không nói hai lời ghé qua bên tai mỹ nữ nói mấy câu, mỹ nữ nghe vậy, nhìn hân quyền rũ cười một tiếng, đi đến một cái bàn khác ngồi xuống một mình uống rượu, dĩ nhiên, ánh mắt vẫn không quên tán tỉnh Hồ Quân.

Nhìn về phía mỹ nữ đưa tình một cái, Hồ Quân mới nghiêng đầu nhìn bạn tốt, "Nói đi anh em, hẹn tôi vội vã như vậy, có vấn đề gì muốn tới thỉnh giáo tôi sao? Nói rõ trước, nếu không khó, tôi sẽ không trả lời"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chúng ta rất quen thuộc, không cần phải khách khí.

Nhìn bộ dáng bạn tốt không yên lòng, Lý Hiểu đột nhiên có loại cảm giác không tốt sắp xảy ra, anh có thể tưởng tượng, một khi biết vấn đề của mình, bạn tốt tuyệt đối sẽ nắm chắc việc này mà cười mình thật lâu, nhưng mà, nếu như không hỏi, giấu ở trong lòng thật sự quá khó chịu, vì vậy, trong khoảng thời gian ngắn Lý Hiểu rơi vào trạng thái giao chiến nói hay là không nói.

Hồ Quân đợi vài phút không thấy được vấn đề, quay đầu nhìn lại, khá lăm, thì ra là bạn tốt đang rối rắm, dựa vào làm bạn đã nhiều năm, Hồ Quân lập tức ý thức được, vấn đề hôm nay Lý Hiểu nói tới, nhất định là vô cùng quan trọng.

Lần này, cậu lập tức hứng thú, không tán tỉnh mỹ nữ nữa, chăm chú nhìn Lý Hiểu, "Người anh em, tôi nói, rốt cuộc có chuyện gì khiến cho anh rối rắm thành ra như vậy, nói đi, có thể giúp, tôi nhất định giúp, lên núi đao xuống biển lửa, chỉ bằng một câu nói của anh."

"Tôi không cần cậu lên núi đao và không cần cậu xuống biển lửa." Lý Hiểu thờ dài, cuối cùng vẫn quyết định trung cầu ý kiến Hồ Quân một chút, mặc dù hỏi ra vấn đề này nhất định sau này sẽ bị cậu chế nhạo, nhưng có một giọng nói nói cho anh biết, nếu như không làm rõ vấn đề này, anh sẽ không cam lòng.

"Tôi hỏi cậu, cậu có bao giờ có một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, chính là nhìn thấy một người phụ nữ, rất muốn giữ lấy cô ấy."

"Anh hỏi tôi về vấn đề này?" Hồ Quân giống như gặp quỷ nhìn Lý Hiểu "Có, tôi mỗi ngày đều có, chỉ cần phụ nữ có vóc dáng tốt coi hết đứng trước mặt tôi, tôi đều nghĩ muốn giữ lấy, đây là phản ứng bình thường của đàn ông."

"Nhưng nếu như người phụ nữ kia vóc người bình thường thôi, thậm chí cậu cảm thấy mình sẽ không có cảm giác với loại người như cô ấy, đột nhiên cậu phát hiện, mình chẳng những muốn hung hăng giữ lấy cô, còn muốn."

"Còn muốn cái gì?" Trong mắt Hồ Quân thoáng qua một tia sáng quỷ dị, đáng tiếc Lý Hiểu chỉ đang lo biểu đạt ngôn ngữ rối rắm của mình, không phát hiện ánh sáng thoáng qua trong mắt bạn tốt, nếu như anh nhìn thấy, sẽ biết rõ, phiền phức của mình sắp đến.

"Còn muốn xé nát cô ấy." Lý Hiểu rối rắm bản thân mình bạo lực, "Cậu biết tôi không đặc biệt yêu thích việc đàn ông như cậu, hơn nữa bạn gái trước điều kiện tốt, tôi không phải tiểu tử mười bảy mười tám tuổi, không nên có tư tưởng như vậy mới phải, nhưng tại sao."

"Anh xong rồi." Không đợi Lý Hiểu nói xong, Hồ Quân lộ ra một dáng vẻ bi thảm.

Lý Hiểu trong lòng hoảng hốt, nhìn bạn tốt, "Cái gì xong rồi."

"Anh trước nói cho tôi biết, người phụ nữ này là ai?" Hồ Quân biết rõ Lý Hiểu vội vã muốn biết đáp án, lại có ý treo ngược khẩu vị của anh, ngược lại hỏi thăm về người phụ nữ có sức hấp dẫn kia, cậu thật muốn xem, là dạng phụ nữ gì mà có sức hấp dẫn lớn như vậy.

"Cô ấy. Chỉ là bạn bè bình thường." Nhìn thấy ánh mắt Hồ Quân, lời nói trong miệng Lý Hiểu vòng vo một chuyển, cuối cùng phun ra một câu như vậy.

"Bạn bè bình thường? Anh có bạn bè bình thường mà tôi không biết sao, hai người lúc nào thì quen biết, quen biết ở nơi nào?" Hồ Quân không chịu như vậy dễ dàng buông tha đáp án mình muốn biết.

"Tôi nói, hôm nay tôi tìm là tôi để cho cậu trả lời vấn đề của tôi, không phải là tôi trả lời vấn đề của cậu." Lý Hiểu có chút nổi cáu, "Ít thăm dò đi, mau trả lời vấn đề của tôi."

"Tôi bảo thái độ nhờ người giúp đỡ của anh như vậy sao, anh nhìn một chút dáng vẻ này, thái độ này có giống nhờ người giúp đỡ không?" Hồ Quân không vừa lòng "Anh không nói cho tôi biết cô ấy trông như thế nào, tính tình như thế nào, là người như thế nào, tôi phân tích như thế nào đây"

"Cậu thật sự coi tôi là đứa trẻ ngu ngốc để gạt nữa à" Lý Hiểu cười lạnh "Đừng cho là tôi không biết cậu nhỏ mọn, chớ ở trước mặt tôi nghĩ cách, nhanh lên một chút trả lời vấn đề của tôi, nếu không đừng có trách tôi không khách khí, lần sau đau răng, xem tôi trừng trị cậu như thế nào."

"Lần sau đau răng, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không tìm anh xem." Hồ Quân không để ý chút nào tới uy hiếp của Lý Hiểu.

"Nếu như mà tôi nói cho mẹ cậu biết cậu một ngày đôi một người phụ nữ, còn làm lớn bụng không ít người, cậu nói xem bà ấy sẽ như thế nào?" Lý Hiểu cười lạnh, đối phó bạn bè, anh có rất nhiều biện pháp.

Quả nhiên, nghe được Lý Hiểu uy hiếp, Hồ Quân lập tức sợ hãi, nghĩ đến mình tính tình mẹ mình, nếu là biết cậu ở bên ngoài gieo họa cho phụ nữ khác như vậy, mà bà là người phụ nữ theo chủ nghĩa nhất định sẽ làm ra việc đại nghĩa tiêu diệt kẻ xấu, đến lúc đó tính phúc cả đời của mình đoán chừng sẽ không còn, thậm chí Lý Hiểu một tiếng qua cầu rút ván, Hồ Quân ngoan ngoãn trả lời.

"Làm sao, không phải là động tình chứ, vấn đề đơn giản như vậy còn cố ý gọi đến lãng phí thời gian của tôi, không biết thời giờ của tôi rất quý à."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Lý Hiểu có chút không tin, chúng tôi là quan hệ bạn bè thuần khiết, tôi làm sao có thể đột nhiên động tình.

"Có lẽ là do anh quá lâu không có phụ nữ, cho nên nhìn thấy phụ nữ liền phát tình." Hồ Quân tốt bụng cho Lý Hiểu một đề nghị, "Vừa nãy tôi mới của được cô gái kia thấy thế nào? Nếu không tôi đưa cho anh, hoặc là chúng ta chơi ba P cũng được."

"Xem ra tôi thật sự phải gọi điện thoại hỏi thăm bác gái một chút." Lý Hiểu lấy điện thoại di động ra làm động tác như chuẩn bị gọi điện.

"Đừng, người anh em, tôi sai rồi, tôi sai rồi còn không được sao." Không chọc nổi thì chạy trốn thôi, Hồ Quân than thở chọn làm bạn tốt, biết rõ mình không sợ trời không sợ đất chỉ sợ mình mẹ, hờ ra liền lấy mẹ mình tới uy hiếp mình, thiệt là, một ít nghĩa khí cũng không có, về sau đừng có rơi vào tay của mình, nếu không, hừ.

Lý Hiểu không phải thật sự muốn gọi điện thoại, mặc dù Hồ Quân ở bên ngoài làm vậy, nhưng có chừng mực, tối thiểu không tìm phụ nữ đảng hoàng, toàn là người ta tình nguyện, hơn nữa cậu vô cùng chú ý thân thể của mình, kiểm tra ba tháng một lần, từ trước cho tới bây giờ chưa bao giờ quên, dù sao cậu ta cũng đã là người lớn, Lý Hiểu mặc dù có chút không ưa, ngoại trừ khuyên bảo một chút, còn lại không làm cái gì khác, thấy cậu cầu xin tha thứ, liền thuận thể để điện thoại di động xuống.

"Cho nên ý của cậu là, tôi động lòng với cô ấy?"

"Mặc dù không biết cô gái nhà nào có sức hấp dẫn lớn như vậy, nhưng mà làm anh em tôi sẽ chúc phúc cho anh, hi vọng anh nhanh một chút ôm được mỹ nhân về nhà, đáng tiếc người phụ nữ kia đi ba năm coi như anh làm hòa thượng ba năm, nếu không phát tiết sẽ bị nghẹn thành bệnh, nhanh giải quyết người đó, kéo lên giường đi, có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh."

Lý Hiểu tự động coi thường Hồ Quân miệng đầy mê sảng, đứng dậy, "Tôi biết rồi, chuyện như vậy tôi trở về tự mình ngắm lại, cậu chơi đi, không có chuyện gì thì về ngủ sớm, còn nữa, uống ít rượu một chút."

"Mẹ kiếp, anh cứ đi như thế à, tôi cố ý bỏ cuộc hẹn tới đây gặp anh, tốt xấu gì anh phải uống ly rượu chứ." Hồ Quân thấy Lý Hiểu chuẩn bị đi, có chút ngăn ra nói.

"Tôi phải lái xe, không thể uống rượu, dù sao chúng ta đã quen lâu như vậy rồi, không cần thiết khách khí, đi đây." Quả nhiên Lý Hiểu không khách khí chút nào, xoay người rời đi.

"Được, trọng sắc khinh bạn, cho là mình không nói, tôi sẽ không tra được sao, hừ, tuy anh em khác không nhiều, nhưng giao thiệp rộng." Thấy bóng lưng Lý Hiểu kiên định biến mất ở bên ngoài quầy rượu, Hồ Quân cười xấu xa một tiếng, lấy điện thoại di động ra bấm số, nhờ đối phương mấy câu, sau đó dẫn con mồi tới hôm nay đi thuê phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bị thương.

Trên đường về nhà, Lý Hiểu luôn nghĩ tới hôm nay tâm tính mình thay đổi, làm một bác sỹ, mặc dù là bác sỹ nha khoa, nhưng ở thời điểm thực tập, tất cả

các khoa anh đều đi qua, cơ thể phụ nữ không phải là chưa nhìn thấy, ảnh AV, bạn gái trước, có thể nói thân thể phụ nữ anh đã thấy không ít, cho nên cảm giác tối hôm nay sao lại mãnh liệt như vậy, anh rất nghi hoặc, phải biết rằng lần đầu anh thấy khóa thân, chính là lần đầu tiên ở cùng bạn gái trước, nhưng không có trải qua cảm giác mãnh liệt như vậy, anh yêu Tiêu Tinh thật rồi sao?

Không đúng, anh thích cô là không sai, nhưng mà, cô không phải mẫu người vợ lý tưởng trong lòng anh, chỉ bàn riêng về vóc người, cô không phải hoàn mỹ, hơn nữa hai người quen biết không lâu, không thể tới mức yêu nồng nức, nhưng vì cái gì, mình lại sinh ra cảm giác mãnh liệt như vậy?

Nghĩ mãi không ra, Lý Hiểu cau mày về đến nhà, không ngờ phát hiện, Tiêu Tinh đang ngồi ôm laptop trong phòng khách, dáng vẻ đợi anh về.

"Anh đã về à."

"Cô đang đợi tôi?" Lý Hiểu có chút ngạc nhiên nhìn Tiêu Tinh.

"Ừ." Tiêu Tinh gật đầu một cái.

"Có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì, thì chờ anh." Tiêu Tinh cúi người một cái, đứng dậy chuẩn bị trở về phòng.

"Đợi chút." Lý Hiểu vội vàng ngăn lại.

"Làm sao vậy?" Tiêu Tinh kỳ quái nhìn Lý Hiểu.

"Cô. Có ý đợi tôi, đây coi là để ý sao?" Lý Hiểu có chút mong đợi nhìn Tiêu Tinh, có đúng như anh nghĩ phải không, là Tiêu Tinh đang có ý đợi sao?

"Đúng vậy." Tiêu Tinh gật đầu một cái, có chút kỳ quái nhìn Lý Hiểu, "Anh làm sao vậy?"

". Không có." Nghe được đáp án chính xác, Lý Hiểu dè xuống rung động đáy lòng, mỉm cười lắc đầu nhìn Tiêu Tinh.

"Vậy tôi trở về phòng, ngủ ngon." Tiêu Tinh vẫy tay, xoay người trở về phòng.

Lý Hiểu không ngăn lại, nhìn bóng lưng Tiêu Tinh, anh đột nhiên phát hiện thấy rất ấm áp, cô sẽ không biết, một cử động nho nhỏ của cô, sẽ dễ dàng khiến cho anh đạt được tâm nguyện nhiều năm, mặc dù thân phận của cô không giống như anh nghĩ, nhưng không thể phủ nhận cô làm cho anh cảm động, không thua gì thân phận kia.

Mặc dù điều kiện của cô không phù hợp chọn bạn đời, nhưng có thể, ở một chỗ cùng cô hẳn là không tệ.

Một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu, Lý Hiểu bị chính ý nghĩ của mình hù dọa, chẳng lẽ anh thật sự bắt đầu đánh chú ý lên Tiêu Tinh?

Tối hôm nay, Lý Hiểu không chợp mắt được, anh có rất nhiều chuyện cần xử lý tốt, anh muốn biết, rốt cuộc mình có cảm giác gì với Tiêu Tinh.

Ngược lại, Tiêu Tinh ngủ ngon rất ngon, chơi đến đêm, ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh, lúc thức dậy giống như thường ngày, đã hơn mười giờ, ngồi ở trên giường một lát, Tiêu Tinh lấy ra áo ngủ tối hôm qua Lý Hiểu mua cho mình mặc vào, bởi vì lúc này anh đang phòng khám bệnh, trong nhà chỉ có một mình, cho nên váy ngủ này tuy rằng gọi cảm, nhưng cô không mặc áo lót bên trong, mà chỉ mặc một cái quần lót nhỏ, gần như chân không ra khỏi phòng.

Đến phòng vệ sinh rửa mặt xong, Tiêu Tinh chuẩn bị ăn điểm tâm, Lý Hiểu đặt bữa ăn sáng trên bàn ăn, kết quả khi cô đi ra khỏi phòng vệ sinh, lại thấy được người đàn ông là vốn nên ở phòng khám giờ đang bận rộn trong phòng bếp.

Có lẽ nghe được âm thanh, lúc này Lý Hiểu từ phòng bếp nhô đầu ra, lập tức thấy Tiêu Tinh mặc áo ngủ hấp dẫn mình mua, chất liệu nửa trong suốt càng thêm hấp dẫn hơn không mặc gì, một giây thất thần, dao nhỏ trong tay Lý Hiểu lập tức đâm vào.

"A ——"

Nghe được âm thanh Lý Hiểu, Tiêu Tinh không để ý nghi ngờ anh làm sao lại ở nhà, vội vàng đi tới "Làm sao vậy?"

Lý Hiểu vốn chuẩn bị bữa trưa, đang gọt khoai tây, kết quả bởi vì mất hồn đã làm ngón tay mình bị thương, ngón trở trái máu tươi chảy thật nhiều, có thể thấy được lực hạ xuống như thế nào.

"Thật là nhiều máu, trước tiên để tay dưới nước một chút." Tiêu Tinh mặc dù không học y, nhưng từ nhỏ dưới sự ảnh hưởng của cha mẹ, kiến thức cấp cứu đơn giản không thành vấn đề, nắm tay Lý Hiểu tay đặt dưới vòi nước đang chảy, rửa sạch sẽ tay anh, sau đó nhìn anh.

"Trong nhà không có tiêu độc, còn có băng gạc hoặc là miếng dán miệng vết thương sao?"

"Có." Lý Hiểu làm bác sĩ, tự nhiên trong nhà sẽ chuẩn bị hòm thuốc, giống bị thương như vậy tất nhiên sẽ chuẩn bị đầy đủ hết thuốc, chỉ vào vị trí để hòm thuốc.

"Hòm thuốc ở nơi đó."

"Anh tự cầm ngón tay của mình đi, tôi đi lấy."

Vào lúc này, Tiêu Tĩnh hiện ra một mặt giàu kinh nghiệm, chỉ huy Lý Hiểu ngồi vào trên ghế sa lon chờ, cầm hòm thuốc, trước tiên lấy cùn ra tiêu độc cho Lý Hiểu, sau đó dùng băng gạc băng bó, cả quá trình không tới hai phút, tốc độ nhanh, làm rất tốt.

Thật ra Lý Hiểu là đáng may râu một vết thương nhỏ này không tính là cái gì, nhưng nhìn bộ dáng Tiêu Tĩnh thành thực như vậy, anh có chút ngạc nhiên, đồng thời thấy cô thành thực như vậy thật không quen, tưởng tượng một chút trừ ăn uống vui đùa và ngủ ra đột nhiên trở nên giỏi giang lưu loát, là một người sẽ cảm thấy nghi ngờ.

Càng làm cho Lý Hiểu động tâm chính là Tiêu Tĩnh tự xử lý vết thương cho mình, khiến cho anh cảm thấy được người ta coi trọng, rất cảm giác rất ấm áp, có lẽ là tối ngày hôm qua suy nghĩ quá nhiều, bây giờ Lý Hiểu, thật sự cảm thấy Tiêu Tĩnh nhìn thuận mắt, cộng thêm cô đột nhiên chuyển biến, càng làm cho anh nghĩ muốn hiểu rõ cô thêm.

Lúc này, áo ngủ hấp dẫn của Tiêu Tĩnh dường như không mang đến bất kỳ tình thú gì khác cho hai người, trước đó nhìn thấy Tiêu Tĩnh rất kinh ngạc, giờ phút này biến thành ấm áp, Lý Hiểu đột nhiên có cảm giác là vợ chồng già với Tiêu Tĩnh, mặc dù cảm giác này tới có chút kỳ quái, nhưng có thể khẳng định anh không ghét cảm giác này.

Chớp mắt một cái đã là vạn năm, câu này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Lý Hiểu, tuy rằng anh không phải chớp mắt vạn năm với Tiêu Tĩnh, nhưng mà giờ phút này, anh lại có một loại cảm giác chớp mắt vạn năm.

"Này, bị choáng váng sao." Tiêu Tĩnh băng kỹ ngón tay cho Lý Hiểu, ngẩng đầu lên lại thấy vẻ mặt Lý Hiểu dờ dẫn, mở miệng nói, "Sẽ không yếu ớt như vậy."

Lý Hiểu hoàn hồn, ánh mắt nhìn Tiêu Tĩnh càng thêm nhu hòa, "Không có, tôi đang mãi suy nghĩ, thật xin lỗi, còn nữa, cảm ơn cô, cái đó, tôi đi là cơm."

"Vết thương của anh tạm thời không nên động vào nước." Tiêu Tĩnh dè dặt vai Lý Hiểu lại không cần anh động tay "Được rồi, để tôi làm đi."

"Cô biết làm cơm?" Lý Hiểu tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Tôi là bà chủ gia đình mười năm, chẳng lẽ không biết làm cơm sao?" Tiêu Tĩnh liếc mắt nhìn Lý Hiểu một cái.

"Ách. Tôi quên, chủ yếu là mấy ngày nay khiến cho tôi có cảm giác. Ha ha, tôi chưa nói gì." Nhận được ánh mắt cảnh cáo của Tiêu Tĩnh, Lý Hiểu tự giác nuốt lời nói còn lại vào, là do Tiêu Tĩnh luôn luôn cho anh cảm giác lười biếng, bây giờ đột nhiên làm mọi thứ, khiến cho anh trong khoảng thời gian ngắn có chút không thích ứng được, nhưng suy nghĩ một chút cũng đúng, dù sao cô là bà chủ gia đình mười năm, sao có thể không biết làm việc nhà?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Làm nũng?

Tiếp nhận công việc của Lý Hiểu, có sẵn nguyên vật liệu chuẩn bị hai món ăn một món canh, đủ cho hai người ăn, Tiêu Tĩnh vào phòng bếp còn Lý Hiểu đứng sau cửa phòng bếp nhìn Tiêu Tĩnh nấu cơm, không thể không thừa nhận bây giờ vẻ mặt Tiêu Tĩnh đã không còn sự lười biếng, Tiêu Tĩnh chăm chú nấu cơm tạo ra một sức hấp dẫn khác.

"Được rồi." Động tác Tiêu Tĩnh rất nhanh, vài món thức ăn đơn giản từ lúc chuẩn bị đến khi làm xong không tới nửa giờ.

"Nhanh như vậy?"

"Ừ."

"Tôi tới giúp một tay." Lý Hiểu muốn tiến lên giúp một tay.

"Không cần, hôm nay sẽ để tôi chăm sóc anh." Tiêu Tĩnh tránh bàn tay Lý Hiểu đuổi ra, "Ngồi xuống chờ."

"Thì ra bị thương còn có chỗ tốt như vậy, lại không nghĩ được cô chăm sóc cho tôi." Lý Hiểu cười, không từ chối phục vụ của Tiêu Tĩnh, "Nếu cả đời tôi không khỏe, có phải cô sẽ chăm sóc tôi cả đời không?"

"Tôi không phải là vợ anh, chăm sóc anh cả đời làm gì? Hơn nữa, người ta gãy tay gãy chân còn có thể tự chăm sóc tốt cho mình, anh chỉ như vậy, còn muốn người ta chăm sóc anh cả đời, không ngờ anh khác người như vậy." Tiêu Tĩnh không nể mặt nói.

Lý Hiểu có cảm giác bị ghen, "Nghe giọng điệu này của cô, cô ước gì tôi gãy tay gãy chân à?"

"Không." Tiêu Tinh lắc đầu một cái, chăm chú nhìn Lý Hiểu.

Cũng may, không phải là quá ác độc, trong lòng Lý Hiểu suy nghĩ.

"Coi như anh gãy tay gãy chân, thì có quan hệ gì tới tôi, bởi vì tôi không phải vợ anh."

Lý Hiểu:

"Ném thử một chút tài nấu nướng của tôi đi." Không nhìn nét mặt anh bị ghen, Tiêu Tinh mời Lý Hiểu ném thử món ăn.

"Mùi vị không tệ lắm." Lý Hiểu nghe lời ăn một miếng, đánh giá, nhìn thấy lòng mỳ Tiêu Tinh cong cong, giật mình, "Vậy ý cô là, nếu như cô là vợ của tôi, cô sẽ chăm sóc tôi?"

"Vấn đề này không có nếu như." Tiêu Tinh không ngẩng đầu lên trả lời.

"Chuyện sau này, không ai nói chắc được." Thấy Tiêu Tinh trả lời chắc chắn như thế, lòng của Lý Hiểu giống như bị người ta đào một hố, cảm giác này, thật là không dễ chịu.

"Tôi không nói nếu như, sẽ không có nếu như." Chuyện của mình chẳng lẽ mình không biết sao, Tiêu Tinh nghĩ, sau khi ly hôn, cô không nghĩ tới tái hôn, cho nên, trong cuộc đời của cô sẽ không có sinh vật mang danh người chồng như vậy.

". Tôi không ăn." Đây là mình đang bị người ta chê sao? Nghĩ như vậy, Lý Hiểu hoàn toàn không có khẩu vị, mới vừa vì một chút chăm sóc của Tiêu Tinh mà nảy sinh ra vui sướng, thì giờ đây đã biến mất hoàn toàn.

"Không hợp khẩu vị?" Rốt cuộc Tiêu Tinh chịu nhìn Lý Hiểu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không thể nào, rõ ràng mới vừa rồi còn nói mùi vị không tệ đó.

"Không phải, là không có khẩu vị." Lý Hiểu lắc đầu một cái, anh đã qua tuổi cổ tình gây sự rồi, mặc dù trong lòng buồn bực cực kỳ, nhưng sẽ không nóng nảy lung tung, khi người đang tức giận, đều sẽ làm ra một ít chuyện khiến cho mình hối hận, cho nên, biện pháp tốt nhất là tại thời điểm tức giận, yêu cầu mình tỉnh táo, đừng nói lung tung, đừng làm loạn.

"Vậy tôi tự ăn."

"Ừ."

Có khoảng thời gian mình không làm thức ăn, mặc dù hôm nay chỉ mấy món ăn rất đơn giản, nhưng khẩu vị không tệ lắm, thấy Lý Hiểu đồng ý, Tiêu Tinh không quan tâm anh, ăn nhiều hơn một chút, mùi vị thật không tệ.

Vốn là Lý Hiểu không muốn ăn nhưng thấy Tiêu Tinh ăn ngon như vậy, bất tri bất giác tiết ra nước miếng, có lúc tưởng ăn người đối diện có thể ảnh hưởng đến khẩu vị của mình, những phương diện khác không dám nói, nhìn Tiêu Tinh ăn cơm, tuyệt đối sẽ khiến cho khẩu vị người khác mở rộng, vì vậy, Lý Hiểu lần nữa cầm bát đưa lên, mở miệng ăn, kể từ sau khi Tiêu Tinh tới đây, lượng cơm của anh đã nhiều hơn, nếu vẫn tiếp tục như vậy, chỉ sợ thể trọng anh sẽ tăng rất nhanh, cho nên, vì duy trì khỏe mạnh, vận động thân thể tuyệt đối không thể bỏ qua.

Thấy Lý Hiểu cầm bát đưa lên ăn, Tiêu Tinh rất hiểu ý không hỏi tới tại sao anh đột nhiên có khẩu vị, chỉ nhìn anh một cái, sau đó yên lặng gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát anh, bày tỏ thái độ của mình.

Thấy trong bát nhiều hơn một miếng thịt, Lý Hiểu thừa nhận, mình đã suy nghĩ nhiều, anh không phải người dễ dàng suy nghĩ nhiều, nhưng không biết vì sao, đối mặt với Tiêu Tinh, anh luôn dễ dàng suy nghĩ, nói ví dụ nhận được đồ ăn Tiêu Tinh gấp tới, trong lòng anh sẽ có cảm giác mừng rỡ, kết quả vừa ngẩng đầu, thấy sắc mặt Tiêu Tinh bình tĩnh, không có cái gì khác thường.

Rõ ràng, mình không là gì ở trong lòng Tiêu Tinh, anh không phải người hay tự kỷ tự yêu chính mình, nhưng không phải anh nói quá, lấy điều kiện của anh, muốn tìm một người phụ nữ thì thật dễ dàng, chỉ là anh không chịu chấp nhận thôi, nhưng mà, tối thiểu điều này có thể chứng minh, anh có sức hấp dẫn của nam nhân, tại sao trong mắt Tiêu Tinh, anh giống như người tàng hình, nếu không phải là mấy ngày nay mình chăm sóc cô không tệ, sợ rằng, sự tồn tại của mình trong mắt cô không đáng bao nhiêu.

Phụ nữ không có tim không có phổi!

Lý Hiểu vừa ăn cơm, vừa nhìn Tiêu Tinh tiến hành suy nghĩ mọi thứ, cuối cùng đưa ra được kết luận, mà càng làm cho anh cảm thấy buồn bực là bây giờ mình và người phụ nữ không tim không phổi này, giống như không nên có tình cảm.

Ăn cơm xong, Tiêu Tinh chủ động đi rửa chén, nhìn cô hôm nay ngoan ngoãn như vậy, Lý Hiểu đề nghị cô "Tinh, tối hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo được không, cô không thể ở trong phòng buồn bực mãi được."

Tiêu Tinh chú ý tới cách Lý Hiểu gọi mình, chỉ là một cách xưng hô mà thôi, anh thích gọi liền gọi đi, không có ý nhắc nhở, càng không có ngạc nhiên.

"Tôi có thể nói không sao?"

"Tôi bây giờ không thể làm tổn thương cô." Lý Hiểu làm bộ đáng thương nhìn Tiêu Tinh, "Cô đừng nhìn vết thương của tôi nhỏ, không chừng đụng phải

chỗ nào, rách ra, nhiễm trùng."

Khỏe miệng Tiêu Tinh co giật một cái, ông anh đây chính là làm nũng trong truyền thuyết sao?

"Tinh. Cô theo tôi đi, tôi sợ bóng tối." Thấy vẻ mặt Tiêu Tinh có chút do dự, Lý Hiểu lập tức gia tăng mức độ làm nũng, anh vốn rất chán ghét làm nũng, nhìn Tiêu Tinh, giống như bất tri bất phát ra, anh nghĩ, anh đúng là bị bệnh, hơn nữa còn là bệnh không rõ ràng.

Quả nhiên, khi nghe được một câu cuối cùng sợ tối, Tiêu Tinh không nhịn được nữa, nếu tiếp tục như vậy, thức ăn vừa ăn sẽ bị ói ra mất, vội vàng ngăn lại.

"Được rồi, tôi đồng ý, tối hôm nay ra ngoài đi dạo."

"Thật tốt quá." Thấy Tiêu Tinh đồng ý, Lý Hiểu vui vẻ cười lên, có cảm giác vô cùng thành công.

"Tôi trở về phòng." Ăn cơm xong, dĩ nhiên là muốn ngủ rồi, Tiêu Tinh chuẩn bị trở về phòng ngủ trưa.

"Đợi chút, Tinh, vừa mới ăn cơm không được ngủ trưa, một lát rồi ngủ."

"Tôi sẽ chơi máy tính."

"Cả ngày chơi máy tính có gì tốt, phóng xạ còn rất lớn, chúng ta chơi cờ có được không?" Lý Hiểu quyết định chủ ý muốn giao lưu với Tiêu Tinh nhiều một chút, đưa ra ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ra cửa.

Nửa giờ sau, Tiêu Tinh nhìn trời, đầu óc cô bị ngập nước hay sao mới đồng ý chơi cờ tướng cùng Lý Hiểu, mặc dù nhìn anh có vẻ rất hài lòng, bộ dáng cầm quân cờ coi như là một cao thủ, nhưng khi hạ quân cờ, thật là tệ, ít nhất ở trong mắt của cô là như vậy, đi một bước phải nghĩ thật lâu, tiếp theo đi một bàn thua một bàn, đối phó loại kẻ địch này, Tiêu Tinh thật sự không có hứng thú, mất thấy một phút lại qua, bộ dáng Lý Hiểu do dự, Tiêu Tinh nổi giận, vỗ bàn trả.

"Tôi bảo, anh nghĩ kỹ chưa, mỗi lần đi một bước đều nghĩ lâu như vậy, kết quả cuối cùng đều là thua không phải sao?"

Lý Hiểu nghe vậy nhụt chí nhìn Tiêu Tinh, "Không phải con gái thường không có hứng thú với quân cờ hay sao, tại sao cô chơi cờ tướng tốt như vậy?"

"Không chỉ là cờ tướng, cờ vây, quân kỳ, cờ năm quân, cờ nhảy, trên cơ bản chỉ cần chữ cờ dính bên cạnh, tôi đều biết." Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu, giọng nói dường như nhàn nhạt, vừa mang theo một tia đắc ý.

"Ai dạy cô vậy?" Vốn còn muốn khoe khoang một chút, kết quả bị người ta đánh cho toi bời hoa lá, nước mắt Lý Hiểu chảy giàn giụa nói, không phải là mình quá kém, mà là kẻ địch quá mạnh mẽ.

"Cha tôi" Tiêu Tinh cười, cô và mẹ không giống nhau, mẹ cô rất yêu thích vận động, từ nhỏ cô đã lười, cho nên, lúc nhỏ thích nhất là ngồi trên đùi cha không nhúc nhích, có đôi khi, cha Tiêu sẽ dạy cô một chút kiến thức, phải biết năm đó cha Tiêu là thiên tài IQ cao gần 180, làm con gái của ông, mặc dù IQ Tiêu Tinh không khoa trương bằng cha, nhưng tuyệt đối không kém, chỉ cần cô muốn, học cái gì thì sẽ rất nhanh, nhưng mà rõ ràng, cô không phải người có ý chí mạnh mẽ, cho nên mới phải chọn hệ tiếng Trung, khoa thoải mái nhất trong đại học.

"Cha tôi là người yêu thích đánh cờ, từ nhỏ ông dạy tôi các loại quân cờ, nhất là cờ tướng và cờ vây, tôi cảm thấy kỹ năng chơi cờ của mình không tệ, dù sao cả đời tôi không đánh thắng được cha tôi là bình thường, hơn nữa người tầm tuổi này giống tôi, thích đánh cờ quả thật có rất ít, hôm nay mới biết, thì ra là ánh mắt tôi hạn hẹp, châm ngôn nói núi cao còn có núi cao hơn quả nhiên là đúng, không biết cô so tài với cha tôi, sẽ ra kết quả gì."

"Thế nào, xem thường tôi à, anh sợ tôi đánh không lại cha anh thật mất mặt" Tiêu Tinh nhìn thấu, cô đánh không lại cha anh, không có nghĩa kỹ năng chơi cờ của cô kém, chỉ là cô lười mà thôi, nếu nghiêm túc, thì cô đã sớm vượt qua cả cha của cô rồi.

"Tôi không có ý này." Lý Hiểu thấy Tiêu Tinh bắt đầu xù lông, vội vàng trấn an, "Nếu có cơ hội như cô nói, hai người có thể thử xem, chỉ là, cha tôi, yêu quân cờ như mê, thời điểm đánh cờ mặc kệ có quy củ hay không, chỉ có thắng thua, hơn nữa yêu cầu người đánh cờ phải tôn trọng ông, nếu như bị ông biết có ý thua, ông sẽ nổi giận, nếu thật sự kỹ thuật đánh cờ không bằng, ông cũng sẽ nổi giận, khi cô có cơ hội chạm mặt với ông, có thể phải chuẩn bị tâm lý cho tốt."

"Vậy hay là để cho ông gặp cha tôi đi." Tiêu Tinh vừa nghe, thấy tính khí ông kỳ quái như vậy, quên đi, cô không phục vụ được, thì để cho cha cô phục vụ đi, không biết đến lúc đó trong hai người ai sẽ khiến ai tâm phục khẩu phục.

"Không được."

Lần này, Lý Hiểu không có phản đối, tổng thể trước mắt, đã thành kết cục chết, anh làm như thế nào đều vẫn chết, tốt nhất dừng lại thôi, kỹ năng chơi cờ của Tiêu Tĩnh là ngoài ý muốn, cắt đứt kế hoạch của anh, nhưng mà, Lý Hiểu lập tức có kế hoạch thứ hai.

"Có muốn chơi trò chơi không?"

"Chơi trò gì?"

"Tùy ý, cô thích gì, bóng bàn, cầu lông, tennis, chọn một cái như thế nào?" Cái gọi là trò chơi, là một trò chơi TV thực tế, đó là lý do tại sao một số người không thích các hoạt động ngoài trời.

Thấy Lý Hiểu đi chuẩn bị, Tiêu Tĩnh có chút hứng thú, cô đã rất lâu không vận động, "Chúng ta chơi tennis."

"Được."

Phải nói ở phần thể lực, Tiêu Tĩnh thật không theo kịp Lý Hiểu, lần này, cô bị Lý Hiểu đánh cho tan tác, cố ý tìm lại chút mặt mũi, cho nên Lý Hiểu không nhẹ tay, dĩ nhiên Tiêu Tĩnh đánh không lại, trong chốc lát liền thở hổn hển kêu cần nghỉ ngơi.

"Nhanh như vậy thì không được, thể lực cô thật là quá kém." Lý Hiểu tìm được chút mặt mũi, dương dương tự đắc nhìn Tiêu Tĩnh.

"Anh là một đáng mày râu, không cần nói bình thường thích vận động, chính là trời sinh đã có ưu thế hơn tôi, thắng tôi ở thể lực thì tính là gì, có bản lĩnh chúng ta so tài đánh cờ." Tiêu Tĩnh không chịu yếu thế, nhún mày phản kích.

Nghe được chữ quân cờ, Lý Hiểu có chút nhụt chí, "Đó không phải là sở trường của tôi."

"Đây cũng không phải là sở trường của tôi."

"Đây chẳng qua là sở thích nghiệp dư."

"Chẳng lẽ tôi là người chuyên nghiệp?"

Bất tri bất giác, hai người giống như đứa bé đang đấu võ mồm, bình thường Tiêu Tĩnh không thích tranh cãi cùng người khác, nhưng một khi đã tranh cãi, tuyệt đối khiến cho người ta kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, giờ phút này tâm tình Lý Hiểu chính là như vậy, loại cảm giác trộm gà không được còn mất nắm gạo, cuối cùng nhụt chí.

"Quên đi, đàn ông không tranh chấp phụ nữ."

"Tôi là phụ nữ không đấu với đàn ông, hơn nữa, anh xác định được qua tôi sao?" Tiêu Tĩnh lập tức lại phản kích, không thể không thừa nhận, thấy vẻ mặt Lý Hiểu nhụt chí, tâm tình cô vô cùng vui vẻ.

Hai người, một người phụ nữ gần ba mươi, một người đàn ông ba mấy tuổi, không ý thức được cử chỉ của mình, giống như đứa bé tranh cãi nhau, nửa ngày trôi qua rất nhanh, sau bữa cơm chiều đơn giản, Lý Hiểu muốn Tiêu Tĩnh thực hiện cam kết, thúc giục cô đi thay quần áo để ra cửa, dưới cái nóng mùa hè, buổi tối xuất hiện tương đối trẻ, chỉ là, cái này không ảnh hưởng cảm xúc của mọi người, sau khi ăn cơm tối xong ra ngoài tản bộ, thời tiết thành phố Z, mặc kệ ban ngày nóng bao nhiêu độ, bắt đầu từ sáu giờ tối, nhiệt độ sẽ từ từ hạ xuống, hơn bảy giờ, mọi người có thể tiếp nhận không khí, nếu buổi tối đứng mười hai giờ, đứng bên ngoài, sẽ rất mau lạnh.

Lý Hiểu biết Tiêu Tĩnh sợ nóng, cố ý kéo dài thời gian mới ra cửa, mới hơn bảy giờ một chút, bầu trời vẫn còn có một tia sáng, cái này gọi là ban ngày còn chưa qua.

Lý Hiểu biết trước cửa chính khu chung cư này là một quảng trường, bình thường sau khi ăn cơm tối xong sẽ có các bà và các cô chú khiêu vũ ở chỗ này, dĩ nhiên, trong đó sẽ có một ít nam nữ trẻ tuổi thích khiêu vũ, chỉ là tương đối ít, nhưng có thể tưởng tượng, mỗi ngày ở quảng trường vào buổi tối hết sức náo nhiệt, Lý Hiểu dẫn Tiêu Tĩnh đi ra quảng trường, ca khúc Phụng Hoàng Hoàng Truyền Kỳ rất nhanh đã được phát ra, nhìn quảng trường đã có năm mươi hoặc một trăm người các bà các cô chú bắt đầu khiêu vũ, vô cùng vui vẻ, không biết thế nào, Lý Hiểu đã cảm thấy mình bị lây nhiễm một phần, đứng vào Tiêu Tĩnh một cái.

"Muốn đi khiêu vũ không?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Bạn gái?

Tiêu Tinh nhìn rất thích thú, bất ngờ nghe được Lý Hiểu bảo mình như vậy, liền vội vàng lắc đầu, "Không cần, tôi không khiêu vũ."

"Không sao, động tác rất đơn giản, cô xem rất nhiều người không biết, rõ ràng mới gia nhập, dù sao chỉ là cao hứng, sẽ không ai cười cô." Lý Hiểu đưa tay kéo Tiêu Tinh.

"Đi thôi, chúng ta đi khiêu vũ thôi."

"Không cần, tôi không muốn đi." Tiêu Tinh đứng tại chỗ không đi, sức cô không lớn hơn Lý Hiểu, Lý Hiểu hơi dùng sức, cô không tự nguyện đi theo anh, bị người ta kéo đi, nhất là trước mặt mọi người, Tiêu Tinh cảm thấy không tự nhiên, dứt khoát thuận thế nhào vào người Lý Hiểu. Đđlqđ.

"Tôi không đi."

Bất thành linh mỵ nữ nhào vào trong lòng, Lý Hiểu kinh ngạc đồng thời lúng túng, bởi vì Tiêu Tinh đang ôm mình, trước ngực một đôi mềm mại chạm trên người anh, khiến cho cả người anh cứng ngắc, nhưng rõ ràng Tiêu Tinh không có chủ ý tới điểm không thích hợp, 'đđlqđ' nếu như bọn họ là tình nhân, ôm như vậy không sẽ không sao cả, nhưng quan hệ của bọn họ bây giờ không phải vậy, nhất là dưới tình huống lúc trước Lý Hiểu có chút tâm tư với Tiêu Tinh, tâm tình thật sự rất phức tạp, một mặt vui mừng, một mặt lại mất mát, người ta căn bản không biết tâm ý mình, không phải cố ý ôm ấp yêu thương.

"Tinh, cô buông tôi ra." Hai người mặc dù không thể so sánh được với minh tinh trên TV, nhưng một người cao lớn ôn hòa, một người nhanh nhẹn xinh xắn, đứng chung một chỗ không khí lại hòa hợp như vậy, cộng thêm đến quảng trường, đại đa số là người trung niên, hai người vốn dễ làm cho người khác chú ý, kết bây giờ lại lờ lờ kéo kéo, dù là Lý Hiểu rất muốn Tiêu Tinh ôm mình nhiều hơn một lát nữa, 'đđlqđ' nhưng lúc này thấy nhiều người nhìn sang, vì danh tiếng Tiêu Tinh, Lý Hiểu vẫn nên nhắc nhở Tiêu Tinh buông mình ra chú ý đến hình ảnh.

"Tôi không khiêu vũ." Tiêu Tinh mặc kệ Lý Hiểu tâm tư cẩn thận, chỉ kiên định nhìn anh, anh không đồng ý cô sẽ không buông tay, đến lúc đó xem anh làm sao bắt cô khiêu vũ được.

Nhìn thấy trong mắt cô hiện ý không có cách nào, Lý Hiểu không biết mình nên khóc hay nên cười, vẫn còn có người như vậy, ánh mắt mọi người chung quanh càng trở nên kỳ quái, liền vội vàng gạt đầu.

"Được, cô không muốn khiêu vũ thì không khiêu vũ."

Có Lý Hiểu bảo đảm, lúc này Tiêu Tinh mới hài lòng buông anh ra, 'đđlqđ' chỉ là, bên này cô vừa mới buông ra, bên kia lập tức đã có người nhận ra Lý Hiểu, thực khéo, người ta khám răng tại phòng khám bệnh của Lý Hiểu.

"Bác sỹ Lý?"

"Đó, là thím Vương." Quay đầu lại nhìn thấy khách khám bệnh tại phòng khám của mình, Lý Hiểu liền vội vàng cười gật đầu chào hỏi.

"Bác sỹ Lý, đây là bạn gái anh à? Thật đáng yêu." Thím Vương thấy Tiêu Tinh còn nắm cánh tay Lý Hiểu, thời điểm hai người lờ lờ kéo kéo lại ôm, cảm thấy chàng trai này có chút quen thuộc, nhưng chưa dám nhận thức, lúc này hai người tách rời ra, bà nhìn rõ ràng, mới xác định mình không nhận lầm người, bởi vì là khách quen cũ của Lý Hiểu, thím Vương hiểu rõ tình hình Lý Hiểu, 'đđlqđ' bà đã từng nhiệt tình giới thiệu bạn gái cho Lý Hiểu, nhưng đều bị Lý Hiểu ôn hòa cự tuyệt.

"Giới thiệu với thím một chút."

"A, đây là bạn của tôi, bạn rất thân." Thấy ánh mắt thím Vương mập mờ, Lý Hiểu có chút xấu hổ nhìn Tiêu Tinh, rõ ràng bọn họ không phải người yêu, nhưng lúc này trước mặt mọi người lờ lờ kéo kéo, nếu như mình nói thẳng, chỉ sợ sẽ làm cho thím Vương coi thường Tiêu Tinh, tốt nhất nói mơ hồ một chút, khiến cho thím Vương tự nghĩ, chỉ là, nếu như Tiêu Tinh thật sự là bạn gái của mình như lời nói, cảm giác thật không tệ.

Lý Hiểu bị chính ý nghĩ của mình hù dọa, anh muốn Tiêu Tinh trở thành bạn gái mình sao?

Thím Vương chưa cho Lý Hiểu thời gian phân tích tâm tình mình, nghe Lý Hiểu giới thiệu, càng thêm nhận định Tiêu Tinh là bạn gái Lý Hiểu, chỉ vì xấu hổ ngượng ngùng, tay nghề Lý Hiểu không tệ, 'đđlqđ' thím Vương khám răng ở chỗ Lý Hiểu mấy lần đều tương đối hài lòng, cho nên vô cùng nhiệt tình với Lý Hiểu, vì vậy chuyện của anh cũng rất dễ tâm.

"Bác sỹ Lý, tuổi anh như vậy mà còn xấu hổ, tôi cho anh biết, những thứ khác có thể xấu hổ, nhưng theo đuổi phụ nữ không thể xấu hổ Cô gái, cô tên là gì, ở chung một chỗ với bác sỹ Lý đã bao lâu."

Tiêu Tinh cảm thấy, nếu để cho thím Vương và mẹ mình ở chung một chỗ, nhất định hai người có thể trò chuyện, đều là người nói nhiều, nghe được thím Vương luôn miệng gọi mình là bạn gái Lý Hiểu, Tiêu Tinh cảm thấy mình rất oan, mấy lần muốn mở miệng giải thích, không phải bị Lý Hiểu cắt đứt thì là do thím Vương cắt đứt, điểm này không phải trọng yếu nhất, 'đđlqđ' quan trọng nhất là, thím Vương nói liên tục, thật sự là nói chuyện không ngừng, cực kỳ đáng sợ, cuối cùng vẫn là Lý Hiểu tìm lý do để cho thím Vương đi, lo lắng gặp lại người như thím Vương..., hai người không ở quảng trường thêm chút nào, ảo não về nhà.

"Tôi bảo, anh chính là cố ý, chuyện chiếm tiện nghi của tôi coi như xong, còn thím Vương, anh thấy tôi không quen, cố ý cho tôi đến chỗ ngột ngạt?"

Về đến nhà, Tiêu Tinh liền làm khó dễ Lý Hiểu, 'đđlqđ' nếu không phải thím Vương nhiều tuổi, cô thật muốn trực tiếp bỏ đi, không cần biết chuyện gì xảy ra, phụ nữ vốn nói nhiều, phụ nữ lớn tuổi càng nói nhiều hơn.

Về sau mình già, tuyệt đối không nói nhiều, Tiêu Tinh nghĩ vậy.

"Dĩ nhiên không phải." Lý Hiểu vì mình kêu oan, "Tôi làm sao biết sẽ gặp phải thím ấy, quảng trường lớn như vậy, muốn gặp người quen thật không dễ dàng, bình thường tôi đi dạo ở quảng trường, rất ít khi đụng phải người quen."

"Biết rõ có người quen người còn bảo tôi đi?"

"Chúng ta không làm việc gì trái với lương tâm tại sao không thể đi? Hơn nữa, tôi không ngờ cô lại đột nhiên ôm người tôi, cô nói cô nhất định phải ôm người tôi, tôi bảo cô chỉ là bạn nữ giới bình thường nhưng có thể cao hơn một chút, ‘dđlqđ’ mà thím Vương thấy rõ ràng được cảnh hai chúng ta ôm nhau, cho nên mới cho rằng cô là bạn gái của tôi."

"Vậy tại sao anh không giải thích rõ ràng?"

"Có cần thiết không, người giống như thím Vương, rất yêu thích tin tức bất quải, giải thích cho thím Vương, có thể càng khiến cho mọi chuyện ngược lại, ‘dđlqđ’ đến lúc đó vốn không có gì, kết quả lại thành có chuyện, hơn nữa, nếu tôi muốn giải thích rõ ràng, khiến thím Vương tin tưởng cô và tôi không có gì, ‘dđlqđ’ nhưng lúc này thím đã thấy được một màn cô ôm tôi, đến lúc đó trong lòng nhất định sẽ xem thường cô, tôi không hy vọng như vậy."

Tiêu Tinh sững sờ, cô không nghĩ tới một lát ngắn ngủn, Lý Hiểu có thể suy nghĩ nhiều như vậy, không khỏi có chút cảm động, ". Cảm ơn anh đã nghĩ cho tôi."

Chung sống mấy ngày, Lý Hiểu đã đại khái hiểu rõ tính khí Tiêu Tinh, ‘dđlqđ’ đây là một người dám thừa nhận sai lầm, nhất định phải nhìn thẳng con người của mình, khi nên nói xin lỗi tuyệt đối sẽ không úp mở, khi nên nói cảm ơn sẽ không keo kiệt, ở chung một chỗ với cô, làm cho người ta thật vui vẻ, cho nên nghe được Tiêu Tinh nói cảm ơn, Lý Hiểu cười híp mắt lắc đầu, không hề áy náy đón nhận.

"Không sao."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ngây thơ.

Bởi vì gặp được thím Vương, Lý Hiểu đã sớm mang theo Tiêu Tinh về nhà, bây giờ không phải là thời gian ngủ, Lý Hiểu nghĩ đến buổi chiều đánh cờ bị Tiêu Tinh cho đá kích, liền muốn lúc trời tối rửa sạch xấu hổ lúc trước.

"Tinh, chúng ta chơi đánh cờ."

Chịu ảnh hưởng từ cha, nhà Lý Hiểu có đầy đủ hết các loại quân cờ, chỉ là bình thường anh ở một mình, không thể nào tự chơi được, nhưng mà nhiều lúc, sẽ tự tiêu khiển hoặc là túm lấy Hồ Quân đến chơi cùng mình, giống như cha thích bắt lạt anh, anh lại thích bắt lạt Hồ Quân vì tài chơi cờ không bằng mình.

Thật vất vả trong nhà mới tới được một người, còn là phụ nữ, vốn cho là mình có thể dễ dàng đánh bại cô, kết quả lại thua ở trên tay cô, Lý Hiểu cảm giác mất hết mặt mũi đàn ông, trải qua chứng minh buổi chiều, Lý Hiểu biết, phương diện cờ tướng, muốn thắng nổi Tiêu Tinh phải cần một ít thời gian, nhưng mà, anh thật sự là không tin, mình là một cá đáng mày râu, cái gì cũng bại bởi Tiêu Tinh, lần này, anh lấy phương pháp đơn giản nhất, nhưng có thể rất hao tổn đầu óc như cờ năm quân.

"Tôi không muốn chơi." Tiêu Tinh vừa nhìn thấy cờ năm quân mặt liền tái xanh, chủ yếu là do cô đã từng có một đoạn thời gian rất mê cờ năm quân, cho nên ngày ngày ở trên mạng, cho đến khi chơi thắng hết các ván cờ năm quân mới dừng lại.

Lý Hiểu thấy sắc mặt Tiêu Tinh thay đổi, còn tưởng rằng cô không chơi vì sợ thua, lập tức hưng phấn, "Đừng như vậy, Tinh, lên mạng nhiều rất dễ làm tổn thương mắt, hơn nữa ngồi trước máy vi tính, thân thể cũng sẽ bị ảnh hưởng, dùng ít một chút, mới có lợi cho mình, hơn nữa hôm nay tôi là người bị thương, chẳng lẽ cô không thông cảm cho người bị thương một chút sao?"

Tiêu Tinh vỗ trán, anh hai anh không cần lộ rõ sự vui vẻ như vậy có được không, anh thật cho rằng cô là trẻ con không biết cái gì sao, bộ dáng này, rõ ràng chính là làm tướng cô sẽ thua, muốn nhờ vào đó thắng cô chứ sao.

Mặc dù bây giờ Tiêu Tinh không có hứng thú chơi cờ, nhưng suy nghĩ lời Lý Hiểu nói một chút cũng đúng, cô cả ngày lẫn đêm ở trên mạng, quả thật sẽ dễ dàng xảy ra vấn đề, trước kia không có ai bồi mình, cho nên không thể làm gì khác hơn là cả ngày lẫn đêm ở trên mạng, thật ra thì cô cũng không phải là cái võng tròng, dù là một ngày có hai mươi tiếng cô ở trên mạng, nếu cô muốn bỏ, lập tức có thể bỏ, cô có thể tự kiểm soát, điểm này Tiêu Tinh có tự tin.

"Chúng ta đổi một loại cờ có được không? Tôi không muốn chơi cờ năm quân."

Tiêu Tinh thử thương lượng cùng Lý Hiểu, nhưng hành động lần này rõ ràng chứng minh suy đoán của Lý Hiểu, vì vậy anh đương nhiên không đồng ý, kiên quyết muốn chơi cờ năm quân, nghĩ đến mình là khách, hiện tại Lý Hiểu là người bị thương, Tiêu Tinh thử dài tâm tính cô bên ngoài lạnh bên trong nóng, cuối cùng vẫn đồng ý chơi cờ năm quân, chỉ là cô giao hẹn trước với Lý Hiểu, chỉ cần cô có thể thắng liên tiếp năm lần, sẽ đổi trò chơi, đề mục sẽ do cô nói.

Cờ tướng phức tạp hơn cờ năm quân một chút, cờ năm quân đơn giản như vậy, Lý Hiểu không tin mình không thắng được Tiêu Tinh, dù là anh không thường xuyên chơi, nhưng phương diện đầu óc, anh tự nhận mình không có vấn đề gì, nhưng rất nhanh, sự thật lại một lần nữa được chứng minh, Tiêu Tinh, chính là khắc tinh của cuộc đời anh, chơi năm bàn, vậy mà anh thua cả năm.

"Tại sao có thể như vậy?" Lý Hiểu không thể tiếp nhận kết quả này, cái này có phải chứng tỏ mình không thông minh bằng Tiêu Tinh?

Từ nhỏ đến lớn, Lý Hiểu chơi cờ luôn tính toán không ít, đặc biệt là khi chơi cùng phụ thân, trên căn bản đều thua nhiều thắng ít, nhưng anh chưa từng có gan đua so sánh trong lòng, hôm nay không biết làm sao, thua cờ trước mặt Tiêu Tinh, cảm thấy thật mất mặt.

"Chúng ta chơi lại."

"Anh quên chúng ta giao hẹn gì sao?" Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu, "Anh đã đồng ý tôi rồi đấy, nếu như anh liên tục thua năm bàn, thì phải nghe tôi, thế nào, anh muốn đổi ý?"

". Không." Giờ phút này Lý Hiểu như ăn phải cục nghẹn, trong lòng cực kỳ khó chịu, anh thật không nghĩ tới, cờ tướng Tiêu Tinh đã lợi hại cờ năm quân lại càng lợi hại hơn, bây giờ nhìn lại, cô nói mình đánh cờ, chỉ sợ là nhất đẳng cao thủ, nhưng uy tín lúc đầu Lý Hiểu vẫn phải có, mặc kệ trong lòng anh có bao nhiêu khó chịu, anh nhin xuống, bày tỏ nguyện ý tiếp nhận sự thật mình thất bại.

Thấy Lý Hiểu lắc đầu, sắc mặt của Tiêu Tinh hòa hoãn không ít, đồng thời ánh mắt nhìn Lý Hiểu cũng dịu đi một chút, đời này điều cô ghét không có nhiều, nhưng mà, đàn ông không giữ chữ tín, đàn ông hứa hẹn giống như ăn cơm, Tiêu Tinh tuyệt đối không thích nhất loại người này.

Ngay sau đó, thấy Lý Hiểu quyết định ủng hộ ý của mình, nếu như hôm nay anh muốn ăn vạ, có lẽ Tiêu Tinh sẽ không nói gì, có lẽ sẽ theo ý anh, cũng có lẽ sẽ cứng rắn đến cùng với anh, mặc kệ là cái nào, tối thiểu hình tượng cao cả của Lý Hiểu trong mắt Tiêu Tinh bị giảm xuống, có thể coi anh là bạn bè bình thường, về sau, giống loại quan hệ nhạt như nước.

"Cô nói đi, chơi cái gì, quân cờ gì nhà tôi đều có."

"Tại sao anh nhất định phải chơi cờ, thật ra thì tôi không thích chơi cờ." Tiêu Tinh liếc Lý Hiểu một cái, "Trong nhà không có tú lơ khơ sao?"

"Cô muốn chơi bài? Tôi có, lần trước bạn bè đến nhà tụ hội mua mười bộ, chỉ dùng bốn bộ, còn có sáu bộ mới đấy." Lý Hiểu nghe vậy liền vội vàng đứng lên.

"Tôi đi lấy, dùng bộ mới."

"Mới cũ giống nhau đều dùng được, anh lấy bộ cũ đi, bộ mới dùng sau." Tiêu Tinh không có yêu cầu gì đặc biệt, ngược lại đứng ở góc độ Lý Hiểu suy nghĩ cho anh, mặc dù tú lơ khơ không mắc, nhưng là, cái tiết kiệm được nên tiết kiệm, hơn nữa nghe giọng điệu Lý Hiểu, bộ bài cũ chắc không dùng nhiều, tại sao không thể dùng, trừ phi có người mắc bệnh truyền nhiễm cảm qua, nhưng Tiêu Tinh tin tưởng, Lý Hiểu không sẽ phạm sai lầm như vậy.

"Cô nghĩ chơi cái gì, thắng cấp? Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khơ)? Chạy trốn nhanh? Năm mươi K.?" Nghe lời cảm một bộ bài đã dùng qua, Lý Hiểu tò mò nhìn Tiêu Tinh, chẳng lẽ ngay cả bài cô cũng chơi được.

"Chúng ta chơi tú lơ khơ." Tiêu Tinh miễn cưỡng nói.

"Cái gì? Tú lơ khơ?" Lý Hiểu có chút không tin những gì mình nghe được.

"Cái này là đơn giản nhất không phải động não." Tiêu Tinh nhàm chán nói, "Chơi cái này, anh nói nghe theo tôi, dĩ nhiên là đây, anh có thể không chơi cùng tôi, tôi trở về phòng lên mạng."

"Đừng, tôi và cô chơi không được sao, chỉ là rất lâu không chơi tú lơ khơ rồi, trong khoảng thời gian ngắn có chút phải nhớ lại mà thôi." Nghe Tiêu Tinh nói muốn trở về phòng lên mạng, Lý Hiểu vội vàng ngăn lại, đảo bài, phân bài.

"Cô muốn chỗ nào?"

"Chỗ này." Tiêu Tinh tiện tay cầm một nửa bài tú lơ khơ bên cạnh mình, tuổi hai người cộng lại đã trên bốn bảy, kết quả lại chơi trò chơi ấu trĩ như thế, ngay cả đến học sinh tiểu học không thích chơi cái này, hai người lại còn có bộ dáng hưởng thụ, nếu để người ta nhìn thấy bọn họ như vậy, nhất định sẽ khinh thường không có kiến thức.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Không đề.

Thoảng một cái bảy ngày đã qua, lại nói có chút ngoài ý muốn, Tiêu Tinh và Lý Hiểu hai người chưa tính thuộc vào cỡ quen thuộc, rõ ràng thói quen có bất đồng, nhưng cuộc sống dưới một hiên nhà, chưa từng xảy ra cãi vã, cứ như vậy sống chung hòa bình.

Đối với Tiêu Tinh mà nói, bảy ngày này trôi qua hết sức thoải mái, nhất là mấy ngày trước, mọi việc đều do Lý Hiểu làm, về sau bởi vì ngón tay Lý Hiểu bị thương, cô không để cho anh đụng nước, dd;lq;d; chính mình chịu khó một chút, Lý Hiểu ở nhà nghỉ ngơi nói chuyện phiếm trò chơi cùng cô, ngày trôi qua coi như thú vị.

Ngày trước Lý Hiểu có thói quen sinh hoạt một mình, luôn vắng lạnh, mặc dù Tiêu Tinh không phải là người ồn ào, nhưng sống chung một mái nhà, anh dường như cảm thấy ấm áp, cho nên biết Tiêu Tinh muốn đi, trong lòng của anh cực kỳ không muốn.

Ngày cuối cùng, Lý Hiểu cố ý rời giường lúc sáng sớm đi chợ mua thức ăn, bận rộn chuẩn bị làm một bàn món ăn Tiêu Tinh thích ăn thành bàn tiệc chia tay, vì không muốn quấy rầy đến Tiêu Tinh, anh còn chú ý nhẹ dd;lq;d; nhàng động tác của mình, hết cách rồi, Tiêu Tinh thói quen sau mười giờ mới rời giường, trên căn bản bữa ăn sáng và bữa trưa gộp thành một, dù hôm nay là ngày cuối cùng, cô vẫn không dậy sớm, đối với cô mà nói, chỉ là về nhà mà thôi, hai người là bạn bè nói muốn gặp mặt chỉ cần một cú điện thoại là được, làm gì phải cần làm một buổi chia tay.

Có lúc, nghĩ tương đối nhiều, không nhất định là phụ nữ, không có tim không có phổi, không nhất định là đàn ông.

Chờ đến khi Tiêu Tinh rời giường, trong phòng bếp đã tràn đầy hương vị thơm nức mũi, gái đầu chạy đến phòng bếp, "Hôm nay là ngày mấy, làm nhiều món ăn như vậy, có khách sao?"

Lý Hiểu bị Tiêu Tinh hỏi ngược nghẹn họng, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, "Hôm nay không phải ngày cô rời đi nhà tôi ư, tôi nghĩ, làm chút món ăn cô thích ăn, coi như là bữa tiệc chia tay."

"Anh chuẩn bị bữa tiệc chia tay cho tôi nữa à, thì ra là anh khẩn cấp muốn tôi nhanh rời khỏi đây." Tiêu Tinh bĩu môi, "Làm gì phải chính thức như vậy, trực tiếp để cho tôi rời đi không được sao?"

"Tôi không có ý tứ đuổi cô đi." Lý Hiểu giương mắt nhìn Tiêu Tinh, anh rõ ràng có ý tốt, thế nào đến trong miệng Tiêu Tinh, lại thành người xấu rồi.

"Nếu như cô nguyện ý, ở chỗ này bao lâu đều được."

"Tôi không phải là vợ anh, cái gì gọi là ở bao lâu đều được, vô danh không có phần có hiểu hay không."

"Cô muốn danh phận? Nếu như cô nghĩ muốn làm vợ tôi, không phải là không thể." Lý Hiểu mỉm cười nhìn Tiêu Tinh, nghe được cô nói như vậy, dù thế nào phải để cho anh phản kích một chút.

"Mặc dù cô lười một chút, tính tình không tốt, vóc người có điểm kém, chiều cao thì không cao hơi lùn chút, sắc mặt kém một chút."

"Lý Hiểu." Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu thật sâu, choáng nha, trong mắt anh mình không có một chút ưu điểm sao, dù thật là như vậy, thì không cần phải nói ra.

"Ừ, mặc dù cô cái gì cũng kém một chút, nhưng mà, ở cùng với cô cảm giác không tệ lắm, nếu như làm vợ như cô nói, chắc là có thể, như thế nào, có muốn làm vợ tôi không?" Lý Hiểu nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn hỏi.

"Trò đùa này không buồn cười chút nào." Tiêu Tinh liếc Lý Hiểu một cái, không bị lừa, không nhìn trực tiếp đáp lời anh, "Nếu phải làm bữa tiệc chia tay cho tôi, vậy thì làm giống một chút, tôi thiếu phải để cho dd;lq;d; tôi sau khi rời khỏi đây luôn luôn nhớ tới chỗ này mới có ý nghĩa, nếu không chủ nhân ngôi nhà này thật sự quá thất bại, tôi ở chỗ anh một tuần lễ, thế nhưng một ít lưu luyến đáng giá cũng không có."

"Muốn để cho cô cảm thấy lưu luyến, thật là rất khó." Lý Hiểu đã có thể hiểu được một chút tâm tư Tiêu Tinh, đại khái chịu ảnh hưởng của cô, lúc nói chuyện không quá chú ý, trực tiếp nói thẳng.

Nếu Tiêu Tinh đã muốn làm một bữa tiệc chia tay như cô nói, làm xong một bàn món ăn, Lý Hiểu lấy ra rượu đỏ mình trân quý, "Đây chính là bản số lượng có hạn, bạn bè tôi thông qua đường dây lấy được tặng cho tôi, bình thường tôi không bỏ ra uống, hôm nay lấy ra mời, như thế nào, tôi đã đạt đến trình độ chưa."

"Ừ, đạt đến rồi." Bây giờ đã sắp hai giờ, chỉ ăn khối chocolate lót bụng Tiêu Tinh đã đói bụng đến mức không thấy nam bắc rồi, ngồi xuống, mặc kệ mọi chuyện, trước tiên lấy khối thịt để vào trong miệng.

"Đói bụng không, hai người chúng ta, ngồi ăn cùng nhau, muốn ăn cái gì thì gấp cái đó." Một bàn đều là món ăn Tiêu Tinh thích ăn, Lý Hiểu mỉm cười Tiêu Tinh, tin tưởng sẽ làm hài lòng cô.

"Anh cũng ăn." Tiêu Tinh không phải là không biết báo đáp người, từ sáng sớm Lý Hiểu đứng lên bận rộn cho đến bây giờ, vì mình làm một bàn lớn món ăn như vậy, tất cả đều là món mình thích ăn, càng nhìn anh, dd;lq;d; Tiêu Tinh càng thấy thuận mắt, nâng chén.

"Người tốt có báo đáp, anh tốt như vật, nhất định sẽ hạnh phúc."

"Nhớ lời chúc của cô, ha ha."

Hai người vừa ăn món ăn vừa bình luận cao thấp, bởi vì sẽ phải lập tức chia tay, trong lòng có chút không đành lòng, vì vậy lúc chạm cốc bất tri bất giác quên không chế mình, rượu đỏ tác dụng chậm nhưng rất lớn, cực phẩm rượu đỏ càng lớn hơn, kết quả cơm chưa ăn xong, Tiêu Tinh liền say, chỉ cảm thấy đầu choáng váng gay gắt, muốn ngủ.

"Buồn ngủ quá, tôi muốn ngủ."

Lý Hiểu bình thường chỉ uống được một ít, hôm nay đã coi như uống nhiều, cho nên tình huống của anh không khá hơn Tiêu Tinh chút nào, nghe được Tiêu Tinh nói muốn ngủ, mơ mơ màng màng đứng dậy.

"Muốn ngủ, tôi đi cùng cô."

"Ừ."

Hai người đỡ nhau, nghiêng ngả đi về phía gian phòng, Lý Hiểu nửa ôm Tiêu Tinh, trong tiềm thức khiến cho anh thoải mái nhất dd;lq;d; chính là trở lại phòng của mình, lại quên mất trong ngực, căn phòng này không phải là của Tiêu Tinh, mà Tiêu Tinh giờ phút này đã sớm choáng đến không biết cái gì rồi, dd;lq;d; cứ như vậy đi theo Lý Hiểu vào phòng, thậm chí vừa đụng đến giường, liền ngã gục, buồn ngủ quá, cô buồn ngủ, vẫn là giường thoải mái một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ý định.

Nếu nói say rượu mất lý trí, đó là uống say nhưng còn có hành động là điều kiện trước tiên, nếu như đã uống say như chết, giống như một người chết không có sự khác biệt, những điều trên đều không phải là tốt.

Tiêu Tinh và Lý Hiểu đỡ nhau đến trên giường, lập tức nằm ngủ như chết, mặc dù ôm nhau, nhưng căn bản không có mất lý trí, dd;lq;d' chờ thời điểm hai người tỉnh lại lần nữa, đã là hơn chín giờ tối, mà lúc này đây, đã khá tỉnh rượu, đầu và thân thể có chút không thoải mái, nhưng trong lòng tuyệt đối rõ ràng.

Lý Hiểu tỉnh trước, dù sao anh cũng là đàn ông, tư lượng khá hơn Tiêu Tinh một chút, sau khi tỉnh lại phát hiện mình ôm Tiêu Tinh trong ngực, sững sờ một chút, không hiểu xảy ra chuyện gì, thân thể hai người dựa thật sát vào nhau, thân thể của anh nổi lên phản ứng, không biết có phải còn say rượu hay không mà có chút không tỉnh táo, Lý Hiểu cảm thấy trong đầu có một âm thanh đang kêu gào mau mau đoạt lấy người phụ nữ trong ngực.

Lý Hiểu không phải người tùy tiện, cho dù là sinh lý cần, anh cũng sẽ không tùy tiện tìm phụ nữ đi 419, anh cảm thấy đàn ông tùy tiện bị nửa người dưới chi phối, không chỉ có mình không tôn trọng người mình yêu, mà chính mình không tôn trọng nhân cách, nhưng hôm nay không biết làm sao, dd;lq'd' dục vọng gần như tới đặc biệt mãnh liệt, đáy lòng đã thủ đang rục rịch.

Tiêu Tinh ngủ rất ngon, hoàn toàn không biết mình đã thành bánh bao thịt trong mắt người khác, ăn và không ăn thật rối rắm, không cần thận tiếp theo bị người ăn sạch sành sanh.

Có lẽ là đã đến lúc rồi, Lý Hiểu rời rắm một lát, Tiêu Tinh liền tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện mình ngủ trong ngực Lý Hiểu, sững sờ.

"Tôi không có chiếm tiện nghi của cô." Thấy ánh mắt Tiêu Tinh, trong nháy mắt Lý Hiểu theo bản năng giải thích, anh không muốn làm cho cô hiểu mình là người tùy tiện, mặc dù mới vừa rồi anh thật có ý đồ với cô, nhưng anh đâu có làm không phải sao?

Tiêu Tinh đẩy Lý Hiểu một cái, từ trong ngực của anh ngồi dậy, mặc dù cô còn có chút mơ hồ, nhưng có thể xác định mình không có bị chiếm tiện nghi, còn có mới vừa rồi hai người gần như thế, Lý Hiểu phản ứng sinh lý, dĩ nhiên là cảm thấy, liếc mắt nhìn bộ vị nào đấy của Lý Hiểu một cái, cười như không cười.

"Tôi không tỉnh, anh sẽ chiếm tiện nghi của tôi sao?"

Lý Hiểu bị Tiêu Tinh hỏi ngược đến nghẹn, một lát sau, nghiêm túc trả lời Tiêu Tinh, "Tôi không muốn lừa dối cô, tôi không dám xác định mình có thể nhận được hay không, dù sao chuyện phản ứng sinh lý, dưới tình huống chỉ có một mình tôi, nhận một chút sẽ qua, nhưng nếu như trong ngực ôm mỹ nữ, tình huống kia không giống nhau, cái này rất giống như cô nghĩ đến thời điểm bên cạnh còn có một mỹ nam đang quyến rũ cô...có cô có thể nhận được không?"

"Rất cảm ơn anh đã coi tôi là mỹ nữ." Tiêu Tinh đứng dậy xuống giường, "Cũng cảm ơn anh trả lời thành thực như thế."

"Cô đi nơi nào?" Lý Hiểu đồng thời đứng dậy, nhìn Tiêu Tĩnh hỏi.

"Nhà vệ sinh, cấp bách."

Chờ Tiêu Tĩnh từ phòng vệ sinh ra ngoài, Lý Hiểu xem ra đã bình thường, người này khôi phục thật mau, Tiêu Tĩnh dđ; lq'đ không dấu vết quan sát nơi nào đó của Lý Hiểu, không thể trách cô quá sắc, điều này thật sự là phản ứng tự nhiên, ai bảo lúc này cô thấy anh phản ứng sinh lý, cô chỉ rất là hiểu kỳ bây giờ nhìn lại không có gì khác thường anh làm sao làm được.

Lý Hiểu bị ánh mắt Tiêu Tĩnh nhìn trắng trợn có chút ngượng ngùng, nghiêng nghiêng người, "Tôi cũng vậy đi nhà vệ sinh."

Tiêu Tĩnh gật đầu một cái, ở trong phòng khách đợi hai phút, không thấy Lý Hiểu ra ngoài, dứt khoát trở về phòng thu dọn đồ đạc, vốn là chuẩn bị ăn cơm trưa rồi dọn dẹp, không ngờ buổi trưa uống chút rượu lại say như thế, thiếu chút nữa say rượu mất lý trí, nếu thực sự như vậy, cô thật không biết nên xử lý làm sao, thật may là, cô tỉnh kịp thời, Lý Hiểu không có xuống tay với cô, từ hướng này mà nói, cô vẫn tương đối cảm tạ Lý Hiểu, không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tối thiểu nhân phẩm trên khiến cho cô càng thêm yên tâm.

Thời điểm khi tới đây có gì, trên căn bản lúc đi vẫn là thứ đó, vẫn là một túi nhỏ, rất nhanh đã thu thập xong, Tiêu Tĩnh cầm túi đến phòng khách, Lý Hiểu còn chưa ra ngoài, nhìn vào mớ hỗn độn trên bàn, nghĩ đến sẽ phải lập tức đi, Tiêu Tĩnh quyết định chịu khó, để xuống túi xuống, vén tay áo đi thu dọn.

Buổi trưa chủ yếu là dùng bữa, hai người không có ăn cơm, bây giờ đã khuya lắm rồi, bụng có chút đói, Tiêu Tĩnh chọn mấy món ăn và cơm để hâm lại, chuẩn bị ăn chút lại đi, muốn rời khỏi đây, có thể giống cô tự do tự tại, đại khái cô chính là như vậy.

"Lý Hiểu, anh đã khỏe chưa?"

Đã lâu như vậy, Lý Hiểu vẫn không ra ngoài, Tiêu Tĩnh không nhịn được mở miệng kêu lên.

Trong phòng vệ sinh, đi vệ sinh không nhịn được nghĩ muốn dùng tay giải quyết đê đê không chịu mềm xuống, dđ; lq'đ nhưng vẫn cảm thấy thiếu một chút gì đó, không đạt tới điểm giới hạn, Lý Hiểu lại nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Tĩnh, tay run một cái, thế nhưng cứ như vậy phát tiết ra ngoài, thấy tay đầy vũng vũng, Lý Hiểu nghĩ đến kích động trong nháy mắt đó, lại là nghe được giọng nói Tiêu Tĩnh, thán thán một tiếng xong rồi, anh có tâm tư với Tiêu Tĩnh, giống như càng ngày càng nặng.

"Lý Hiểu?" Không thấy Lý Hiểu đáp lại, Tiêu Tĩnh lần nữa lên tiếng.

"Tối, lập tức." Lần này, Lý Hiểu lập tức đáp lại, vội vàng dùng giấy vệ sinh lau, sau đó rửa tay, sửa sang xong, đi ra khỏi phòng vệ sinh, thấy trên ghế salon có túi, Lý Hiểu sùng sốt một chút, không che giấu được cảm giác mất mát của mình.

"Cô thu dọn xong?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tôi muốn theo đuổi cô.

"Ừ, tôi còn hâm nóng thức ăn, buổi trưa không ăn cơm, chắc sẽ đói bụng, tối đây ăn chút." Tiêu Tĩnh giống như chủ nhà chào hỏi.

Lý Hiểu tự giác đi tới, không cảm thấy giọng Tiêu Tĩnh có cái gì không đúng, nhìn Tiêu Tĩnh ngồi đối diện mình, thờ dãi, "Nếu như cô đi rồi, tôi thật sự không quen."

Tiêu Tĩnh thật ra không phải người đa sầu đa cảm, nhưng nghe Lý Hiểu cảm thán, không khỏi có chút đành lòng, chỉ là cô sẽ không dễ dàng biểu hiện ra ngoài như vậy, cố ý buông lỏng nhún vai.

"Đó là bởi vì anh cảm thấy tịch mịch, xem ra anh nên tìm vợ rồi."

"Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng vẫn không tìm l'q/d được người khiến cho tôi cảm thấy thích hợp." Lý Hiểu nhìn Tiêu Tĩnh, "Cô có thể giới thiệu không?"

"Thật ra là không có, sau khi tôi kết hôn, chủ yếu ở nhà, trước kia có bạn bè gì gì đó, bởi vì cách xa nên từ từ mất đi liên lạc." Tiêu Tĩnh nhún vai.

"Ở phương diện này, rất xin lỗi, tôi không giúp được anh."

Lý Hiểu lặng yên, không biết Tiêu Tĩnh thật sự không nghe ra ám hiệu của mình hay là cố ý không hiểu, anh không nói, Tiêu Tĩnh cũng không mở miệng, kết quả cho đến khi kết thúc bữa ăn, hai người có chút trầm mặc.

"Cái đó, tôi cần phải trở về." Ăn cơm xong, Lý Hiểu vào phòng bếp dọn dẹp, Tiêu Tĩnh cảm thấy không khí có chút trầm, chỉ là chia tay bình thường, không hiểu tại sao lại sinh ra cảm giác sinh lý từ biệt, vì này muốn tiêu tán cảm giác, cô quyết định cáo từ nhẹ nhõm một chút, không đợi Lý Hiểu đưa

mình, nói cảm ơn ở phòng khách.

"Mấy ngày nay cảm ơn anh chiều đãi, có rảnh rồi đến nhà tôi làm khách đi, à, sớm gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ chiều đãi anh, cái kia, anh đang bận, tôi đi đây, hẹn gặp lại."

Lý Hiểu vốn đang rửa bát trong phòng bếp nghe được Tiêu Tĩnh tạm biệt, vội vàng buông công việc trong tay đi ra, "Tôi đưa cô đi."

"Không cần, tôi tự đi được rồi, hẹn gặp lại." Tiêu Tĩnh đã thay giày tại cửa, thấy Lý Hiểu đi ra, vội vàng khoát tay ý bảo anh cứ làm việc của mình.

"Tôi đưa cô đi." Lý Hiểu kiên trì.

"Thật sự không cần." Không biết vì sao, Tiêu Tĩnh đột nhiên có cảm giác khẩn trương, loại cảm giác này khiến cho cô không quen, càng muốn mau mau rời khỏi chỗ này.

Tiêu Tĩnh gấp gấp muốn đi, bị Lý Hiểu nhìn, l'q/d trông mắt tối sầm lại, thiên tính thuộc về đàn ông bị kích phát ra ngoài, kéo Tiêu Tĩnh một cái, "Đi gấp như vậy làm gì, chẳng lẽ quyết định rời đi lúc này tôi và cô mỗi người đi một ngã sao? Vô tình như vậy?"

"Anh đang nói cái gì, tôi không hiểu, buông tôi ra." Tiêu Tĩnh có chút không vui, bởi vì Lý Hiểu nói mình vô tình, có lúc cô sẽ tự hỏi mình phải một người vô tình không, nhưng hôm nay nghe được Lý Hiểu nói như vậy, đặc biệt không thoải mái.

Tiêu Tĩnh càng muốn thoát đi, Lý Hiểu càng không cho cô như ý, không biết xảy ra chuyện gì, trong nháy mắt, giống như tất cả lý trí đều không tồn tại, một tay kéo Tiêu Tĩnh vào trong ngực, làm ra chuyện mình rất muốn làm, hôn cô.

Tiêu Tĩnh: "."

Không nghĩ tới Lý Hiểu lại đột nhiên hôn mình, Tiêu Tĩnh đương nhiên không có cảm giác giống như điện giật, chỉ là ngẩn ra sau cảm thấy mình bị khinh bạc, thật ra thì, chỉ là một cái hôn mà thôi, Lý Hiểu không có tiến thêm một bước, nhưng mà, Tiêu Tĩnh cảm giác mình bị ô nhục, sau khi tỉnh táo lập tức đẩy Lý Hiểu ra, không nghĩ liền tát một cái rồi đóng sầm cửa đi ra.

Một tát này khiến hai người sững sốt, Tiêu Tĩnh không nghĩ đến mình sẽ vung tay dứt khoát như vậy, chú ý một chút vóc người mình và Lý Hiểu, trong lòng cô nháy mắt sợ sệt, nhưng nghĩ tới Lý Hiểu cường hôn mình, cô liền vô cùng tức giận, đáy lòng mơ hồ có một tia cảm giác thất vọng, cô không biết mình thất vọng cái gì, chỉ là có cảm giác nhận thức cái gì đó bị Lý Hiểu phá vỡ, để cho cô cảm thấy rất khổ sở, liếc mắt nhìn Lý Hiểu, Tiêu Tĩnh không nói gì, tông cửa xông ra.

Thấy Tiêu Tĩnh mở cửa chạy ra ngoài, l'q/d ánh mắt Lý Hiểu tối sầm lại, cầm chìa khóa trên tủ giày, đuổi theo, anh có trực giác, nếu như hôm nay để Tiêu Tĩnh rời đi, anh có thể sẽ vĩnh viễn không thấy được cô, tối thiểu muốn biết, cô ở nơi nào, như vậy, về sau mới dễ dàng cho anh hành động.

Lý Hiểu không phải người hay xúc động, nhưng rõ ràng hôm nay anh xúc động, tại chính mình không nghĩ tới tình huống cường hôn Tiêu Tĩnh, nhưng anh không phải loại người dám làm không dám chịu, ngược lại, anh thuộc về loại người không dễ dàng làm, chỉ khi nào làm, thì tuyệt đối phải lấy được kết quả, cho nên, mặc dù có chút ngoài ý muốn cường hôn Tiêu Tĩnh, nhưng anh không hối hận, ngược lại, anh kiên định quyết tâm theo đuổi Tiêu Tĩnh, và đúng, nhân cơ hội này, anh muốn cùng Tiêu Tĩnh nói rõ, anh không cho Tiêu Tĩnh có ý tưởng trốn tránh.

"Này, anh đi theo tôi làm cái gì, tôi nhớ không nói anh đưa." Nếu như không phải là một tuần nay Lý Hiểu chăm sóc cô, Tiêu Tĩnh đã sớm trở mặt, nhưng vừa đánh người ta một cái tát, cô có chút chột dạ, giờ phút này thấy Lý Hiểu theo tới, mặc dù tức giận, thật không có phát hỏa quá lớn, chỉ là khiến Lý Hiểu không cần đi theo mình nữa.

"Tôi có lời muốn nói với cô." Ánh mắt Lý Hiểu kiên định nhìn Tiêu Tĩnh.

"Nói tóm tắt." Tiêu Tĩnh chỉ muốn mau l'q/d mau thoát khỏi Lý Hiểu, không chút nghĩ ngợi nói tiếp, nhưng vừa tiếp xúc liền hối hận, bởi vì cô đột nhiên có cảm giác biết Lý Hiểu muốn nói gì.

Quả nhiên, sau khi nghe được cô nói như vậy, Lý Hiểu lập tức nói tóm tắt, "Tôi thích cô, muốn theo đuổi cô."

"Không được." Không chút nghĩ ngợi, Tiêu Tĩnh liền cự tuyệt.

"Tại sao?"

"Không vì cái gì, tôi nói không được là không được, tôi không muốn nói chuyện yêu đương được không?"

"Vậy chúng ta trực tiếp kết hôn."

"Anh không sao chứ." Rốt cuộc Tiêu Tĩnh không vội đi về, bởi vì cô muốn nhìn Lý Hiểu một chút có phải bị mình đánh phát ngu rồi không, "Anh làm sao lại thích tôi, đừng nói với tôi bởi vì bây giờ này sống chung, nhưng tôi không hề làm gì cả, mặc kệ là vừa thấy đã yêu hay lâu ngày sinh tình, chúng ta đều không giống, không phải là vì một cái tát kia muốn trả thù tôi đi, là anh chiếm tiện nghi của tôi trước, nếu vậy tôi sẽ để cho anh đánh lại nhưng sẽ không lấy thân báo đáp."

"Tôi cũng vậy cảm thấy rất kỳ quái, nhưng tôi thích chính là cô, mấy ngày nay tôi ngủ đều nhớ cô, tôi nghiêm túc, tôi không phải tiểu tử hai mươi mấy tuổi đầu, Tĩnh, tin tưởng tôi, tôi sẽ cho cô hạnh phúc." Lý Hiểu chăm chú nhìn Tiêu Tĩnh.

"Hắc hắc." Tiêu Tĩnh nhìn Lý Hiểu cười khúc khích, thật sự là có chút theo không kịp tiết tấu của anh, theo ý cô mình căn bản không có lý do gì khiến cho Lý Hiểu thích, mấy ngày nay chung đụng, cô biết được Lý Hiểu đúng là người đàn ông tốt, trong nhà dọn dẹp sạch sẽ, có tài nấu nướng giỏi, tính tình rất tốt, chỉ là, những thứ này nằm trong thường thức bạn bè, muốn cô và anh phát triển trở thành quan hệ bạn trai bạn gái, đừng nói cô không có ý định tìm đàn ông, cho dù là tìm, nhưng với Lý Hiểu, sẽ không có cảm giác đó.

"Ah, phía sau anh có một mỹ nữ đang nhìn chúng ta, anh quen biết sao?"

Nghe được Tiêu Tĩnh nói như vậy, Lý Hiểu theo bản năng quay đầu nhìn, nhưng không nhìn thấy người nào, dừng một chút, vội vàng xoay đầu lại, quả nhiên, Tiêu Tĩnh đã vùng chân chạy, nhìn bộ dáng Tiêu Tĩnh l'q/d liều mạng chạy như điên, Lý Hiểu lộ ra nụ cười cung chiêu, thật là khó có khi được thấy dáng vẻ cô vận động như vậy, đáng tiếc, là vì tránh anh, nhưng anh sẽ theo ý của cô ư, chọc phải anh Lý Hiểu, không thể dễ dàng vứt bỏ như vậy, ai bảo tuổi anh đã không còn nhỏ, muốn kết hôn rồi, có vợ con đầu giường sưởi ấm, nghĩ đến đây, tâm Lý Hiểu nóng lên, đuổi chân một cái, lên trước đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Canh hai.

Nghe được từ sau lưng truyền đến tiếng chạy bộ, Tiêu Tĩnh quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa hộc máu, trời ạ có làm hay không, cô chạy trốn một chết, phía sau cái tên kia chạy nhàn nhã giống như tản bộ, không phải là chân dài hơn cô một ít thôi nha, cô tin rồi, thoát không nổi cái tên phía sau kia.

Tăng tốc, chậm lại, tăng tốc.

Đại khái chạy ba trăm mét, Tiêu Tĩnh thở hổn hển chạy đến trước một cây cột điện, dựa vào cột điện vỗ ngực, bình thường không vận động bây giờ người không chịu nổi.

"Làm sao vậy, Tĩnh, không chạy? Có phải túi quá nặng d-dl.q;d không làm cô không thoải mái, nếu không tôi cầm giúp cô." Thấy Tiêu Tĩnh dừng lại, Lý Hiểu cười híp mắt đến gần, thăm than giữ vững vận động là một lựa chọn sáng suốt, như hiện tại, đuổi theo vợ thật tốt.

Tiêu Tĩnh vừa thở vừa lấy ánh mắt trừng nói mát tên gia hỏa nào đó, "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Tôi nói, tôi muốn theo đuổi cô."

"Được, anh muốn theo đuổi tôi, ta chấp nhận anh theo đuổi." Tiêu Tĩnh xoa xoa mồ hôi trên mặt, quyết định trước tiên chống đỡ tên này, trở về thì đối số điện thoại là được.

"Anh đi về trước đi."

"Như vậy sao được, đã trễ thế này, tôi sao có thể để cho một cô gái đơn độc ở bên ngoài, tôi đưa cô về." Lý Hiểu có bản lãnh quan sát sắc mặt người, lập tức xác định Tiêu Tĩnh nói qua loa, lớn như vậy, Lý Hiểu vẫn là lần đầu tiên bị người ta ghét bỏ hoàn toàn như thế, càng khó chịu, tâm ý Lý Hiểu càng thêm kiên định, anh thế nào cũng phải mang người phụ nữ này về nhà.

Nam nhân ôn hòa, đều có lúc điên cuồng, rõ ràng, bây giờ Tiêu Tĩnh khơi dậy dự vọng chinh phục của Lý Hiểu, vì vậy bản tính điên cuồng núp ở trong anh liền hiện rõ ra ngoài, không theo đuổi được Tiêu Tĩnh, anh thế nào không bỏ qua.

"Bây giờ vẫn còn sớm, không tới mười giờ, trước d-dl.q;d kia mười hai giờ tôi một mình đi ở bên ngoài, khi đó còn chưa có kết hôn đấy." Tiêu Tĩnh khoát khoát tay, "Hiện tại tôi gần ba mươi tuổi rồi, là cấp bậc nhân vật cô đi rồi, ai sẽ chiếm tiện nghi của tôi được, không có việc gì."

"Vậy cũng không nhất định, chắc chắn sẽ có người nhìn lầm, nói ví dụ như tôi."

Tiêu Tĩnh: "."

"Nếu nhìn lầm, vậy bây giờ vẫn thay đổi kịp, anh đi đi." Cẩn rằng, trời ạ, cái gã đàn ông chết tiệt này giống như tổn hại cô lại vừa muốn theo đuổi cô, xem cô như người chết, tùy ý cho hắn gây khó dễ, nếu cô để cho anh đuổi tới, cô sẽ không là họ Tiêu.

"Cô tuy kém một chút, mà ánh mắt tôi không có gì đặc biệt, hơn nữa, tôi thích về nhà thấy bộ dáng lười biếng của cô." Lý Hiểu âm thầm nói, lười là lười một chút, nhưng thích hợp ở nhà, phụ nữ như vậy nếu muốn trèo tường sẽ cảm thấy mệt mỏi, đặt ở trong nhà an tâm rất nhiều, ánh mắt của anh thật sự là tốt quá.

Nếu như Tiêu Tĩnh biết được suy nghĩ trong nội tâm của Lý Hiểu, nhất định sẽ lập tức tìm kiếm mũi khoan, choáng nha cô muốn đập chết tên này.

"Tôi mới phát hiện, tôi và anh không có cách nào giao tiếp d-dl.q;d nổi." Không biết có phải mình già rồi hay không, nghe được Lý Hiểu thổ lộ, một ít cảm giác kích động Tiêu Tĩnh cũng không có, lý trí khiến cô cảm thấy đáng sợ, cô là một người trưởng thành, tại sao phải sợ anh ăn mình? Coi như ăn thật, chính là chuyện tự nguyện, cô không phải là cô gái nhỏ, sợ cọng lông.

Nghĩ như vậy, bên trong lòng Tiêu Tĩnh thoải mái hơn, dĩ nhiên, có chút chuyện chính cô phải suy nghĩ một chút, thật ra thì cô không phải không coi mở, nếu Lý Hiểu thật sự không để ý ý nguyện của cô muốn làm ra việc tương tự như ép buộc... Đến lúc đó Tiêu Tĩnh nổi cáu, không phải đàn ông bình thường có thể chịu được, nói không chừng đời này anh giống như Lý Liên Anh.

Lý Hiểu không biết những thứ Tiêu Tĩnh suy nghĩ, dù sao chỉ trong chốc lát, cô không nữa bài xích mình nữa, khi nói rõ, cô không nhìn thẳng mình, chỉ là, cái này không thể tạo thành bất kỳ tổn thương gì cho anh được, ngược lại, điều này có thể khiến cho anh sống ở bên cạnh cô, so với bài xích, không nhìn càng làm cho Lý Hiểu tiếp nhận một chút.

Có lẽ là tuổi tác cao một chút, ý tưởng sẽ không giống người tuổi trẻ, nếu như là lúc còn trẻ, người trong lòng không nhìn mình như vậy, chỉ cần là suy nghĩ một chút đều cảm thấy khó chịu, nhưng bây giờ cảm thấy rất thoải mái, Lý Hiểu tự suy nghĩ một chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không thoát nổi Lý Hiểu, cái bọc quần áo này d-dl.q;d Tiêu Tĩnh liền trực tiếp không cần, thuận tiện thấy Lý Hiểu muốn cầm túi giúp mình, dù sao túi của cô không nặng, để cần anh cầm, từ từ đi tản bộ về nhà, gió đêm thổi qua, mang theo một chút hơi lạnh, rất thoải mái, bất tri bất giác, đã đến cửa chung cư, nhìn Lý Hiểu không có ý định rời đi, trong mắt Tiêu Tĩnh lộ ra một tia bất đắc dĩ.

"Tôi nói, tôi đã về đến cửa nhà, có phải anh nên đi rồi không."

"Ngày mai tôi gọi điện thoại cho cô." Đạo lý dục tốc thì bất đạt Lý Hiểu hiểu rõ, lần trước đưa Tiêu Tĩnh về nhà, biết đây đúng là chung cư của cô, hơn nữa tòa nhà ở đâu anh cũng biết, chỉ là không biết cô ở tầng mấy mà thôi, cái phạm vi này đối với Lý Hiểu mà nói, rất nhỏ không sợ cô sẽ chạy trốn.

"Nếu như cô không nhận hoặc là đổi điện thoại, tôi không thể làm gì khác hơn là đến tìm nhà cô, cái chung cư này mặc dù thật nhiều hộ gia đình, nhưng hỏi từng nhà một, sẽ hỏi tìm được."

Tiêu Tĩnh nghe được Lý Hiểu nói như vậy, mặt tối sầm, nếu như chờ anh hỏi từng nhà một, đến lúc đó chẳng phải Tiêu Tĩnh cô nổi tiếng thật rồi? d-dl.q;d Sự kiện lần trước thật vất vả mới khiến cho mọi người quên, nếu thêm một lần nữa, thật sự là muốn quên cũng không thể quên được, đặc biệt là, nếu có người phát hiện Lý Hiểu chính là vai nam chính trong hình, vậy thì mình không sống nổi?

Coi như da mặt Tiêu Tĩnh tương đối dày, nếu thật đến trình độ này, cô sẽ không tiếp nhận được, cho nên, tưởng tượng một chút hậu quả, Tiêu Tĩnh nhìn chằm chằm Lý Hiểu, hung tợn uy hiếp.

"Anh dám."

Trong mắt Lý Hiểu thoáng qua một nụ cười, "Như vậy, tôi gọi điện thoại cho cô sẽ nhận."

".Ừ." Vốn dĩ tính toán đổi số điện thoại Tiêu Tĩnh bất đắc dĩ trả lời một tiếng.

"Cô thật không có ý định mời tôi vào nhà cô ngồi một chút sao?" Lý Hiểu có chút tiếc nuối hỏi.

"Anh xong chưa, đi cho tôi, nhanh lên một chút." Tiêu Tĩnh nổi đóa, mặc kệ Lý Hiểu có phải anh chàng đẹp trai hay không, chân liền đá một cái, đuổi người.

"Không có chuyện gì không nên tùy tiện gọi điện thoại cho tôi, nếu quá rầy tôi nghỉ ngơi, đừng trách tôi không khách khí, đi nhanh một chút, đi nhanh một chút."

"Chúng ta không cần đến ôm tạm biệt ... Sao?" Lý Hiểu có chút buông nhìn Tiêu Tĩnh, nhóc con này không phải ước gì anh mau mau biến mất chứ, d-dl.q;d anh không thể giải thích được tại sao mình chỉ thích ở bên người phụ nữ không tìm không phổi này, nhất định là kiếp trước anh làm chuyện xấu, cho nên ông trời mới trừng phạt anh.

Tiêu Tĩnh nghe được Lý Hiểu đùa giỡn, sắc mặt tối sầm lại, đang muốn đá cho Lý Hiểu một cước để giáo dục, nhưng một âm thanh kinh ngạc vang lên bên tai.

"Tiêu Tĩnh?"

Nghe được âm thanh này, nhất thời trong đầu Tiêu Tĩnh hiện ra một từ: Xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thì ra là quen biết cũ.

Càng làm cho Tiêu Tinh muốn nhảy tường là một câu nói tiếp theo của mẹ Tiêu: "Lý Hiểu, hai đứa quen biết?"

Thì ra là, sau khi ăn cơm tối xong, Tiêu Ca làm xong bài tập, cha Tiêu mẹ Tiêu liền dẫn cậu ra ngoài đi tản bộ, hiện tại thời gian không còn sớm, nên về đi ngủ, vì vậy ba người chuẩn bị về nhà, kết quả ở cửa chung cư thấy được bóng dáng nhìn quen mắt, mẹ Tiêu thở kêu một tiếng, thấy bóng lưng Tiêu Tinh cứng ngắc, thì biết rõ mình không nhận lầm người, vừa đến gần nhìn, có thể không phải con gái mình nha, quan trọng hơn là, con gái đang dây dưa với một người đàn ông, thế nhưng là người quen.

Thấy cha Tiêu mẹ Tiêu, Lý Hiểu lộ ra ánh mắt kinh ngạc, "Bác Tiêu, dì Tiêu? Hai bác. Tỉnh là con gái hai bác?"

Cũng họ Tiêu, Tiêu Tinh lại rất giống mẹ Ỉ?q?d Tiêu, như vậy vừa thấy mặt, Lý Hiểu lập tức liền biết mình có cảm giác quen thuộc với Tiêu Tinh đến từ chỗ nào, có thể đến từ chính mẹ Tiêu đi, hơn nữa, anh từng thấy qua hình Tiêu Tinh một lần, chỉ là khi đó cô ngọt ngào ngây thơ một chút, cho nên trong khoảng thời gian ngắn mới không nhớ ra.

Phải nói Lý Hiểu làm sao biết cha Tiêu và mẹ Tiêu, đây coi như là một duyên phận, Lý Hiểu bình thường thích hoạt động Lur Hữu hay đi ra ngoài leo núi du lịch, mẹ Tiêu cũng thích, cha Tiêu dĩ nhiên là phải bồi vợ mình, ba người trong một lần Lur Hữu gặp gỡ liền biết, sau lại phát hiện chỗ ở cách không xa, được anh em kết nghĩa, phải nói ba người biết nhau đã nhiều năm rồi, Lý Hiểu biết cha Tiêu mẹ Tiêu có một cô con gái đã gả ra ngoài, nhưng không biết con gái của họ tên gì, thỉnh thoảng thấy hình Tiêu Tinh một lần, chỉ là thời điểm đó Tiêu Tinh là học sinh, bây giờ Tiêu Tinh và khi học sinh nhìn không khác bao nhiêu, cho nên Lý Hiểu nhìn cô vẫn có cảm giác quen thuộc, nhưng bởi vì phong cách Tiêu Tinh và mẹ Tiêu khác nhau quá xa, vì vậy vẫn không nghĩ được cảm giác gọi là quen thuộc này đến từ phương nào.

Sau khi biết Tiêu Tình là con gái cha ?q?d Tiêu mẹ Tiêu, Lý Hiểu có cảm giác duyên phận, trước kia cha Tiêu còn nói đùa qua, nếu con gái bọn họ chưa gả, thì gả cho anh không tệ lắm, hiện tại Tiêu Tình ly hôn, có phải mình nên chuẩn bị rồi không.

Nếu nói buồn bực nhất, chính là Tiêu Tinh rồi, đánh chết cô cũng không ngờ Lý Hiểu còn có một mối liên hệ với cha mẹ cô, nghe ý tứ cha mẹ lúc cô không ở đây, Lý Hiểu còn thường tới cửa thăm hai người, thời điểm đi du lịch coi hai người như trường bồi chăm sóc, tóm lại mọi mặt đều được, biết Lý Hiểu chính là vai nam chính trong thang máy thì ánh mắt cha Tiêu mẹ Tiêu nhìn Lý Hiểu giống như chuẩn bị làm con rể rồi, tất cả mọi người không nhìn cô, cảm giác này, vô cùng khó chịu.

"Thì ra là mấy ngày nay Tiêu Tinh nhà chúng ta ở nhà cháu, thật đúng là khó khăn cho cháu, Tiêu Tinh nhà chúng ta, không nhiều tật xấu, nhưng chỉ là lười, rõ ràng biết làm, nhưng không phải vạn bất đắc dĩ, nó sẽ không động một cái." Mẹ Tiêu không hổ là người rõ con gái nhất, chỉ là, dù mẹ cô muốn ồn ào đến loại nào, nhưng sao lại có thể nói xấu con gái mình trước mặt người ngoài như vậy?

"Đầu có, nuôi Tinh rất tốt, cũng rất ngoan, không ầm ỹ không náo loạn, chỉ cần đúng thời gian ăn thực là tốt." Biết quan hệ Tiêu Tinh và cha mẹ Tiêu, mặt của Lý Hiểu cười càng thêm rực rỡ, khác cha mẹ anh không dám nói, nếu Tiêu Tinh là con gái cha Tiêu mẹ Tiêu, chuyện này đối với cha mẹ vợ, tuyệt đối vô cùng tốt.

"Bác dì, chúng ta không phải là ngày thứ nhất quen biết, cháu là người như thế nào, hai bác đã biết, cháu vô cùng nghiêm túc xin hai bác, hi vọng hai bác có thể cho phép cháu theo đuổi Tiêu Tinh, cháu thực sự nghiêm túc, cháu hi vọng có thể được chung sống cùng cô ấy."

"Ài nha, thật là duyên phận, thật ra thì, con gái của dì trở về, dì chỉ muốn ngày nào đó giới thiệu cho hai đứa gặp gỡ, không nghĩ là qđ tới hai đứa đã quen biết trước, lần đầu tiên nó kết hôn, hai bác không thích người người nó lựa chọn, nhưng con bé này tính tình lương thiện, nó muốn làm cái gì không cần thương lượng cho hai bác biết, hiện tại bị thua thiệt trở về, tính tình dịu đi một chút, vốn là dì là cảm thấy, lần thứ hai kết hôn thế nào cũng phải trải qua sự đồng ý đi và bác, ngày hôm qua hai bác vẫn còn nói, hai ngày sau cho cháu gọi điện thoại trước để cho hai đứa nhận thức, nếu như hai đứa có ý định, vậy chúng ta không phải lo nữa, không ngờ duyên phận đến thật sự muốn ngăn cản cũng không được, có phải không ông?" Mẹ Tiêu vừa nghe Lý Hiểu nói như vậy, lập tức vui vẻ nói ra thật nhiều.

Cha Tiêu ôn hòa nhìn vợ lại nhìn con gái đang bấu môi, cười, "Ừ."

Lấy được sự ủng hộ của chồng, hăng hái của mẹ ?q?d Tiêu lập tức dâng cao, tình huống gia đình Lý Hiểu, bà có hiểu một chút, giờ phút này không cần phải hiểu rõ những thứ này nữa, mà là lôi kéo Lý Hiểu bắt đầu thảo luận hôn sự, Tiêu Tinh không được để ý tới rốt cuộc không nhìn được.

"Con nói, con còn chưa tỏ thái độ đâu, cha mẹ gấp gấp như vậy làm gì, ai gả thì gả, con sẽ không gả."

"Con nhóc thối, có phải cho rằng lão nương không dám thu thập con." Mẹ Tiêu không chịu, vừa nghe thấy Tiêu Tĩnh không lựa lời nói như vậy, lập tức cời dế ném qua.

"Con giỏi nhất gây sự, hôn nhân lần đầu tiên bỏ qua cho con, lần thứ hai thì phải nghe chúng ta, nếu không, về sau không phải con gái diu dàng của ta."

Chưa từng thấy qua mẹ nổi giận lớn như vậy, Tiêu Tinh bị làm cho ngơ ngẩn, hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào, đừng nói Tiêu Tinh, chính Tiêu Ca và cha Tiêu đều giật mình.

"Tiểu Lý, cháu không có bị di dọa sợ chứ, Tiểu Tình nhà chúng ta, có tính khí bướng bỉnh một chút, có chuyện lại thích buồn bực trong lòng, thật giống cha nó, cháu nói xem cha nó là một người đàn ông coi như xong, nhưng một cô gái tính tình như vậy, hiện tại không thấy vui vẻ, nói đến đều do di, trước kia khi sinh nó số tuổi mặc dù không nhỏ, nhưng tính tình lại giống như đứa bé, cha nó phải chiều cổ di, phải chiều cổ có, đều là lỗi của di, là di chỉ lo mình, không giáo dục nó tốt, không có làm hết trách nhiệm, Tiểu Lý, cháu đừng để ý."

"Sẽ không đâu đi." Lý Hiểu có chút đau lòng nhìn Tiêu Tinh, có thể chưa bị mẹ Tiêu mắng qua như vậy, đôi mắt đều đỏ, đều tại do mình, biết rất rõ ràng cô không có tiếp nhận mình, lại thảo luận hôn sự cùng cha mẹ cô, cô lớn như vậy, tự nhiên có ý nghĩ của riêng mình, dĩ nhiên không muốn bị định đoạt, là mình quá nóng lòng, muốn lấy cô về nhà che chở, nhưng lại làm thương tổn cô.

"Dì, chuyện như vậy là cháu không phải, do cháu nóng lòng, thật ra thì, Tinh còn chưa coi trọng cháu, cháu thấy, chuyện kết hôn sau này hãy nói, cháu vẫn muốn cố gắng một chút, trước tiên theo đuổi được Tinh rồi lại nói."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Con nhất định phải khiến mẹ gả ra ngoài.

Lý Hiểu hiểu chuyện, không thể nghi ngờ càng làm Tiêu Tinh nổi bật là không hiểu chuyện, cha Tiêu mẹ Tiêu nhìn Lý Hiểu, quả nhiên càng xem càng hài lòng, vốn là trước kia có tâm tư giới thiệu con gái cho anh, nhưng con gái đã kết hôn, thật vất vả con gái ly hôn, không chờ bọn họ giới thiệu, kết quả hai đứa quen biết trước, cha Tiêu và mẹ Tiêu đều cảm thấy, đây là trời cao an bài, vì vậy, thoải mái, ủng hộ Lý Hiểu.

Nói như vậy, vô luận nam nữ, chỉ cần là người, sẽ có tâm lý đối nghịch trong lòng, cha Tiêu mẹ Tiêu càng ủng hộ li hôn Lý Hiểu, đối nghịch trong lòng Tiêu Tinh lại càng tăng nặng, vốn nghĩ có thể trở về nhà mình cô rất cao hứng, kết quả phát hiện cha mẹ nhìn một người khác lộ ra nụ cười hiền lành, thậm chí đặt con gái ở phía sau, có lẽ có một chút ghen, có lẽ do nguyên nhân khác, dù sao, cuối cùng Tiêu Tinh tức giận, cầm túi vớ vào gian phòng của mình, nặng nề đóng cửa lại, dùng điều này biểu đạt ý không vui của mình.

"Con bé này thật là càng ngày càng không có quy củ rồi." Mẹ Tiêu lo lắng con gái lưu lại ấn tượng xấu trong Lý Hiểu, vừa tức giận vừa vội vàng giải thích cho Lý Hiểu.

"Con bé này trước kia không phải như vậy, do cho chúng ta làm hư nó."

"Dì, đừng nói như vậy, cháu chính là thích tính tình cô ấy như vậy, cháu hiểu rõ, cô ấy là một người hiểu đạo lý, nếu như mình không đúng, sẽ chủ động gặp nói xin lỗi." Lý Hiểu cắt đứt ý mẹ Tiêu nói con gái.

"Nói đi nói lại đều là cháu sai, là cháu không có suy tính đến tâm tình của cô ấy, dì, dì chỉ khen cháu, cháu thấy Tinh là đang ghen, hai bác đừng tìm cô ấy tức giận, tối hôm nay không còn sớm, cháu cáo từ trước, ngày mai trở lại thăm bác, hai bác không nên nói cô ấy nữa, cháu sẽ cố gắng theo đuổi, về phần cô ấy có đồng ý hay không, cháu tôn trọng lựa chọn đó."

"Đúng vậy, bà không phải không biết li hôn con gái của chúng ta, tính tình bướng bỉnh, lại ưa thích đối nghịch bà, bà càng muốn nó đi hướng đông, nó càng phải đi hướng tây, nếu như ngược lại, nói không chừng sẽ theo như ý của bà rồi." Trong lòng cha Tiêu cũng có chút không vui mẹ Tiêu cứ như vậy đứng về phía người ngoài quở trách con gái không phải, mọi người đều nói con gái là người tình ba đời trước, tâm tính mẹ Tiêu vốn không thành thực như cha Tiêu, khi vừa mới sinh Tiêu Tinh, trên căn bản là một tay cha Tiêu chăm sóc, lần đầu khi làm vũ em, cảm giác kia dĩ nhiên không giống bình thường, từ trong đáy lòng mà nói, cha Tiêu rất là bảo vệ con gái.

Con rể tương lai và lão công đã nói như vậy, mẹ Tiêu còn có thể nói gì, chỉ có thể nói chút lời khách khí với Lý Hiểu, sau đó đưa anh ra cửa, trong nhà không có người ngoài, mẹ Tiêu lập tức mở hội nghị gia đình, thành viên tham gia, trừ mình ra và cha Tiêu, còn một người đàn ông khác trong nhà, Tiêu Chi Ca.

Mặc dù cậu rất nhỏ, nhưng cậu rất ma mãnh, hơn nữa còn là con trai của Tiêu Tinh, có quyền phát ngôn trực tiếp, đầu tiên, cậu không ủng hộ Tiêu Tinh tái hôn, ba người lại tiếp tục thảo luận.

Sau đó trong vấn đề này, ba người nhất trí cho rằng, Tiêu Tinh nên tái hôn, nhất định phải vậy, bây giờ cô còn quá trẻ, không thể một mình, cho nên, vấn đề này không có bất kỳ ai dị nghị gì.

Sau đó, chính là hai ứng cử viên, một đứa bé và người phụ nữ trung niên, lựa chọn đối tượng, nhất định phải li hôn chọn thật tốt, bọn họ là người nhà, tuyệt đối muốn thay Tiêu Tinh chọn lựa người đàn ông tốt nhất, người đàn ông kia, nhân phẩm nhất định phải không có vấn đề, gia thế trong sạch, quan trọng nhất là yêu Tiêu Tinh, yêu con trai của Tiêu Tinh.

"Thật ra thì, ông ngoại và bà ngoại, cháu không nhất định đi theo mẹ xuất giá, cháu hiện tại không còn nhỏ, có thể chăm sóc mình, bình thường cháu ở cùng ông bà, khi ngày nghỉ thì gặp mẹ, dù sao không phải người nào cũng có thể tiếp nhận con riêng, cháu không hy vọng bởi vì cháu, khiến mẹ và cha sau này xảy ra vấn đề tình cảm." Không phủ nhận, Tiêu Chi Ca thật sự là một đứa bé rất hiểu chuyện, lời như vậy từ một đứa bé mấy tuổi nói ra, quả thật làm cho mọi người đau lòng.

Tinh thương của người mẹ trong mẹ Tiêu lập tức tỉnh lại, ôm đầu Tiêu Chi Ca, "Làm sao có thể, Chi Ca chúng ta hiểu chuyện nhất đáng yêu nhất, chỉ cần là người có tâm nhìn thấy, sẽ thích cháu, nếu như không thích cháu, không thể tiếp nhận cháu, chúng ta kiên quyết không cần, không nói đến chúng ta không chấp nhận, chính là mẹ cháu, sẽ không tiếp nhận, mặc dù mẹ cháu bình thường không biết điều một chút, nhưng cháu phải tin tưởng, không có một người mẹ nào, nguyện ý để cho con mình chịu khổ."

Tieu Chi Ca gật đầu một cái. "Cháu hiểu rõ, cháu chỉ là cảm thấy, cháu có thể chăm sóc mình, không cần trở thành gánh nặng của mẹ, hơn nữa mẹ già đi, không có thời gian chăm sóc ông bà, nếu như mà cháu bên cạnh, sẽ có thời gian ở cùng ông bà, cháu từ nhỏ lớn lên ở đây, sau đó thay mẹ chăm sóc ông bà, ông ngoại và bà ngoại sẽ không ghét bỏ cháu chứ."

"Không, dĩ nhiên sẽ không, Chi Ca nhà chúng ta hiểu chuyện như vậy."

Không chỉ là mẹ Tieu cảm động đến hồ đồ, cha Tieu cũng lệ nóng quanh mắt nhìn Tieu Chi Ca, đứa nhỏ lqdd này thật sự là quá hiểu chuyện, trong phòng, nghe được giọng nói Lý Hiểu tạm biệt, nghe lén trong phòng khách nói chuyện Tieu Tinh nghe được con trai nói lời hiểu chuyện như vậy không chịu nổi, từ trong phòng chạy đến, cảm động nhìn con trai.

"Chi Ca, con thật tốt, thật không ngờ con nghĩ cho mẹ, con yên tâm, mẹ nhất định không tìm cha ghé tới ngược đãi con."

"Người nào lo lắng chuyện này." Tieu Chi Ca quắc mắt trừng mi nhìn Tieu Tinh, cho là cậu ghen sao, cậu Tieu Chi Ca làm sao dễ dàng bị người ta bắt lạt, "Con nhất định phải khiến mẹ già ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Âm mưu.

Mặc kệ Tieu Tinh quyết tâm tỏ rõ mình không tiếp tục gả thế nào, người nhà họ Tieu nhất trí nhận định, cô tái giá là chuyện đóng đinh trên ván, trước mắt mà nói, ứng cử viên tốt nhất chính là Lý Hiểu không thể nghi ngờ, dù là Tieu Chi Ca muốn tự mình kiếm cha, không thể không nói từ bề ngoài đến cách ăn nói, Lý Hiểu tốt hơn cha mình.

Hơn nữa, Lý Hiểu xác định bày tỏ muốn theo đuổi Tieu Tinh đồng thời cũng tỏ rõ sẽ tiếp nhận Tieu Chi Ca, vì bày tỏ thành ý của chính mình, Lý Hiểu chủ động nhận nghĩa vụ đưa đón Tieu Chi Ca đi học mỗi ngày, mặc dù khoảng cách nhà Tieu Chi Ca đến trường học không xa, sau khi cậu đã quen thuộc lộ trình thì không cần đưa đón, nhưng Lý Hiểu vô cùng yêu thích trẻ con, muốn biểu đạt tình thương cha của mình, kiên quyết muốn đưa đón.

Thừa dịp đưa đón, Lý Hiểu và Tieu Chi Ca nhanh chóng 'thông đồng' cùng nhau, hai người đàn ông một lớn một nhỏ này rất nhanh trở thành anh em giống như bạn tốt, Lý Hiểu mặc dù là thầy thuốc, nhưng anh học rộng, lại thích vận động, một ít điểm này rất hợp ý Tieu Chi Ca, cộng thêm anh có chút cổ ý lấy lòng, muốn nắm được Tieu Chi Ca, thì phải bắt tay vào ngay đây.

Thật ra thì, trong mắt của Lý Hiểu, Tieu Chi Ca mới đúng là một vấn đề lớn, vì vậy trên vấn đề đối đãi Tieu Chi Ca, anh hết sức thận trọng, anh thật lòng muốn lui tới cùng Tieu Tinh, nếu như muốn kết hôn với Tieu Tinh, tất nhiên cần phải tiếp nhận Tieu Chi Ca, ở điểm này, Lý Hiểu tự biết rõ, anh không lqldq phải là người suy nghĩ cực đoan, anh biết trước nếu được Tieu Chi Ca là con trai của Tieu Tinh đồng ý, sau đó thì tới Tieu Tinh động lòng, vì vậy, lúc động tâm thì đã tự động đón nhận Tieu Chi Ca tồn tại.

Tieu Chi Ca mặc dù là đứa bé, nhưng người nào đối xử thật với cậu, người nào đối xử giả với cậu, cậu cảm thấy được, chung đụng một đoạn thời gian, cậu thật lòng thích Lý Hiểu, cảm thấy nếu như mẹ già cho Lý Hiểu chính là lựa chọn tốt, hơn nữa ông ngoại và bà ngoại yêu thích Lý Hiểu, vì vậy, một cuộc 'âm mưu' nhằm vào Tieu Tinh, cứ như vậy triển khai.

Tieu Tinh tự nhận thái độ của mình hết sức rõ ràng, mặc dù Lý Hiểu mỗi ngày tới cửa, quan hệ càng ngày càng hài hòa với cha mẹ và con trai, nhưng anh không còn đề cập tới chuyện theo đuổi, cũng hết sức để ý tới cô, giống như là một người bạn bình thường, vì vậy đối với việc Lý Hiểu thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt mình, không có quá mức đáng ghét, dù sao tất cả mọi người không nói thẳng, cô coi như không biết, những ngày sau này rất thoải mái.

"Tinh, ngày mai chúng ta đi leo núi, cùng đi chứ." Tối hôm đó, Lý Hiểu lần nữa ở lại nhà họ Tieu ăn cơm tối, anh hiện tại đến nhà họ Tieu không có áp lực chút nào, hoàn toàn coi như nhà mình.

"Không đi." Tieu Tinh không chút do dự cự tuyệt.

"Đi đi, lần trước đạp xe con không tham gia, lqldq con mỗi ngày núp ở trong nhà lên mạng là không được, con còn trẻ như vậy, nếu như không vận động, về sau thân thể làm sao chịu được."

"Hơn nữa, ngày mai là thứ bảy, mẹ và cha con còn có Chi Ca đi, con cũng phải đi, không được vắng mặt." Là một người yêu thích vận động, mẹ Tieu đã sớm không ưa nổi con gái lười biếng.

"Phải đi, nếu không, về sau mẹ không làm cơm cho con, hừ."

Sau khi về đến nhà đã hưởng thụ một đoạn thời gian, tính cách lười của Tieu Tinh hoàn toàn tái phát nghe được mẹ Tieu uy hiếp, nhất thời đau khổ, trong nhà có cha mẹ muốn cô làm việc nhà, thật sự là một chuyện rất khổ sở.

"Không nên như vậy, con thật sự không muốn ra cửa."

"Mẹ, mẹ như vậy ngay cả con đều nhìn không nổi nữa, may là chú Lý tính tình tốt, con cho mẹ biết, mẹ phải đổi, không được tiếp tục như vậy nữa, đàn ông tốt cũng sẽ bị mẹ hù dọa chạy mất." Khẩu khí Tiêu Chi Ca lqdlqđ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Tiêu Tĩnh, người ta trong nhà đều là mẹ chăm sóc con trai, nơi này ngược lại, từ lúc đến đây, mẹ liền trực tiếp ném mình cho ông ngoại và bà ngoại, chẳng những không chăm sóc mình, thỉnh thoảng mình còn phải chăm sóc mẹ, thật sự là quá không ra gì rồi.

"Đi đi, Tĩnh, nếu là cô đi không được, tôi cõng cô, như thế nào?" Lý Hiểu mỉm cười nhìn Tiêu Tĩnh, anh biết đáy lòng Tiêu Tĩnh có mâu thuẫn với mình, đây không phải là phủ nhận sức hấp dẫn của anh, mà là bắt nguồn từ sự xuất hiện của mình phá vỡ kế hoạch của cô khiến cho cô sinh ra mâu thuẫn, nhưng mà chuyện này không có quan hệ, kiên nhẫn anh không bao giờ thiếu, hiện tại không phải Tiêu Tĩnh, cô đang chấp nhận mình xuất hiện trong nhà cô sao.

"Tôi không muốn đi."

Lấy bốn địch một, Tiêu Tĩnh dĩ nhiên là không thắng được mọi người, cuối cùng bị mẹ Tiêu cưỡng ép mặc bộ một màu xanh dương, kéo ra cửa, đợi mọi người thu thập xong lên đường, Tiêu Tĩnh mới phát hiện, cha Tiêu, mẹ Tiêu, Tiêu Chi Ca mặc quần áo thể thao màu trắng, hơn nữa kiểu dáng tương đối giống nhau, vừa nhìn chính là người một nhà, mình và Lý Hiểu, mặc dù không đồng nhất kiểu dáng, nhưng quần áo không khác nhau lắm, hơn nữa đều là màu xanh dương, còn có chút giống tình nhân.

Rõ ràng vừa rồi quần áo Lý Hiểu không phải là bộ này, không cần phải nói, nhất định là có người giờ trò quỷ, Tiêu Tĩnh không muốn tranh luận cùng mọi người, dù sao tranh luận cũng không thắng được, lên xe khởi hành.

Thành phố Z không có núi, có thể giống thành phố W bên cạnh, đều là non xanh nước biếc, hết sức thích hợp du lịch, mà khi lái xe đi chỉ hơn một giờ, chỉ cần là ngày nghỉ, có rất nhiều người nguyện ý đi đến thành phố lqdlqđ W du lịch, mà thành phố W và thành phố Z cách nhau không xa, hơn nữa có một núi Bạch Mã, thành phố W là thành phố du lịch nổi tiếng, rất nhiều người thích leo núi đã đến nơi đây, trong khi đoàn người Tiêu Tĩnh đến, phía dưới núi Bạch Mã đã có rất nhiều xe, nhân dịp thứ bảy, mọi người trong thành phố có xe đều đến đây du lịch.

Vào núi Bạch Mã phải mua vé vào cửa, Lý Hiểu chủ động chạy đi mua năm vé trở lại, đưa cho cha Tiêu, mẹ Tiêu và Tiêu Chi Ca, nhưng giữ lại hai vé trong tay mình, mỉm cười nhìn Tiêu Tĩnh.

"Tĩnh, chúng ta đi vào thôi."

Tiêu Tĩnh nhún nhún vai, không để ý đến vẻ mờ ám của Lý Hiểu "Ừ."

Tuy nói người tới núi Bạch Mã tương đối nhiều, nhưng chỗ cửa tùm năm tùm ba người đi vào, không cần xếp hàng, trên lưng Lý Hiểu có hai balô, bên trong mang theo một chút nước và thức ăn, Tiêu Tĩnh theo sát bên cạnh, cắt vé đi vào, ở phía dưới núi Bạch Mã có một chỗ sân chơi và đồ ăn, đối với cái này cha Tiêu mẹ Tiêu còn có Lý Hiểu tương đối quen thuộc, mà chỉ có Tiêu Tĩnh lúc còn rất nhỏ tới, khi đó và lúc này đã khác xa nhau, cho nên mặc dù bất đắc dĩ bị kéo vào, lúc tới, cô còn lộ ra một chút hứng thú.

"Bà ngoại, cháu muốn đi nhà cầu." Đoàn người đi một lát, Tiêu Chi Ca che bụng mình nói muốn đi nhà cầu.

"Muốn đi nhà cầu, đi, bà ngoại cả cháu, ai, chồng, ông cũng đi thôi." Mẹ Tiêu có lòng muốn để Lý Hiểu Tiêu Tĩnh một chỗ, gọi cha Tiêu đi.

"Được." Cha Tiêu không để lại dấu vết trao đổi ánh mắt với Lý Hiểu, ý là con gái của ta giao cho cậu, liếc mắt nhìn thấy con gái tò mò quan sát sân chơi không có chú ý tới bên này, thầm than một tiếng, khi con lqdlqđ gái lười vận động và mơ hồ, nhanh rẽ vào chỗ khác, may mắn Lý Hiểu không phải người xấu, nếu không thật không khiến người ta yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Không nhúc nhích, anh cống tôi.

"Chi Ca đây?" Thật ra thì, cha Tiêu mẹ Tiêu vẫn còn có chút không hiểu rõ con gái, nói ví dụ trên một trình độ nhất định Tiêu Tĩnh thừa kế mơ hồ của mẹ Tiêu, nhưng có điểm không giống, tối thiểu lúc Tiêu Tĩnh đơn độc mang theo con trai ra cửa, chưa bao giờ đánh mất con trai, dù đến nơi nào náo nhiệt, cô sẽ không vì mua thứ nào đó mà buông tay con trai ra, thỉnh thoảng buông ra, thì phải chăm chú nhìn bóng dáng con trai, tóm lại là tuyệt đối sẽ không xuất hiện việc đánh mất con trai.

Giống hiện tại, nếu như Tiêu Chi Ca lạc mình, sẽ có rất nhiều phương pháp tìm kiếm, hơn nữa bọn họ là từng đoàn người tới, cho nên tinh thần Tiêu Tĩnh không thể tập trung, nhưng rất nhanh cô liền tìm kiếm bóng dáng con trai, việc này đơn thuần phát ra từ nội tâm người làm mẹ, không thể nghi ngờ Tiêu Tĩnh đạt chuẩn tư cách người mẹ.

"Đi vệ sinh rồi, bác và gi đều đi cùng, hai bác và bé không có việc gì, cô muốn chơi cái gì, nếu không chúng ta đi chơi trước, chờ mọi người như thế nào?"

Thật ra thì trò chơi này, dường như dđllqqđ thích hợp cho trẻ con, thanh niên, hoặc là người một nhà, chỉ là, nghe được sân chơi truyền đến tiếng cười, Lý Hiểu cảm thấy, nếu như mình và Tiêu Tinh tham dự trong đó, đó là một chuyện thật tốt, nhìn trong sân chơi có chỗ thích hợp để hai người bọn họ chơi, Lý Hiểu chỉ đến Yun-night Speed.

"Nếu không chúng ta đi chơi cái đó?"

"Anh phải mình tự đi đi, tôi nhát gan, không chơi trò kích thích." Tiêu Tinh liếc mắt nhìn, không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

"Vậy cô muốn chơi trò gì, ngựa gỗ?" Không chơi trò kích thích, Lý Hiểu nhìn một chút, mắt tập chung vào ngựa gỗ đang xoay tròn, thấy mấy đứa bé ngồi trên ngựa gỗ chơi rất vui vẻ, phần lớn đều là mười tuổi trở xuống, thỉnh thoảng có một người lớn, đó là bởi vì trong ngực có một tiểu bảo bảo, đơn thuần ngồi giữ bé, nếu mình và Tiêu Tinh thật sự đi qua chơi nhất định sẽ thu hút sự chú ý của một số người, nhưng mà, hôm nay mặc kệ Tiêu Tinh chơi cái gì, anh sẽ theo đến cùng.

Không thể không nói, Lý Hiểu vì Tiêu Tinh đã nhượng bộ rất nhiều rồi, những sự nhượng bộ này, Tiêu Tinh nhất định không nhìn thấy, bởi vì bản thân cô không muốn tra cứu, dù cô rất thông minh, nhưng nếu như cả người cô lười, vậy thì dù anh có làm nhiều hơn nữa cho cô, cô cũng sẽ không thấy được.

"Ấu trĩ ngây thơ." Lần này, Tiêu Tinh trực tiếp trở về liếc Lý Hiểu một cái, không phải nàng không chịu được Yun-night Speed, dđllqqđ nhưng chơi ngựa gỗ giống những đứa bé kia, đây gọi là đàn ông thường ra ngoài chơi sao, cô không chơi.

Dĩ nhiên, Tiêu Tinh tự động bỏ qua chuyện ngựa gỗ sẽ làm mình bị ngất.

"Vậy cô muốn chơi cái gì, tôi sẽ chơi cùng cô." Hai lần nghĩ kè, một lần bị cự tuyệt, một lần bị xem thường, Lý Hiểu có chút dờ khóc dờ cười, cô gái này đến thời điểm thật rất biết cách gây vò người ta.

"Không muốn chơi cái gì, đi tìm bọn họ." Tiêu Tinh lắc đầu một cái, "Nhà vệ sinh ở đâu?"

"Chắc là ở bên kia."

"Nếu không cô ở nơi này đợi tôi...tôi đi tìm bọn họ."

"Không cần, tôi đi với anh."

Hai người đến vệ sinh, chia ra vào nhà vệ sinh nam nữ nhìn một chút, kết quả không thấy bóng dáng ba người cha Tiêu, Tiêu Tinh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho cha Tiêu, là mẹ Tiêu nhận, cách lần sóng điện, Tiêu Tinh nghe ra trong giọng nói mẹ Tiêu đầy đặc ý.

"A, các con vẫn còn ở sân chơi à, thiệt là, chúng ta đã leo lên núi một lát rồi, nếu không như vậy đi, chúng ta ở đỉnh núi chờ các con, các con từ từ đi lên, cứ như vậy nha, bye ~~~"

Nghe được mẹ Tiêu kéo dài từ bye, Tiêu Tinh rung mình một cái, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, mẹ nhất định là đang tạo cơ hội cho mình và Lý Hiểu, mọi người là thế này, có lúc người khác càng muốn mình và người kia ở chung một chỗ, có thể càng khiến mình không thích, mặc dù ly hôn, dđllqqđ Tiêu Tinh không có ý định tái hôn, nhưng cô chưa từng nghĩ tới tránh tình cảm của mình, nếu quả như thật có cảm giác rồi, cô không để ý nói chuyện yêu đương, nhưng bây giờ mẹ Tiêu bọn họ muốn xách cô đưa ra ngoài, chuyện này khiến cho trong lòng cô cực kỳ khó chịu, dù biết rõ Lý Hiểu rất tốt, cô cũng không thể sinh ra tình yêu nam nữ, nếu mẹ Tiêu biết mình biến khéo thành vụng, không biết sẽ hối hận thành cái dạng gì.

Dù sao, chỉ cần chuyện mình không muốn, không ai miễn cưỡng được, cúp điện thoại, Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu, "Mẹ tôi bảo bọn họ đã leo núi, nói ở đỉnh núi gặp lại, anh đi đi, tôi ở chỗ này xem phong cảnh thôi."

"Bọn họ nếu để chúng ta ở đây, vậy tự nhiên tôi sẽ phụ trách an toàn cho cô rồi, tại sao có để cô ở chỗ này một mình rồi leo núi được, nếu chúng ta hẹn gặp ở đỉnh núi, vậy thì nên cùng đi, đi thôi, tôi dẫn cô." Lý Hiểu đưa tay lôi kéo Tiêu Tinh lại đang lười muốn tìm chỗ ngồi xuống.

"Nếu đã tới nơi này, nói gì cũng phải lên đỉnh núi, không cho lười biếng."

"Tôi không muốn thì sao." Tiêu Tinh chu mỏ.

"Thật ra thì, tôi không ngại ôm cô lên núi, chỉ là hôm nay người hơi nhiều, không biết cô có để ý hay không." Ánh mắt Lý Hiểu tà ác quan sát Tiêu Tinh, từ lần trước sau khi tiếp xúc thân mật, đến bây giờ anh không có tiếp xúc thân mật qua, nếu như có cơ hội, anh thật sự rất muốn ôm đấy.

Tiêu Tinh vừa nghe, vội vàng nhảy dựng lên, đùa giỡn thế, nhiều người như vậy, bọn họ cũng không phải là người yêu, mới không cần anh ôm đâu, "Được rồi được rồi, tôi đi được chưa."

"Ừ." Thấy Tiêu Tinh bị chính mình dọa sợ đến lập tức nhanh nhẹn như vậy, cảm giác trong lòng Lý Hiểu thật khó chịu, lúc nào thì anh trở thành người khiến người ta ghét bỏ.

"Này, có đi không." Ngày trước luôn luôn thấy Lý Hiểu mang nụ cười ôn hòa trên mặt, đột nhiên thấy vẻ mặt anh có chút bị thương, nhất thời Tiêu Tinh có chút băn khoăn, muốn an ủi lại không biết nên nói gì, chỉ có thể không được tự nhiên nhìn anh, trong mắt mang theo chút áy náy, thật ra thì, có một số việc, tất cả mọi người không nói, trong lòng cô hiểu.

"Nói xong rồi, tôi không muốn leo núi, anh phải công tôi."

Đây coi là niềm vui ngoài ý muốn, ddllqqđ Tiêu Tinh lạnh nhạt mình rất nhiều ngày rồi, đột nhiên dịu dàng như thế, Lý Hiểu phát hiện mình không phản ứng kịp, xem ra, anh đã già rồi, mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lý Hiểu vẫn vội vàng gật đầu.

"Không thành vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Nguy hiểm.

Rất nhanh, Tiêu Tinh hối hận vì sự nhẹ dạ của chính mình, bởi vì Lý Hiểu dẫn cô đi theo đường nhỏ, còn nói cái gì nếu leo núi du lịch đi khu khai phá leo lên núi bằng thang đá, vậy sẽ không có ý nghĩa, leo núi, trọng điểm ở một chữ leo, dù sao túi du lịch do anh cầm, cô không phải cầm cái gì, tay không ra trận, chẳng lẽ còn cảm thấy mệt sao?

Được Lý Hiểu đầu độc, Tiêu Tinh thật sự theo lq,d anh đi đường nhỏ leo lên núi, hai người chọn một điểm an tĩnh lên núi, từ từ leo lên trên, khó được gần tự nhiên, Tiêu Tinh cảm thấy thời gian ở đây rất thoải mái, nhưng hàng năm không vận động kết quả leo một lát, cô đã cảm thấy chân không phải là của mình.

"Mệt quá." Thở từng ngum từng ngum, Tiêu Tinh khom người, bộ mặt khổ sở nhìn Lý Hiểu, "Tôi có cảm giác chân không phải là của mình, nếu không tôi đi xuống đây."

"Chúng ta mới leo một lát, cô xem mới leo một chút như vậy, cố gắng lên, tôi tin tưởng cô...cô nhất định có thể, chúng ta đã hẹn gặp hai bác trên đỉnh núi, coi như cô không vì hai bác, tối thiểu, thì cũng phải làm tấm gương cho Chi Ca, nếu như nó leo lên được núi, lại phát hiện mẹ của mình chỉ leo một lát đã cảm thấy mệt mỏi mà bỏ cuộc, cô nói nó sẽ nghĩ như thế nào?"

Lý Hiểu xuất phát từ góc độ Tiêu Chi Ca, bởi vì Tiêu Chi Ca đã lạng lẽ nói cho anh biết, nhìn Tiêu Tinh không để ý thứ gì, nhưng tuyệt đối là một người mẹ tốt.

Quả nhiên, nghe được Lý Hiểu nói như vậy, đang có ý định không leo nữa Tiêu Tinh do dự một chút, khẽ cắn răng, "Được rồi, tiếp tục, vì con trai, tôi liều mạng."

Lời nói từ trong miệng nói ra dễ dàng, nhưng thân thể sẽ không bởi vì câu nói chí khí này mà trở nên lợi hại, Lý Hiểu mấy lần khích lệ, Tiêu Tinh miễn cưỡng leo một nửa, bắt đầu hoa mắt.

"Tinh, cô không sao chứ?" Thấy sắc mặt Tiêu lq,d Tinh tái nhợt có chút không đúng, Lý Hiểu vội vàng kêu dừng, anh cho là Tiêu Tinh chỉ hơi lười, không ngờ tổ chất thân thể cô đã kém như vậy rồi, núi Bạch Mã trong mắt anh không cao, bọn họ chọn chỗ này không phải là rất dốc, nhưng bây giờ mới leo đến một nửa, rõ ràng sức lực Tiêu Tinh đã kém đi.

"Đến, ngồi ở đây nghỉ ngơi một chút, uống chút nước."

Cảm giác của Tiêu Tinh đã không biết đông nam tây bắc, rất lâu không có leo núi, cô không biết mình yếu thành bộ dáng này, Lý Hiểu bảo cô cái gì, cô theo bản năng làm cái đó, uống nước xong, nghỉ ngơi một lúc lâu, mới tìm được cảm giác mình còn sống trở về, trong lòng khó chịu muốn chết, chân đã phát run, Lý Hiểu để túi đeo lưng xuống, cho cô dựa vào, sau đó xoa bóp bắp chân cho cô.

Thấy Lý Hiểu như vậy, trong lòng Tiêu Tinh dâng lên một tia cảm động và lung túng, "Thật xin lỗi, gây phiền toái cho anh."

"Là tôi suy nghĩ không chu đáo, tôi nên trực tiếp dẫn cô đi đường lớn." Lý Hiểu mỉm cười nhìn Tiêu Tinh, "Nhưng bây giờ chúng ta đã leo được một nửa, đi xuống lần nữa theo đường lớn thì không khác nhau, như vậy đi, sau khi nghỉ ngơi, tôi công cô."

Tiêu Tinh nhìn phía dưới một chút, thời điểm lq,d từ dưới đi lên không cảm thấy dốc, nhưng bây giờ từ phía trên nhìn xuống, thật sự thấy dốc, Lý Hiểu có ý tốt, nếu như đây là mặt đất bằng phẳng, cô nhất định sẽ không cự tuyệt, nhưng nhìn sườn núi dốc như vậy, tưởng tượng một chút, ý của Lý Hiểu là một sai lầm, hai người bọn họ sẽ lăn xuống mất, chỉ cần vừa nghĩ tới cái đó, Tiêu Tinh không nhận được rung mình một cái, đề xuống cảm giác sợ.

"Không cần, quá nguy hiểm, vẫn là anh đỡ tôi thôi."

"Thế nào, không tin tưởng tôi à." Lý Hiểu buồn cười nhìn Tiêu Tinh, điều này làm tổn thương lòng tự tôn của anh.

"Không phải là không tin tưởng anh, chỉ là sườn núi dốc như vậy, nếu như không bước từng bước dẫm lên trên đất, tôi sẽ hoảng sợ." Tiêu Tinh lúng túng cười cười, "Anh đỡ tôi là tốt rồi."

"Được rồi." Nói cho cùng vẫn không tin nhiệm mình, mặc dù nghĩ như vậy, Lý Hiểu không có nói ra ngoài, vào lúc này Tiêu Tinh không nói đi xuống, đã

là nằm ngoài dự liệu của anh rồi, bây giờ nhìn lại, cô rất coi trọng cam kết của cô với con trai, một người mẹ tốt, sẽ là một người vợ tốt không phải sao?

Thấy biểu hiện Tiêu Tĩnh, Lý Hiểu cho là lq,d mình không nhìn lầm người, dặt tay Tiêu Tĩnh từ từ leo lên trên, không biết là tín hiệu điện thoại di động không tốt hay là cha Tiêu mẹ Tiêu thật yên tâm, hai người lằng phí không ít thời gian, thế nhưng một cú điện thoại cũng không có.

Đang nghỉ ngơi sau lần thứ hai xuất phát, Tiêu Tĩnh phát hiện vốn tưởng rằng sẽ rất mau ngã xuống, thế nhưng mình một đường kiên định, cho đến khi thấy đỉnh núi gần ngay trước mắt, đừng nói chính cô ngoài ý muốn, Lý Hiểu đi theo cũng thấy ngoài ý muốn.

"Chẳng lẽ mới vừa nói khó qua, bây giờ lại không khó nữa?" Dừng trước mặt một tảng đá lớn, Tiêu Tĩnh cười.

"Chỉ cần leo lên khối đá này, là có thể đến đỉnh rồi." Lý Hiểu mỉm cười nhìn Tiêu Tĩnh, "Cô leo lên trên trước, tôi đỡ cô."

"Tôi leo trước?" Nhìn khối đá duy nhất ngăn ở trước mặt mình này, trước mắt mà nói, từ nơi này leo lên là nhanh nhất và là đường an toàn nhất, chung quanh tương đối nguy hiểm, muốn lên đỉnh núi, nơi này vẫn là tốt hơn, nhưng mà, ở trong lòng Tiêu Tĩnh có chút nhụt chí, bởi vì cô lo lắng chân tay mình vụng về sẽ không leo lên được.

"Nếu không anh leo trước sau đó kéo tôi lên, tôi đi trước, cũng không kéo được anh."

"Vậy được." Lý Hiểu gật đầu một cái, "Một lát cô hơi lấy điểm tựa."

"Được."

"Chú ý an toàn, chú ý dưới chân." Lý Hiểu tìm điểm chống đỡ bắt đầu leo lên trên, thuận tiện nhắc nhở Tiêu Tĩnh.

"Ừ." Tiêu Tĩnh đứng bên cạnh, thời điểm nhìn thấy anh leo được một nửa, đưa tay nâng anh lên, bởi vì dưới chân dốc, mặc dù cô đã rất chú ý, nhưng lúc cô dùng sức, dưới chân vẫn trượt đi, không khỏi hét lên một tiếng, nghe được âm thanh của cô, không để ý mình, Lý Hiểu quay đầu lại, một phát bắt được tay cô, trong miệng kêu cẩn thận, nhưng trọng tâm không vững, lại bắt được tay Tiêu Tĩnh lôi kéo theo phản xạ có điều kiện, thân thể hai người nhất thời ngã lq,d ra phía sau, trong nháy mắt, trong đầu của Tiêu Tĩnh xuất hiện hai chữ xong rồi, thời điểm cô nhắm mắt chờ chết, không biết Lý Hiểu dùng sức thế nào, đẩy cô sang bên cạnh, để cho cô đặt mông ngồi dưới đất, mình lại lăn đi dưới sườn núi, tất cả thời gian xảy ra chỉ ngắn ngủn hai ba giây, Tiêu Tĩnh hoàn toàn không phản ứng kịp, cô ngồi trên đất sau đó mắt mở to, trơ mắt nhìn Lý Hiểu chật vật biến mất dưới sườn núi.

"Lý Hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thăng cấp.

Tiêu Tĩnh không nghĩ tới Lý Hiểu sẽ vì mình lăn xuống đồi, trong lòng rung động mạnh, phản ứng lại sau đó lập tức vội vàng đi vòng quanh qua sườn núi, may mắn sườn núi này sạch sẽ, không có mọc thực vật gai cò, cây trên dốc tất cả đều là cây khô lá cây rất dài rậm rạp, Lý Hiểu coi như là phản ứng nhanh chóng, lăn xuống phía sau tốc độ che chở bộ vị yếu hại của mình, sau đó rất nhanh bị một gốc cây ngắn cản thân thể, vừa lúc đụng vào bụng, có chút đau, chỉ là không có gì đáng ngại.

"Lý Hiểu, anh làm sao vậy?"

Dưới sự kinh hãi Tiêu Tĩnh bộc phát tiềm lực, bên này Lý Hiểu vừa mới dừng lại, chân sau cô đã đến, nóng nảy nhìn anh, không dám động đến anh, "Có đau chỗ nào không, trước tiên cảm giác tình trạng thân thể như thế nào, không nên lộn xộn."

Thấy vẻ mặt quan tâm của Tiêu Tĩnh, Lý Hiểu gạt mình, có chút 'suy yếu' nhìn cô "Giống như đụng vào bụng rồi."

"Bụng? Làm sao bây giờ, có nặng lắm không, tôi lập tức gọi điện thoại cho cha tôi, ông học y, hiểu biết tương đối nhiều, để cho ông tới đây, anh nhẹ nhàng nằm ngửa, chớ lộn xộn."

"Không nên gọi điện thoại, chắc tôi không bị thương chỗ yếu, chỉ có chút đau." Lý Hiểu vội vàng ngăn lại tay Tiêu Tĩnh đang muốn gọi điện thoại, "Hon nữa, chúng ta không rõ ràng lắm mình ở nơi nào, sau đó khiến hai bác tới tìm chúng ta, nói không chừng sẽ xảy ra cái gì mất, cô để cho tôi nghỉ ngơi một lát là được rồi."

Nếu như hôm nay là mình té xuống, phản ứng khẳng định là không nhanh như Lý Hiểu, không chừng sẽ tạo thành hậu quả, quan trọng nhất là cô đặc biệt sợ đau, nhìn trên người Lý Hiểu dính không ít lá cây, Tiêu Tĩnh nhẹ nhàng giúp anh sửa sang lại, đôi mắt đẹp lo lắng nhìn anh.

"Thật không có chuyện gì sao, anh không cần gạt tôi."

Lý Hiểu cười, "Có lẽ cô hôn tôi một cái tôi liền không sao."

"Được." Tiêu Tinh không nói hai lời cúi đầu hôn một cái trên môi Lý Hiểu.

Lý Hiểu ngậy người, anh không phải cố ý muốn chiếm tiện nghi của Tiêu Tinh, chỉ là không muốn để cô khản trương như vậy thôi mà, thế nhưng cô thật sự hôn anh, có ma, tại sao tâm nhảy loạn nhanh như vậy.

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Hôn một cái sau đó phát hiện người nào đó ngậy đại, Tiêu Tinh có chút lo lắng, "Lý Hiểu, đừng dọa tôi."

"Tinh, nếu như mà bây giờ tôi nói, muốn cô làm bạn gái của tôi, cô không nghi ngờ tôi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn à?" Lý Hiểu có chút cà lăm nhìn Tiêu Tinh, bây giờ anh nghi ngờ mình giống như dùng khổ nhục kế, nhưng mà, anh thật sự rất chờ mong đáp án của cô.

"Đương nhiên là có nghi ngờ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn." Tiêu Tinh không chút do dự nói, "Chỉ là, nếu như anh muốn tôi làm bạn gái của anh, tôi đồng ý."

"Đồng, đồng ý?" Lý Hiểu tròn tròn mắt.

"Thế nào, anh chỉ tùy tiện nói vậy thôi à, như thế tôi."

"Không có, không phải tùy tiện nói." Lý Hiểu lập tức ngồi dậy, dáng vẻ nóng nảy nhìn Tiêu Tinh, "Mặc dù tôi làm như vậy có chút không quân tử, nhưng tôi vẫn muốn xác định lại, cô thật sự nguyện ý làm bạn gái của tôi sao?"

"Tôi xác định."

"Sẽ không uất ức sao?" Lý Hiểu có chút chần chờ nhìn Tiêu Tinh, "Nếu như cô cảm thấy uất ức thì nói cho tôi biết, tôi sẽ tận lực tốt với cô, để về sau cô sẽ không cảm thấy uất ức."

Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu, "Không cảm thấy uất ức, không phải người nào gặp lúc nguy hiểm cũng sẽ quên mình giúp tôi."

". Nói như vậy coi như tôi trong họa có phúc." Lý Hiểu nhìn Tiêu Tinh cười nói.

"Lần sau xem anh còn dám dẫn tôi đi đường nhỏ không." Tiêu Tinh hờn rồi một chút, "Đứng lên thử xem, còn có chỗ nào khác bị thương không."

"Ừ." Lý Hiểu đứng lên, chỉ có cánh tay bị trầy da mấy chỗ, có chút hồng, chính anh cảm thấy không sao cả, chỉ là thấy ánh mắt Tiêu Tinh đau lòng thì nhất thời liền đắc chí, cái ngã vừa nãy thật sự là rất tốt, chẳng những ngã được bạn gái, thấy bạn gái quan tâm, đã cảm thấy thoải mái vô cùng.

Tiêu Tinh không phải người vương mắc chuyện tình cảm, thời điểm Lý Hiểu vì mình mà dừng cảm quen bản thân, cô liền bị anh cảm động, có người đàn ông dù nói giỏi, nhưng thời khắc mấu chốt không nhất định có tác dụng, cho nên, khi Lý Hiểu nói ra yêu cầu, cô cảm thấy người đàn ông này không tệ, nguyện ý tạo mối quan hệ với anh, không chút do dự đồng ý, không chỉ như thế, cô còn nhanh chóng thích ứng thân phận mới của mình, bạn gái Lý Hiểu.

Bạn trai bị thương, làm bạn gái, dĩ nhiên muốn quan tâm, trong ba lô Tiêu Tinh không có mang đồ cấp cứu, nhưng Lý Hiểu có, làm bác sỹ, anh sẽ có ý thức, thêm nữa ra ngoài leo núi, khó tránh khỏi sẽ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, từ trong ba lô lấy ra thuốc mỡ, dùng nước rửa chỗ bị thương, bôi một chút, là được rồi.

"Thật sự không có chỗ nào khác bị thương sao?" Tiêu Tinh vẫn có chút không yên lòng, "Hay là anh cởi áo khoác, tôi nhìn sau lưng anh một chút xem có sao không."

"Thật không có việc gì." Có bạn gái cảm giác không giống như trước, trước kia anh ra ngoài leo núi bị thương chỗ nào, căn bản sẽ không có người hỏi tới, trong lòng Lý Hiểu vui vẻ, sau này đến nơi nào đều muốn mang bạn gái đi, khiến cho những người độc thân kia hâm mộ, nhìn bạn gái anh thật tốt, quan tâm anh như vậy.

Hai người nghỉ ngơi, thể lực khôi phục gần đủ, lần thứ hai đi tới tảng đá phía trước, trước đó nhìn nó không thể nào vừa mắt, kết quả khiến bọn họ trở thành nhân duyên, Lý Hiểu bày tỏ cực kỳ cảm tạ, lần này, Tiêu Tinh đi lên trước, tránh cho xảy ra việc ngoài ý muốn.

"Cẩn thận một chút, Tinh."

"Ừ."

Tay Lý Hiểu vững vàng đẩy Tiêu Tinh lên, rất nhanh, Tiêu Tinh liền leo được lên, chính là tư thế có chút bất nhã, sau khi đi lên, nhận lấy balô Lý Hiểu đưa tới, đưa tay.

"Tôi tới kéo anh."

"Không cần, tự tôi leo được rồi." Lý Hiểu cười cười, "Chính cô chú ý an toàn."

Trên mặt tảng đá lớn còn tương đối rộng rãi, Tiêu Tinh lui sang một bên, xác định mình sẽ không ngã, khi Lý Hiểu leo nửa người lên đưa tay kéo cánh tay anh.

Hai người chọn con đường này rất an tĩnh, không có ai quấy rầy bọn họ, chỉ là, bò lên tảng đá, bọn họ đã có thể nghe được trên đỉnh núi truyền đến tiếng người nói, ngồi ở trên tảng đá lớn, có thể trông về phía xa, đập vào mắt một mảnh rừng rậm, cảm giác rất tốt, Lý Hiểu không kịp chờ đợi muốn nói tin tức tốt cho cha Tiêu mẹ Tiêu mình đã vinh dự trở thành bạn trai Tiêu Tĩnh, không xem phong cảnh, lôi kéo Tiêu Tĩnh đi lên.

"Trên đỉnh núi phong cảnh tốt hơn, nhìn càng thêm xa, Tĩnh, chúng ta lên đi, hai bác đang đợi chúng ta."

"Ừ, được." Tiêu Tĩnh gật đầu một cái, thuận theo Lý Hiểu leo lên một đoạn đường cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Không tiêu đề đi ngang qua.

Từ trên tảng đá lớn đến đỉnh núi, không có khó leo, Tiêu Tĩnh đi trước mặt, Lý Hiểu đi theo hộ tống phía sau, sau khi lên núi đỉnh, phát hiện trên đỉnh núi rất rộng rãi, có chỗ bán ăn vặt, vật kỷ niệm, còn có chụp hình lưu niệm, Lý Hiểu lên đỉnh núi trễ hơn Tiêu Tĩnh một bước, đi lên lập tức lôi kéo tay Tiêu Tĩnh, mắt như ra đà quét xem bóng dáng cha mẹ Tiêu đâu, rất nhanh, nhìn thấy bóng dáng của bọn họ đang ở dưới một cái ô, ba người ăn uống đồ lạnh trò chuyện, vẻ mặt hết sức thoải mái.

"Tĩnh, bác trai bác gái còn có Chi Ca ở nơi đó."

"Đâu." Tiêu Tĩnh nhìn theo ngón tay Lý Hiểu chỉ sang, quả nhiên, "Đi, đi qua, chúng ta đều mệt chết đi được, còn bọn họ bộ dáng thoải mái, thật là không công bằng."

"Thật ra thì leo cầu thang, đường dài hơn một chút, nhưng hai bác hay vận động, đi được nhanh, không thể nào mệt mỏi giống em được." Lý Hiểu nghĩ đến dáng vẻ Tiêu Tĩnh sắc mặt tái nhợt, sâu sắc cảm thấy lo lắng vì cuộc sống tính phúc sau này của mình, thân thể kém như vậy, chờ thời điểm hai người đến một bước đó, nếu nửa đường cô ngất đi thì sao, vậy thì sẽ hủy mất tâm can anh, nhất định phải nghĩ biện pháp đề cao tố chất thân thể cô, như bây giờ tuyệt đối không được.

"Em về sau rèn luyện nhiều một chút, từ từ làm tố chất thân thể tăng lên, em yên tâm, anh sẽ tập cùng em."

Nếu như là một giờ trước, Tiêu Tĩnh nhất định sẽ liếc mắt nhìn Lý Hiểu một cái, nhưng bây giờ thân phận người ta thay đổi, dĩ nhiên thái độ Tiêu Tĩnh cũng thay đổi, cho anh một nụ cười xán lạn.

"Được, nghe lời anh."

Dứt khoát như vậy, không khỏi khiến Lý Hiểu có chút thụ sủng nhược kinh, "Thật?"

"Ừ."

"Tại sao đột nhiên nghe lời như vậy?"

"Bởi vì anh là bạn trai em." Tiêu Tĩnh nghiêng đầu nhìn Lý Hiểu, "Chỉ đơn giản như vậy."

Bởi vì anh là bạn trai em, chỉ đơn giản như vậy.

Ngắn ngủn một câu nói, bao hàm, nhưng là vô tận tin tưởng, Lý Hiểu đột nhiên cảm thấy mình có trách nhiệm trọng đại, nhìn con người Tiêu Tĩnh sạch sẽ, quyết định, nhất định phải thương cô thật tốt, không thể để cho cô chịu một ít uất ức.

Vì vậy, ngày sau khiến nhà hàng xóm vô cùng hâm mộ người đàn ông nhị thập tứ hiếu, bắt đầu chậm rãi sinh ra.

Hai người tay cầm tay xuất hiện trước mặt cha Tiêu mẹ Tiêu và Tiêu Chi Ca, cặp mắt ba người đã sáng sủa lên rồi, nhưng cái gì cũng chưa có nói, chỉ chờ hai người mở miệng trước.

"Bác, dì, Chi Ca, cháu có chuyện tuyên bố cho ba người." Mặc dù đã sớm cùng ba người bàn kế hoạch, nhưng thời điểm biến thành bạn trai thật của Tiêu Tĩnh, giới thiệu thân phận của mình, trong lòng Lý Hiểu không tự chủ được khẩn trương, sắc mặt luôn luôn ôn hòa biến thành vô cùng nghiêm túc.

"Tĩnh mới vừa đồng ý cùng cháu lui tới, trở thành bạn gái của cháu rồi, về sau, xin chỉ giáo nhiều hơn, nếu như mà cháu có chỗ làm không tốt, xin chỉ ra chỗ sai, cháu nhất định sẽ sửa, mục tiêu của cháu, chính là khiến Tĩnh cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ."

"A, thật tốt quá, thật tốt quá." Mẹ Tiêu vui vẻ vỗ tay nhảy dựng lên, cặp mắt sáng ngời nhìn con gái và con rể tương lai, "Làm sao mà sau leo núi thân phận liền thay đổi rồi, có phải có chỗ chúng ta không biết, xảy ra chuyện gì, ân ân ~"

Tiêu Tinh im lặng nhìn bộ mặt thô bỉ của mẹ Tiêu, "Thiệt là, đã làm bà ngoại vẫn không ổn định như thế, vừa mệt vừa đói, con muốn ăn đồ ăn, con muốn uống nước lạnh."

"Mới ra nhiều mồ hôi như vậy, không cần uống đồ quá lạnh, Tinh, đến, uống nước này giải khát được rồi." Bất cứ lúc nào Lý Hiểu cũng có thể tiến vào trạng thái, hóa thân thành bạn trai ngồi bên người Tiêu Tinh, đưa nước suối sạch sẽ.

"Không cần." Khỏe mạnh và ham mê ăn uống, Tiêu Tinh rõ ràng lựa chọn cái thứ hai.

"Tinh, không nên như vậy." Lý Hiểu khuyên không hiệu quả, chỉ có thể bất đắc dĩ mà cung chiêu nhìn Tiêu Tinh, Vạn Lý Trường Thành không phải là một ngày có thể tạo thành, muốn Tiêu Tinh từ bỏ tật xấu, còn phải từ từ.

Mọi người tới leo núi, bình thường đều là quần áo nhẹ nhàng, tối đa là mang bánh mì, nước ở trên người, có người còn có thể mang theo bài tú lơ khơ, trên đỉnh núi hóng gió một chút, xem phong cảnh một chút, thuận tiện đánh bài, tâm sự, quả thật là cực kỳ thoải mái, Tiêu Tinh kêu đói, Lý Hiểu lập tức đến quán nhỏ bên cạnh mua thùng mì ăn liền, pha một một chén nước để trên bàn, cha Tiêu từ trong túi du lịch lấy ra trứng ăn, Tiêu Tinh và Tiêu Chi Ca vội vàng chia ăn, mẹ Tiêu từ trong túi của mình lấy ra hai bộ bài tú lơ khơ, hào hứng từng bưng.

"Chúng ta đánh bài, ai muốn chơi không?"

"Cháu." Tiêu Chi Ca giờ tay đầu tiên.

"Mọi người chơi đi, con không chơi." Tiêu Tinh vội vàng ăn, không có thời gian.

"Được, vừa đúng bốn người, con ở bên cạnh nhìn." Tiêu Tinh không đến, mẹ Tiêu cảm thấy vừa đúng, đặt một thùng mì trước mặt Lý Hiểu, "Lý Hiểu, tới đây ngồi, chúng ta chuẩn bị đánh bài."

Cha Tiêu bất đắc dĩ nhìn vợ mình, "Đang úp mì ăn liền, tất cả mọi người đói bụng, tôi thấy ăn đồ chuẩn bị từ hôm qua và mì trước đi, sau khi ăn xong thì bỏ đi, nếu không một lát nữa bà kích động, đến mì ăn cũng sẽ bị bà ném đi cho coi."

Người nào đó chơi bài có vẻ không giỏi lắm, mỗi lần đánh bài, cha Tiêu sẽ không để đồ nguy hiểm trên bàn đánh bài, cũng không để đồ quý trọng, tránh mẹ Tiêu một trận kích động lật bàn.

"Đừng đừng, ăn xong rồi chơi." Tiêu Tinh biết rõ ràng mẹ Tiêu không chơi được, nghe thấy cha nói như vậy lập tức phụ họa, nói giỡn, cô đã rất đói rồi, nếu mẹ Tiêu làm mất bữa trưa, cô sẽ rất tức giận.

"Được rồi, vậy thì ăn rồi chơi." Mẹ Tiêu cảm giác chồng mình nói rất có lý, mặc dù ba người đi lên đã nghỉ ngơi ăn một ít thứ rồi, nhưng Tiêu Tinh và Lý Hiểu vừa đi lên, nhất định là một đói bụng muốn chết, dù sao con gái và con rể tương lai, người khác không đau lòng thì bà đau lòng, tại sao có thể để cho hai đứa một môi được.

Leo núi với Tiêu Tinh mà nói tiêu hao năng lượng rất lớn, mùi thơm mì ăn liền vào lúc này có vẻ đặc biệt mê người, không kịp đợi mì ăn liền nở ra hết đã ăn rồi, làm cho Lý Hiểu ở bên cạnh thấy hoảng sợ.

"Tinh, em đừng gấp gáp, chờ chút nếu như bị phỏng sẽ không tốt."

"Em biết rồi." Ăn mì ăn liền, Tiêu Tinh rất có kinh nghiệm, dùng đũa nhỏ lấy một chút ra ngoài, thổi liền có thể ăn, "Ừm, ăn ngon thật."

"Chậm một chút." Lý Hiểu mỉm cười nhìn Tiêu Tinh, mỗi lần thấy cô ăn cái gì đều có cảm giác khẩu vị đặc biệt tốt.

Hai người hỗ trợ cho nhau, trong mắt cha Tiêu mẹ Tiêu, đây tuyệt đối là thâm tình, hai người len lén cười, xem ra, mùa xuân thứ hai của con gái đã đến rồi, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Không hôn từ biệt sao?

Sau khi ăn mì, nghỉ ngơi một lúc, mẹ Tiêu tích cực hưởng ứng chơi bài, đều là người trong nhà, dĩ nhiên không cần chơi tiền, mẹ Tiêu nói người thua sẽ bị dán giấy lên trên mặt, lúc nói lời này, thuận tiện từ túi xách vạn năng của mình lấy ra một cái hộp, bên trong là tờ giấy đã cắt chỉnh tề, trên mặt đám người Tiêu Tinh xuất hiện đầy vạch đen, xem ra mẹ Tiêu chuẩn bị đầy đủ hết rồi.

Tiêu Tinh không cần tham dự dĩ nhiên là vô cùng ung dung, ngồi bên cạnh Lý Hiểu nhìn bốn người đánh bài, ha ha lè lênh, hóng gió một chút, gió trên đỉnh núi làm giảm bớt khí nóng, để cho cô cảm thấy thoải mái, leo núi lâu như vậy, hiện tại dừng lại, tự nhiên cảm thấy mệt nhọc, bất tri bất giác, tựa vào trên bàn ngủ.

Chờ Lý Hiểu phát hiện cô nửa ngày dd' lqđ không nhúc nhích, quay đầu nhìn lại, người nào đó trên tay còn cầm đồ ăn, ngoài miệng còn dính một ít đồ ăn, đang ngủ say, thật sự chính là con heo nhỏ lười, xem ra mình về sau phải khá bận rộn.

Lo lắng Tiêu Tĩnh gục xuống bàn ngủ không được thoải mái, Lý Hiểu ngừng hô hấp, bởi vì thân phận thay đổi, đối diện ba người đều là người anh không thể trêu, cho nên anh là người thua nhiều nhất, tự nhiên trên mặt dán tờ giấy nhiều nhất, ván bài bắt đầu một lát, trên mặt anh đã có hơn mười tờ giấy rồi, hơn phân nửa dính vào trên mặt anh, nhìn có chút khôi hài.

Sau khi ngừng hô hấp, Lý Hiểu điều chỉnh một chút tư thế ngồi của mình, tận lực nghiêng sang bên cạnh, để cho Tiêu Tĩnh nhiều chỗ hơn, nhẹ nhàng ôm cô, để cho cô nằm xuống ngủ, đầu gối trên đùi của mình.

Xác định Tiêu Tĩnh ngủ thoải mái, Lý Hiểu mới ngẩng đầu ý bảo tiếp tục.

Hành động ôn nhu dịu dàng của Lý Hiểu, cha Tiêu mẹ Tiêu liếc mắt nhìn nhau, ăn ý không nói gì, Tiêu Chi Ca đối với tình yêu nam nữ không biết nhiều như vậy, nhưng cảm thấy hành động săn sóc của Lý Hiểu lần này đủ thân sĩ, thái độ với Lý Hiểu tự nhiên tốt thêm một phần, thời điểm Lý Hiểu nói theo đuổi mẹ từng lấy thân phận đàn ông nói chuyện qua một lần với cậu, xác minh bày tỏ nguyện ý tiếp nhận mình, nếu như có một ngày kết hôn cùng Tiêu Tĩnh, Lý Hiểu sẽ coi mình giống như con trai ruột, dù tương lai Lý Hiểu và Tiêu Tĩnh có đứa bé, sẽ không vì vậy đối xử không tốt với cậu, nếu như cậu không yên lòng, trước khi lấy được đồng ý của cậu, Lý Hiểu sẽ không để cho Tiêu Tĩnh sinh con vì mình.

Tiêu Chi Ca cảm thấy, một người đàn ông có thể tôn trọng coi mình như người đàn ông mà nói chuyện, cảm giác này rất tốt, thật ra thì cậu là người rất dễ nói chuyện, cậu có thể thân nhiên tiếp nhận cha mẹ li hôn, tự nhiên có thể tiếp nhận bọn họ lần nữa lập gia đình, dĩ nhiên, nếu là bọn họ gây dựng lại gia đình sau đó có thể đối xử tốt với cậu, vậy là tốt nhất.

Chỉ là, cha bên kia đoán chừng có dd' lqđ chút khó, mình và mẹ trở lại lâu như vậy, một cú điện thoại cũng không có, đoán chừng hiện tại cha đi nhậu nơi nào đó không biết rồi, nghe nói cậu phải làm anh rồi, chưa từng thấy người phụ nữ đó, không biết bụng có phải đã lớn rồi không, ài, mẹ không quan tâm vấn đề này, cậu không cần quan tâm nữa.

Tiêu Tĩnh leo núi thật sự mệt mỏi, cha Tiêu và bọn họ ở trên núi ngầy người gần hai giờ, cô vẫn ngủ như cũ, cuối cùng Lý Hiểu ôm cô xuống núi, hiện tại đang trên đường về, sau khi Tiêu Tĩnh tỉnh lại từ trong miệng Tiêu Chi Ca biết.

Vì để cho cô ngủ cho thoải mái, thời điểm trở về do cha Tiêu lái xe, mẹ Tiêu ngồi cạnh ghế tài xế, Tiêu Chi Ca ngồi một cái góc nhỏ ở hàng sau, trên đùi còn để Tiêu Tĩnh gác chân, về phần đầu Tiêu Tĩnh, dĩ nhiên là tựa trên đùi Lý Hiểu, toàn bộ xe cũng chỉ có Tiêu Tĩnh được ngủ thoải mái nhất, Tiêu Chi Ca với việc Tiêu Tĩnh đặt chân trên đùi mình hơi có ý kiến, bởi vì mẹ, làm hại cậu không dám cử động dù một cái.

Dĩ nhiên, như vậy báo oán có chút ít ý tứ làm nũng, phương thức Tiêu Chi Ca và Tiêu Tĩnh ở chung luôn luôn như vậy, hai người thỉnh thoảng lấy đá kích đối phương làm thú vui, thời điểm Tiêu Tĩnh có thể cười nhạo Tiêu Chi Ca, cho tới bây giờ đều tận lực tranh thủ, hiện tại có cơ hội oán trách, dĩ nhiên Tiêu Chi Ca sẽ không bỏ qua.

Ngủ một giấc, tinh thần Tiêu Tĩnh rất tốt, vì vậy kế tiếp một đường tất cả mọi người đều không tỉnh mạch, chỉ cần nghe Tiêu Tĩnh và Tiêu Chi Ca nói đùa, mọi người liền cười không ngừng.

Sau khi về đến nhà, mẹ Tiêu muốn mời Lý Hiểu đi lên lầu ngồi một chút, không ngờ Lý Hiểu lại cự tuyệt, chỉ đứng ở dưới lầu tạm biệt Tiêu Tĩnh, mẹ Tiêu ba người lên lầu trước, rất hiểu ý nhường lại không gian cho Lý Hiểu và Tiêu Tĩnh.

"Sau khi trở về, tắm ngâm nước nóng, dd' lqđ không nên ngồi như vậy, nhà em có dầu xoa bóp, xoa bóp một chút, nếu không ngày mai toàn thân sẽ đau." Lý Hiểu cảm giác mình rất có tiềm chất làm cha, chỉ là, Tiêu Tĩnh về, anh không nhận được muốn dài dòng một chút, muốn nhắc nhở cô chú ý thứ gì đó.

Mặc dù nói bị quan tâm cảm giác rất tốt, nhưng nếu như người ta dài dòng nửa giờ còn không kết thúc, Tiêu Tĩnh sẽ phát giận, "Biết, dài dòng quá, em lớn như vậy còn cần anh lo lắng sao, em đi về."

"Đợi chút." Lý Hiểu lời kéo Tiêu Tĩnh, chống lại ánh mắt cô không nhận được, bật cười, thật giống như mình dài dòng quá mức, thôi đi, đoán chừng nói thêm gì nữa cô nàng này sẽ nổi cáu.

"Anh sau khi về nhà sẽ gọi điện thoại cho em, nhớ nghĩ tới anh."

"Ừ, đi đi."

"Không hôn tạm biệt sao?" Lý Hiểu nhìn Tiêu Tĩnh, không biết hiện tại mình nói ở chung, cô có thể coi mình là lưu manh không, chỉ là, nếu như cô nói kết hôn, anh chắc chắn rất tình nguyện .

Tiêu Tĩnh đã đến ranh giới nổi giận, nghe được Lý Hiểu nói như vậy, tùy tiện hôn một cái trên môi anh, liền chạy lên lầu, "Bái bai, trở về đi thôi, chú ý an toàn."

Nghe sự quan tâm của Tiêu Tĩnh không hề có thành ý, Lý Hiểu bật cười sồ sồ môi mình, một chút cảm giác cũng không có, cô nàng này thật là không có một ít tế bào lãng mạn, thôi, tương lai vẫn còn rất dài, anh tin tưởng, chỉ cần mình cố gắng, hạnh phúc nhất định sẽ tới.

Tiêu Tĩnh về đến nhà, lập tức bị hai người dd' lqđ vây quanh, so sánh cha Tiêu trầm ổn làm như không biết chuyện, nhưng mà trên mặt ông cũng giống như vậy mang theo vẻ tò mò.

Mẹ Tiêu và Tiêu Chi Ca một tả một hữu bao vây Tiêu Tĩnh, bắt đầu bức cung. "Nói, ở thời điểm chúng ta không biết, các con xảy ra chuyện gì, thế nào đột nhiên lại trở thành bạn gái của Lý Hiểu rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ước hẹn?

"Đây không phải là chuyện mọi người vẫn hy vọng sao, thế nào, hiện tại con thật sự trở thành bạn gái của anh ta rồi, mọi người lại hy vọng con chia tay?" Tiêu Tĩnh thầm than một tiếng nhảm chán, không còn hơi sức nhìn mẹ Tiêu, cô luôn có bản lĩnh nổi cáu.

"Mẹ là hạng người như vậy sao, thật sự là quá đáng." Vì con gái Tiêu Tĩnh hiểu lầm mình vô cùng không vui, "Con xem tuổi các con không còn nhỏ, nếu quyết định ở chung một chỗ, dĩ nhiên không l/q/d giống người trẻ tuổi một dạng chậm chạp nói yêu thương, mau tìm hiểu nhau một chút, sau đó hai bên cha mẹ gặp mặt, thảo luận hôn sự thôi."

"Mẹ, mẹ không cần nhiều chuyện như vậy có được hay không, chúng con mới ở chung một chỗ không lâu, mẹ liền bắt đầu thảo luận chuyện hôn lễ, thế nào, con như vậy không ai thêm lấy sao?"

"Vậy các con nói cùng nhau, kết hôn là chuyện sớm hay muộn, hai người các con tuổi không nhỏ, nói yêu thương không phải là lấy làm mục đích kết hôn làm à, đều là người trưởng thành, nói thân thiết một chút, đến được với nhau, sẽ suy tính chuyện kết hôn, việc này rất tốt, chẳng lẽ con còn muốn một đoạn yêu đương sao, con đã kết hôn rồi, còn sinh đứa bé, làm mẹ, con có thể không nóng nảy, nhưng Tiêu Lý còn chưa có kết hôn, còn chưa làm qua cha đâu, con không thể yêu cầu người ta chờ con, dù là nó thật sự nguyện ý, con cũng không thể khiến người ta đợi quá lâu phải không?"

"Mẹ, chuyện của con mẹ không cần lo." Không tiếp tục nghe mẹ Tiêu dài dòng nữa, Tiêu Tĩnh vội vàng trở về phòng, "Mẹ quản tốt chính mẹ đi."

"Ai, con bé này."

"Được rồi, vợ, đi chơi suốt một ngày bà không mệt sao, nghỉ ngơi một lát đi, con gái chúng ta bà không phải không biết, con tự nhiên có chủ ý, để cho con tự mình làm chủ đi, con không phải là đứa trẻ, có thể tự mình l/q/d quyết định." Cha Tiêu thấy con gái và vợ lại tranh chấp, vội vàng đứng ra hòa giải, người ta nói ba người đàn bà thành cái chợ, gia đình ông một người phụ nữ như ba người, hơn nữa một người phụ nữ, thì chính là sáu lần diễn, không cần thận cũng sẽ bị hai người làm cho ngất, mình có chút HOLID không được, huống chi là người khác, Lý Hiểu muốn trở thành con rể nhà họ Tiêu, phải chuẩn bị tinh thần mạnh mẽ.

Từ trong tâm mà nói, mặc dù trở thành bạn gái Lý Hiểu, nhưng Tiêu Tĩnh không tự giác bản thân mình là bạn gái, hoặc nói là, cô thật sự đã quên động lòng là cảm giác gì, cho tới ngày thứ hai nhận được hoa hồng của Lý Hiểu thì có một loại cảm giác từ nơi nào đến.

"Thế nào, không mời anh vào?" Bị Tiêu Tĩnh nhìn chằm chằm như vậy, Lý Hiểu có chút ngượng ngùng, anh đã qua tuổi kích động rồi, thế nhưng tới ngày hôm qua một đêm không ngủ, sáng sớm hôm nay dậy liền chạy tới tiệm bán hoa mua một bó hoa lớn, một đường tới đây đón nhận ánh mắt người ta nhìn mình khác thường, đến dưới nhà Tiêu Tĩnh, vẫn còn do dự có nên đi lên hay không.

"Đó, vào đi." Bị Lý Hiểu hỏi cô liền hồi hồn, thân thể Tiêu Tĩnh vội vàng tránh ra bên cạnh cho anh đi vào, "Cái đó, cha mẹ em bọn họ còn có Chi Ca không biết đi đâu rồi, anh ngồi, muốn uống nước không?"

"Không cần." Lý Hiểu tận lực làm cho mình thấy tự nhiên một chút, nhìn Tiêu Tĩnh vẫn còn ngây ngốc ngờ ngác ôm hoa của mình, nhắc nhở, "Có muốn cắm hoa vào trong bình không?"

"À, được, trong nhà có bình hoa, em đi lấy." Tiêu Tĩnh xoay người muốn đi lấy bình hoa, lại phát hiện bó hoa quá lớn một tay cầm không nổi, không thể làm gì khác hơn là lại mang hoa để trong ngực Lý Hiểu.

"Anh cầm hoa giữ em."

"Ừ."

Vội vàng hấp tấp tìm bình hoa, cho nước vào, l/q/d đặt trên khay trà vừa để xuống, Lý Hiểu cúi ra bó hoa, cắm hoa hồng vào trong bình, Tiêu Tĩnh cũng ra giúp một tay, bình hoa có chút nhỏ, không thể cắm toàn bộ, Tiêu Tĩnh không thể làm gì khác hơn là đi tìm hai cái, nhìn trên khay trà đầy ba bình hoa hồng, trong lòng có chút hoảng hốt, trong nháy mắt, giống như mình lại có cảm giác công chúa.

Lý Hiểu bỏ phần dư thừa vào thùng rác, thấy Tiêu Tĩnh mắt hôn dờng như đang nhìn hoa tươi, rõ ràng là lời thôi lách thếch, đai áo mặc tùy ý lên người, thế nhưng giờ phút này anh cảm thấy Tiêu Tĩnh như vậy thật đẹp, một bên là hoa tươi, một bên là mỹ nhân, đặt chung một chỗ, khắc sâu vào mắt, đẹp đến mức tận cùng, để cho anh không tự chủ được đến gần, đi tới kéo Tiêu Tĩnh ôm vào trong ngực,

"Tĩnh."

Mặc dù vừa li hôn không lâu, nhưng Tiêu Tĩnh không có thói quen bị người ta ôm như vậy, tư thế này, khiến cho cô có cảm giác cứng chiều, không biết vì sao, thời điểm trước kia cùng Chu Quân, cô không thích tư thế như vậy, khi vừa mới bắt đầu nói yêu thương, Chu Quân sẽ thích làm một chút mờ ám với cô, nhưng không lâu lắm, tình cảm giảm xuống, ngày tháng hai người giống như nước lọc, cái gì lãng mạn đều gạt sang một bên, mà cô không phải là người phụ nữ có tâm tư lãng mạn, nói cùng Chu Quân, không thú vị.

"Em đi rót ly nước cho anh." Bị Lý Hiểu vây quanh, Tiêu Tĩnh cảm thấy không được tự nhiên, cười gượng hai tiếng, muốn đứng dậy lui ra khỏi lồng ngực Lý Hiểu.

"Anh không khát, em ở đây là tốt rồi." Cánh tay Lý Hiểu cường tráng khẽ dùng lực, Tiêu Tĩnh chuẩn bị đứng dậy liền bị kéo xuống, khiến cho thân thể cô không được khống chế ngã vào trong ngực anh.

"A, thật không tiện." Lặng yên, lúng túng, l/q/d không được tự nhiên, Tiêu Tĩnh muốn đứng dậy từ trong ngực Lý Hiểu, lại phát hiện người nào đó về mặt ôn hòa hờ hững, khí lực trên tay không nhỏ, ôm thật chặt đè ép cô không để cho cô cử động, bất đắc dĩ, Tiêu Tĩnh không thể làm gì khác hơn là nhìn Lý Hiểu.

"Em nói này, anh có thể buông em ra không, mặc dù trong nhà có máy điều hòa, nhưng trời đang nóng ôm ôm ấp ấp, sẽ không thoải mái."

Lý Hiểu cười ha ha, có chút vô lại nhìn Tiêu Tĩnh, "Em là bạn gái của anh, anh không ôm em, thì anh ôm người nào?"

"Em là bạn gái của anh, anh cũng không thể tùy tiện giờ trò lưu manh với em." Khi Tiêu Tĩnh không rồi rắm, tuyệt đối giống con hổ con, "Nếu anh không thả, em sẽ không khách khí với anh nữa."

"Anh rất mong đợi phương pháp em bảo không khách khí với anh là như thế nào." Lý Hiểu nháy mắt, "Đầu tiên nói trước, không cho công kích chỗ yếu, đặc biệt là gốc rễ từ tôn, về sau đây chính là tính phúc bảo bối của em đó."

Tiêu Tĩnh sờ sờ một cái, hung dữ trừng Lý Hiểu một cái, "Đàn ông đều là một dạng, cời quần là cảm thú, mặc quần vào chính là mặt người dạ thú."

"Đàn ông cảm thú với người phụ nữ mình thích, trên căn bản, chính xác phụ nữ cảm thú đàn ông, không phải là đàn ông." Lý Hiểu biện luận, nhưng không thua bất cứ người nào.

"Có tin em làm cho anh đến cảm thú cũng không đứng dậy được hay không?" Tiêu Tĩnh cười như không cười liếc mắt nhìn nơi nào đó của Lý Hiểu, dám mặc kệ làm lưu manh, cô sẽ khiến cho anh hối hận khi sinh ra.

"Không dám." Tiếp thu được tin tức của l/q/d Tiêu Tĩnh, khóe miệng Lý Hiểu co giật một cái, nói sang chuyện khác, "Đến phòng khám của anh chơi đi, trong phòng khám có máy điều hòa đầy đủ, mát mẻ hơn ở đây, em theo anh đi làm, chúng ta thuận tiện ước hẹn trao đổi tình cảm, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Mị lực quá lớn, không thể giải thích.

Đây đại khái là địa điểm ước hẹn quý dị nhất, ngồi trên chiếc ghế da trong phòng làm việc của Lý Hiểu, Tiêu Tĩnh vừa chơi máy vi tính vừa nghĩ, không biết đầu óc mình lần sao, nóng lên đồng ý yêu cầu Lý Hiểu, đi theo anh tới phòng khám bệnh, vừa đi làm cùng anh vừa ước hẹn, không nói tới ánh mắt quái dị từ La Phương kia, sau khi mỗi lần có bệnh nhân đi vào khám răng thấy Lý Hiểu, về mặt hầu như là nhất trí, đầu tiên là sờ sờ, sau đó nháy mắt ra hiệu nhìn Lý Hiểu.

"Bác sỹ Lý, cô gái xinh đẹp này là ai?"

"Bạn gái của tôi, Tiêu Tĩnh." Chỉ cần có người hỏi, Lý Hiểu sẽ cười híp mắt lộ ra hàm răng trắng nói cho người khác biết.

Sau đó bệnh nhân kia kéo tay tán gẫu, Tiêu Tĩnh không muốn đáp lời nhưng vẫn cười tùm tùm đúng tiêu chuẩn mỹ nhân, được rồi, thấy tất cả mọi người nói cô là cô gái xinh đẹp, cô nhin, hơn nữa nơi này máy điều hòa quả thật rất tốt, khiến cô rất thoải mái, sự nhẫn nại của cô sâu sắc tăng lên.

Ở trong phòng làm việc của Lý Hiểu, Tiêu Tĩnh phát hiện, tính tình Lý Hiểu thật sự tốt, mặc kệ bệnh nhân tới là ai là nam hay nữ, anh đều cười híp mắt, thái độ thân thiện, một buổi sáng, mười mấy người bệnh nhân, phần lớn là chỗ lân cận, trong đó người tuổi năm mươi trở lên chiếm đa số.

Tiền bệnh nhân cuối cùng, đã gần đến giờ ăn cơm trưa, bên ngoài mặt trời lên cao, Tiêu Tĩnh dĩ nhiên không muốn ra cửa vào lúc này, vì vậy Lý Hiểu liền nhờ La Phương gọi điện thoại mua đồ ăn bên ngoài, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói chuyện phiếm với Tiêu Tĩnh.

"Hiện tại em đã biết."

"Cái gì?" Tiêu Tĩnh có chút không hiểu nhìn Lý Hiểu.

"Anh mỗi ngày sống ở phòng khám bệnh, tiếp xúc bệnh nhân, phần lớn là người lớn tuổi đi chú bác, hơn nữa thời điểm lúc đầu vào ngành bên anh có quy định, bác sỹ không thể xảy ra quan hệ khác với bệnh nhân, tiếp xúc khác phải duy nhất bên cạnh anh là La Phương, phụ nữ đã lập gia đình, cho nên, anh người đàn ông có điều kiện tốt, mới phải cô đơn đến bây giờ."

"Phóc." Thấy bộ dáng Lý Hiểu khôi hài, Tiêu Tĩnh nhin không được bật cười, gặp qua tự luyện, chưa từng thấy qua ai tự luyện như vậy, "Theo như những gì anh nói, các anh làm bác sỹ sẽ không lấy được vợ? Bác sỹ ở bệnh viện mặc dù tiếp xúc người tương đối ít, nhưng trong bệnh viện y tá cũng không quá ít, hơn nữa, nói anh thấy phụ nữ ít, anh có làm lính không, có làm nghiên cứu gì kia không, ngày ngày nhốt mình trong phòng nghiên cứu động một chút là mấy tháng không trở về nhà giống như cái vòng tròn luân quần, muốn mọi người theo như cách nói của anh, anh không biết người Trung Quốc độc thân không ít sao?"

"Trung Quốc độc thân không ít, người làm những nghề nghiệp này, bao gồm làm bác sỹ, rất nhiều độc thân."

"Nhưng cũng có rất nhiều người gia đình hạnh phúc, người ta tại sao có thể tìm được vợ, chuyện này chỉ có thể nói rõ một đạo lý là chế tạo điều kiện." Tiêu Tĩnh liếc Lý Hiểu một cái.

"Mình không muốn đi tạo điều kiện, thì đừng trách nghề nghiệp, một xu quan hệ tới nghề nghiệp cũng không có."

"Là như vậy sao?" Lý Hiểu cau mày nhìn Tiêu Tĩnh, trong mắt mỉm cười, anh biết, tuy bề ngoài nhìn cô không biết điều nhưng lúc biện luận trở dậy sẽ không thua bất cứ người nào.

"Đúng vậy." Tiêu Tĩnh nhún mày, thấy Lý Hiểu không có cách nào bắt lạt cô, nhất thời cảm giác thành công xông lên đầu, "Mình không được người ta yêu thích coi như xong, còn tìm lý do, hừ."

"Ai nói anh không được người ta yêu thích, bây giờ không phải anh đã có rồi sao?" Lý Hiểu cười nắm lấy tay Tiêu Tĩnh, "Mặc dù kém một chút, nhưng làm vợ vẫn có thể miễn cưỡng được."

"Ai muốn làm vợ anh."

"Bạn gái là xưng hô trước xong đến từ vợ không phải sao?" Lý Hiểu nhìn Tiêu Tĩnh, "Thế nào, chúng ta đều là của nhau rồi, chẳng lẽ em không muốn phụ trách?"

Tiêu Tĩnh tròn tròn hai mắt, "Này này, nói chuyện phải nói đạo lý có được không, cái gì gọi là người của nhau, em chưa chạm qua anh, đừng nói khiến người nghe hiểu lầm."

Lý Hiểu cười cười, không hề nửa thảo luận vấn đề này, "Lần trước em ở nhà anh một tuần lễ, cảm giác như thế nào?"

"Bình thường thôi."

"Nếu cuộc sống như kéo dài như vậy cả đời, em thấy thế nào?"

Tiêu Tĩnh giật mình nhìn Lý Hiểu, "Có ý tứ gì?"

"Chính là ý em nghĩ tới đó." Lý Hiểu nhìn Tiêu Tĩnh, "Có muốn suy tính một chút, làm vợ anh?"

"Khi làm vợ anh có gì tốt?"

"À, không có gì, tuy anh không thể luôn luôn nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng mà, kiếm tiền anh lo, việc nhà anh làm, con cái anh nuôi, anh còn có thể bảo đảm, vĩnh viễn không trạch đường, nếu như có một ngày anh thật sự làm chuyện có lỗi với em, anh liền tịnh thân." Lý Hiểu chăm chú nhìn Tiêu Tĩnh.

"Cho nên, sẽ trở thành Lý thái thái?"

"Chúng ta kết giao không giống như có mấy ngày."

"Trước tiên kết hôn sau yêu có rất nhiều thời gian."

"Chúng ta chưa hiểu rõ nhau, ngăn ngừa một tuần lễ căn bản không nói lên được gì, nếu như anh ly hôn, là hai lần, em muốn ly hôn, chính là ba lần cưới rồi."

"Hai lần cưới thật không dễ nghe, anh sẽ không để cho vợ con mình trở thành vợ con của người khác." Khóe miệng Lý Hiểu co giật một cái, mở miệng nói.

"Trước kia là em không gặp được anh, nếu em gặp anh, đời này em sẽ không có cơ hội biết người đàn ông khác."

"Chuyện này đột ngột quá, em chưa chuẩn bị tâm tư." Tiêu Tĩnh nhún vai, coi như hiện tại Lý Hiểu cho cô cảm giác không tệ, nhưng chung đụng quá ngắn, một ít ý nguyện kết hôn cô cũng không có, lần đầu tiên kết hôn liền mơ mơ màng màng, lần này nói gì thì nói cô muốn thận trọng.

"Nếu như không có ý nguyện mãnh liệt, em sẽ không kết hôn, dĩ nhiên, nếu như anh cảm thấy đi cùng em sẽ liên lụy, muốn tách ra, em cũng."

"Anh thích vẻ mặt lười nhác híp mắt ngủ giống như không phải ngủ của em." Lý Hiểu cắt đứt lời Tiêu Tĩnh, "Cả người lúc nào cũng giống như không có tinh thần, như khi anh còn bé nuôi một con mèo nhỏ, thật đáng yêu."

Sau khi Tiêu Tĩnh nghe Lý Hiểu nói, tiếp đó hiểu rõ nghĩa bóng, anh thích cô như vậy bộ dáng lười nhác không có tinh thần?

Mặc kệ lời này của Lý Hiểu có phải thật lòng hay không, việc Chu Quân đã từng ghét bỏ bộ dáng của cô mà nói, nếu mà so sánh, Lý Hiểu quả thực là đáng yêu hơn nhiều, quả thật là hiếm thấy được vẻ xấu hổ nhỏ nhỏ từ Tiêu Tĩnh.

"Đâu có đâu có, em không phải mèo nhỏ đáng yêu như vậy, em chỉ là một người lười mà thôi."

Nhưng mà, nếu thật sự có thể khiến Lý Hiểu yêu mình như vậy, Tiêu Tĩnh chỉ có thể tự nhận: Mị lực quá lớn, không thể giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Người cũ tới cửa.

Kể từ sau khi xác định quan hệ, mỗi ngày Tiêu Tĩnh đều đến phòng khám bệnh Lý Hiểu lên mạng, anh gọi ước hẹn mỹ danh, hành động này, mẹ Tiêu và cha Tiêu giờ hai tay tán thành, trong mắt của mẹ Tiêu cha Tiêu, đã hoàn toàn đối xử Lý Hiểu như con rể, thậm chí còn nhắc đến việc Lý Hiểu không tiện nấu cơm mỗi ngày ăn thức ăn nhanh không tốt, khi mẹ Tiêu nấu cơm, sẽ nấu thêm phần một người, lúc rảnh rỗi sẽ để cho Tiêu Tĩnh và Lý Hiểu về nhà ăn, khi không rảnh sẽ để cho cha Tiêu đội mặt trời đưa cơm đến phòng khám bệnh, đối xử Lý Hiểu như vậy quả thật còn tốt hơn con gái ruột Tiêu Tĩnh, một lần khiến Tiêu Tĩnh ghen không dứt.

Chỉ là, thật sự Lý Hiểu chính là người bạn trai quan tâm, mặc dù đoạt đi một phần quan tâm của cha Tiêu mẹ Tiêu, nhưng anh sẽ dùng sự quan tâm của mình săn sóc an ủi nội tâm Tiêu Tĩnh như vậy không còn một chút xíu cảm giác không thăng bằng, mặc kệ Tiêu Tĩnh nghĩ muốn cái gì, chỉ cần anh rảnh rỗi, liền lập tức đi mua cho cô, thậm chí một góc tủ trong phòng làm việc anh cố ý dọn dẹp ra ngoài để Tiêu Tĩnh đựng đồ ăn vặt.

Phòng khám bệnh của Lý Hiểu một tuần lễ sẽ nghỉ ngơi một ngày, nghỉ ngơi một ngày này, anh mang Tiêu Tĩnh đi rạp chiếu bóng xem phi, hoặc là mang cô đi dạo phố, nếu không thì mang cô đi dạo công viên, việc tình nhân hay làm, anh đều làm, về chuyện kết hôn, lần trước đề cập tới sau đó cũng không nói tiếp, chỉ là, bóng dáng của anh, đang từng chút từng chút đi vào trong lòng Tiêu Tĩnh, có người đàn ông, sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh sẽ dùng hành động nói cho cô biết, anh săn sóc, anh dịu dàng, để cho cô từng chút từng chút nhớ, sau đó vĩnh viễn cũng không thể rời bỏ anh.

Thình thoảng lúc tối, Tiêu Tĩnh sẽ nghĩ tới tình cảm Lý Hiểu dành cho mình, nhìn thấy anh, cô sẽ cảm thấy rất an tâm, sống ở bên cạnh anh, cô sẽ rất thoải mái, khi anh không có ở đây, cô thỉnh thoảng sẽ nhớ anh, hai người ở chung một chỗ, là do Lý Hiểu chăm sóc cô tương đối nhiều, nếu nói là tình yêu, hình như mất đi một chút cảm giác mãnh liệt như lửa, nếu nói là bạn bè, tình cảm lại giống như nhiều hơn chút, thậm chí hai người ở chung một chỗ, còn sẽ có cảm giác người nhà ở cùng nhau.

Đại khái, là tình bạn cũng có, tình thân cũng có, tình yêu cũng có, chẳng qua mỗi loại một ít không quá nhiều, sau đó lẫn lộn vào nhau, rất phức tạp, rất khó làm rõ.

Tiêu Tĩnh không phải người thích nghĩ vấn đề phức tạp như vậy, cô chỉ biết, ở chung một chỗ cạnh Lý Hiểu, cô không ghét, việc Lý Hiểu bỏ ra, cô nguyện ý tiếp nhận, thời gian hai người ở chung một chỗ, Lý Hiểu chỉ nhẹ nhàng hôn mỗi một cái, không có tiến thêm một bước, hành động này giống như thân sĩ, tạo cho Tiêu Tĩnh cảm giác rất tốt.

Dĩ nhiên, Lý Hiểu không phải vẫn luôn ôn tồn nho nhã, khi hai người ở chung với nhau, thỉnh thoảng anh sẽ có một ít lời nói lưu manh, khiêu khích cô, đùa giỡn cô, chỉ là, đều nói trên miệng, không trực tiếp dùng động tác, hơn nữa anh đùa giỡn có chừng mực, sẽ không để cho cô cảm thấy ghét.

Quan hệ hai người bình thân khi ở chung, tình cảm chậm rãi ấm lên, mà lúc này, Tiêu Chi Ca đã tới thời gian nghỉ hè, bình thường khi đến nghỉ hè, thì chính là lúc thời tiết lúc thành phố Z nóng nhất.

Lúc này, cũng là lúc Tiêu Tĩnh sợ nhất, từ trong nhà đến phòng khám Lý Hiểu chỉ mất mười phút, cô vẫn không muốn ra cửa, bởi vì khi ở nhà cô có thể mặc rất tùy tiện, tới phòng khám Lý Hiểu, coi như chỉ mặc một cái váy, ngăn ngừa mười phút sẽ làm cô cháy mồ hôi, dù đến phòng khám bệnh rất rảnh rỗi, cô vẫn không muốn đi.

Thời điểm năm trước, đến nghỉ hè, cha Tiêu sẽ mang theo mẹ Tiêu đến địa phương mát mẻ nghỉ hè, năm nay không ngoại lệ, chỉ là, trong hành trình, thêm một người, chính là Tiêu Chi Ca.

Biết được ba mẹ muốn dẫn con trai đi nghỉ hè nhưng không có tính cả mình, Tiêu Tĩnh rất bất mãn, coi như cô không muốn ra cửa, nhưng đi nghỉ hè cô vẫn nguyện ý, hơn nữa nếu trong nhà không có ai, thì mọi thứ cô đều phải tự làm sao?

Có mẹ ở đây, khẳng định tốt hơn mình, "Con cũng muốn đi."

"Con đi làm gì, con và Lý Hiểu vừa mới lui tới không lâu, tốt nhất nên bồi dưỡng tình cảm, chúng ta đi lần này nhiều nhất là hơn một tháng, con ở trong nhà đi."

"Không cần, mọi người đều đi rồi, một mình con làm thế nào?"

"Cái gì gọi là một mình con, phải nói, còn có Lý Hiểu nữa, con cảm thấy trong nhà một mình quá tịch mịch, thì đi đến nhà Lý Hiểu đi nha, mẹ đã đã nói với nó rồi, nó đã đồng ý, con yên tâm, nó sẽ chăm sóc tốt cho con." Mẹ Tiêu nháy mắt mập mờ nhìn Tiêu Tĩnh, thì ra bà đã sớm đánh chủ ý lên cái này.

"Hơn một tháng ngày đêm chung đụng, thời tiết hanh khô, dễ dàng bắt lửa nhất, con có thể nhân cơ hội này bắt Lý Hiểu lại, tin tưởng chúng ta, nó sẽ là một người chồng tốt, sau khi bắt lấy nó, con sẽ có một vé lâu dài, hơn nữa nhà nó cách nhà chúng ta gần, nếu như về sau nó dám khi dễ con, chúng ta tới cửa tìm nó tính sổ sẽ dễ dàng, con nói phải không, con gái, thời điểm mấu chốt không được như xe bị tuột xích, thừa dịp cơ hội lần này, tiến lên."

Mặc kệ Tiêu Tĩnh phản kháng thế nào, cha Tiêu mẹ Tiêu mang theo Tiêu Chi Ca vui vẻ đi ném cô một mình trong nhà, làm cô giận hờn dỗi buồn bực, cho đến lúc nhận được tin Lý Hiểu tới cửa.

"Đứa bé đáng thương, bị ba mẹ vứt bỏ, đi, cùng chú về nhà, chú sẽ đối xử thật tốt với cháu." Thấy bộ dáng Tiêu Tĩnh bị ném bỏ, Lý Hiểu không nhịn được mở miệng trêu chọc.

"Anh nằm mơ đi, anh người kì quái." Tiêu Tĩnh để Lý Hiểu chọc cười vui vẻ.

"Đì đã gọi điện thoại cho anh, làm sao bây giờ, bọn họ hơn một tháng không ở nhà, em phải tiếp nhận anh cho ăn, hay là đồng ý anh đến cho ăn, tóm lại vẫn là cho ăn?"

"Sự lựa chọn của anh có gì khác nhau sao?" Tiêu Tĩnh trừng Lý Hiểu một cái.

"Có, một là ở nhà anh cho ăn, cái này tương đối dễ dàng, em có thể bất cứ lúc nào yêu cầu đồ ăn, anh có thể bất cứ lúc nào cho em ăn, hai là ở tại nhà em cho ăn, cái này, anh tính nhận được điện thoại của em lập tức chạy tới vẫn cần phải có thời gian, ba hay là tại phòng khám bệnh anh cho ăn, vậy thì phải uất ức em một tháng ăn đồ ăn nhanh rồi."

"Em muốn đi tới nhà anh, anh không thể để cho em ăn đồ ăn nhanh chứ?"

"Đó là chuyện đương nhiên, ở nhà anh, em chính là bảo bối của anh, tại sao có thể khiến em ăn đồ ăn nhanh gây hại này được." Lý Hiểu nhìn bạn gái, cười nói, "Muốn gieo họa cũng không thể ở nhà anh được."

"Đì chết đi."

"Ha ha." Nói giỡn một hồi, Lý Hiểu hôn nhẹ một cái trên trán Tiêu Tĩnh, "Đi thôi, thu dọn đồ đạc của em rồi đến nhà anh, mẹ em đã nói rồi, nếu sau khi trở lại phát hiện em gây một cân, sẽ làm cho anh đẹp luôn đấy, chính anh bảo đảm, nhất định phải khiến em mũm mĩm trắng nõn."

"Không phải là heo, mũm mĩm trắng nõn sạch sẽ để chờ làm thịt à." Tiêu Tĩnh tùy ý phản bác.

Trong mắt Lý Hiểu thoáng qua một tia sáng, chủ ý này hình như không tệ, phải nuôi mũm mĩm trắng nõn ăn vào bụng tử tế, vị sẽ rất ngon đi, lần này thời điểm nghỉ hè tới thật đúng lúc, có lẽ anh có thể ôm được mỹ nhân về rồi.

Thấy Tiêu Tĩnh còn ngồi bất động trên ghế sa lon, Lý Hiểu đẩy đẩy cô, "Đi thu dọn thôi."

Tiêu Tĩnh chu mỏ, "Không muốn động."

"Thật đúng là con heo nhỏ lười ma." Lý Hiểu vỗ trán, đi tới ôm cô lên.

"Anh ôm em làm cái gì?" Thân thể đột nhiên bay lên không, Tiêu Tĩnh kinh ngạc một chút, vội vàng trở tay ôm Lý Hiểu, lồng ngực to lớn rất có cảm giác an toàn, quả nhiên là người thường xuyên tập luyện.

"Em không phải là không muốn động chân tay ư, anh giúp em." Lý Hiểu ôm Tiêu Tĩnh trở về gian phòng thả trên giường, "Túi ở nơi nào, muốn lấy bộ nào, em nói, anh tới giúp em dọn dẹp được chưa."

Tiêu Tĩnh lẩn lộn, nghe được Lý Hiểu nói như vậy, cười hi hi nói, "Nếu như vậy vậy em không khách khí nữa, túi ở trong tủ quần áo, quần áo váy mặc thường ngày em đều treo, giúp em tùy tiện cầm hai bộ, sau đó mang theo bộ đồ ngủ nữa là được."

Lý Hiểu nghe lời chọn hai bộ quần áo, lấy thêm một cái áo ngủ, cất vào trong túi, sau đó nhìn Tiêu Tĩnh, "Đồ lót đâu?"

"Cái đó tự em lấy."

"Còn xấu hổ?" Lý Hiểu mỉm cười nhìn Tiêu Tĩnh, "Cũng không phải là không có giúp em tắm, ngượng ngùng cái gì? Hơn nữa anh bây giờ là bạn trai em, giúp em cầm thôi không có gì."

"Ai nói với anh em xấu hổ, anh biết em để ở chỗ nào ư, hừ." Tiêu Tĩnh quỳnh lên, cô chỉ không thói quen để cho người khác đụng vào quần áo lót của mình mà thôi.

"Chắc chắc ~" Thấy Tiêu Tinh tùy ý lấy ra một bộ đồ lót bỏ vào trong túi, Lý Hiểu chắc chắc có tiếng, chọc cho Tiêu Tinh trừng mắt, "Về mặt này của anh là sao?"

"Anh chỉ là cảm thấy, có chút ngoài ý muốn, em không để ý áo khoác có gì tốt, nhưng nội y thì trái lại rất để ý, chẳng những là hàng hiệu, mà kiểu dáng cũng là kiểu mới nhất, hơn nữa có đường cong gợi cảm."

"Anh hình như có nghiên cứu về cái này sao." Tiêu Tinh cười như không cười nhìn Lý Hiểu.

"Khụ. . . . Một chút xú, anh là cảm thấy, càng là quần áo sát người mình càng phải để ý." Lý Hiểu lúng túng cười cười, "Phương diện nội y nam anh rất có nghiên cứu, đều là đồ lót, cho nên thuận tiện nghiên cứu sang của nữ."

Tiêu Tinh nghe vậy nghiêng nghiêng đầu, "Vậy anh đã từng mua qua đồ lót cho bạn gái trước sao?"

Nghe được Tiêu Tinh hỏi như thế, nhất thời cả người Lý Hiểu đều dựng tóc gáy, đàn ông sợ nhất một vấn đề chính là bạn gái hiện tại lấy chính mình so sánh với bạn gái trước, nói ví dụ anh vì cô làm một chuyện nào đó, sau đó cô đột nhiên hỏi anh có phải đã làm chuyện như vậy cho bạn gái trước không, loại vấn đề này, một trả lời không được, rất có thể khiến bạn gái bây giờ biến thành bạn gái trước.

Ở trong lòng có một loại ngôn ngữ yên lặng, Lý Hiểu chậm rãi nói: "Cô ấy có chút sở thích lạ, đã nhận định cái nào là hàng hiệu, sẽ chỉ mua hàng hiệu đó, phương diện đồ lót này, cô ấy là tự nhiên biết mấy loại hàng hiệu, chưa bao giờ trưng cầu ý kiến của anh, không thích anh chuẩn bị những thứ này cho cô ấy."

"Như vậy à, thích một hàng hiệu tốt, anh biết phụ nữ chọn quần áo ghét nhất có lúc phải chọn nhiều, khiến họ không biết nên mua cái gì, nhãn hiệu, chất lượng khẳng định không thành vấn đề, chỉ cần kiểu dáng không khó mặc, bản thân vóc dáng đẹp, mặc cái bình thường vẫn sẽ đẹp." Tiêu Tinh không có nghĩ tiếp tục hỏi vấn đề bạn gái trước của Lý Hiểu, trên thực tế cô chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, căn bản không có suy nghĩ nhiều.

"Em không thích ra cửa, bởi vì yêu thích mua sắm trên Đào Bảo, chỉ là không nhìn thấy đồ, có lúc mua sẽ lỗi, nói ví dụ chất lượng không tốt, mặc vào sẽ không đẹp, chỉ là ở mặc phương diện này không có yêu cầu cao, cho nên mặc dù thỉnh thoảng sẽ mua đồ lỗi, nhưng giá tiền không đắt em liền không để ý đến đồ đó, dĩ nhiên, đồ lót phía trên, là thứ duy nhất em có yêu cầu."

Đồ của Tiêu Tinh không nhiều, rất nhanh đã thu dọn xong, Lý Hiểu cầm theo túi của cô, "Xem một chút còn muốn mang gì đi không, nếu như không có, thì đi theo anh."

"Sẽ đi đến nhà anh ngay bây giờ sao?"

"Về phòng khám bệnh của anh trước, sau đó xong việc chúng ta cùng nhau trở về có được hay không?"

"Cũng được." Ở trong nhà một mình rất nhàm chán, phòng khám Lý Hiểu mặc dù rất nhàm chán, nhưng đầu gì có một người sống có thể nói chuyện cùng mình, Tiêu Tinh chỉ suy nghĩ một chút, liền đồng ý.

Đến phòng khám bệnh Lý Hiểu, cất túi phía dưới bàn làm việc, sau đó tự giác ngồi lên cái ghế của anh, chơi máy vi tính, Lý Hiểu kéo ghế chuyển qua ngồi bên cạnh cô, chỉ là không có chơi cùng cô, mà là nhìn lên một quyển sách liên quan đến nha khoa, hai người ai làm chuyện nấy, không có quấy rầy lẫn nhau, nhưng luôn luôn cảm thụ được sự tồn tại của đối phương.

Lúc La Phương tiến vào, liền thấy được hình ảnh đồng nhất, đi làm bên cạnh Lý Hiểu mấy năm, Lý Hiểu là người như thế nào, trong lòng La Phương rõ ràng, nếu như không phải mình có chồng có con, cô nghĩ mình sẽ yêu người 'chính nhân quân tử' này, Lý Hiểu trẻ tuổi lại giữ mình trong sạch người con trai như vậy không nhiều, cô âm thầm coi Lý Hiểu là bạn bè, tự nhiên hi vọng Lý Hiểu có thể sớm ngày tìm được hạnh phúc.

Mặc dù cô cảm thấy Tiêu Tinh không xứng với Lý Hiểu, nhưng sau khi nhìn thấy Lý Hiểu từ khi biết Tiêu Tinh, nụ cười trên mặt càng ngày càng rực rỡ hơn, thì La Phương biết rõ, mùa xuân của Lý Hiểu sắp tới.

Mặc dù có chút không hiểu tại sao Lý Hiểu lại thích Tiêu Tinh, nhưng chuyện hai người có lúc người khác không thể hiểu, loại cảm giác này, thật sự là điều không có biện pháp giải thích, thời điểm ban đầu mình và chồng đi chung với nhau, không phải người khác đều cho là chồng không xứng với mình mà, nhưng cô chính là thích anh, càng muốn bước đi cùng với anh, mà hai người kết hôn, tình yêu vẫn cuồng nhiệt giống như cũ, mười năm chồng đối xử với mình vẫn như ngày đầu, chứng minh ban đầu cô không chọn lầm người.

Vì vậy, trong lòng La Phương mặc kệ cảm giác Tiêu Tinh không xứng với Lý Hiểu thế nào, sau khi Tiêu Tinh trở thành bạn gái Lý Hiểu, lúc Lý Hiểu chính thức giới thiệu thân phận Tiêu Tinh cho La Phương thì La Phương rất chân thành đưa ra lời chúc phúc của mình.

Bởi vì trong khoảng thời gian này Tiêu Tinh thường đến phòng khám bệnh, từ từ, La Phương nhìn hai người, cảm thấy rất xứng đôi, thậm chí không biết có phải hay không ánh mắt xảy ra ảo giác, thời điểm trùng hợp còn có thể cảm thấy hai người rất có tướng vợ chồng đấy.

"La y tá, có chuyện gì không?"

Câu hỏi của Lý Hiểu trong nháy mắt kéo tinh thần La Phương trở về, vội vàng nói, "Thím Vương tới, bác sỹ Lý."

"Ừ, để cho thím vào."

"Vâng."

Thím Vương là khách quen tại phòng khám bệnh, người đã già, chức năng thân thể giảm xuống, hàm răng đã bắt đầu không dùng được, thím Vương luôn luôn thích ăn, không kiêng kị gì, vì vậy ba ngày hai bữa răng lại xảy ra vấn đề, mỗi lần vừa xuất hiện vấn đề liền đến phòng khám Lý Hiểu, Lý Hiểu phục vụ tốt, rất nhiều bệnh nhân đều là khách hàng quen, thời gian lâu dài, sẽ trở thành bạn bè.

Sau khi Tiêu Tinh trở thành bạn gái Lý Hiểu thường xuyên ở phòng khám bệnh, thím Vương thấy được mấy lần, biết Tiêu Tinh là bạn gái Lý Hiểu, mỗi lần thím Vương thấy Tiêu Tinh sẽ nói rất nhiều với cô, mà chủ đề chính trong đó là Lý Hiểu có N tốt, tuyệt đối là người đàn ông tốt, người chồng tốt, người cha tốt, sau đó lấy thân phận trưởng bối muốn Tiêu Tinh nắm chặt anh, mỗi lần làm cho Tiêu Tinh có cảm giác dở khóc dở cười.

"Ồ, bà chủ lại đang ở đây, đây là tra gác đây mà?"

Lần này cũng không ngoại lệ, vừa nhìn thấy Tiêu Tinh, thím Vương lập tức mở miệng cười, chỉ bởi vì răng có chút đau, nhìn miệng có chút khô hôi.

"Thím Vương, lại ăn cái gì phải không?" Lý Hiểu mỉm cười đứng lên, mang khẩu trang, không để ý chút nào đến thím Vương trêu chọc, giọng nói quen thuộc.

"Không ăn lung tung cái gì đâu." Bị Lý Hiểu hỏi, thím Vương có chút chột dạ cười cười, "Chỉ là tối hôm qua không nhin được, ăn kem, bây giờ thời tiết nóng như vậy, cậu biết khó chịu mà."

"Hàm răng thím như vậy còn đi ăn kem, không sợ bị lạnh sao." Lý Hiểu dở khóc dở cười, thím Vương vẫn giống như đứa bé.

Tiêu Tinh thấy có bệnh nhân tới cửa, không tiếp tục chuyên chú chơi máy vi tính, nhìn Lý Hiểu khám cho thím Vương, không thể không nói Lý Hiểu và các bác sỹ khác mình thường gặp không giống nhau, gương mặt to lớn thật giống như ai thiếu nợ bọn họ mấy triệu, mặc kệ nhìn người nào, khuôn mặt Lý Hiểu đều là tươi cười chào đón, hàm răng xảy ra vấn đề, phần lớn là người lớn tuổi, một ít người phản ứng không nhanh, anh vẫn rất kiên nhẫn.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất là, Lý Hiểu mặc áo khoác trắng, khi nghiêm túc xem bệnh, đặc biệt có sức hấp dẫn, làm cho cô bất tri bất giác ngừng việc trong tay quan sát anh.

Là người bệnh cũ, Lý Hiểu tương đối quen thuộc với tình huống của thím Vương, vì thế lập tức giữ chặt răng thím, không để cho bà đau nhức nữa, mở chút thuốc, vừa dặn dò làm theo bác sỹ, ý bảo thím Vương nên nghe lời mình, sau đó bảo La Phuong mang thím Vương đi lấy thuốc, Lý Hiểu cởi bao tay ra, trừ độc rửa tay, quay ra thấy Tiêu Tinh nhìn mình si ngốc, không khỏi cười.

"Như thế nào, thấy choáng đi, có phải đột nhiên phát hiện anh đặc biệt đẹp trai."

Tiêu Tinh hồi tỉnh liếc mắt một cái, "Dàn ông nghiêm túc đều đẹp trai, không chỉ một mình anh."

"Nếu như em không thêm một câu tiếp theo lời nói đó anh sẽ rất vui vẻ." Lý Hiểu có chút bất đắc dĩ mở miệng, Tiêu Tinh là người ngoài miệng không chịu thua, nhưng mà, có lúc cô lại đáng yêu đến mức khiến người ta muốn hung hăng ôm vào trong ngực thương yêu một phen.

"Ha ha."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chương 52.2

Buổi chiều phòng khám bệnh không có người, vừa qua bốn giờ, Lý Hiểu liền lôi kéo Tiêu Tinh tan việc, phòng khám bệnh của mình thật là tốt, tùy thời có thể rời đi, có chuyện La Phuong sẽ gọi điện thoại cho mình, mang Tiêu Tinh đến cửa chung cư đưa chìa khóa cho cô.

"Em lên trên nhà trước đi, anh đi chợ mua rau thức ăn, rất nhanh sẽ trở về, đúng rồi, để đồ của em để vào trong phòng kia."

"Em không có ý định ngủ với anh trên một cái giường." Tiêu Tinh giật mình nhìn Lý Hiểu.

"Anh ngủ phòng khách." Lý Hiểu dở khóc dở cười nhìn Tiêu Tinh, "Phòng ngủ chính giường thoải mái một chút, cho em ngủ."

"Anh tốt như vậy à, vậy lần trước sao anh không để phòng ngủ chính nhường lại cho em?"

"Lần trước em chỉ là khách của anh, lần này em là bạn gái của anh, thân phận không giống nhau, hưởng thụ đối xử dĩ nhiên là khác nhau." Lý Hiểu thân thiết điểm một cái trên mũi Tiêu Tinh.

"Em xem có phải anh là người bạn trai tri kỷ không."

Tiêu Tinh cười híp mắt gật đầu, "Ừ, quả thật phòng ngủ chính của anh nếu so sánh với phòng khách thì thoải mái hơn, nếu như anh muốn biểu hiện phong độ thân sĩ, vậy em không khách khí."

"Ừ, lấy đồ của em ra, đặt trong tủ treo quần áo đi." Lý Hiểu cười gật đầu, "Anh sẽ trở về rất nhanh."

"Vâng."

Nhận lấy chìa khóa của Lý Hiểu, Tiêu Tinh ngậm nga khúc hát lên lầu, không nói hai lời đi đến phòng ngủ chính, nếu Lý Hiểu thân sĩ nhường phòng ngủ chính lại cho mình như vậy, cô không khách khí, giống lần trước, phòng Lý Hiểu dọn dẹp rất chỉnh tề, để cái gì đều đâu ra đấy, mở ra tủ treo quần áo, bên trong quần áo xếp chỉnh tề giống nhau, về phần áo sơ mi không thể xếp được nữa thì lại treo lên, tóm lại, xem ra, hoàn toàn không giống như tủ treo quần áo của một người đàn ông độc thân.

"Không biết bên trong có đồ của nữ giới hay không."

Lấy quần áo của mình ra treo lên, áo lót quần lót để ở một bên, tâm huyết Tiêu Tinh dâng trào nghĩ tới, trong tủ quần áo tìm tìm, không tìm được đồ nữ giới, ngược lại lúc đang tìm mở một hộc tủ thấy được toàn bộ tài sản Lý Hiểu, sổ tiết kiệm ngân hàng các loại..., còn có rất nhiều thứ khác, Tiêu Tinh cuống quýt, cô không có tính toán động đến tài sản Lý Hiểu, vội vàng đóng hộc tủ lại, cái này Lý Hiểu, cũng không nói cho mình một tiếng, còn để mình đến nhà cho tùy ý sử dụng, anh thật sự yên tâm về mình à, không sợ mình trộm đi.

Mặc dù oán giận như vậy, nhưng không thể phủ nhận cảm giác được tin tưởng rất tốt, thừa dịp Lý Hiểu vẫn chưa về, Tiêu Tinh chuẩn bị tắm rửa trước, cầm áo ngủ vào phòng vệ sinh, thời điểm đang tắm một nửa nghe được chuông cửa vang lên, buồn bực, làm sao trở về nhanh như vậy, vội vàng xối sạch bọt trên người, lau qua thân thể, mặc áo ngủ vào đi mở cửa.

"Thế nào lại nhanh như vậy, em còn đang tắm chưa xong, ồ, cô là ai?"

Tiêu Tinh nói lời oán trách nhưng khi nhìn cửa ra vào thấy một người phụ nữ xa lạ, tự động im tiếng, không hiểu, lúc nhìn bên người dưới cạnh chân thấy rương hành lý thì trong đầu Tiêu Tinh hiện ra mấy chữ: bạn gái trước của Lý Hiểu.

"Cô là ai? Nơi này là nhà Lý Hiểu mà." Mỹ nữ xa lạ thấy người mở cửa cho mình là Tiêu Tinh, thu hồi nét mặt vui vẻ, phản ứng có chút địch ý.

"Đây là nhà Lý Hiểu."

"Cô là gì của anh ấy?"

"Bạn gái, cô thì sao?"

"Tôi là bạn gái đầu của Lý Hiểu." Mỹ nữ xa lạ gần như cắn răng gần từng câu từng chữ.

"Ừ, cô tìm anh ấy có chuyện gì?" Tiêu Tinh gật đầu một cái, hỏi ngược lại.

"Cô không hiểu kỳ về tôi sao?" Không khỏi bất ngờ về mặt Tiêu Tinh, mỹ nữ xa lạ có chút không cam lòng.

"À tôi tương đối hiểu kỳ, bây giờ cô trở lại tìm anh ta có chuyện gì, muốn quay lại sao?" Tiêu Tinh trực tiếp mở miệng hỏi.

"Nếu như mà tôi nói đúng thì sao?" Không nghĩ tới Tiêu Tinh trực tiếp như vậy, mỹ nữ xa lạ sững sốt một chút mới hỏi ngược lại lần nữa.

"Nếu như tôi mà là người trước, tôi sẽ không quay về, đã qua thì để cho trôi qua." Tiêu Tinh nhún nhún vai, "Về đề tài này chúng tôi đã thảo luận qua, ý nghĩ của anh ấy giống tôi, nếu như cô muốn trở về hợp lại, sợ là không thể nào, đúng rồi, cô muốn vào uống chén nước không, trời rất nóng, Lý Hiểu đi ra ngoài mua thức ăn, nên rất nhanh sẽ trở về."

Bạn gái trước của Lý Hiểu quái dị nhìn Tiêu Tinh, sau khi biết thân phận mục đích trở về của cô, thế nhưng Tiêu Tinh có thể mặt không đổi sắc còn muốn mời cô vào nhà chờ Lý Hiểu, đây là phụ nữ bình thường sao?

"Cô không đi vào sao?" Tiêu Tinh thấy bạn gái trước của Lý Hiểu đứng bất động, không khỏi tò mò, "Trong nhà có máy điều hòa đó, rất mát mẻ, dĩ nhiên, nếu như cô nghĩ đứng ở chỗ này hứng gió nóng, tôi cũng không để ý."

"Ai nói tôi không muốn đi vào." Rốt cuộc La Yến kịp phản ứng, vội vàng xách theo đồ đạc của mình đi vào, luôn luôn chỉ có cô La Yến làm cho người ta không nói được lời nào, cô không tin, không giải quyết được người phụ nữ này, ngực không lớn hơn mình, mặt không đẹp bằng mình, mông không vênh lên bằng mình, mấy năm không thấy, trình độ thưởng thức của Lý Hiểu sao kém như vậy.

"Cô tên là gì?"

"Tiêu Tinh, cô thì sao?"

"La Yến."

"Tên tôi nghe tốt hơn cô."

La Yến: "."

"Hai người ở chung một chỗ đã bao lâu?"

"Không lâu, chỉ là Lý Hiểu nói với tôi, lần đầu tiên nhìn đến tôi thì có cảm giác quen thuộc, giống như kiểu hai người biết nhau thật lâu." Tiêu Tinh nhún vai,

"Vốn là tôi tạm thời không có ý định tìm bạn trai, nhưng nhìn anh ấy rất có thành ý, ngày ngày gọi điện thoại cho tôi, còn vì cứu tôi bị thương, tôi cảm thấy được, người này miễn cưỡng tạm được, liền miễn cưỡng đồng ý."

Nghe được mấy cái miễn cưỡng của Tiêu Tinh, La Yến nghiêm trọng hoài nghi, là cô cố ý, bởi vì trên mặt cô nào có một ít vẻ miễn cưỡng, nếu như Lý Hiểu là một người miễn cưỡng, vậy mình người cũ, ở chung một chỗ cạnh Lý Hiểu nhiều năm như vậy, chẳng phải ánh mắt mình có vấn đề?

La Yến xác nhận, Tiêu Tinh đang khiêu khích mình, mặc dù cô nhìn bộ dáng rất dễ bắt nạt, nhưng mà thực tế biểu hiện bề ngoài không phải.

Nhắc nhở mình không nên so đo cùng một nữ sinh, La Yến xách theo rương hành lý đi về phòng ngủ chính, Tiêu Tinh thấy thế, bước nhanh hai bước, ngăn lại cô trước phòng ngủ chính, trong mắt La Yến thoáng qua vẻ tức giận.

"Cô làm gì đấy?"

"Lời này phải là tôi hỏi cô, mặc dù cô nói là người cũ của Lý Hiểu, nhưng bây giờ tôi mới chính là bạn gái anh ấy, đến nhà bạn trai cũ làm khách, cô không biết lễ độ một chút sao, mặc dù tôi và Lý Hiểu còn chưa có kết hôn, mà tôi đã có thể coi là nửa nữ chủ nhân cái nhà này, cô bây giờ xách theo rương hành lý đi đến phòng của tôi có ý gì?" Tiêu Tinh nhún mày, không sợ nhìn La Yến.

"Cô ở căn phòng này?" Ánh mắt La Yến co rút lại, sắc bén nhìn Tiêu Tinh.

"Thật ra thì tôi nghĩ ở phòng khách, nhưng Lý Hiểu nói, tôi là bạn gái anh, qua ở, dĩ nhiên là ở phòng ngủ chính rồi." Tiêu Tinh cười, nửa thật nửa giả mở miệng, cô quả thật không có nói láo, chỉ là còn có chút lời nói không nói ra mà thôi.

"Cô đừng nói cho tôi biết cô thật sự trở lại cầu xin tái hợp đó nha, đều là phụ nữ, loại chuyện như vậy mất hết nhân phẩm, tôi thấy cô không tệ, đừng làm chuyện mất nhân phẩm."

Sắc mặt La Yến trắng nhợt, đang muốn mở miệng, vừa lúc chuông cửa vang lên, Tiêu Tinh và cô liếc mắt nhìn nhau, lúc này cửa gỗ, chắc là Lý Hiểu, hai người phụ nữ gần như đồng thời chuyển động, chỉ là, khiến lòng La Yến giật mình, Tiêu Tinh chân ngắn, thể nhưng chạy nhanh hơn mình, đã vượt lên trước một bước mở cửa.

"Lý Hiểu."

"Tinh ~" Lý Hiểu nở nụ cười trên mặt khi nhìn thấy Tiêu Tinh nhưng nhìn thấy sau lưng là La Yến thì đông lại.

"Mua món ăn gì về vậy, anh yêu." Trong mắt Tiêu Tinh thoáng qua một tia ánh sáng tối, cố ý nhiệt tình kéo Lý Hiểu vào phòng, đóng cửa, "Vị tiểu thư này nói cô quen biết anh, Hiểu, đây là người nào của anh vậy?"

"A, cái này, chính là bạn gái cũ của anh, tên La Yến." Nghe được câu hỏi Tiêu Tinh, Lý Hiểu hồi hồn, vội vàng trả lời, "Yến tử, cô thế nào lại đột nhiên tới đây?"

"Em không có nhà để về, định đến nhà anh ở đây một thời gian." Thấy Tiêu Tinh kéo cánh tay Lý Hiểu, mà đáng về anh tự nhiên, La Yến chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, trong lòng có chút cảm giác ê ẩm.

"Chuyện này." Lý Hiểu có chút do dự, nếu lúc La Yến trở lại anh không có lui tới cùng Tiêu Tinh, cô ở đây anh sẽ không cần giải thích cho bất cứ người nào, nhưng mà, anh bây giờ có bạn gái, thân phận của La Yến lại tương đối nhạy cảm, là người yêu cũ của mình, hơn nữa vừa mới mang được Tiêu Tinh tới đây, nếu để cho La Yến đi vào, thật sự có chút không nói nổi, quan trọng nhất là trong nhà có hai gian phòng, nếu La Yến vào, sắp xếp thế nào đây?

"Thế nào, anh không có gian phòng cho em ở sao?" La Yến thấy Lý Hiểu do dự, chau chau mày hỏi.

"Không phải, phòng thì có, chỉ là không tiện lắm." Lý Hiểu đang hoang mang mở miệng, "Nhà cô đâu?"

"Nhà em quá lâu không có người ở, bây giờ không thể ở."

"Chuyện này không sao, tôi đi giúp cô dọn dẹp một chút là được." Lý Hiểu vội vàng nói.

Đây là đang đuổi mình sao? Vì người phụ nữ tên Tiêu Tinh này?

Thái độ Lý Hiểu càng xa cách, ở bên trong lòng La Yến lại càng tăng thêm khó chịu, nhưng mà trên mặt vẫn mang theo vẻ bình tĩnh, "Hiểu, trước kia em có yêu cầu gì anh đều sẽ đáp ứng, hiện tại em chỉ muốn trong nhà anh mấy ngày, anh không thể đồng ý sao?"

"Tinh?" Lý Hiểu có chút hơi khó khăn nhìn La Yến, trên lý mà nói, anh hiểu được mình và La Yến đã trở thành quá khứ, không nên dây dưa, gặp lại

được La Yến, anh cũng không có cảm giác động lòng gì, nhưng mà, trên mặt cảm tình mà nói, anh và La Yến dù sao từng có nhiều năm như vậy, nếu như nói sau khi chia tay cô gặp nạn, muốn anh khoanh tay đứng nhìn, thật sự là rất khó.

Mắt Tiêu Tinh nhìn trên người La Yến vòng tới vòng lui, khi Lý Hiểu nhìn, cô vẫn không bày tỏ cũng không có phản ứng, cảm giác cao thâm khó dò này, ngược lại khiến Lý Hiểu trong lòng có chút lo lắng, thăm mắng mình khôn kiếp, nếu chồng trước tìm đến Tiêu Tinh, nói muốn ở nhà nhà Tiêu Tinh một thời gian, anh sẽ đồng ý không?

Đáp án dĩ nhiên rõ ràng, không có một người đàn ông nào có thể tiếp nhận người phụ nữ của mình và chồng trước dây dưa không rõ, cho dù là bọn họ đã không có quan hệ, đôi lại góc độ vẫn là như thế.

Nghĩ như vậy, bên trong lòng Lý Hiểu có quyết định, "Như vậy đi, cô trước ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, vừa đúng lúc tôi chuẩn bị cơm tối, cô ở chỗ này ăn cơm đi, sau khi ăn cơm xong, tôi và Tinh đưa cô đi khách sạn ở, tối hôm nay không tiện, ngày mai phòng khám bệnh không mở, đi đến nhà cô giúp cô thu dọn một chút, đến lúc đó cô chuyển về nhà sẽ dễ dàng, Tinh, đến lúc đó chúng ta làm cùng nhau như thế nào?"

Mắt Tiêu Tinh híp lại y chang hồ ly, tán thưởng liếc nhìn Lý Hiểu, coi như tiểu tử này thức thời, nếu anh thật sự dám để người yêu cũ ở nhà, cô lập tức chạy lấy người, trong mắt của Tiêu Tinh, nếu như dung nạp được hạt cát, vậy thì không còn gọi là Tiêu Tinh rồi, Lý Hiểu lưu lại La Yến, giống Chu Quân mang tiểu tam về nhà ở cùng vợ thì người tình có khác nhau chỗ nào?

"Tốt, cứ làm theo như anh nói đi, La tiểu thư, cô cũng đừng thấy lạ khi Hiểu không đồng ý yêu cầu nhỏ của cô, nếu như cô là bạn bè khác phái bình thường của Hiểu, bởi vì không có chỗ ở nên đành ở nhờ mấy ngày, chúng tôi giờ hai tay hoan nghênh, nhưng ai có thể để cho cô là người yêu cũ ở đây, người yêu cũ và người yêu hiện tại ở chung một mái nhà, truyền ra ngoài, danh dự ba người chúng ta sẽ không tốt, hơn nữa không phải là không có chỗ khác cho cô ở, không cần thiết phải tạo ra lời đồn đãi, có thể tránh, tôi liền tránh, cô thấy đúng không."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 53. Bởi vì em sắp chết.

La Yến nghe vậy không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn về Lý Hiểu, ánh mắt làm bộ đáng thương, gần như không tiếng động thỉnh cầu anh cho mình ở lại.

Lý Hiểu yên lặng quay đầu đi, anh đã từng nhìn thấy đủ kiểu ánh mắt của La Yến, duy chỉ chưa từng thấy qua vẻ mặt cô làm bộ đáng thương, thật làm cho anh có chút không quen.

Tiêu Tinh nhìn ánh mắt hai người chuyển động, thăm than một tiếng cái thằng trời đánh cầu huyết, bây giờ là cái gì tình huống gì, chẳng lẽ cô thật sự phải lâm vào trong cuộc tình tay ba?

Trong khoảng thời gian ngắn, phòng khách to, không có ai nói chuyện, không khí cứ như vậy có vẻ có chút đè nén, nhìn Lý Hiểu trong tay còn cầm đồ ăn, Tiêu Tinh nhún nhún vai, mở miệng,

"Lý Hiểu, anh trước tiên mang món ăn để phòng bếp đi, nếu nói nấu cơm thì hiện tại nên chuẩn bị thôi."

"À, được, anh sẽ đi ngay bây giờ." Lý Hiểu gật đầu một cái, vừa đúng lúc anh đang tìm lý do rời đi, khách khí cười nói với La Yến, "Yến từ, cô ngồi xuống, để Tiêu Tinh tiếp cô, tôi đi chuẩn bị cơm tối, Tinh, em nói chuyện tâm sự cùng Yến từ đi."

Hai người không có chuyện gì nói, nhìn bộ dáng bây giờ của La Yến hận không thể ăn luôn cô, ở trong lòng Tiêu Tinh liếc mắt xem thường, gật đầu, hiện tại Lý Hiểu rõ ràng coi mình là vợ, coi La Yến là khách, d:d/lq.d quan hệ này lần được chia ra thành chủ yếu và thứ yếu như vậy, thời khắc mấu chốt cô không thể như xe bị tuột xích.

"Được, anh đi làm việc đi, La tiểu thư, có muốn ngồi một chút không? Nhìn cô đi giày cao gót như vậy, không mệt mỏi sao, thật giống như người khổng lồ, cổ tôi ngẩng lên thật đau, vẫn là ngồi xuống nói chuyện đi."

Tiêu Tinh không biết, ba chữ người khổng lồ trong lúc vô tình kích thích La Yến, người cô vốn là tương đối cao, lại yêu xinh đẹp, thích giày cao gót, chiều cao Lý Hiểu mặc dù đã rất cao, nhưng mà, một khi La Yến mang giày cao gót đi bên cạnh anh, sẽ không có cảm giác như chim nhỏ nép vào người, chuyện như vậy, từng khiến Lý Hiểu oán trách, vốn dĩ người đủ cao, tại sao còn phải mang giày cao gót, mang giày cao gót coi như xong, còn phải mặc cái này cao như vậy sao.

Bây giờ Tiêu Tinh, có lẽ mọi thứ không bằng mình, nhưng có một điều La Yến không làm được, chính là cảm giác chim nhỏ nép vào người, lấy chiều cao Tiêu Tinh, dù mang giày cao gót đi bên người Lý Hiểu, tuyệt đối như chim nhỏ nép vào người, phần lớn đàn ông đều yêu thích cảm giác chim nhỏ nép vào người, kể cả Lý Hiểu dù nhiều năm yêu nhau nhưng đã nói qua, nếu không, bọn họ sẽ không có lần từng tranh luận vấn đề giày cao gót, một khi cô đi giày cao gót, Lý Hiểu không vui vẻ đi bên cạnh cô, đi cùng nhau thì sẽ cách xa một chút.

"Nói đi, muốn điều kiện gì, cô mới có d:d/lq.d thể rời bỏ anh ấy?" Đè xuống khó chịu, La Yến ngồi trên ghế sa lon không lo lắng nhìn Tiêu Tinh, nghiêng đầu nhìn phòng bếp một chút Lý Hiểu, đặt mộng ngồi vào trên ghế sa lon, nhỏ giọng hỏi Tiêu Tinh.

"Nói thật với cô, tôi trở lại chính là muốn hợp lại cùng Lý Hiểu, tôi không trách cô thừa lúc vắng mà vào, chỉ cần cô chủ động rời khỏi anh, tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

"Thừa lúc vắng mà vào? Lời này của cô không đúng, Lý Hiểu rất rõ ràng nói cho tôi biết, anh là người độc thân." Khóe mắt Tiêu Tĩnh co quắp một cái, có chút không hiểu tại sao La Yến dùng giọng điệu đương nhiên nói muốn mình rời xa Lý Hiểu.

"Cô chắc chắn xác định, Lý Hiểu sẽ hợp lại với cô?"

"Đó là đương nhiên, chúng tôi ở chung một chỗ vài chục năm, chia tay không phải là bởi vì không có tình cảm, mà bởi vì là tôi thích tự do, anh ấy nghĩ muốn kết hôn, nhưng là bây giờ tôi không thích tự do, tôi nghĩ muốn kết hôn, chỉ cần tôi nói tôi nguyện ý cùng anh ấy kết hôn, không nói hai lời, anh sẽ kết hôn cùng tôi, nếu như cô còn ít mặt mũi, thì tự mình rời đi, tránh cho đến lúc đó khó nhìn, mọi người đều là phụ nữ, đừng nói tôi thật là quá đáng."

La Yến cho là, sau khi mình nói mấy câu này, cho dù Tiêu Tĩnh không lập tức rời đi, tối thiểu cảm xúc bên trên nên có chút biến hóa, kết quả Tiêu Tĩnh bất động như núi, còn khề hát, vừa nghe, lại là phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ.

"Cô có ý tứ gì?" Bị Tiêu Tĩnh làm như không thấy, La Yến rất tức giận, vốn lại cố kỵ Lý Hiểu, chỉ có thể đè nén âm thanh tức giận nhìn Tiêu Tĩnh.

"Lý Hiểu!" Tiêu Tĩnh đột nhiên lớn tiếng kêu lên Lý Hiểu.

"Làm sao?" Lý Hiểu mặc dù đang bận rộn trong phòng bếp, nhưng vẫn chú ý bên ngoài, vừa nghe Tiêu Tĩnh kêu, không nói hai lời liền vọt ra, hai người mỗi người một bên ngồi trên ghế sa lon, về mặt Tiêu Tĩnh thật bình tĩnh, La Yến có chút tức giận, chuyện gì xảy ra?

"Cô ta có lời nói với anh." Tiêu Tĩnh chỉ La Yến, sau đó nhìn cô, "Tôi cảm thấy, cô tự tin nói lời đó, không bằng nói d:d/lq.d trước mặt anh ấy đi, chuyện tình cảm như vậy, người khác nói nhiều hơn nữa vẫn vô ích, vẫn do người trong cuộc mở miệng thì tốt hơn, chỉ cần anh ấy lựa chọn cô, tôi không nói hai lời dời đi."

Sắc mặt La Yến đủ màu sắc, cảm hận nhìn Tiêu Tĩnh, mấy lời này tại sao có thể nói ngay trước mặt Lý Hiểu, người phụ nữ này dầu muối không ngâm, còn hai mặt, về mặt bình tĩnh, là bởi vì có tự tin ư, nhưng mà, cô không hiểu tự tin của cô đến từ đâu.

"Yến tử, cô có lời muốn với tôi?" Nghe được Tiêu Tĩnh nói, nhìn lại một chút nét mặt La Yến, trực giác Lý Hiểu cho biết lời nói này ra ngoài sẽ không tốt, vì vậy tự phát ngồi vào bên người Tiêu Tĩnh, không tiếng động nói quyền sở hữu của mình.

Thấy động tác Lý Hiểu, trông mặt La Yến tối sầm lại, một tia tinh quang từ đáy mắt thoáng qua, một quyết định biểu hiện, giả bộ không nhìn thấy vòng tay ở ngang hông Tiêu Tĩnh, nhìn Lý Hiểu cười nói.

"Hiểu, anh không phải nói, chỉ cần em nguyện ý kết hôn, nói một tiếng, anh lập tức đi kết hôn cùng với em ư, hiện tại em muốn kết hôn, chúng ta đi kết hôn như thế nào?"

"Ách. . . ." Không ngờ La Yến lại đột nhiên nói cái này cùng mình, Lý Hiểu nhất thời có cảm giác luống cuống, nếu như trước khi lui tới với Tiêu Tĩnh, La Yến trở lại nói lời như vậy, có thể anh không nói hai lời đi ngay, nhưng mà hiện tại.

"Anh thích gì hôn lễ, kiểu Trung Quốc còn có kiểu phương tây nữa? Trước kia phần lớn là em làm chủ, lần này, tôn trọng toàn quyền ý kiến của anh, anh cảm thấy như thế nào?" La Yến cười nói.

"Có nên báo cho người thân hai bên không, lập tức nên thông báo, phải gọi là bố chồng mẹ chồng tương lai đi, nếu không em gọi điện thoại cho bọn họ ngay bây giờ."

"Đợi chút. . . ." Thấy La Yến cố gắng gọi điện thoại, Lý Hiểu rút cuộc phản ứng kịp, vội vàng ngăn lại, có chút cau mày d:d/lq.d nhìn La Yến, "Yến tử, cô bây giờ đang làm gì, chúng ta đã sớm chia tay, hơn nữa hiện tại tôi có bạn gái, nếu như mà tôi muốn kết hôn, thì là người bạn gái bây giờ."

"Tên lòng gạt, Lý Hiểu anh là một tên lòng gạt, lời anh nói trước kia với tôi đều là giả sao?" La Yến nghe Lý Hiểu trực tiếp cự tuyệt, rốt cuộc nổi đóa, cảm quyền sách trên khay trà ném Lý Hiểu.

Tiêu Tĩnh hé mắt, chịu đựng dục vọng muốn nổi giận, ngồi đàng hoàng ở trên ghế sofa, thứ nhất, cô muốn nhìn một chút thái độ Lý Hiểu, xử lý chuyện này như thế nào, thứ hai, cô muốn nhìn mục đích La Yến.

Trực giác của cô và kinh nghiệm nhiều năm đọc ngôn tình tiểu thuyết nói cho cô biết, bình thường người yêu trước sẽ không giải thích được lý do trở về, tóm lại là không muốn người ta biết mục đích, về phần mục đích cái gì, tin tưởng sẽ biết rất nhanh.

Lý Hiểu theo bản năng bảo hộ Tiêu Tĩnh ở trong ngực, bà vai bị La Yến đập sách trúng, anh luôn biết La Yến tương đối dã man ngang ngược, trước kia thời điểm đi chung với nhau, đều là anh nhân nhượng cô, không có thấy được cái gì không đúng, nhưng là hiện tại, anh lại có một tia thiếu kiên nhẫn.

"Cô đừng quên, là cô nói chia tay, nếu đã chia tay, như vậy, lời thề trước kia trở thành vô hiệu lực, hiện tại chúng ta đã không phải là quan hệ người yêu, cô tại sao lại tới yêu cầu tôi?"

"Anh...anh. . . ." La Yến tức giận vô cùng chỉ vào Lý Hiểu, hình như muốn phát hỏa lớn, lại đột nhiên che lồng ngực của mình, sắc mặt trắng bệch ngã xuống.

"Yến từ, cô làm sao vậy?" Thấy La Yến như vậy, nhất thời Lý Hiểu mất đi lý trí, vội vàng chạy tới đỡ cô.

"Anh quan tâm em có đúng không?" d:d/lq.d Thấy Lý Hiểu khẩn trương như vậy, trong mắt La Yến nhìn Tiêu Tinh thoáng qua vẻ hả hê, sau đó vui vẻ nhìn Lý Hiểu.

"Dù là một người xa lạ ở trước mặt của tôi, tôi cũng sẽ quan tâm như vậy, đây là chức trách của bác sỹ." Lý Hiểu nhú mày, vô cùng không thích vẻ mặt La Yến vui vẻ.

"Cô có chỗ nào không thoải mái, nếu không tôi dẫn cô đi bệnh viện."

Lời nói gần như tuyệt tình vậy ư, từng được Lý Hiểu yêu tha thiết La Yến mà nói, có vẻ không tiếp thu nổi, tức giận, ác ngôn ác ngữ đẩy Lý Hiểu ra.

"Anh nói đúng, ngay cả em trở lại có mục đích, em muốn kết hôn cùng anh, em muốn vì anh sinh con, bởi vì em không muốn cuộc sống có tiếc nuối, em hi vọng có thể ở khi em còn sống làm xong những chuyện chưa xong."

"Có ý tứ gì?" Lý Hiểu nghe được La Yến nói, trong lòng thoáng qua một tia lo lắng.

"Có ý gì, em sắp chết rồi, em bị bệnh nan y, sau đó mới có nguyện vọng muốn kết hôn cùng anh sinh con cùng anh, đáp án này anh hài lòng không, anh đã hài lòng chưa?"

Nghe được hai chữ nan y, đầu óc Lý Hiểu nhất thời oanh một cái, làm sao có thể, thoát nhìn La Yến rất khỏe mạnh, làm sao có thể bị bệnh nan y?

"Hiểu, chúng ta kết hôn đi, chúng ta sinh đứa bé đi, em rất sợ, em sợ chết rồi, không thể lưu lại được thứ gì trong thế giới này, em nghĩ muốn sinh một đứa bé, để chứng minh, em tồn tại qua cái thế giới này." La Yến đau lòng nhìn Lý Hiểu, khi biết mình mắc phải bệnh nan y, ông trời trong nháy mắt đánh gục cô, trải qua các loại lo lắng, sau khi tự hỏi, rốt cuộc cô nghĩ tới ý nghĩa tồn tại, chính là kết hôn cùng Lý Hiểu, sinh một đứa bé cho anh, đây chính là ý nghĩa lần này cô trở về.

Đầu óc Lý Hiểu hỗn loạn thành một đoàn, hoàn toàn không có thể suy tư, nhìn La Yến lệ rơi đầy mặt cầu khẩn nhìn mình, lòng mềm nhũn, lập tức sẽ phải đồng ý, lại đột nhiên thấy được vẻ mặt Tiêu Tinh trầm tĩnh ngồi trên ghế sa lon, nhất thời giật mình một cái tỉnh táo lại, đề xướng lời nói muốn bật thốt lên.

"Yến từ, cô đừng như vậy, có bệnh, chúng ta phải đi chữa."

Ngoài mặt Tiêu Tinh không có cái gì d:d/lq.d khác thường, nhưng ở nghe được Lý Hiểu nói thì trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, lời La Yến nói là thật hay giả trước tiên không cần bình luận, mấu chốt là thái độ Lý Hiểu, nếu như anh liên đồng ý chứng thực không tìm chứng cứ, vậy đã rõ, La Yến ở trong lòng anh vẫn đứng thứ nhất, đây là điều cô không thể tiếp nhận.

Đã ly hôn qua một lần, lần này, Tiêu Tinh rất muốn hiểu, cô có thể cùng Lý Hiểu nói yêu thương, nghiêm túc nói yêu thương, nhưng mà, lần này, cô sẽ không uất ức mình, sẽ không mơ màng mơ màng tự gả mình đi, trừ phi xác định không thể không có anh, mà trong lòng của anh cũng chỉ có một người là mình, nếu không, cô tình nguyện ở một mình.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ở chung một chỗ đi.

Bởi vì La Yến đột nhiên bị bệnh, cô thuận lợi ở trong nhà Lý Hiểu, không thể đi kích thích một bệnh nhân được.

Bệnh của La Yến chính là ung thư tuyến sữa, Lý Hiểu cầm hồ sơ bệnh của cô, bắt đầu liên lạc bạn bè trước kia cùng khoa ở viện nghiên cứu, đối phương yêu cầu Lý Hiểu cho xem hồ sơ bệnh án, may mắn gia đình anh có máy fax nên tương đối dễ dàng, chuyển hồ sơ bệnh đi, sau khi đối phương xem qua, bảo Lý Hiểu mang La Yến đến bệnh viện kiểm tra, bệnh của La Yến được phát hiện không tính là muộn, không phải là không thể chữa khỏi.

Nghe được bạn học nói, Lý Hiểu âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, liên lạc bạn học, nghiên cứu bệnh tình, bạn như vậy đến hơn mười một giờ khuya, dừng lại thấy Tiêu Tinh yên lặng lên mạng, nhất thời một cổ cảm giác áy náy xông lên đầu.

Bởi vì quan hệ lưu lại La Yến, trong nhà Lý Hiểu chỉ có hai gian phòng, cho nên Lý Hiểu khiến Tiêu Tinh ngủ chung phòng cùng mình, để phòng khách cho La Yến ngủ, cô gái này không che đậy ý định bày tỏ muốn hợp lại cùng Lý Hiểu, dù Tiêu Tinh lười đi nữa cũng sẽ không để người của mình nhường cho người ta xong chạy ra.

Khiến La Yến ngủ chung cùng mình lqđ hoặc là khiến Lý Hiểu ngủ trên sofa cô đều không yên lòng, dứt khoát để Lý Hiểu ngủ cùng mình trong một cái phòng, cũng có thể thuận tiện kích thích La Yến một cái, để cho cô có chút cảm giác nguy cơ, hiện tại Lý Hiểu là bạn trai của mình, không nên tùy tiện cho người khác hi vọng.

"Tình!"

"Hà?"

"Tôi hôm nay không có ăn đồ gì, có đói bụng không, có muốn ăn bữa ăn khuya không, anh đi làm cho em." Bởi vì bệnh tình La Yến, khiến ba người không có ăn được cái gì, bận đến bây giờ, Lý Hiểu bắt đầu đau lòng Tiêu Tình, bình thường khẩu vị của cô rất tốt, tối hôm nay chỉ ăn gần nửa chén cơm, nhất định là bị La Yến ảnh hưởng, nếu như La Yến không có bệnh, anh tuyệt đối sẽ không lưu cô lại, nhưng mà bây giờ cô mắc bệnh ung thư, vừa không có người thân ở bên cạnh, mình mặc dù là bạn trai cũ, ở cùng nhau mười mấy năm, bắt kể từ trên mặt cảm tình hay là đạo lý, không thể nhẫn tâm bỏ đi không quan tâm, càng làm cho anh cảm thấy xin lỗi và cảm kích, khi Tiêu Tình cho mình lưu lại La Yến lúc đó biểu hiện ra độ rộng lượng không tưởng tượng được.

"Không muốn ăn." Nghe được Lý Hiểu hỏi, Tiêu Tình lắc đầu một cái, tối hôm nay cô quả thật không có khẩu vị, không thể không thừa nhận là, cô bị La Yến ảnh hưởng đến một chút.

"Hôm nay cảm ơn em."

"Cảm ơn em cái gì?"

"Thời điểm anh để Yến từ ở lại, em không phản đối."

"Em không đến nỗi đi so đo cùng một bệnh nhân." Tiêu Tình nhún vai, "Các bạn anh nói thế nào?"

"Bọn họ bảo anh mang Yến từ đi kiểm tra, chỉ là xem bệnh, không phải là không thể chữa khỏi."

"Em hiểu rõ chút bệnh ung thư tuyến sữa, đến bệnh viện cắt đứt liền hết chuyện." Tiêu Tình gật đầu một cái, "Hi vọng cô ta không có việc gì."

"Nếu như muốn cắt đứt tuyến sữa, lqđ anh sợ là cô ấy không chịu nổi, cô ấy rất thích xinh đẹp." Trong mắt Lý Hiểu thoáng qua một tia phiền nhiễu, làm bác sĩ, anh tự nhiên biết phương thức này, nhưng anh hiểu rất rõ La Yến, cô là người yêu xinh đẹp hơn tất cả mọi người, nếu như muốn cô cắt đứt một bên tuyến sữa, anh thật lo lắng cô sẽ chịu không nổi.

"Nếu như cô ấy cảm thấy xinh đẹp quan trọng hơn sinh mạng, thì cô ấy không biết quý trọng chính mình, cô ấy cũng không đáng được người khác quý trọng." Tiêu Tình nhún vai.

"Nếu như cô ấy lấy sức khỏe chính mình tới uy hiếp anh, em sẽ không đồng tình dù một ít, nếu như anh vì vậy mà chịu sự uy hiếp của cô ấy, vậy em xem thường anh."

Lý Hiểu nghe vậy lộ ra một tia cười khổ, đây là cái chuyện gì a, đang êm đẹp, làm sao lại xảy ra chuyện cầu huyết như vậy.

"Thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, anh lo lắng cái gì." Thấy Lý Hiểu lộ ra vẻ mặt ưu sầu, Tiêu Tình không biến sắc nói.

"Trong mệnh có lúc cần có duyên, không duyên phận thì chớ cưỡng cầu, có gấp gáp thì cũng không có ích lợi gì."

"Em nói đúng." Thấy mặt Tiêu Tình bình tĩnh, lòng của Lý Hiểu cũng chậm chậm bình tĩnh lại, vào lúc này, anh đột nhiên hiểu tại sao mình bị Tiêu Tình hấp dẫn, thấy cô, tim của anh có thể bình tĩnh lại, cảm thấy rất ấm áp.

"Tình."

"Hà?"

"Tôi hôm nay chúng ta. . . ." Tâm tình bình phục, Lý Hiểu có tâm tình đùa giỡn, thấy Tiêu Tình mặc đồ ngủ ngồi ở đầu giường, trong lòng 'khô hanh' đang ần núp hình như lại bắt đầu bùng lên, "Có muốn cái đó hay không?"

Đều là người trưởng thành, Tiêu Tình tự nhiên hiểu ý tứ Lý Hiểu, chau mày, nhìn về phía cửa phòng, "Anh không sợ âm thanh quá lớn làm cho người ta nghe được sao?"

Lý Hiểu vừa nghe, chợt cảm thấy có hy vọng, "Nếu như anh có thể khiến cho em mất khống chế mà kêu lớn tiếng, thật sự anh có bản lĩnh, em nói đúng không?"

"Ha ha. . . ." Tiêu Tình cười, chỉ thấy Lý Hiểu không nói lời nào.

Lý Hiểu thấy bộ dáng kia của Tiêu Tình thì buồn bực, cái nét mặt này rất mập mờ, nhưng ngôn ngữ lại không thể bày tỏ, cô rốt cuộc có đồng ý không đây?

Tiêu Tình chỉ thấy vẻ mặt Lý Hiểu rối rắm, cũng không nói được hay không được, thật ra thì, để Lý Hiểu ngủ một phòng cùng lqđ mình, không phải là không có một ít ý tứ tức giận, về phần có muốn xảy ra quan hệ với Lý Hiểu hay không, Tiêu Tình thật sự không suy nghĩ nhiều, nam nữ yêu nhau không phải là chuyện trẻ con, ở chung một chỗ, không hề có sự khác biệt.

"Tình, chúng ta cùng nhau đi."

Qua một lúc lâu, Lý Hiểu đột nhiên lôi kéo tay Tiêu Tinh, chăm chú nhìn Tiêu Tinh nói.

"?" Tiêu Tinh nghi hoặc nhìn Lý Hiểu, làm gì mà có bộ dáng nghiêm túc như vậy.

"Chúng ta cùng nhau đi, Tinh, anh yêu em, anh muốn cùng với em." Lý Hiểu nhìn Tiêu Tinh nói: "Chúng ta lui tới đã được một thời gian, anh cảm thấy, chúng ta đều không còn trẻ tuổi, chuyện tìm hiểu không thích hợp với chúng ta, mọi người đều nói, làm (cùng) yêu, càng làm mới có thể càng yêu, em xem, chúng ta có thể làm cùng không?"

"Anh nghiêm túc?" Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu xác nhận.

"Ừ."

"Không có gian dối? La Yến bây giờ trở về, là muốn muốn quay lại với anh, anh không suy nghĩ một chút đến chuyện quay lại sao?" Tiêu Tinh nhìn Lý Hiểu nói.

"Nếu như chúng ta không ở cùng nhau, anh sẽ không có cảm giác trách nhiệm, nếu như chúng ta ở cùng một chỗ, lựa chọn giữa La Yến và em, có phải sẽ khó quyết định đúng không?"

"Muốn anh ở giữa hai người lựa chọn cái gì, hiện tại anh chỉ có bạn bè." Lý Hiểu nhìn Tiêu Tinh nói: "Từ lúc vừa mới bắt đầu sẽ không có lựa chọn vắn đề, một là người yêu cũ, một là người yêu hiện tại, người cũ chính là người cũ, người yêu hiện tại chính là hiện tại."

Không thể không nói, Lý Hiểu trả lời khiến Tiêu Tinh cực kỳ hải lòng, người cũ chính là người cũ, cô chỉ thích đàn ông dứt khoát như vậy, lui tới một đoạn thời gian, cô có cảm giác lệ thuộc vào Lý Hiểu, có lẽ, có thể thử xem, không phải sao?

Sau khi suy nghĩ một chút, ở trong lòng Tiêu Tinh có quyết định, nhìn Lý Hiểu, "Nếu như anh nghĩ muốn thử một chút, liền thử đi."

Trong bụng Lý Hiểu còn có một đồng lớn lời nói chuẩn bị khuyên Tiêu Tinh, kết quả đột nhiên nghe được cô nói như vậy, nhất thời sững sốt một chút, sau đó mới có hơi do dự nhìn Tiêu Tinh.

"Anh không có nghe lầm chứ?"

"Nếu như anh không muốn coi như xong."

"Ai nói anh không muốn, anh vô cùng qđ nguyên ý." Rất sợ Tiêu Tinh đổi ý, Lý Hiểu không nói hai lời nhào tới, ba năm không có đụng phụ nữ, ai có thể biết anh ghen thế nào, người cường tráng, lại chỉ có thể nhịn, thật vất vả tìm được người thích hợp, có thể không cung chiều thật tốt được sao, đây chính là liên quan đến tính phúc tương lai của chính mình đây.

Tiêu Tinh đã lâu chưa có sinh hoạt rồi, làm một phụ nữ gần ba mươi tuổi, theo như lời của người khác mà nói là như lang như hổ, chỉ là cô và Chu Quân đã sớm không còn có kích thích nữa, thời điểm làm cùng nhau, từ từ mất đi hứng thú, chỉ là đây không phải do cô không có nhu cầu, giờ phút này bị Lý Hiểu bỏ nhào về phía trước, vóc người cao lớn rắn chắc làm cho cô hết sức áp lực, nhưng lại cảm thấy có cảm giác an toàn vô cùng, trong lỗ mũi bay tới hơi thở phái nam rất dễ ngửi, cảm nhận được Lý Hiểu kích động, cô rất nhanh kích động theo.

Hai người đều rất lâu không có làm, cảm xúc bị kích động, dĩ nhiên cảm giác càng tốt hơn, Lý Hiểu và Tiêu Tinh không nghĩ tới, đối phương nhỏ bé lại thích hợp như vậy, thân thể ăn ý nhau, lẽ ra chiều cao hai người có chênh lệch, thời điểm thân thể kết hợp sẽ phải có một ít tình trạng ngoài ý muốn, nhưng mà, bọn họ giống như là đặc biệt chuẩn bị vì nhau.

"Bảo bối Tinh, bảo bối Tinh của anh." Sáng khoái a, Lý Hiểu kích động giống như tiểu mao đầu, loại cảm giác kích động này, còn tốt hơn khi đi chung cùng La Yến.

Tiêu Tinh leo thật chặt lên Lý Hiểu, hai chân quấn lấy thân thể mạnh mẽ của anh, cả đời này cô chỉ có hai người đàn ông, một là Chu Quân, một là Lý Hiểu, nói thật, thân thể cô và Chu Quân không thể kết hợp được như vậy, luôn không đạt tới tận suất, nhưng cùng Lý Hiểu, hình như đặc biệt ăn nhịp, giác quan thân thể quá mức mãnh liệt, để cho cô không có cách nào suy nghĩ nhiều, khi nghe được Lý Hiểu gọi mình là bảo bối Tinh, càng cảm thấy thêm hưng phấn, trong miệng không tự chủ phát ra một tiếng lại một tiếng rên rỉ.

Bên trong phòng xuân ý tràn đầy, hai người thậm đã chí quên ngoài phòng còn có một người, đến thời điểm phía sau, căn bản không thể khống chế được âm thanh của nhau, động tĩnh lớn như vậy người sát vách dù lấy tay bịt lỗ tai cũng không thể có biện pháp.

Đây là đang cố ý trả thù mình sao?

La Yến nằm ở trên giường, nghe được sát vách lqđ truyền tới động tĩnh, nghĩ đến người đàn ông từng thuộc về mình, lúc này lại ôm người phụ nữ khác triền miên, chỉ cảm thấy một cổ ghen tuông xông lên đầu, đồng thời không cam lòng, đó là người đàn ông thuộc về cô, cô tuyệt đối sẽ không tặng cho người khác.

Tối nay, ba người chưa chợp mắt, hai người triền miên, một người mất ngủ.

Rất lâu không có có làm, không ngờ thân thể hai người lại hợp nhau như vậy, trên căn bản một buổi tối không có ngủ, sáng ngày thứ hai, Lý Hiểu và Tiêu Tinh vẫn còn ngủ say, cửa phòng bị vỗ mạnh, bị dọa sợ khiến hai người tưởng là động đất, mở mắt phát hiện chỉ là có người đang gõ cửa, lại lật người

thở phào nhẹ nhõm

"Có người gõ cửa." Tiêu Tĩnh có chút bất mãn, người gõ cửa lúc này, trừ La Yến không có người khác, sáng sớm mở cửa to như vậy, hù chết cô, trái tim muốn nhảy ra ngoài.

"Ừ, em ngủ tiếp đi, anh đi mở cửa." Lý Hiểu gật hôn Tiêu Tĩnh một cái, trải qua chuyện tối qua, sâu trong linh hồn có sự trao đổi, tình cảm của hai người tiến thêm một bước, lúc này Lý Hiểu, đã coi Tiêu Tĩnh là vợ.

"Ừ" Tiêu Tĩnh cảm cái chăn che kín thân thể, tùy tiện nằm ở trên giường.

Lý Hiểu mặc quần đùi đi mở cửa, thấy La Yến ngoài cửa, "Làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 55.1. Chiến trường.

"Em đói rồi." Gần như một đêm không ngủ, xem ra trạng thái tinh thần La Yến không tốt lắm, cô biết cuộc sống Lý Hiểu rất có quy luật, cho nên sáng sớm đã thức dậy, nhưng ngồi ở trên ghế sofa gần nửa tiếng, cửa phòng phòng ngủ chính không có động tĩnh, nghĩ đến tối ngày hôm qua nghe được âm thanh, nhất thời chưa xốt xốt lên đầu, không quan tâm gì cả tới gõ cửa phòng Lý Hiểu, nhưng khi nhìn thấy Lý Hiểu, tất cả uất ức chưa xốt, chỉ hóa thành ba chữ.

"À, ngưng ngưng quá." Cố ý bỏ qua trong giọng nói La Yến chứa buồn bã, kích tình tối ngày hôm qua khiến tâm tình Lý Hiểu thoải mái, giọng nói cũng nhẹ nhàng thêm mấy phần.

"Tôi hẹn một người bạn hôm nay dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra, đợi lát nữa có thể phải lấy ít máu, tốt nhất cô không cần ăn gì, bây giờ nhịn một chút, thật sự nhịn không được, tôi thấy cô uống nước tạm vậy."

"Kiểm tra?" La Yến sững sốt.

"Đúng, có bệnh thì phải nhanh trị, không thể kéo dài." Lý Hiểu gật đầu một cái, "Hiện tại y học đã tiến bộ rất nhiều, mỗi năm đều có trường hợp chữa khỏi ung thư tuyến sữa, chỉ cần phối hợp với bác sĩ, bệnh của cô sẽ không phải là việc đáng sợ như vậy."

"Anh thật sự quan tâm đến em." La Yến chế nhạo nhìn Lý Hiểu, "Anh cảm thấy em ở nơi này quá rầy thế giới hai người người, nghĩ đuổi em đi ra ngoài phải không?"

"Yến từ ~" Lý Hiểu cau mày, không thích bộ dáng La Yến gây sự.

"Hừ, nếu như anh thật sự quan tâm em, khi biết em bị ung thư sẽ không ở cùng người phụ nữ khác triền miên, còn lớn tiếng như vậy, anh xác định là anh quan tâm em mà không phải là kích thích em sao?" La Yến cười lạnh.

"Mọi người đều nói đàn ông có mới liền quên cũ, anh và cô ta ở chung một chỗ được bao lâu, em và anh ở chung một chỗ bao lâu, chỉ là chia tay, hiện tại em cần trợ giúp, vậy mà thái độ anh cứ như?"

"Tôi không có nói không quan tâm cô." Lý Hiểu cau mày, "Tôi đây không phải đang tích cực dẫn cô đi gặp bác sĩ ư, không phải bị bệnh thì mặt ủ mày ê, chúng ta phải giữ vững tâm trạng tích cực khỏe mạnh."

"Nói rõ ràng, nếu như tuyến tiền liệt của anh xảy ra vấn đề, em xem anh có thể nhẹ nhàng như vậy được không." La Yến lạnh lùng nói, "Trước khi trở về, em đã sớm đi bệnh viện kiểm tra qua, anh cho rằng em không muốn khỏe mạnh ư, nhưng bác sĩ nói, nếu em muốn không có vấn đề, chỉ cần cắt đứt tuyến sữa là được, bắt em làm trò hề hay là muốn tính mạng, nếu như anh hiểu được em, nên biết sự lựa chọn của em là gì mới phải."

"Yến từ, cô cần gì phải như vậy, người đã chết, chôn dưới đất thì đẹp gì? Vì xinh đẹp, ngay cả mạng cũng không muốn, chỉ có kẻ ngu mới làm chuyện này." Nghe được La Yến lời nói, Lý Hiểu nhàu mày gần như có thể gấp chết một con ruồi.

"Em không muốn đi bệnh viện, lần này trở về chính là chờ chết, em chỉ muốn trước khi chết, có thể sống ở bên cạnh anh, có thể kết hôn cùng anh, có thể vì anh sinh đứa bé." La Yến cầu khẩn nhìn Lý Hiểu.

"Hiểu, chúng ta kết hôn có được không, mặc kệ trước anh từng có người phụ nữ gì, em đều không ngại."

"La Yến, mời cô tự trọng." Thấy La Yến bỏ nhào về phía mình, mặt của Lý Hiểu lập tức tái xanh.

"Anh sợ cô ta hiểu lắm?" Trong mắt La Yến nén lệ nước.

Lý Hiểu vỗ trán, cảm xúc không yên nguyên nhân là bởi vì bị bệnh ư, làm sao mà lần này La Yến trở về, người trong ký ức biến hóa lớn như vậy, động chút kiên khóc, đây thực sự không phải là phong cách của cô, đồng thời làm cho anh nhìn, cảm thấy vô cùng không quen.

"La Yến, tôi hi vọng cô có thể hiểu, tôi hiện tại giúp cô, chỉ là tình nghĩa giữa bạn bè, không có bất kỳ quan hệ nào đến tình yêu, tình cảm giữa chúng ta, lúc chia tay đã không tồn tại, coi như lúc ấy còn đi nữa, nhưng chúng ta tách ra đã hơn ba năm, vốn dĩ không còn dư lại nhiều cảm giác, theo thời gian tiêu tán đi rồi."

"Em không muốn chỉ trở thành bạn bè bình thường." La Yến sững sờ nhìn Lý Hiểu, "Anh không phải là một tuyệt tình người, tại sao hiện tại lại tuyệt tình như vậy, trước kia chúng ta không phải là không có chuyện chia tay, nhưng mỗi lần chỉ cần em trở lại, anh đều sẽ giang hai cánh tay nghênh đón em."

"Đó là bởi vì tôi còn yêu cô, bên cạnh tôi không có người khác, thế nhưng lần này không giống nhau, lần này, tôi không hề yêu cô nữa, bên cạnh tôi đã có người khác." Lý Hiểu nghiêm túc nhìn La Yến, hi vọng cô có thể hiểu.

"Cho nên, cô trở lại, có khó khăn, tôi sẽ giúp một tay, nhưng nếu như là việc khác, tôi không thể giúp được."

"Em không muốn đi bệnh viện." Nói không lại Lý Hiểu, cũng không muốn nói chuyện cùng anh, La Yến tức giận trở lại phòng của mình, không chịu đối mặt chuyện Lý Hiểu sự thật đã không còn là của mình, chỉ có cảm giác mình mất đi Lý Hiểu, là bởi vì Tiêu Tĩnh can thiệp vào, thế nhất định phải đuổi Tiêu Tĩnh đi, đoạt lại Lý Hiểu.

Ở trên giường đang ngủ say Tiêu Tĩnh tự dưng rùng mình một cái, đáng tiếc cô thật sự là quá mệt mỏi, lật người, kéo cái chăn một cái, che lại vị trí bả vai trở xuống, tiếp tục ngủ, phụ nữ gần ba mươi tuổi, không chịu nổi, động một chút liền mệt chết cô.

Trong phòng khách, Lý Hiểu và La Yến đứng thành tư thế đối lập, hai người không chịu làm theo yêu cầu điều kiện của đối phương, trong khoảng thời gian ngắn, không khí có chút cứng nhắc, cuối cùng, còn là Lý Hiểu mở miệng trước.

"Yến tử, nghe lời đi bệnh viện với tôi có được không?"

"Em không đi." La Yến nghiêng đầu, gương mặt quật cường.

"Thân thể chính là của cô, nhưng khỏe mạnh không phải một mình cô, coi như cô không suy nghĩ một chút cho mình, nhưng cô nên suy nghĩ một chút cho người nhà của mình sao? La Yến, làm người không thể ích kỷ như vậy." Lý Hiểu cau mày.

"Nếu như cô thật sự không muốn, vậy tôi liền gọi điện thoại cho cha mẹ cô, để cho bọn họ tới đón cô."

"Anh thật sự muốn tuyệt tình như vậy?" La Yến không thể tưởng tượng nổi nhìn Lý Hiểu.

"Tôi không phải tuyệt tình với cô, cô là người lớn, không phải đứa bé, khi thân thể chính mình có bệnh lại còn ương ngạnh giống như đứa bé, nếu như tùy theo cô, đó là tuyệt tình với cô, tôi hi vọng cô có thể khỏe mạnh." Lý Hiểu kiên nhẫn giải thích.

"Rất nhiều người muốn khỏe mạnh đều không được, bệnh ung thư này, có thể sớm ngày trị liệu thì trị liệu ngay, không phải càng kéo càng tốt, rất nhiều người bệnh, cuối cùng kéo dài đều là cái chết, tôi không hy vọng cô như vậy."

La Yến kiên định cho rằng đây là Lý Hiểu biện luận, ánh mắt gắt gao nhìn anh, "Nếu như anh dám gọi điện thoại cho bọn họ, em liền lập tức biến mất."

Lý Hiểu nghe vậy để điện thoại đi động xuống, ánh mắt chăm chú nhìn La Yến, trong mắt bắt đầu tụ tập bão táp, một mặt vì La Yến không quý trọng bản thân mình mà tức giận, một mặt vì cô uy hiếp mình mà tức giận.

Thường thấy bộ dáng Lý Hiểu ôn hòa, dù là chung đụng vài chục năm, giờ phút này La Yến nhìn biểu tình Lý Hiểu, trong lòng có chút chột dạ, cô trở lại, không có tính toán Tiêu Tĩnh ở bên trong, cô cho là, mặc kệ mình rời đi bao lâu, Lý Hiểu đều sẽ chờ mình, không nghĩ tới, anh có người phụ nữ khác, càng không nghĩ đến, trong mắt của anh thế nhưng một ít bóng dáng thuộc về mình đều không có, điều này làm cho cô khổ sở, để cho lòng cô chua xót, càng nhiều hơn chính là không cam lòng, không cam lòng Lý Hiểu lại tìm một phụ nữ không bằng mình, trong lòng cô cho rằng đây là thủ đoạn Lý Hiểu trả thù mình, chỉ cần Lý Hiểu nguyện ý trở lại bên cạnh mình, chuyện khác, cô đều có thể quên, có thể không truy cứu.

"Cô thật sự không đi bệnh viện?"

"Không đi." Sau khi trầm mặc lúc lâu, Lý Hiểu rút cuộc mở miệng, gần như không suy nghĩ, La Yến liền lắc đầu.

"Tôi đi làm bữa sáng, cô không phải đói bụng ư, vậy thì ăn nhiều một chút." Ngoài dự đoán, Lý Hiểu không có bức bách cô nữa, mà xoa người đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn sáng.

La Yến sững sờ, ngay sau đó trong lòng một cỗ chua xót xông lên đầu, anh thế nhưng thật sự không có ý định theo ý mình?

Trong phòng bếp bóng dáng Lý Hiểu hiện lên, có thể thấy anh thật sự rất nghiêm túc chuẩn bị bữa ăn sáng, mặc kệ ánh mắt La Yến mãnh liệt như thế nào chất, thủy chung chưa từng quay đầu lại, giọt nước mắt uất ức rơi xuống, La Yến chợt xoa người, đi vào phòng ngủ chính, hung hăng phá cửa rồi khóa trái.

Nghe được tiếng đóng cửa, Lý Hiểu ngẩn ra, quay đầu lại nhìn về phía phòng khách, không có bóng dáng La Yến, thờ dài, vào lúc này đoán chừng là trở về phòng phát giận đi, tính tình của cô luôn luôn lớn, mỗi lần tức giận gây gỗ đều ném đồ, thời điểm lúc mới bắt đầu thấy cái gì là ném cái đó, sau khi anh giáo dục từ từ sửa lại, sẽ ném một chút đồ vật không dễ vỡ hoặc không phải đồ vật đắt tiền.

Nghĩ đến trước kia, bên trong lòng Lý Hiểu không khỏi sinh ra một chút chua xót, sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm như vậy, nếu là ban đầu anh nói kết hôn cô không cự tuyệt, có lẽ hiện tại bọn họ có đứa bé lớn giống Tiêu Chi Ca rồi, hoặc là còn lớn hơn một chút, tại sao khi mình có Tiêu Tĩnh lại chạy trốn về muốn quay lại cùng mình, cho dù là đưa ra điều kiện kết hôn, anh cũng không thể đồng ý, bởi vì anh không thể vì kết hôn mà buông tha người phụ nữ mình thích, ở chung một chỗ với Tiêu Tĩnh, không phải là vì trách nhiệm cũng không phải là vì sự trống rỗng, mà là thật sự có cảm giác.

Con người có lúc thật rất kỳ quái, trước khi La Yến trở lại, thỉnh thoảng có thời điểm Lý Hiểu cũng phải tự hỏi chính mình rốt cuộc coi trọng Tiêu Tĩnh điểm nào, cô và La Yến hơn kém nhau một trời một vực, cũng không phải là người phụ nữ lý tưởng của mình, nhưng ánh mắt không giải thích được đó là không thể rời bỏ cô, mà sau khi La Yến trở lại Lý Hiểu mới đột nhiên phát hiện, thì ra là anh đã thích Tiêu Tĩnh, ngoài dự liệu, anh thậm chí sợ hãi bởi vì La Yến xuất hiện mà mất đi Tiêu Tĩnh.

Nghĩ ngợi lung tung, Lý Hiểu không biết chuyện gì xảy ra, giống như tâm ý tương thông, nhìn cửa phòng ngủ chính, kết quả phát hiện cửa phòng ngủ chính khép mà cửa phòng khách mở rộng hơn nửa bên trong không có người nào, La Yến đâu?

Trong lòng Lý Hiểu dâng lên dự cảm xấu, phòng vệ sinh cũng không có ai, vặn cửa phòng ngủ chính tay cầm bị khóa trái, nhất thời liền cuống lên, "La Yến, cô có ở bên trong không?"

Trong phòng, Tiêu Tĩnh ngủ rất say bị tiếng sập cửa mạnh của La Yến đánh thức, hù dọa giật mình, thấy La Yến đằng đằng sát khí đứng ở trước mặt mình, vốn là muốn mở miệng thốt chói tai ngược lại vào lúc này lại dừng lại, hai người phụ nữ, một người đứng, một người ngủ, cứ đối mặt quý dị như vậy, không ai nói chuyện.

Mặc dù đã có điều suy đoán, nhưng tận mắt thấy Tiêu Tĩnh trần trụi nằm ở vị trí từng thuộc về mình thì La Yến ghen tị.

"Cái giường này, là tôi và Lý Hiểu cùng đi mua."

"À." Tiêu Tĩnh nhìn về mặt La Yến há hê, à một tiếng, gật đầu, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Thấy mặt Tiêu Tĩnh âm trầm, trong mắt La Yến thoáng qua vẻ hả hê, "Cô không định nói chút gì chứ, ngủ ở trên giường tôi mua, ngủ với người đàn ông tôi ngủ qua."

"Cô muốn giường ư, tôi đây trả lại cô, một lát tôi bảo Lý Hiểu theo tôi đi mua cái mới." Tiêu Tĩnh đột nhiên biết rõ phải làm sao để nói tiếp, hài lòng thấy mặt La Yến biến sắc.

"Mặc dù anh ấy ngủ qua cô, mà tôi cũng ngủ qua người khác, từ trên điểm này mà nói, hai chúng ta đều đã xài hàng vô chủ rồi, rất công bằng."

"Cô có phải phụ nữ không, không biết xấu hổ như vậy." La Yến bị Tiêu Tĩnh chọc giận đến thiếu chút nữa học máu.

"Tôi mà không phải là phụ nữ sao, cô muốn so một chút không?" Tiêu Tĩnh lập tức từ trên giường đứng lên, mặc dù La Yến cao hơn cô, nhưng đứng ở trên giường, thì cô cao hơn La Yến, trên người đầy các loại dấu tây hiện lên do tối hôm qua Lý Hiểu yêu thương, khiến La Yến gai đở mắt, lòng cô đau nhói, nhưng Tiêu Tĩnh chưa bao giờ là người có thể mặc cho người khác khi dễ, trừ phi cô tự nguyện, mà bây giờ, cô thấy La Yến vô cùng khó chịu, cho nên.

"Cô xem, trên người tôi cũng có, hơn nữa tối hôm qua Lý Hiểu tự thể nghiệm chứng minh tôi là một phụ nữ, sau này tôi là người phụ nữ thuộc về riêng mình anh, mà anh đã bảo đảm với tôi, về sau thuộc về riêng tôi, cô xem một chút trong phòng này còn có đồ gì là do cô mua, chỉ cần cô thích đều lấy đi, tôi có thể chuyển giúp cô, đến lúc đó tôi đi mua mới là được rồi."

"Cô...Cô vô xi." Từ trên trình độ nhất định mà nói, điểm mấu chốt La Yến nếu muốn so tay với Tiêu Tĩnh thì khả năng rất mỏng manh, khi bộ dáng Tiêu Tĩnh là một nữ lưu manh thì tay chân La Yến nhất thời rối loạn.

"Vô xi? Hàm răng tôi rất tốt, thời gian trước mặc dù có mấy chiếc răng có vấn đề, nhưng mà Lý Hiểu đặc biệt quan tâm, bây giờ đã vô cùng khỏe rồi." Tiêu Tĩnh bình tĩnh nói tiếp.

"Ngược lại cô, một phụ nữ mặt dày mày dạn trở lại quần quýt một người đàn ông có bạn gái, cho dù anh ấy là bạn trai cũ, nếu truyền ra ngoài sẽ không hay lắm, phải biết rằng khi tôi và Lý Hiểu đi chung với nhau, cô đã sớm là người cũ rồi, cho nên, cô muốn là người cũ, muốn là người hiện tại, cô lại muốn làm tiểu tam nữa à, nghe nói cô học cao đẳng đi."

Có mấy lời, nói một nửa, còn có sự ảnh hưởng lớn hơn nhiều khi nói toàn bộ, Tiêu Tĩnh nói phân nửa, nhưng ánh mắt kia khinh bỉ cộng thêm lời nói nửa đoạn trước, La Yến đã có thể thay cô nói nửa đoạn tiếp theo rồi, chính vì vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, ngẩng đầu nhìn về mặt Tiêu Tĩnh không có gì, có một loại vọng động muốn phá hủy.

Khi La Yến thiếu chút nữa không có khống chế được mình muốn đánh Tiêu Tĩnh, giọng nói Lý Hiểu ở ngoài cửa vang lên, "La Yến, cô có bên trong không?"

"Cứu mạng a." Nghe được giọng nói Lý Hiểu, Tiêu Tĩnh lập tức hô to một tiếng, nhanh chóng cầm áo ngủ bên cạnh lên mặc vào, một bên làm mặt quý nhin La Yến.

Chương 57: Chương 55.2. Chiến trường.

La Yến khí huyết dâng trào, "Tiêu Tinh, tôi và cô không xong."

"A, đánh người." Tiêu Tinh lớn tiếng kêu, lại tay chân linh hoạt chạy ra mở cửa, cô không phải người ngu, sẽ không đứng đấy để La Yến tiến lại gần mình đâu, người này thân hình lớn hơn mình, đến gần thì người dễ dàng thua thiệt là chính cô.

"La Yến, cô không cần làm loạn, nếu cô dám động Tiêu Tinh một chút, tôi sẽ không để yên cho cô." Nghe được Tiêu Tinh hô cứu mạng, không biết bên trong xảy ra chuyện gì, Lý Hiểu lập tức hốt hoảng, không nói hai lời bắt đầu xô cửa, đáng tiếc cửa nhà anh chất lượng quá tốt, đung mấy cái không có động tĩnh, tiếng mà Tiêu Tinh cầu cứu một lần lại một lần truyền đến, còn xen kẽ âm thanh đồ vật bị bẻ tan tành, Lý Hiểu gấp đến nỗi đỏ mắt.

"La Yến, cô lập tức dừng tay cho tôi, nếu không tôi lập tức báo cảnh sát, báo bồi Tinh, báo bồi Tinh, lại đây mở cửa ra cho anh."

Trong phòng, La Yến và Tiêu Tinh truy đuổi lẫn nhau, hai người phụ nữ nhìn đối phương không vừa mắt, vừa mới bắt đầu La Yến lấy cái gối ném Tiêu Tinh, nhưng ném hai thứ sau cô có chút mất trí, cộng thêm Lý Hiểu ở bên ngoài uy hiếp, càng thêm ghen ghét dữ dội, cảm được cái gì liền ném trên người Tiêu Tinh, lần này, Tiêu Tinh gọi từ giả thành thật, gian phòng cứ như vậy lớn thêm một ít, một bên muốn trốn tránh âm khí La Yến ném tới, còn vừa phải chú ý dưới chân, ai bảo cô không đi giày, nhưng rồi, rất nhanh liền trúng vật nhọn, cô dẫm lên một miếng thủy tinh rồi, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"A ——"

Khi Lý Hiểu nhớ lại mình có chìa khóa vội vàng tìm ra mở cửa phòng ngủ, vừa đúng lúc nhìn thấy Tiêu Tinh bị miếng thủy tinh ghim chân ngồi chồm hổ xuống, mà La Yến lại hung hăng ném một vật về Tiêu Tinh, không nói hai lời, Lý Hiểu lập tức nhào tới che chở Tiêu Tinh.

"Bảo bồi Tinh."

"B-a-n-g ——"

La Yến tìm được laptop từ trong ngăn kéo, hung hăng ném tới, đúng lúc nện trúng lưng của Lý Hiểu, một âm thanh rất lớn, khiến Lý Hiểu phát ra tiếng kêu rên, Tiêu Tinh và La Yến sợ hết hồn bởi vì anh đột nhiên đi vào.

"Cút cho tôi, lập tức cút cho tôi." Sau lưng bị vật hung hăng đập trúng, nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến Lý Hiểu giận dữ, khi nhìn thấy dưới chân Tiêu Tinh có vết máu thì Lý Hiểu lập tức cả giận, đầu óc trống rỗng, gần như không nghĩ gì quát La Yến.

"Cút ra khỏi nhà tôi ngay lập tức, không nên để cho tôi thấy cô."

Nện vào Lý Hiểu, ở ngoài phạm vi dự tính của La Yến, vẫn không thể từ trong kinh hải hoàn hồn, lại thấy được ánh mắt giận giữ của Lý Hiểu, cặp mắt đỏ hoe, động tác che chở một người phụ nữ khác, còn nói bảo cô cút, từng cái đều làm cho cô khó chịu không dứt.

Cô không phải cố ý, lúc này chỉ là tức giận quá, dù là thương tổn được Tiêu Tinh, cũng không phải cố ý, mặc dù cô như vậy nghĩ, nhưng mà, tại sao anh muốn dùng ánh mắt xa lạ như thế nhìn mình?

Chỉ vì mình là người cũ, mà người phụ nữ kia là người hiện tại, cho nên anh liền phân chia rõ ràng như vậy sao?

"Bảo bồi Tinh, không có việc gì, tại anh, anh ở chỗ này đây rồi, bây giờ anh đưa em đi bệnh viện, không có việc gì, ngoan, nhịn một chút." Không chú ý đến cảm xúc La Yến, nhìn thấy bộ dáng Tiêu Tinh muốn khóc, Lý Hiểu chỉ cảm thấy tâm nát tan, là anh không bảo vệ cô tốt, đều là lỗi của anh.

"Đau quá." Hàm răng Tiêu Tinh run lên, cô dám thề, nếu như mà biết rõ La Yến bạo lực như vậy, cô nhất định sẽ không chọc cô ta, trừ mỗi tháng có đi cả, cô đã lâu không chảy máu, chân vừa nhắc lại đau hơn, không biết có bao nhiêu mẫu thủy tinh ghim vào bên trong chân rồi, đau chết cô.

"Nhịn một chút, lập tức đi bệnh viện ngay, ngoan." Lý Hiểu cẩn thận ôm Tiêu Tinh lên, cũng không thèm ngó La Yến đang đứng ở bên cạnh một cái, ôm Tiêu Tinh ngồi trên sofa, lại nhanh chóng trở về phòng cầm một cái váy và quần lót của Tiêu Tinh, tự mình thay cho Tiêu Tinh, bản thân nhanh chóng thay đồ, cầm lên ví tiền và chìa khóa, ôm Tiêu Tinh chuẩn bị đi bệnh viện.

"Hiểu ~" La Yến rút cuộc phản ứng kịp, chạy đến cửa có chút lấy lòng kêu Lý Hiểu, "Em không phải cố ý, em"

"Mặc kệ cô là cố ý hay là vô tình, hi vọng lúc tôi trở lại không cần phải nhìn thấy cô nữa." Lý Hiểu lạnh nhạt nhìn La Yến.

"Tôi không phải chúa cứu thế, có bệnh phải đi tìm chuyên gia, tôi là bác sỹ nha khoa, không phải bác sỹ chữa được ngực của cô, cô cũng không phải người của tôi, tôi thật sự là không gánh vác được kỳ vọng này của cô, xin lỗi."

"Ha ha. . . ." Lòng La Yến theo tiếng đóng cửa của Lý Hiểu cùng rơi xuống, cô thật không ngờ, mình sau khi trở lại sẽ có kết cục như vậy, chứng kiến anh để cho mình biến mất, còn với Tiêu Tinh thì là bộ dáng như bảo bối trong lòng, mình thật sự thua.

Ngực từng trận đau đớn, La Yến biết, bệnh của mình lại bắt đầu phát tác, có như vậy trong nháy mắt, cô thật sự nghĩ mình cứ như vậy chết đi cho xong rồi, nhưng mà, khi cô chuẩn bị buông tha, đột nhiên nghĩ đến mình đã từng kiêu ngạo, nghĩ tới thái độ mới vừa rồi của Lý Hiểu, nếu như mình chết ở chỗ này, đây chẳng phải là đặt tự tôn để dưới chân anh cho anh đạp đi sao?

Cô La Yến là người kiêu ngạo, cho dù muốn chết, cô sẽ không cần chết ở chỗ này, chết trong nhà một người đàn ông không yêu cô nữa.

Nhịn đau, La Yến trở về phòng thu dọn đồ đạc, trên thực tế đồ của cô căn bản không có lấy ra, suy nghĩ một chút thật đáng cười, chẳng lẽ là bởi vì biết mình sẽ bị đuổi đi, cho nên tới ngày hôm qua mới không có lấy đồ vật từ trong rương hành lý ra?

Dù là biết Tiêu Tinh tồn tại, trong lòng La Yến không có bao nhiêu khổ sở, dù sao cô và Lý Hiểu tách ra đã ba năm, người đàn ông khỏe mạnh làm sao có thể thủ thân được, cho nên cô kiên định cho là, chỉ cần Lý Hiểu còn yêu của mình, mọi vấn đề khác đều không là gì, nhưng không nghĩ tới, mới gần gũi một buổi tối, tin niệm này đã bị phá vỡ, không ngờ dùng phương thức như vậy làm cho cô khuat nhục.

Trong bệnh viện, bác sĩ kẹp miếng thủy tinh từ lòng bàn chân Tiêu Tinh ra ngoài, sau đó dùng nước cốt rửa sạch, rửa sạch những mảnh vụn thủy tinh, đau nhất là lúc khử độc, đau đến nỗi Tiêu Tinh phải hét lên một tiếng gần như là nhảy lên, nếu không phải Lý Hiểu sớm biết trước ôm thật chặt cô ngăn chặn chân của cô, nói không chừng Tiêu Tinh trực tiếp đánh bác sỹ hôn mê.

"Oa, đau quá, Lý Hiểu anh là tên khốn kiếp, em hận anh em hận anh, a a a ——" Tiêu Tinh đau đến mức chửi người, hoàn toàn không chú ý hình tượng.

"Phải phải phải, anh khốn kiếp đều là anh khốn kiếp, anh có lỗi với em không thể bảo vệ tốt cho em, anh sai lầm rồi, bảo bối Tinh, bảo bối Tinh." Lý Hiểu kiên nhẫn dụ dỗ Tiêu Tinh, coi cô giống như đứa bé nhau để dụ dỗ.

"Ô ô, đều tại anh."

"Phải phải, đều tại anh, đều là anh không tốt, chỉ cần em chịu tha thứ cho anh, yêu cầu gì anh đều đồng ý."

"Có thật không?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Vậy em muốn trong nhà của anh thay tất cả mọi thứ, bao gồm sàn nhà, bao gồm nước sơn tường." Tiêu Tinh nước mắt lưng tròng nhìn Lý Hiểu.

"Em không muốn có vật người phụ nữ kia lưu lại."

"Không thành vấn đề, trở về anh liền đổi, đổi hết, chúng ta tiến hành trang trí lại toàn bộ, theo như phong cách em thích, nếu em không thích nơi đó, anh sẽ bán căn nhà đi, chúng ta đổi một phòng mới, em cảm thấy như thế nào?" Trong lòng hồ thẹn, Lý Hiểu ngoan ngoãn tùy theo Tiêu Tinh muốn gì được đó.

"Đều tùy em, đều tùy em có được không?"

Trong mắt Tiêu Tinh thoáng qua một đạo tinh quang, "Thật?"

"Ừ."

"Được, vậy chúng ta trở về thi đổi phòng, a, đau chết mất." Không cần thận lại động đến chân, Tiêu Tinh đau đến mặt mũi nhú lại.

"Được được, trở về thi đổi, trở về thi đổi." Lý Hiểu không nói hai lời liền đồng ý, thấy Tiêu Tinh đau đến mặt mũi nhăn nhu, tim của mình đau theo.

"Ngoan, chớ lộn xộn."

". Vâng." Thoải mái tựa vào trong ngực Lý Hiểu, Tiêu Tinh âm thầm cảm giác mình bị thương thật đáng giá.

Thầy thuốc im lặng nhìn hai người nói chuyện, vừa là một màn yêu hận tình thù, mới vui mừng, thế nhưng xuất hiện trường hợp bạo lực, chỉ là, rõ ràng đây là vui mừng, hơn nữa chiếm thượng phong, bác sỹ đã có tuổi là một người tính tình như trẻ con, thừa dịp kê đơn thuốc, thuận tiện nhắc nhở hai người trẻ tuổi.

"Tình cảm vẫn nên một lòng là tốt nhất."

"Cảm ơn bác sỹ nhắc nhở, chỉ là, thời điểm chúng tôi đi chung với nhau, đều độc thân, hơn nữa chuyện tình cảm rất nghiêm túc, không tồn tại vấn đề nào khác." Trong lòng Lý Hiểu hết sức không vui, đây là đang chất vấn nhân phẩm của mình ư, anh và Tiêu Tinh ở chung một chỗ, thân thể rất phù hợp, đây là ánh mắt gì.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 55.3. Chiến trường

"Ha ha, xem ra là tôi quá lo lắng." Nhận thấy được Lý Hiểu không thoải mái, ông bác sỹ đề xuống lời còn muốn nói, lúng túng cười cười, đưa đơn thuốc.

"Đây là đơn thuốc, hai người đi lấy thuốc đi, sau đó trở lại, tôi nói cho hai người biết sau khi trở về thay thuốc như thế nào."

"Tôi cũng là bác sỹ, chỉ là không phải bác sỹ phương diện này mà là một khoa thôi, yên tâm, tôi hiểu về phương diện này." Lý Hiểu có chút lạnh nhạt nhận lấy đơn thuốc.

"Quy tắc đầu tiên trong ngành bác sỹ, không nên tùy tiện nghị luận việc riêng tư của người khác."

Bác sỹ khoa chỉnh hình nghe được Lý Hiểu nói như vậy, nhất thời quỳnh lên, gương mặt già nua đỏ bừng, nhìn hết sức buồn cười.

Thì ra là Lý Hiểu cũng có lúc lợi hại như vậy, Tiêu Tĩnh thở than, mặc dù bội phục, nhưng khi đi ra bệnh viện vẫn còn oán trách.

"Em bảo này, anh hùng hăng với bác sỹ kia như vậy, nếu ông ấy thừa dịp xem chân cho em mà trả đũa, vậy chẳng phải em là người chịu khổ."

"Yên tâm, có anh ở đây, ông ta không dám." Lý Hiểu cười, "Anh không có ngu như vậy, em xem thời điểm anh nói, không phải đã kết thúc sao?"

"Này không còn sai biệt lắm." Tiêu Tĩnh gật đầu, nghĩ đến phải về nhà, trong nhà không biết người đó đã đi chưa, miệng lập tức cong lên.

"Bây giờ đi đâu đây?"

Lý Hiểu thấy rõ trong mắt Tiêu Tĩnh không tình nguyện, nhếch môi cười, khéo hiểu lòng người nói: "Buổi sáng chưa kịp ăn, bụng có chút đói, chúng ta đi ăn điểm tâm có được không?"

"Ừ, em muốn ăn bánh phở."

"Chân em đang bị thương, tạm thời không nên ăn đồ có nước tương gì đó." Bánh phở là một trong những đặc sản thành phố Z, nước tương hợp với món hải sản, vô cùng ngon, bình thường Tiêu Tĩnh rất thích ăn, không dừng được, Lý Hiểu mỗi ngày sẽ mua bữa ăn sáng mà cô thích, sau đó sẽ đi mở cửa phòng khám bệnh.

"Ăn cháo đi, có được không?"

"Không được, em muốn ăn bánh phở." Cái gì nước tương hoàn toàn không trong phạm vi suy tính của Tiêu Tĩnh, dù sao chỉ là lưu lại vết sẹo ở lòng bàn chân, sợ cái gì.

"Bảo bối Tĩnh, ngoan ~" Lý Hiểu kiên nhẫn dụ dỗ Tiêu Tĩnh.

". Được rồi." Khi Lý Hiểu khuyên bảo, cuối cùng Tiêu Tĩnh vẫn đồng ý, chỉ là gương mặt nhìn có chút uất ức, thấy thế nào đều là bộ dáng miễn cưỡng.

"Nếu không, chúng ta ăn bánh phở, nhưng không cho nước tương, được không?" Không biết vì sao, vừa nhìn thấy Tiêu Tĩnh lộ ra ánh mắt uất ức, Lý Hiểu đã cảm thấy mình bị thương, rất khó sờ, cảm giác này trước kia khi ở cùng La Yên chưa bao giờ có, mà Tiêu Tĩnh lộ ra vẻ mặt như vậy, luôn khiến cho anh có một loại cảm giác muốn nâng toàn thể giới đến trước mặt cô, sau đó nguyên tắc gì đều là không đáng giá, không nói hai lời giờ tay đầu hàng.

"Không cho nước tương vào để ăn." Tiêu Tĩnh mỗi lần ăn bánh phở đều cho rất nhiều nước tương, bởi vì cô chú trọng khẩu vị, nghe được Lý Hiểu nói như vậy, lập tức không vui.

"Em không muốn."

"Anh lo lắng về sau em lưu sẹo, vì cái đẹp, em nhịn một chút có được không?"

"Khi em đau đều không nhịn, tại sao hiện tại muốn nhịn?" Tiêu Tĩnh có chút không hiểu nhìn Lý Hiểu, "Em nói em muốn xinh đẹp không, là anh muốn đẹp thôi."

"Anh." Lý Hiểu yên lặng, đột nhiên ý thức được, người trước kia khi gặp phải chuyện này là hoàn toàn bất đồng, hôm nay nếu đổi là La Yên bị thương, không cần anh nói, lời của cô bác sỹ dặn sẽ tuân thủ tốt hơn người khác, La Yên yêu xinh đẹp như mạng, có lúc nàng vì xinh đẹp mà hành hạ mình, nhưng Tiêu Tĩnh chưa bao giờ như vậy, cô thoải mái hơn, bây giờ mình dùng tiêu chuẩn của La Yên đi yêu cầu cô, khó tránh khỏi cô cảm thấy uất ức, hơn nữa, Lý Hiểu anh là người đàn ông yêu xinh đẹp sao?

Đáp án dĩ nhiên là không, là một người đàn ông đều thích nhìn người đẹp, nhưng mà, không nhất định cần phải thích người đẹp, Tiêu Tinh hấp dẫn mình, rõ ràng không phải về bề ngoài, mặc dù nhan sắc của cô là xinh xắn linh lung, nhưng hấp dẫn anh, rõ ràng không phải là bởi vì đáng yêu.

"Được rồi, chúng ta đi ăn bánh phở, em muốn ăn cái gì chúng ta liền ăn cái đó được không?"

"Ách. . . ." Tiêu Tinh vẫn còn buồn không vui, đột nhiên nghe được Lý Hiểu đổi lời nói, không khỏi có chút nghi hoặc nhìn anh, là cô nghe lầm sao?

Thấy vẻ mặt Tiêu Tinh vô cùng nghi hoặc nhìn mình, Lý Hiểu càng phát cảm thấy tội lỗi, rõ ràng là hai người, mình lại lấy thói quen từ La Yến tới yêu cầu cô, đưa một tay ra sờ tóc cô, Lý Hiểu cười khẽ.

"Anh nói rồi chỉ cần em vui vẻ là được, em đã không để ý, anh liền không bắt buộc em, hơn nữa em bị thương là ở dưới chân, cũng không sợ."

"Vậy em muốn ăn hai phần bánh phở, em còn muốn ăn cháo." Nghe được Lý Hiểu nói như vậy, Tiêu Tinh lập tức không khách khí chọn món ăn.

"Ha ha, được, chỉ cần em thích, đều được."

Hai người ở bên ngoài từ từ ăn xong cháo, cảm thấy đã đến lúc về, về đến nhà, mở cửa nhà ra nhìn, Lý Hiểu và Tiêu Tinh giật mình, toàn bộ đồ trong phòng khách đều quăng hết xuống đất, tất cả đều đổ vỡ, Lý Hiểu ôm Tiêu Tinh thận trọng đi qua chiến trường, phòng ngủ chính giống như phòng khách đồ vật nằm ngổn ngang, đặc biệt là trên giường phòng ngủ chính, cái mền bị tháo ra, đoán chừng bị người ta ném trên mặt đất sau đó lau qua, chỗ ngồi cũng bị làm hư, điều này rõ ràng chính là có người cố ý làm, trầm mặc đi qua, Tiêu Tinh có chút sợ.

"Thật may là em không ở nhà, nếu không không biết bị thương thành dạng gì."

Lý Hiểu chau mày, trở lại phòng khách, tìm chỗ sạch sẽ chỗ an toàn cho Tiêu Tinh đứng thẳng một chân, sau đó dựng cái ghế bị đổ lên, bảo Tiêu Tinh ngồi xuống.

"Không sao, vừa đúng lúc chúng ta phải thay đổi ư, vừa đúng lúc, hồng trực tiếp vứt đi, anh thấy, trực tiếp thay đổi hết toàn bộ phòng ốc đi."

Trong phòng khách chỗ duy nhất không có bị phá hư là trên bàn ăn La Yến tức giận để lại lời từ biệt, nói những thứ đó đều là cô mua dùng qua, tuyệt đối không cho người phụ nữ khác dùng, thà rằng hủy đi hết.

Lý Hiểu nhìn tờ giấy xong sau đó đưa cho Tiêu Tinh nhìn, sau khi Tiêu Tinh nhìn suy nghĩ một chút bình luận, "Thật đúng là người. Tính tình thật rõ ràng a."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 56. Cãi vã.

Lý Hiểu biết, Tiêu Tinh đánh giá La Yến tuyệt đối không phải là bốn chữ tính tình rõ ràng, chỉ là do nể mặt mình mới đổi cách nói tốt một chút, không thể không nói, anh rất cảm kích sự tỉ mỉ của cô, thôi, nếu La Yến đã làm hỏng nhà mình, thì chuyện chuyển sang nơi khác, cũng có thể mau chóng thực hiện.

"Nếu không, chúng ta đi đến nhà em trước, anh thu dọn đồ trong nhà một chút, sau đó đi đến phòng môi giới, thuận tiện tìm phòng, em thấy như thế nào?"

"Vâng." Tiêu Tinh gật đầu một cái, ở lần đầu tiên đã đến chỗ rất xa, lần này, chỉ là tìm bạn trai, cô muốn tìm một chỗ, hiện tại Lý Hiểu phải thay đổi phòng vừa đúng lúc.

"Nếu không xem trong chung cư chúng ta có người bán phòng không, nếu là có cùng kiến trúc là tốt nhất."

Bố mẹ vợ tương lai đều là người dễ chung sống, Lý Hiểu ở gần đó một chút cũng không có ý kiến, "Được, vậy anh sẽ chú ý điểm này."

"Ừ."

Hai người rất nhanh đạt thành hiệp nghị, Lý Hiểu trước tiên đưa Tiêu Tinh về nhà họ Tiêu, dàn xếp tốt cho cô sau đó mới về nhà mình sửa sang lại, sửa sang được một nửa nhận được cuộc điện thoại của bạn gọi tới, là buổi tối ngày hôm qua hẹn hôm nay mang La Yến đi kiểm tra, nghĩ đến La Yến, Lý Hiểu liền đau đầu.

"Cô ta không chịu kiểm tra, tôi thấy có thể tạm thời còn phải mất chút thời gian."

"Được rồi, bệnh cô ấy giống như tình cảm, càng sớm chữa trị càng tốt." Người bạn không nhiều lời, làm bác sỹ, rất nhiều bệnh nhân khi biết được mình bị bệnh như vậy có nhiều phản ứng khác nhau, anh sớm thành thói quen.

"Ừ."

Cúp điện thoại của bạn, suy nghĩ một chút, Lý Hiểu có lẽ nên gọi điện thoại cho La Yến, trong điện thoại di động có số điện thoại của ba năm trước, nghe được âm thanh không liên lạc được mới nhớ tới, mấy năm mình không có liên lạc với La Yến, vậy mà bây giờ mình lại không có phương thức liên lạc.

Thư gọi điện thoại cho cha mẹ của La Yến, dãy số không gọi được, Lý Hiểu có chút nhức đầu vỗ trán, đây là cái chuyện gì.

Quét đồ bị La Yến làm hỏng ra cửa, dù động tác Lý Hiểu rất nhanh, dọn dẹp 1-2 tiếng, rồi lại tắm một cái cho sạch sẽ, đảo mắt chính là buổi trưa, nghĩ đến Tiêu Tĩnh vẫn còn ở nhà chờ mình, vội vội vàng vàng đi đến tiệm ăn nhanh mua đồ ăn rồi mang đi.

"Hôm nay chấp nhận ăn thức ăn nhanh một chút, buổi chiều anh dọn dẹp một lát, đi đến chỗ môi giới nhà đất, sau đó buổi tối mang đồ tới đây."

"Vâng, nhà em có ba gian phòng, còn có một phòng sách, anh định ngủ chỗ nào?" Tiêu Tĩnh mở miệng hỏi.

Lý Hiểu sững sờ, "Còn phải hỏi sao, đương nhiên chính là phòng của em."

"Chúng ta chưa kết hôn, cứ như vậy ngủ phòng em không tốt lắm đâu."

"Anh cho rằng chúng ta đã có quan hệ vợ chồng, ngủ một phòng là chuyện đương nhiên." Lý Hiểu nhìn Tiêu Tĩnh, "Thế nào, ăn rồi liền định không chịu trách nhiệm nữa à, anh chính là người đàn ông đang hoang tử tế."

"Phốc. Anh không biết xấu hổ, còn nói mình là người đàn ông đang hoang tử tế đấy." Lý Hiểu làm cho Tiêu Tĩnh buồn cười, hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện, giúp giảm bớt đi một chút không vui do La Yến mang tới.

Lúc tối, Lý Hiểu đúng hẹn mang đồ đạc của mình đến, đi đến chỗ môi giới một chuyến, thuận tiện nói ý định mua nhà, ở chung cư này Tiêu Tĩnh thấy có mấy gian nhà, đáng tiếc không phải cùng kiến trúc, Lý Hiểu hẹn ngày mai đi xem phòng, đến lúc đó Tiêu Tĩnh cùng đi, nếu muốn đến mua nhà thì sẽ làm cùng vợ, xuất phát từ thân sĩ, Lý Hiểu quyết định toàn bộ nghe theo ý kiến vợ.

"Lần này chúng ta mua nhà lớn một chút, chúng ta một phòng, Chi Ca một, về sau chúng ta nếu có đứa bé lại còn thêm một phòng nữa, còn phải thiết kế một phòng sách, bốn phòng hai sảnh là ít nhất."

"Anh có nhiều tiền sao?" Mặc dù thành phố Z thuộc tuyến thành thị hai, giá nhà tương đối mà nói là khá rẻ, nhưng nếu như mua nhà lớn, tổng giá trị sẽ rất nhiều tiền, một nhà sĩ có thể có được bao nhiêu tiền, cha mình cũng làm bác sỹ, nếu như không phải là ông có chức phó, vậy thì nhà bọn họ sẽ không trôi qua thoải mái như vậy.

"Có, anh có chức phó."

"Đầu năm nay đều lưu hành chức phó ư, Lý tiên sinh, em chính là rất lười đó, anh muốn ở cùng một chỗ với em, phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." Tiêu Tĩnh nhìn Lý Hiểu cười, mặc dù chuyện kết hôn vẫn còn rất xa, chỉ là nghe được sắp xếp của anh, trái lại cô rất vui vẻ, từ đầu tới cuối, anh đều không ghét bỏ mình và con trai của mình.

"Trong lòng anh rất kiên định, hơn nữa có lẽ bởi vì quan hệ nghề nghiệp, chuyện chăm sóc như vậy vẫn tương đối thuận buồm xuôi gió, hơn nữa, nếu anh đã chọn em, cũng đừng có nghĩ anh sẽ thả em ra ngoài gieo họa cho người đàn ông khác."

"Cút." Đáp lại Lý Hiểu chính là hình ảnh Tiêu Tĩnh không chút thực nữ hồng sư tử.

"Khi anh coi trọng em, anh chỉ muốn, lúc nào thì cho anh vào phòng của em ngủ giường của em, hiện tại rốt cuộc được như ý nguyện." Sau khi ăn cơm xong, Lý Hiểu nằm chết đi trên giường Tiêu Tĩnh, có chút vô lại nói.

Tiêu Tĩnh: "."

"Ha ha." Thấy bộ dạng Tiêu Tĩnh im lặng, Lý Hiểu cảm thấy tâm tình vui vẻ, cười một trận, ngồi dậy, "Anh đi chuẩn bị nước cho em tắm."

"Vâng."

Chuẩn bị xong nước, Lý Hiểu tới ôm Tiêu Tĩnh đi phòng tắm, mặc dù tối hôm qua đã làm qua chuyện vợ chồng, Tiêu Tĩnh không phải là thiếu nữ ngây thơ, nhưng không biết vì sao, thấy Lý Hiểu đứng bên cạnh chuẩn bị giúp mình tắm, đột nhiên cảm thấy xấu hổ.

"Cái đó, anh đi ra ngoài đi, một mình em là được rồi."

"Không được, chân em không thể động vào nước."

"Không sao, em sẽ cẩn thận."

"Vẫn chưa được, anh không yên lòng, ngộ nhỡ té thì làm thế nào, được một mắt mười."

"Nhưng."

"Thế nào, em đang thấy xấu hổ à, đều là người của anh rồi còn ngượng ngùng cái gì?" Lý Hiểu buồn cười nhìn Tiêu Tĩnh, "Yên tâm, mặc dù đáng người em không được tốt lắm, nhưng anh sẽ không cười em."

"."

Thực là một truyện cười, ngoài ý muốn chăm sóc Tiêu Tĩnh thật không biết xấu hổ, nếu anh muốn giúp một tay, cô không có lý do cự tuyệt, chỉ là, Lý Hiểu cảm dục mấy năm, tối hôm qua vừa mới ăn nặn, tự chủ chỉ còn số không, còn chưa có còi hết cho Tiêu Tĩnh, thân thể liền nổi lên phản ứng, ánh mắt nóng rực nhìn cô.

"Bảo bối Tĩnh."

Một chân đánh không lại hai chân, bị kịch của Tiêu Tĩnh chỉ có thể là bị ăn sạch, sau đó đỡ cái eo sắp gãy của mình tức giận mắng, "Anh đồ sắc lang, một người bị thương cũng không bỏ qua cho, em khinh bỉ anh."

"Chỉ là vết thương ở chân mà thôi, anh vẫn luôn giúp em gior lên đấy, không có chuyện gì đâu."

Tiêu Tĩnh: "."

Ở chung hai ngày cùng Lý Hiểu, ngày thứ nhất ở nhà Lý Hiểu ngày thứ hai ở nhà mình, ngày thứ ba mẹ Tiêu không biết có phải là phát giác lương tâm hay không, còn gọi điện thoại về thăm hỏi cô một chút, nhìn cô hai ngày nay trôi qua như thế nào, nếu như bỏ qua giọng nói bát quái này, Tiêu Tĩnh có thể thật sự cảm động vì mẹ Tiêu quan tâm.

Mặc dù có nhiều bất mãn, nhưng Tiêu Tĩnh không có nói cho mẹ Tiêu chuyện chân mình bị thương, nếu để cho mẹ Tiêu biết, nhất định sẽ lập tức trở lại hỏi mình xảy ra chuyện gì, sau đó biết La Yến tồn tại, lấy thái độ mẹ Tiêu trong mắt kia không được phép xuất hiện dù một hạt cát, đến lúc đó không biết sẽ phải náo loạn thành cái dạng gì nữa.

Nhắc tới cũng thật sự là đúng dịp, hàng xóm lầu dưới lầu bởi vì phải ra khỏi nước nên bán phòng lại có cùng kiểu kiến trúc, ngày thứ ba vừa lúc Lý Hiểu và người mô giới nói muốn mua nhà, người mô giới bên kia mới nhận hóa đơn, lập tức gọi điện thoại cho Lý Hiểu, phòng giống như anh yêu cầu, lúc lên xuống, lại càng thuận tiện hơn?

Hàng xóm dưới lầu có qua giao tình với mẹ Tiêu, khi biết bạn trai Tiêu Tĩnh muốn mua, rất sáng khoái lại giảm giá tiền, còn tặng toàn bộ đồ không thể mang đi trong phòng đưa cho hai người, hai bên ăn nhip với nhau, đàm phán giả tốt tiền lập tức đi làm thủ tục.

Khi tiến hành thủ tục, Lý Hiểu chủ động nói viết tên tuổi Tiêu Tĩnh lên giấy tờ, điều này làm cho Tiêu Tĩnh có chút áp lực, mặc dù cô hiện tại cũng chỉ là người có chút tiền, nhưng không thể tiếp nhận Lý Hiểu làm như vậy cũng không thể nói lại nổi.

"Hay vẫn là anh viết đi, vốn dĩ do chính anh mua phòng mà."

"Hai chúng ta còn cần phân chia rõ ràng anh và em sao, của anh chính là của em" Lý Hiểu cười, anh thích Tiêu Tĩnh, điểm này không có lời dễ nói, chỉ cần Tiêu Tĩnh gật đầu, lập tức đi kết hôn cũng không có vấn đề, cho nên, giấy tờ bất động sản viết tên của cô không sao cả, hơn nữa, anh thật sự không để ý khoản tiền ít như vậy.

Lý Hiểu kiên trì, thời điểm sang tên chỉ dùng tên tuổi Tiêu Tĩnh, làm cho Tiêu Tĩnh áp lực như núi, đáng tiếc cô không tranh cãi thắng Lý Hiểu, hơn nữa tranh cãi nữa sẽ thành mình quá hẹp hòi rồi, chỉ là trong lòng cô nghĩ tới, phòng này là của Lý Hiểu, nếu ngày nào đó tách ra, phòng này phải đưa trả người ta.

Phòng ốc mua xong rồi, Lý Hiểu vốn định làm thành ổ cho Tiêu Tĩnh và mình, cho nên chuyện lắp ráp rất để ý, Tiêu Tĩnh vẫn còn đang trong nhà nuôi chân, anh chỉ bảo công ty lắp đặt thiết kế cho mình mấy bản thảo, sau khi cho Tiêu Tĩnh xem qua để cho cô lựa chọn phong cách mình thích, liền đi lắp đặt thiết bị tự mình chọn lựa đồ, còn phải đến phòng khám bệnh, bận tới mảy tới mẩy, hai người ở nhà bận rộn, cha Tiêu mẹ Tiêu bọn họ mang theo Tiêu Chi Ca ở bên ngoài du ngoạn chung quanh, tất cả chuyện nhà cửa một ít cũng không biết.

Đạo này, có tiền chính là đại gia, dưới sự ủng hộ tiền của Lý Hiểu, công ty sửa chữa tốc độ rất nhanh, mô hình đơn giản, ý tưởng Lý Hiểu đột phát, nếu mình và nhà họ Tiêu lầu trên lầu dưới, vậy thì làm thông giữa hai tầng, tạo một cái cầu thang, sau đó có thể từ trong nhà đi vào nhà nhau?

Ý nghĩ này của Lý Hiểu, đơn thuần là bởi vì anh coi người nhà họ Tiêu như nhà mình, vì vậy thời điểm nghĩ đến vấn đề này, anh liền hào hứng nói cho Tiêu Tĩnh, vốn cho rằng Tiêu Tĩnh sẽ vui vẻ đồng ý đề nghị của mình, kết quả sau khi nghe được đề nghị của anh, Tiêu Tĩnh lộ ra vẻ mặt không đồng ý, cảm giác này giống như là bị hất một chậu nước lạnh.

"Tại sao không đồng ý, chúng ta về sau là người một nhà, chẳng lẽ em không muốn cùng anh trở thành người một nhà há??"

Đôi mắt Lý Hiểu chất vấn, Tiêu Tĩnh không lời nào để nói, vốn Lý Hiểu để giấy tờ bất động sản viết tên của mình sẽ khiến cô có chút lo lắng, bây giờ còn muốn lối thông hai nhà, về sau nếu cô và Lý Hiểu thành đôi, chuyện này không lời nào để nói, nhưng nếu không thành, tên tuổi trên bất động sản có thể đổi, nhưng lối thông phòng ốc thì sau này làm sao có thể làm?

Vốn phải là hai người tình yêu cuồng nhiệt, gặp phải khó khăn đầu tiên trong cuộc sống bọn họ, Lý Hiểu hi vọng lối thông giữa hai nhà, Tiêu Tĩnh không đồng ý, kết quả công ty lắp đặt làm khó, lão bản, ngài đây là muốn làm a hay là không làm?

Vì cái vấn đề này, Lý Hiểu thậm chí bảo thợ sửa chữa công trình dừng lại, chuyên chú tìm Tiêu Tinh khai thông, thẳng thắn nói rõ tâm ý của mình, thuận tiện giải thích cho Tiêu Tinh hiểu ý tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chương 57. Chúng ta cùng nhau hòa hợp.

Tiêu Tinh và Lý Hiểu chiến tranh lạnh, nguyên nhân chính đến từ ý kiến khác nhau của hai người, thời điểm Lý Hiểu quyết định nói chuyện với Tiêu Tinh, mới phát hiện, Tiêu Tinh không quá lớn mong đợi đoạn cảm tình này, làm người đàn ông, bạn gái của mình thế nhưng không có lòng tin ở mình, điều này làm cho anh cảm thấy vô cùng thất bại.

Sau thất bại, Lý Hiểu không nhắc lại chuyện lời thông lấu trên lầu dưới nữa, yên lặng dựa theo thiết kế lúc trước mà lắp đặt thiết bị, vì để cho Tiêu Tinh nhận thấy được tầm quan trọng của mình, mỗi ngày trừ ba bữa cơm đưa tới bên ngoài cửa, thời điểm khác sẽ không ở nhiều cùng Tiêu Tinh, buổi tối khi đi ngủ nằm ở phòng khám bệnh.

Ngày thứ nhất, Tiêu Tinh cảm thấy trong lòng có điểm là lạ, nhưng không có suy nghĩ nhiều, ngày thứ hai, chứng kiến Lý Hiểu đúng hạn đưa ba bữa cơm tới, mặc dù không nói nhiều với mình, nhưng khi chiến tranh lạnh vẫn không quên chăm sóc mình, Tiêu Tinh cảm thấy người này không tệ, ngày thứ ba, ngày thứ tư.

Đào mất một tuần lễ đã qua.

Chân Tiêu Tinh đã hoàn toàn khỏi rồi, Lý Hiểu như cũ mỗi ngày tới cửa đưa bữa ăn, buổi tối ở tại phòng khám bệnh, ban ngày chạy giữa hai đầu phòng khám bệnh và lắp đặt thiết bị dưới lầu.

Phải biết lắp ráp âm thanh sẽ rất lớn, mấy lần Tiêu Tinh muốn đi xuống xem một chút, nhưng nghĩ tới Lý Hiểu rõ ràng không để ý tới mình, lại có chút do dự, thái độ của Lý Hiểu có như không, chọc cho trong lòng Tiêu Tinh giống như có đồ vật gì đó quấy nhiễu, ngứa một chút, lại bắt không được, khó chịu muốn chết.

Thời điểm Tiêu Tinh yên lặng rồi rầm, trong lòng Lý Hiểu cũng không dễ chịu, mỗi ngày ở phòng khám bệnh căn bản là không ngủ ngon, ban ngày lại rất bẽ bội, tuy thân thể mệt mỏi thì cũng không bằng nội tâm rối như tơ vò, một tuần lễ đã qua, thế nhưng Tiêu Tinh không chủ động hòa giải với mình, cho dù là vẻ mặt tươi cười, hoặc là nói một tiếng buổi tối lưu lại đi, anh sẽ ở lại, có bậc thang hay không, không có câu trước câu sau cũng được.

Vào một ngày, thừa dịp buổi trưa không có khách, Lý Hiểu từ phòng khám bệnh ra ngoài xem lắp đặt thiết bị một chút, lắp đặt thiết bị do anh giám sát, vốn là công trình mấy tháng, bây giờ chỉ có một tháng, thợ mộc đã kết thúc, ngày sau đó bước cuối cùng là sơn.

Lỗi mũi Lý Hiểu tương đối nhạy cảm, mặc dù anh mua loại tốt nhất, nhưng đột nhiên ngửi thấy cái mùi này, còn hắt hơi mấy cái, một công nhân quét sơn cho là anh bị cảm, rất quan tâm mở miệng hỏi thăm.

"Ông chủ, hiện tại trời nóng, cần phải chú ý thân thể, nếu bị cảm, sẽ không tốt, rất mệt nhọc."

"Cảm ơn sự quan tâm của anh, tôi không phải. . . ." Lý Hiểu mỉm cười lắc đầu, đang muốn nói mình không phải bị cảm, trong đầu nhất thời toát ra một ý niệm, mình và Tiêu Tinh bây giờ đang chiến tranh lạnh, một tuần lễ đã qua, thì ra là muốn tình tảo chính là anh, bởi vì Tiêu Tinh không hề có chút động tác buồn bực, đang suy nghĩ tìm lối thoát, nếu anh bệnh, có phải hai người sẽ hòa thuận lại không?

Nghĩ như vậy, Lý Hiểu nhất thời cảm thấy công nhân quét sơn vô cùng đáng yêu, "Ha ha, cảm ơn anh quan tâm, trời nóng nực các anh cũng chú ý thân thể, tôi đi ra cửa mua mấy chai nước lạnh cho các anh uống."

"Vậy làm sao được, thật ngại quá." Công nhân quét sơn muốn khách khí một chút, Lý Hiểu đã vội vã ra cửa, không khỏi có chút kỳ quái, ngã bệnh thế nào mà vẫn vui vẻ như thế.

Lý Hiểu chạy vào siêu thị, mua mấy chai nước lạnh, thấy kem, không chút do dự cầm mấy hộp, sau khi làm xong hết sổ sách, trước đưa chai nước lạnh cho công nhân, sau đó xách theo một túi kem lên lầu.

"Leng keng."

Tiêu Tinh đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, chỉ là có điểm không yên lòng, mấy ngày nay dưới lầu âm thanh lắp ráp rõ ràng nhỏ hơn, không biết đến tiến độ nào rồi, khi đang suy nghĩ chuông cửa vang lên, liền vội vàng đứng dậy, lúc chuẩn bị mở cửa cảm giác mình giống như có chút nóng nẩy, từ mắt cửa nhỏ nhìn quả nhiên là Lý Hiểu, dừng một chút, để xuống vui mừng trong lòng, có ý đợi trong chốc lát mới mở cửa.

"Bảo bối Tinh~" Mặc dù hai người đang chiến tranh lạnh, nhưng cách Lý Hiểu gọi vẫn không thay đổi, "Tại sao lâu như thế mới mở cửa."

Trong mắt Tiêu Tinh thoáng qua một tia chột dạ, "A, mới vừa xem ti vi mà, sau đó ngủ thiếp đi một chút."

"Thế nào mà không ngủ trên giường, nếu bị cảm thì làm thế nào, khụ khụ." Lý Hiểu vừa vào cửa vừa dặn dò, thuận tiện 'khụ' hai tiếng.

"Anh bị cảm?" Tiêu Tinh quan tâm hỏi.

"Khụ. Không có. Khụ, trời nóng, những ngày này em không ra khỏi cửa, trong nhà không có cái này đi, anh mới vừa đi mua đồ uống cho công nhân thuận tiện mua cái này."

Rõ ràng chính là bị cảm, lại giả vờ không có việc gì, nhất định là những ngày qua mệt nhọc, phòng khám bệnh không phải là chỗ để ngủ, thấy Lý Hiểu ngã bệnh còn nghĩ đến mình, trong lòng Tiêu Tinh càng phát ra áy náy, từ khi hai người nhận thức tới nay, người nỗ lực là Lý Hiểu, mình thật sự là không tìm không phổi.

"Anh, ngồi một chút đi."

Rất bình tĩnh nhìn sự đau lòng trong mắt Tiêu Tinh, trong lòng Lý Hiểu mừng như điên, trên mặt lại cố làm ra vẻ khó xử, "Phía dưới bắt đầu sơn tường rồi, anh phải nhìn một chút, không chú ý, có thể sẽ không đạt tới hiệu quả anh muốn, khụ."

"Chỉ cần bọn họ chưa xong, bất cứ khi nào đều có thể bảo bọn họ sửa." Từng có kinh nghiệm lắp đặt thiết bị Tiêu Tinh chau mày, "Anh bây giờ theo dõi cũng vô dụng, phải đợi họ sau khi làm xong rồi kiểm tra, đến lúc đó chỗ nào không hài lòng sẽ để cho họ làm lại, được rồi, ngồi ở chỗ này đi, chỉ là ho khan, có chảy nước mũi không, cổ họng đau không?"

Thấy Tiêu Tinh có chút cường ngạnh để cho mình nghỉ ngơi, trong lòng Lý Hiểu ngọt ngào, cuối cùng mình rồi rắm lâu như vậy giờ chỉ như đánh nước, hiện tại giả bộ bệnh cũng đáng giá.

"Cổ họng hình như có đau một chút, nước mũi thì không có chảy."

"Nóng sao?" Tiêu Tinh vươn tay sờ lưng và trán Lý Hiểu, cảm thấy nhiệt độ bình thường, bởi vì bây giờ trời nóng, độ vốn thân thể hơi cao, cho nên sau khi mu bàn tay đụng một cái, Tiêu Tinh lại dùng trán đụng cái nữa.

"Không sốt, đầu choáng váng sao?"

"Chóng mặt, giống như thiêu đốt, em xem thử giúp anh một chút." Lý Hiểu bởi vì động tác của Tiêu Tinh dùng cái trán giúp mình thử nhiệt độ liền sùng sốt một chút, nhưng sau đó lập tức phản ứng kịp, vội vàng nói.

"Nóng?" Tiêu Tinh lần nữa dùng trán thử một chút, "Chẳng lẽ là sốt nhẹ, anh chờ, em đi tìm nhiệt kế đo cho anh."

"Không cần cái đó, anh muốn em làm cho anh." Lý Hiểu ôm eo Tiêu Tinh, hơn một tuần lễ không có ôm, có thể tưởng tượng như giết anh rồi.

"Anh rốt cuộc có sao không?" Tiêu Tinh cảm thấy có chút bất thường, nhìn Lý Hiểu hỏi.

"Có chuyện." Lý Hiểu ôm Tiêu Tinh không buông tay, "Em không để ý đến anh, anh liền có chuyện."

"Rõ ràng là anh lạnh nhạt, đâu có chuyện gì liên quan tới em." Khóe miệng Tiêu Tinh co giật, hiện tại chuyện gì đang xảy ra, ác nhân cáo trạng trước sao?

"Vậy em cũng không chủ động để ý đến anh." Lý Hiểu có chút uất ức tố cáo, ngửi thấy trên người Tiêu Tinh có mùi thơm ngát, "Em mới vừa tắm?"

"Vâng." Trời quá nóng, coi như một mực ở nhà cũng không thể một ngày 24h mở điều hòa, như vậy sẽ không tốt, cho nên mỗi ngày Tiêu Tinh sẽ dừng mấy giờ, vì vậy mỗi ngày cô tắm ba lần tắm trở lên, thời điểm Lý Hiểu đi lên, cô mới vừa tắm xong không lâu, tóc còn có chút ướt.

Ngồi đến bộ dáng Tiêu Tinh tắm, Lý Hiểu nhất thời kích động, mỗi ngày vào buổi tối nằm giường nhỏ trong phòng khám bệnh sẽ không ngủ được, luôn nghĩ đến Tiêu Tinh, hai người mới ở chung một chỗ không lâu, phải nên là tình yêu cuồng nhiệt hàng đêm sanh ca, nhưng bởi vì phải tỉnh táo mà tách ra, mấy ngày nay anh thật sự nhịn rất vất vả, giờ phút này không thể nhịn được nữa, một tay ôm Tiêu Tinh vào trong ngực.

"Bảo bối Tinh, chúng ta cùng nhau hòa hợp, về sau anh đều nghe lời em, em nói một anh liền không nói hai, có được không?"

Tiêu Tinh không phải người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, nhưng khi nghe được Lý Hiểu nói như vậy, không biết vì sao, nhất thời liền kích động muốn khóc, vội vàng hút hút lỗ mũi, vành mắt lại đỏ lên.

"Lời nói của đàn ông, mười câu có chín câu đều là không đáng tin, nhất là ở trên giường."

"Anh thề, câu này tuyệt đối có thể tin." Ánh mắt Lý Hiểu sáng quắc nhìn Tiêu Tinh, "Bảo bối Tinh, anh sai lầm rồi, tha thứ anh có được không, là anh không thể cho em cảm giác an toàn, anh bảo đảm, về sau toàn tâm toàn ý đối tốt với em, luôn nỗ lực không cần báo đáp, toàn bộ theo yêu thích của em, cho đến khi em hài lòng mới thôi, đừng nóng giận, có được không?"

Lý Hiểu nói như vậy, Tiêu Tinh tự nhiên không làm bộ làm tịch, có chút xoay đầu đi, "Người nào tức giận, em không phải là đứa bé."

"Nói như vậy, em tha thứ cho anh?" Ánh mắt Lý Hiểu sáng lên, đã sớm không kèm chế được, một tay ôm lấy Tiêu Tinh đi đến phòng của cô.

"Bảo bối Tình, anh nghĩ muốn em."

Bị cánh tay Lý Hiểu dùng lực và ánh mắt nóng rực vây quanh, Tiêu Tình có cảm giác bị điện giật, ánh mắt có chút quẩn bách xấu hổ tránh đi, chấp nhận động tác của anh.

Tiến gian vào phòng, Lý Hiểu không kịp chờ đợi ép Tiêu Tình xuống, quần cũng không kịp cởi xong, chỉ giải khai dây lưng kéo khóa, lấy ra vật trắng kiện của mình, tháo quần lót Tiêu Tình xuống liền vọt vào.

"Ân ~"

Một tuần lễ không có làm, hai người đều rất kích động, trước khi bắt đầu Tiêu Tình sẽ khá xấu hổ, quẩn bách, nhưng một khi chuyển động, liền hóa thân thành yêu tinh, có thể khiến cho người đàn ông hận không được chết trên bụng của cô, Lý Hiểu là người đàn ông bình thường, lên giường vẫn là người đàn ông bình thường, thấy vẻ mặt Tiêu Tình tựa như yêu tinh, chỉ hận không thể ‘ăn’ cô vào trong bụng mình, để cho cô và mình vĩnh viễn không chia cách.

"Bảo bối Tình."

Sau khi kịch liệt ‘đánh nhau’, hai người đồng thời phóng thích, Lý Hiểu hô to một tiếng, run rẩy ngã trên người Tiêu Tình, "Tiểu yêu tinh, muốn mạng của anh."

Tiêu Tình vô lực thở, kiều mỵ trừng Lý Hiểu một cái, "Là anh tự chủ quá yếu, chuyện này liên quan gì tới em."

"Nếu không phải là em quyến rũ anh... tự chủ của anh sẽ yếu sao?" Lý Hiểu cảm thán, "Anh chỉ yếu tự chủ với em thôi, tiểu yêu tinh, khiến cho anh nghĩ muốn chết ở trên người em."

"Ha ha." Loại lời tâm tình nho nhỏ này, khiến Tiêu Tình nở nụ cười, trước kia Chu Quân và mình lúc này cũng sẽ nói một ít câu tương tự như vậy, nhưng cô nghe lại không thích, không biết vì sao, nghe được Lý Hiểu nói như vậy, cô không ghét một chút nào, thậm chí có loại cảm giác thành tựu rất lớn.

Mọi người đều nói vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, lời này quả nhiên không sai, sau khi thân thể trao đổi, một ít không vui trong lòng hai người cuối cùng biến mất hoàn toàn, một tuần lễ không có làm, chỉ làm một lần dĩ nhiên là không đủ, hơi nghỉ ngơi một lát, thân thể hình như lại có cảm giác, Tiêu Tình giật giật eo, nhắc chân lên vòng eo Lý Hiểu, mắt lộ ra quyến rũ.

"Hiện tại em lại muốn rồi, Lý tiên sinh, có còn được không?"

"Xem ra em thiếu dạy dỗ, có được hay không, dùng mới biết." Lý Hiểu hếch eo, "Hôm nay nếu không khiến cho em cầu xin tha thứ, em sẽ không biết nói hoa nhĩ tại sao hồng như vậy."

"Bầu trời rất nhiều 'sao Ngưu', Lý tiên sinh, a ——"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chuẩn bị trước khi vào ở.

Hai người cứ như vậy hòa thuận, sau khi hòa thuận, rõ ràng tình cảm có chiều hướng ấm lên, Lý Hiểu lấy tài sản của mình ra chứng minh, mật mã chỉ phiếu giao ra, viết tên đảm bảo cho vợ, thật ra chính là muốn dùng phương thức khác khiến Tiêu Tình có lòng tin với mình một chút, hấn hành động của anh, Tiêu Tình mặc dù chưa nói, nhưng nhìn trong mắt cô đã ghi vào trong lòng, đúng là có cảm động.

Bởi vì thời tiết rất nóng, son làm rất nhanh, không tới mấy ngày, công nhân đã quét xong, bây giờ, chỉ còn việc mua đồ, hôm nay Lý Hiểu cố ý đóng cửa phòng khám bệnh, mang Tiêu Tình đi chọn lựa đồ dùng trong nhà.

"Chỉ cần chọn kiểu dáng em ưa thích, cái khác không cần phải để ý đến." Đồ dùng trong nội thành đều có đầy đủ, Lý Hiểu ôm Tiêu Tình, dịu dàng săn sóc nói, làm cho cô bán hàng bên cạnh hâm mộ liên tục nhìn về phía Tiêu Tình.

"Vâng." Trước khi đến, đại khái về hình thức, Tiêu Tình đã nghĩ qua trong đầu, rất nhanh chọn xong, từ giường đến ghế sa lon, bàn ăn, hộc tủ các loại.

"Cái này thì sao."

"Ừ, cho hỏi bên chị có kiểu ghế ngồi có dây đu không?" Lý Hiểu gật đầu một cái, xoay người hỏi nhân viên hướng dẫn mua, "Nếu như đẹp một người ngồi cũng được, nhưng mà tốt nhất là hai người ngồi."

"Dạ, có, xin chờ một chút."

"Mua cái đó làm cái gì?"

"Em không cảm thấy, khi thời tiết mát mẻ, đặt ghế xích đu ngồi trên ban công, cảm giác không tệ sao?" Lý Hiểu mỉm cười nhìn Tiêu Tĩnh, hai người bọn họ ngồi cùng nhau, không phải rất lãng mạn sao?

"Tùy anh." Tiêu Tĩnh nhún vai, trước khi ly hôn Chu Quân, cô cũng mua một ghế xích đu, bởi vì mua trên mạng, giá tiền coi như là rẻ, nhưng đáng tiếc chính là dùng không bền, cô ngồi được mấy lần đã bị hỏng, còn khiến bị ngã đau mông ê ẩm, vì chuyện này mà con trai và Chu Quân nói cả buổi, cô còn đang có ý định mua một cái múc nước.

Từ cửa hàng nội thất đi ra, Lý Hiểu còn lôi kéo Tiêu Tĩnh đi dạo cửa hàng khác, anh còn chưa mua cho cô quần áo, làm bạn trai, đây chính là chưa làm tròn trách nhiệm.

"Nhà em có rất nhiều quần áo, hơn nữa em lại không thường ra cửa, không cần mua." Tiêu Tĩnh mỉm cười nhìn Lý Hiểu, thật ra thì cô đi dạo đã bắt đầu thấy mệt mỏi, nên càng muốn về nhà nghỉ ngơi.

"Em ra cửa quá ít, bảo bối Tĩnh, nhiều lắm thì chỉ đi dạo một chút, không phải có một câu nói này sao, trong tủ treo quần áo của phụ nữ, vĩnh viễn thiếu một bộ y phục." Lý Hiểu thân mật nheo mắt Tiêu Tĩnh.

"Em yên tâm, một ít này, ông xã tuyệt đối có thể thỏa mãn em, chỉ cần là đồ em thích, mặc kệ có ích hay không, cứ việc mua về nhà, ông xã tuyệt đối sẽ không nói một câu."

Khóe miệng Tiêu Tĩnh co giật, muốn nói chúng ta vẫn chưa phải là quan hệ vợ chồng đâu, nói gì ông xã, thật sự coi mình là chồng cô nữa à, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy nói như vậy quá sát phong cảnh rồi, hơn nữa Lý Hiểu tự xưng ông xã cô không cảm thấy ghét, liền chấp nhận.

"Đến lúc đó anh đừng hối hận, phụ nữ vĩnh viễn sẽ không thỏa mãn."

"VẬY ANH SẼ CỰC KỲ VĨNH HẠNH." Lý Hiểu cười nói.

Phương diện quần áo Tiêu Tĩnh không có yêu cầu quá lớn, hơn nữa cô lấy thoải mái làm chủ, Lý Hiểu ở phương diện này lại hết sức chú ý, mang Tiêu Tĩnh đến cửa hàng trái đi dạo phải đi dạo, mấy tầng lầu vòng vo lúc lâu mới nhìn trúng một cái váy, bên ngoài đều là một dãy cửa hàng, mua bán cái gì đều có, lấy trang phục chiếm đa số, nhất là trang phục phụ nữ, từ cửa hàng đi ra, Lý Hiểu liền dẫn Tiêu Tĩnh đến một cửa tiệm khác, nhìn trúng, bảo Tiêu Tĩnh thử, nhìn rất đẹp, liền mua về, tuy vậy không coi là dễ tính, đi xong một vòng, trên tay cầm mười cái túi.

"Không nhìn ra, ánh mắt anh cũng không tệ lắm nha." Có một câu nói, hiểu rõ phụ nữ nhất không phải phụ nữ, mà là đàn ông. Lý Hiểu cầm trang phục, không có mặc trên người lúc đầu nhìn bình thường, hơn nữa không phải phong cách Tiêu Tĩnh thích, nhưng sau khi thay, lại được hiệu quả kinh người, cái này không khỏi khiến cho Tiêu Tĩnh thầm than cô muốn đề cao tài nghệ thường thức, không thể cả ngày lẫn đêm sống ở trên web xem tiểu thuyết, phải tăng làm cho mình tăng lên phương diện thường thức một chút.

Tiêu Tĩnh tán dương, Lý Hiểu rất tự đắc tiếp nhận, "Anh bình thường hay lên tuần san nhìn một vòng, như thế nào, ánh mắt coi như được, về sau mua quần áo, thì mang theo anh, bảo đảm biến em thành mỹ nhân."

"Anh đắc ý ghê." Tiêu Tĩnh im lặng liếc mắt nhìn Lý Hiểu, "Nhưng em một muốn chết rồi, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi."

"Được, nghe bảo bối Tĩnh nhà chúng ta." Sau khi Lý Hiểu kêu mấy lần bà xã, Tiêu Tĩnh thích bảo bối Tĩnh hơn hai chữ này, vì vậy gọi bảo bối Tĩnh như cũ, đây cũng là điều anh hết sức yêu thích, anh sẽ không bởi vì Tiêu Tĩnh không thích mình gọi cô là bà xã liền bỏ, mỗi người đều có thói quen của mình, anh tin tưởng Tiêu Tĩnh đúng là không ưa hai chữ này mà không phải anh, tối thiểu, mấy ngày nay ánh mắt cô lưu luyến trên người anh càng ngày càng lâu, càng ngày càng dịu dàng không phải sao?

Hai người ở bên ngoài nghỉ ngơi, cười cười nói nói về nhà, lại phát hiện trong nhà có người, cha Tiêu mẹ Tiêu bọn họ trở lại, thì ra là, trong lúc vô tình, nghỉ hè đã qua hơn phân nửa, sau một tuần lễ nữa, Tiêu Chi Ca sẽ phải đi học, cha Tiêu mẹ Tiêu mang cậu trở lại, để cho cậu tập chung, chuẩn bị nghênh đón học kỳ mới.

"Bác trai bác gái, Chi Ca, mọi người khỏe."

"Tại sao trở về không gọi một tiếng?"

"Muốn cho hai đứa một bất ngờ." Mắt mẹ Tiêu tỏa sáng như bóng đèn, nhìn tới nhìn lui trên người Tiêu Tĩnh và Lý Hiểu, lại nhìn trên tay Lý Hiểu có mười cái túi.

"Thế nào hai đứa đi dạo phố ư, Lý Hiểu không tệ, có thể kéo Tiêu Tĩnh nhà ta đi ra ngoài dạo phố, con bé này nổi danh lười, đúng rồi, Tiêu Tĩnh không phải ở nhà cháu sao, thế nào mà hai đứa trở lại nơi này? Bác thấy hình như trong nhà mỗi ngày đều quét dọn, rất sạch sẽ, đây không phải là phong cách Tiêu Tĩnh nhà chúng ta."

"Bởi vì cháu chuẩn bị đổi lại phòng, phòng đã bán cho một người rồi, mới mua phòng hơn nữa mới vừa lắp đặt thiết bị xong, còn phải mua dụng cụ thông gió, cho nên trong khoảng thời gian này thật ra thì cháu ở nhà bác, hai bác sẽ không trách cháu không mời mà vào à." Cha Tiêu mẹ Tiêu trở lại có chút đột ngột, Lý Hiểu bởi vì chính mình chiếm con gái người ta có chút ngượng ngùng, chỉ là tổng thể mà nói biểu hiện cũng không tệ lắm.

"Đôi phòng, cháu đôi phòng ở nơi nào?"

"Không sao không sao, vậy cháu ở nhà chúng ta, cháu ở gian phòng nào?"

Hai người hỏi, thể hiện bọn họ quan tâm vấn đề này có chút bất đồng, vấn đề thứ nhất là cha Tiêu hỏi, vấn đề thứ hai là mẹ Tiêu hỏi, Lý Hiểu trả lời từng cái.

"Phòng mới của cháu đang ở dưới nhà của bác, về phần ngủ ở đâu."

"Ngủ phòng con." Tiêu Tĩnh tiếp lời đầu tiên, "Con để cho anh ấy ngủ."

"Không phải, là cháu yêu cầu, bác trai bác gái, cháu và bảo bối Tĩnh đã ở cùng một chỗ." Lý Hiểu không muốn khiến Tiêu Tĩnh đối mặt cha Tiêu mẹ Tiêu, anh chủ động nói rõ.

"Cháu rất yêu cô ấy, cháu muốn cả đời ở một chỗ cùng cô ấy."

"Không nói đến chuyện hôn lễ, chúng con bây giờ vẫn còn nói yêu đương, ba mẹ không cần nhúng loạn tay." Thấy mẹ Tiêu tay chân bắt đầu khua múa cặp mắt sáng lên muốn mở miệng nói chuyện, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được bà muốn nói cái gì, cô mở miệng trước, đoạt quyền nói, sau đó hôn con trai một cái, mang theo chiến lợi phẩm của mình trở về phòng.

"Bảo bối Tĩnh hình như có chút không tin tưởng với hôn nhân." Chờ Tiêu Tĩnh vào phòng, tiếp theo ánh mắt cha Tiêu mẹ Tiêu dừng lại trên người mình, Lý Hiểu bắt đầu mở miệng.

"Nếu như có thể, ngược lại cháu rất muốn lập tức kết hôn cùng cô ấy."

Thấy Lý Hiểu bày tỏ, cha Tiêu hài lòng gật đầu, "Mặc dù con gái chúng ta đối với hôn nhân còn có chút không tin tưởng, nhưng mà, chỉ cần có đầy đủ yêu thương, bác tin tưởng, có thể xóa dần vết thương trong lòng nó, cho nên, Lý Hiểu, chuyện này liền giao cho cháu."

"Đúng, Lý Hiểu, đừng làm cho đi thất vọng, bác còn muốn nghe cháu gọi bác là mẹ đấy." Mẹ Tiêu gật đầu liên tục.

"Thưa bác trai bác gái cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ làm bảo bối tình đồng ý gả cho cháu." Lý Hiểu kiên định gật đầu, "Hai bác có muốn đi xuống xem phòng mới một chút không, Chi Ca, còn có phòng của cháu nữa đó."

Về mặt Tiêu Chi Ca khê động, có chút mong đợi, nhưng lại cảm thấy trước khi Tiêu Tĩnh đồng ý gả cho Lý Hiểu mình không nên có chút biểu hiện nóng vội, vì vậy không được tự nhiên nói: "Chú đã chuẩn bị phòng cho cháu, cháu liền gắng gượng đi xem một chút thôi."

"Ha ha, tốt." Lý Hiểu cười ôm Tiêu Chi Ca kéo vào trong ngực, "Lúc đi chơi có nhớ đến chú không?"

"Nhớ." Người đàn ông này, Tiêu Chi Ca vẫn tương đối thích.

"Chú cũng vậy thật nhớ cháu, lần trước cháu và chú nói đến những món đồ chơi, chú đều mua cho cháu đang để trong phòng, chỉ chờ cháu trở về mở ra đấy." Lý Hiểu cười, vừa mang cha Tiêu ba người đi đến cửa vừa gọi Tiêu Tĩnh.

"Bảo bối Tĩnh, mọi người đi xuống lầu xem phòng một chút, em có muốn đi cùng không?"

Tiêu Tĩnh ngày ngày đều nhìn nên không có hứng thú, lớn tiếng trả lời, "Không cần."

"Được rồi, mọi người lập tức đi lên ngay, em ở nhà chờ nha." Lý Hiểu không miễn cưỡng, mang theo cha Tiêu ba người vào nhà mới của mình.

Nhà mới đã tìm người quét dọn, hết sức sáng sủa sạch sẽ, bố trí trong nhà giống nhau, so sánh nhà Lý Hiểu mới lắp đặt thiết bị lại càng thêm hiện đại hóa, bởi vì chưa vật dụng nên nhìn có vẻ trống trải, nhưng khi đi vào gian phòng thuộc về mình thì màu phòng xanh nước biển lập tức liền lọt vào mắt Tiêu Chi Ca.

"Oa!"

"Như thế nào, cháu có thích gian phòng này không?"

"Có, có ạ." Tiêu Chi Ca gật đầu liên tục, thật là càng nhìn càng thấy Lý Hiểu thuận mắt, "Chú, đây thật sự là phòng của cháu sao?"

"Ừ." Lý Hiểu gật đầu một cái, "Nhìn xem, về sau đây chính là nhà của cháu."

"Mẹ cháu còn chưa có cùng chú kết hôn đâu, nhiều nhất chính là bạn trai mẹ cháu thôi." Tiêu Chi Ca không bị Lý Hiểu làm cho mơ hồ, "Chú, tại chú không thu phục mẹ cháu trước, cháu sẽ không sửa miệng."

Ánh mắt Lý Hiểu sáng lên, sao lại có đứa bé thông minh hiểu chuyện như vậy, thật sự là một chuyện hạnh phúc, tuy rằng Tiêu Tĩnh rất khó, nhưng rõ ràng, đứa bé chịu phần lớn nghĩa vụ giáo dục là cô, trên vấn đề đứa bé, là thừa hưởng trí khôn của mẹ, nếu không tại sao có thể dạy được con trai giỏi như vậy.

"Yên tâm, chú nhất định sẽ thu phục mẹ cháu, nếu như cháu có thể giúp một tay, vậy thì càng tốt."

"Cháu không phải là tùy tiện giúp một tay."

"Nếu chú có thể thỏa mãn mấy nguyện vọng của cháu?"

"Đồng ý." Hai người đàn ông một lớn một nhỏ này nhân lúc mấy người khác không chú ý, lặng lẽ đạt thành hiệp nghị, giờ phút này Tiêu Tĩnh còn không biết mình cứ như vậy dễ dàng bị con trai bán đi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 59.1. Bà nội đến gặp.

Mặc dù đồ đạc trong nhà Lý Hiểu đã đặt mua rồi, nhưng trong tủ lạnh vẫn vô cùng sạch sẽ, bên trong thậm chí còn có giấy chứng minh xuất xưởng, thấy con trai và Lý Hiểu hai người đầu chụm vào nhau không biết đang nói những gì, trong lòng Tiêu Tĩnh có cảm giác không tốt, luôn có cảm giác bị người bán đi, trực giác nói cho cô biết nên tách bọn họ ra là tốt nhất.

"Mẹ muốn đi siêu thị, hai người có ai đi theo không?"

"Anh đi cùng em." Bà xã lên tiếng, làm chồng tự nhiên muốn tích cực một chút, Lý Hiểu nháy mắt Tiêu Chi Ca, vội vàng đứng dậy.

"Con không muốn đi." Tiêu Chi Ca rất khéo hiểu lòng người để lại cho bọn họ thế giới hai người.

"Này đi thôi, cầm ví tiền."

"Ừ." Lý Hiểu gật đầu, "Hôm nào không bằng hôm nay, bác trai bác gái, nếu không thì hôm nay xem như là ngày về nhà mới đi, cháu và bảo bối Tĩnh đi mua thức ăn, một lát mọi người ở lại ăn cơm, hôm nay chúng ta tổ chức hai bác thấy như thế nào?"

"Được được, bác không có ý kiến." Mẹ Tiêu gật đầu liên tục, con rể tương lai đổi phòng ngay dưới lầu, hành động này thật sự là quá săn sóc, nói gì thì nói nhất định phải gả con gái cho nó.

"Bác cũng vậy không có ý kiến." Cha Tiêu vô cùng hài lòng Lý Hiểu về chuyện phòng mới, có lẽ là vì lần đầu tiên con rể cách mình quá xa nên tiếc nuối, lần này, rồi đi gần như vậy, về sau có chuyện gì đều có thể chiếu ứng lẫn nhau thật là quá dễ dàng.

Tiêu Tĩnh và Lý Hiểu vừa nói chuyện vừa xuống lầu, rất nhanh đến cửa tiểu khu, đột nhiên thấy một bóng dáng, cho là mình nhìn lầm, sợ hết hồn, vội vàng lùi kéo Lý Hiểu tránh sang bên cạnh, cẩn thận nhìn, không phải là ảo giác, dĩ nhiên là sự thật.

"Làm sao vậy?" Lý Hiểu bị Tiêu Tĩnh động tác làm cho sợ, liền vội vàng hỏi.

"Em nhìn thấy người quen."

"Ai vậy?" Lý Hiểu nhìn theo ánh mắt Tiêu Tĩnh, suy đoán người nào là người Tiêu Tĩnh quen.

"Chồng trước. . . em. . ."

"Chồng trước?" Lý Hiểu vừa nghe, lập tức cảnh giác, cặp mắt sáng lên như đèn pha, nhìn xem chồng trước của Tiêu Tĩnh như thế nào, có tốt hơn mình không.

"Mẹ chồng trước."

"À?"

"Anh ở nơi này chờ em, em đi sang xem một chút." Mặc dù thấy mẹ Chu Quân ở nơi này có chút kỳ quái, nhưng nhìn cử chỉ của bà rõ ràng là đang tìm cái gì, Tiêu Tĩnh cảm thấy bà xuất hiện tại nơi này nhất định không phải trùng hợp, nhất định là vì mình mà đến.

"Chào cô, cô cho hỏi một chút, số nhà X ở nơi nào?"

Tiêu Tĩnh đi đến gần, vừa đứng lúc nghe được mẹ Chu Quân lưng đối với mình bắt được một người đi đường hỏi đường, mà số nhà bà hỏi đúng là nhà mình, quả nhiên là tìm đến mình.

"Bác gái."

Nghe được giọng Tiêu Tinh, mẹ Chu quay đầu lại, thấy Tiêu Tinh, trong mắt lập tức vui vẻ, "Tiêu Tinh, bác cuối cùng tìm được cháu rồi."

Nói đến, mặc dù Tiêu Tinh và Chu Quân kết hôn mười năm, nhưng bởi vì xa quá, cha Tiêu mẹ Tiêu đến Tiêu Tinh và Chu Quân gặp nhau không đến mười đầu ngón tay, mà sau hai năm Tiêu Tinh và Chu Quân bắt đầu có điều kiện tốt, mặc dù Tiêu Tinh hàng năm sẽ trở lại một đến hai lần, nhưng mà, số lần Chu Quân đến nhà họ Tiêu không được mấy lần, chớ đừng nói chi đến cha Chu mẹ Chu, bọn họ một lần cũng chưa tới.

Sau khi mình và Chu Quân ly hôn, mẹ Chu lại tìm tới cửa, trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Tinh có chút không đoán được bà tới cửa có mục đích gì, cô và Chu Quân ly hôn tương đối gấp gáp, không có thông báo cho hai người, bây giờ nghĩ lại, có chút làm không đúng.

"Bác gái, bác tìm cháu có chuyện gì không?"

"Bác đến thăm cháu nội?" Mẹ Chu nhìn bên cạnh Tiêu Tinh một chút, không nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Chi Ca, khi biết con dâu con trai lặng lẽ ly hôn, mẹ Chu giận đến hận không thể giết chết con trai, bản thân xin lỗi con dâu coi như xong, nhưng lại cho người ta đưa bé, đây chính là nàng cháu đích tôn đấy.

"Bé đang nhà đây bác."

"Cháu và Chu Quân tách ra quá đột nhiên, không có ai cho chúng ta biết, thôi, đã ly hôn rồi cũng không thể nói gì được nữa, bác chính là nghĩ đến cháu trai, muốn đến xem một chút, hai người bây giờ như thế nào, cháu trai có tốt không, có bị gầy không?" Một loạt vấn đề từ trong miệng mẹ Chu hỏi.

Tiêu Tinh biết cha mẹ chồng nhất định thích cháu của mình, nghe được bà nói như vậy, không có suy nghĩ nhiều, "Nó rất tốt, do cha mẹ cháu chăm sóc, mỗi ngày ăn ngon ngủ ngon, sợ là còn mập thêm hai cân rồi, đã đến đây rồi, thì bác lên nhà ngồi một chút nha, nói đến, đây là lần đầu tiên bác đến nhà cháu, hơn nữa cháu cũng không nghĩ tới sẽ ở cùng Chu Quân sau khi ly hôn."

"Bác muốn Chu Quân đến đây, nhưng nó không chịu qua, bác không thể làm gì khác hơn là chính mình tới, Tiêu Tinh, bác biết rõ, Chu Quân nhà chúng ta làm chuyện có lỗi với cháu, bác đã hung hăng dạy dỗ nó, còn đuổi người phụ nữ kia đi, cháu nói cháu bị uất ức, cháu không nói cho bác, làm sao cháu cứ như vậy ly hôn, đây không phải là tiện nghi cho người phụ nữ kia sao? Cháu bị uất ức, hai bác sẽ làm chủ cho cháu, coi như không cần đứa con trai Chu Quân, bác cũng không để không cháu chịu khổ."

Nghe được mẹ Chu nói như vậy, bên trong lòng Tiêu Tinh nhất thời ảm áp, thời điểm cô và Chu Quân mới vừa kết hôn, đã từng sinh ra các loại mâu thuẫn, đã từng âm ỹ đến mức muốn ly hôn, dù thời điểm gì cô và Chu Quân mâu thuẫn, mẹ Chu cũng đứng giúp mình, giúp đỡ mình dạy dỗ Chu Quân, rất lâu, khi cô nghĩ không ra, suy nghĩ một chút, liền lại cảm thấy, không có gì lớn.

Bởi vì cha mẹ chồng thân thiện, đoạn hôn nhân không thú vị giữa cô và Chu Quân mới có thể tồn tại mười năm, nếu như không phải là Chu Quân ra khỏi quỹ đạo, có lẽ bọn họ còn có thể sống đến đầu bạc đấy.

"Bác, đều là chuyện đã qua, đừng nói những thứ kia, vừa vặn Chi Ca ở nhà, ba mẹ cháu cũng ở đây, cháu dẫn bác vào."

"Ba mẹ cháu cũng ở đây, vừa đúng, bác muốn thay Chu Quân nhà chúng ta nói lời xin lỗi ba mẹ cháu, là bác dạy con trai không tốt, cái đó, cháu chờ một chút, bác còn có đồ đây." Mẹ Chu chỉ vào hành lý mình, sau khi biết con trai và con dâu ly hôn, suy nghĩ hai ngày bà liền vội vàng chạy tới, nếu không phải là bởi vì nghĩ đến cháu, điện thoại không gọi được cho con dâu, bên kia bà nhìn con trai sinh ra hoài nghi, không đối gặt được nên nói rõ chân tướng cho bà biết, nếu không thì cô sẽ chẳng hay biết gì.

"Không cần, bọn họ đã không sao." Tiêu Tinh lắc đầu một cái, nhìn Lý Hiểu đứng ở một bên, do dự một chút, ý bảo anh đi siêu thị trước, nếu giới thiệu Lý Hiểu cho mẹ Chu biết, cảm thấy có chút lúng túng, hay là trước xem mẹ Chu đến có ý rồi hãy nói, trực giác Tiêu Tinh nói cho cô biết, mẹ Chu không tới chỉ vì nhìn Tiêu Chi Ca.

Lý Hiểu nhìn bác gái này một chút, mặc dù mắt húng Tiêu Tinh không nói rõ thân phận của mình cho bà biết, nhưng anh có thể hiểu Tiêu Tinh đang ở vị trí nào, nếu là mình và mẹ vợ trước gặp mặt sẽ có chút lúng túng như vậy, trước nghe theo Tiêu Tinh.

Thấy Lý Hiểu xoay người đi tới cửa chung cư, biết anh hiểu được ý tứ của mình, trong lòng Tiêu Tinh yên lặng thở phào nhẹ nhõm, vừa mang theo mẹ Chu đi lên lầu, vừa yên lặng than thói quen mình không mang theo điện thoại di động thật là không tốt, lúc này ba mẹ và Chi Ca đều ở trong nhà Lý Hiểu, nếu mình mang điện thoại di động, trực tiếp gọi điện thoại cho ba mẹ, đợi chút nữa mẹ Chu thấy phòng Lý Hiểu, sẽ không biết có phản ứng gì.

"Bà nội?"

Bởi vì Tiêu Tinh và Lý Hiểu ra cửa, cho nên nhà cửa Lý Hiểu cũng không đóng, cha Tiêu mẹ Tiêu đang đi thăm trong phòng Lý Hiểu, Tiêu Chi Ca ở trong phòng khách chơi, nghe được âm thanh có người lên lầu liền ra ngoài nhìn, kết quả thấy Tiêu Tinh xuất hiện cùng bà nội mình, nhất thời giật mình.

"Chi Ca, mau tới ôm bà nội."

Thấy Tiêu Chi Ca, mẹ Chu lập tức kích động, vội vàng mở rộng vòng tay ôm cháu.

"Bà nội." Tiêu Chi Ca thật sự thích bà nội, lập tức nhào tới.

Nghe được giọng nói cha Tiêu mẹ Tiêu ra ngoài thấy mẹ Chu, hai người có chút sững sờ, "Thông gia, không phải, cái đó, chị, làm sao chị tới đây?"

"Thông gia, nhà chúng ta thực xin lỗi hai người." Hôn cháu trai một cái, thấy cha Tiêu mẹ Tiêu, gương mặt mẹ Chu xấu hổ, "Tôi nuôi thẳng con trai xấu

xa, thực xin lỗi hai người và con gái."

"Ba mẹ, chúng ta về nhà rồi hãy nói." Tiêu Tinh xông ra nháy mắt ba mẹ, nơi này không phải là chỗ nói chuyện.

"Ừ, được."

"Nơi này không phải là nhà của mọi người sao?" Nhìn cha Tiêu mẹ Tiêu ra ngoài đóng cửa lại đi lên lầu, mẹ Chu có chút xấu hổ hỏi, mới vừa nhìn bên trong nhà không tệ, trong lòng bà còn nghĩ cha mẹ Tiêu Tinh rất khá, kết quả mấy người đóng cửa.

"Không phải, đây là nhà bạn, mới vừa trùng tu xong, gia đình cháu xuống tham gia náo nhiệt." Tiêu Tinh mở miệng giải thích trước ba mẹ, nếu giới thiệu đây là nhà bạn trai cho bà, luôn có cảm giác lúng túng, mặc dù cô không có trộm cướp.

"À." Nghe được Tiêu Tinh nói như vậy, mẹ Chu khó hiểu nghi hoặc, đi theo Tiêu Tinh lên lầu.

Trước kia đối đãi thông gia, mẹ Tiêu vô cùng nhiệt tình, nhưng mà hiện tại, đã không phải là thông gia, hơn nữa còn là Chu Quân làm chuyện có lỗi với con gái mình, cho nên, thái độ mẹ Tiêu chưa tính là quá tốt, dĩ nhiên, tính cách của bà cũng sẽ không quá cay nghiệt, nhiều nhất chính là ôn hoà thôi.

Sau khi mẹ Chu ngồi, mẹ Tiêu rót một chén nước cho bà, liền mở miệng hỏi, "Chị, hôm nay chị tới đây là vì chuyện gì?"

"Thời điểm Chu Quân Tiêu Tinh ly hôn, tôi và cha của nó đều ở nông thôn, không biết, cho nên, không thể ngăn lại, nếu như mà tôi biết chuyện của bọn nó, nhất định sẽ ngăn lại."

"Ngăn lại cái gì, ngăn lại bọn nó ly hôn?"

"Đó là đương nhiên, con dâu hiền, chỉ có một Tiêu Tinh, ban đầu Chu Quân và Tiêu Tinh kết hôn, tôi đã nói qua sẽ coi Tiêu Tinh như con gái ruột thịt."

"Những thứ kia đều đi qua rồi, những năm này, làm mẹ chồng, bà quả thật đối xử rất tốt, ở điểm này, tôi và vợ đều vô cùng cảm kích." Cha Tiêu tiếp lời.

"Chỉ là, chuyện như đã như vậy, bọn nó ly hôn rồi, con gái tôi và cháu tôi đã vượt qua."

"Tôi đã đem đuổi người phụ nữ kia ra ngoài, hơn nữa nói sẽ không tiếp nhận cô ta, Tiêu Tinh và Chu Quân nhà chúng tôi, sẽ không có cơ hội hợp lại sao?" Thấy thái độ cha Tiêu mẹ Tiêu có chút lạnh nhạt, mẹ Chu cẩn thận hỏi.

"Không được."

"Ngựa tốt không ăn lại cỏ."

Đừng nói Tiêu Tinh đã có Lý Hiểu rồi, nếu không có, cha Tiêu mẹ Tiêu cũng sẽ ngăn cản bọn họ, trừ phi Tiêu Tinh thật sự rất thích Chu Quân, mà Chu Quân lại nguyện ý đến tòa thành thị này sinh hoạt, nếu không, tuyệt đối không thể nào.

"Tiêu Tinh, ý của cháu thế nào?" Thấy thái độ cha Tiêu mẹ Tiêu kiên quyết, mẹ Chu chưa từ bỏ ý định nhìn Tiêu Tinh.

"Cháu bây giờ tốt vô cùng." Tiêu Tinh nhún vai, bày tỏ mình rất hài lòng cuộc sống hiện tại.

"Chi Ca, còn cháu, cháu có nghĩ muốn ba và mẹ ở chung một chỗ không?" Mẹ Chu lại nhìn về phía Tiêu Chi Ca.

"Đã nghĩ." Tiêu Chi Ca gật đầu một cái, ánh mắt mẹ Chu sáng lên nhìn thấy vậy cậu tiếp tục nói, "Nhưng ba làm chuyện có lỗi với mẹ, làm tổn thương mẹ, cho nên, cháu không thích ba nữa."

Con trai tốt!

Nghe được Tiêu Chi Ca nói, Tiêu Tinh hận không thể nhào tới hôn hai cái, mẹ Chu rất tốt với mình, cô thật không thể quá mức cứng rắn, dù là trong lòng cô đã có chủ ý, nhưng Tiêu Chi Ca bất đồng, cậu là đứa bé, mẹ Chu thích nhất là bé trai, hơn nữa còn là đứa bé giữa cô và Chu Quân, trên vấn đề ba mẹ có hợp lại hay không, cậu có quyền lên tiếng, chỉ cần Tiêu Chi Ca không thích bọn họ hợp lại, cô có thể quang minh chính đại cự tuyệt mẹ Chu.

Lời kế tiếp mà Tiêu Chi Ca nói mẹ Chu nghe, lại có một tầng ý tứ khác, mặc dù Tiêu Chi Ca bình thường chính là quỷ nhỏ tinh linh, nhưng mẹ Chu theo bản năng bỏ quên cái này, mà cho là nhìn giống như người lớn nói, lời nói này nhất định là Tiêu Tinh dạy, có đứa bé nào không hy vọng cha mẹ của mình đi chung với nhau, trừ phi Tiêu Tinh không muốn hợp lại, cố ý dạy con trai cái này, hiện tại Tiêu Tinh có thể dạy con trai như vậy, về sau, có phải muốn dạy nó không nhận ba, không nhận bà nội, sau cùng không có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Chu?

Khi Tiêu Tinh ly hôn không có nói chuyện cho mình biết, thậm chí lúc rời đi cũng không thông báo, trong lòng mẹ Chu đã có chút ý kiến, vốn bà nghĩ tới, chỉ cần mình ra mặt, như thế nào Tiêu Tinh cũng phải cấp một chút mặt mũi cho mình, tính tình Tiêu Tinh không tranh giành, bà chỉ cần nói tốt đôi lời thì việc Tiêu Tinh và cháu trai sẽ về.

Giờ phút này mẹ Chu mới phát hiện, chuyện chưa chắc đã thuận lợi như mình nghĩ, không nói đến thái độ cháu trai, bao gồm Tiêu Tinh người họ Tiêu thái độ vô cùng đã rõ ràng, chuyện Tiêu Tinh và Chu Quân hợp lại, tất cả mọi người không coi trọng, cũng không quá đồng ý.

"Ba cháu đã biết lỗi rồi, chỉ cần là người, cũng sẽ phạm sai lầm, nhưng mà, biết sai có thể sửa, chúng ta có thể tha thứ ba mà, mặc kệ nói thế nào, ba

cháu sẽ vẫn là ba cháu, chẳng lẽ cháu không muốn cho ba mẹ sinh hoạt chung một chỗ ư, cuộc sống chỉ có ba người sống cùng nhau, như thế mới hoàn chỉnh thành người một nhà."

Mẹ Chu cố gắng dùng tình cảm để được Tiêu Chi Ca, nhưng quá đáng tiếc chính là bà quá khinh thường Tiêu Chi Ca rồi, Tiêu Tĩnh giáo dục mạnh mẽ, chuyện này lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ hoàn toàn không có tác dụng, cuối cùng Tiêu Chi Ca bị mẹ Chu làm cho phiền, giọng nói có chút không tốt.

"Cháu có mấy bạn học, ba mẹ của bọn họ khi ở chung với nhau, ngày ngày cãi vã, đánh nhau, bọn họ trôi qua không vui vẻ, sau khi ba mẹ bọn họ tách ra, ngược lại trôi qua hạnh phúc, nếu ba thật sự muốn xin lỗi mẹ, mà mẹ không muốn tha thứ cho ba, bà nội không nên buộc ba và mẹ hợp lại, bọn họ đều là người lớn, bọn họ có quyền quyết định cuộc sống của mình."

Thật là con trai ngoan, con trai tốt!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 59.2. Bà nội đến gặp.

Tiêu Tĩnh lại một lần nữa lặng lẽ gờ ngón tay cái tán thưởng Tiêu Chi Ca, không nghĩ tới con trai lại có năng lực như vậy, quả thực là quá tuyệt vời.

Nghe được Tiêu Chi Ca nói, sắc mặt mẹ Chu thay đổi, nhìn Tiêu Tĩnh âm dương quái khí nói, "Tiêu Tĩnh, cháu dạy đứa bé thật là ngoan, lúc này thời gian không có bao lâu, đã để cho nó đến cha ruột cũng không cần."

"Bác, lời này của bác nói đi đâu vậy, cháu không dạy con những thứ này, loại chuyện không có lương tâm này, cháu sẽ không làm, chỉ là, người đang làm thì trời đang nhìn, Chi Ca mặc dù là đứa bé, nhưng nó hiểu chuyện sớm, có một số việc người nào đối xử với mọi người tốt, nó nhìn ra được, muốn thế nào, nó cũng có quyền lợi của mình." Tiêu Tĩnh không vui, đừng nói cô đã không dạy con trai nói những lời đó, nếu thật dạy, vậy thì thế nào, là Chu Quân trước phản bội cô, chẳng lẽ không cho cô trả đũa.

"Trước mặt đứa bé, bác có thể hỏi một chút, những lời này có phải cháu dạy nó không, cháu không nhầm chán như vậy, Chu Quân là cha của nó, sự thật này thế nào cũng không sửa đổi được, cháu cũng vậy không muốn thay đổi gì, hiện tại không phải là nó không cần cha, mà là cha của nó không cần nó, chúng cháu trở lại lâu như vậy, mà không nhận được một cuộc điện thoại từ Chu Quân."

"Cháu không phải là đòi điện thoại rồi sao?"

"Cháu đòi điện thoại đi động, nhưng là, điện thoại ba mẹ cháu không đổi, số QQ cháu không đổi, cháu ngày ngày ở trên mạng, nếu như anh ta thật sự muốn tìm mẹ con chúng cháu, bất cứ lúc nào đều có thể tìm được." Tiêu Tĩnh nhìn mẹ Chu, đầy mắt thoáng qua một tia khinh miệt.

"Chu Quân ly hôn cùng cháu, cũng không nghĩ tái hợp lại, nếu như vậy, cháu cần gì phải ngăn anh ta đi tìm kiếm hạnh phúc, hôn nhân của chúng cháu mười năm, nên giải thể rồi, về sau, anh ta đi đường của anh ta, cháu đi đường cháu, cháu cảm thấy cuộc sống như thế rất tốt, vừa vặn, nếu như tái hôn, cháu nhất định sẽ chọn gã gần nhà cha mẹ, gã quá xa, cháu sẽ hối hận, không thể ở gần chăm sóc cha mẹ, thật ra thì từ một điểm này mà nói, cháu còn rất cảm kích Chu Quân, cảm ơn anh ta cho cháu cơ hội hiếu kính cha mẹ."

Nói không lại Tiêu Tĩnh và Tiêu Chi Ca, cuối cùng mẹ Chu thẹn quá thành giận, lấy ra thân phận của trưởng bối, nói muốn dẫn Tiêu Chi Ca rời đi, bà hôm nay tới nơi này trước liền quyết định chủ ý, hoặc là thuyết phục Tiêu Tĩnh hợp lại với Chu Quân, hoặc là, mang cháu trai về.

"Muốn mang Chi Ca đi, điều này sợ rằng không được." Về mặt cha Tiêu lạnh xuống, "Nó hiện tại họ Tiêu, không phải họ Chu."

"Cái gì? Ông bắt nó đổi họ, làm sao ông có thể cho nó sửa họ." Sau khi giật mình, lần này mẹ Chu thật sự kêu lên, bà nổi giận, cháu trai nhà họ Chu, thế nhưng sửa lại thành họ Tiêu, thật quá đáng rồi.

"Chi Ca vẫn luôn muốn thay đổi họ, trước kia cháu đã nói qua, trừ phi cháu cùng cha của nó ly hôn, nếu không sẽ không cho nó đổi, hiện tại chúng cháu ly hôn, cho nó sửa họ là chuyện đương nhiên, mà lại hợp ý của nó." Tiêu Tĩnh cảm thấy có chút mệt mỏi, cô và Chu Quân ly hôn rồi đi đứt khoát, thật sự không biết hiện tại có cái gì không tốt sao, đi đến ghế sa lon ngồi, có vẻ không có tí sức lực nào.

"Con có chút mệt mỏi."

Nếu như mẹ Chu chỉ đến thăm cháu, nhà họ Tiêu vẫn tính là hoan nghênh, dù sao mẹ Chu nhiều năm như vậy đối xử với Tiêu Tĩnh không tệ, chưa từng làm khó cô, nhưng mục đích mẹ Chu tới rõ ràng không đơn thuần, mẹ Tiêu mất hứng, cũng lười nói, sau khi Tiêu Tĩnh kêu mệt liền nói.

"Nếu mệt thì về phòng nghỉ ngơi đi, chớ nằm ở chỗ này."

"Dạ." Tiêu Tĩnh gật đầu một cái, có chút bận tâm liếc mắt nhìn mẹ Chu, bà sẽ không dùng thủ đoạn gì mang Tiêu Chi Ca đi chứ, mặc dù cô bình thường không thể nào quản con trai, nhưng cô tuyệt đối sẽ không nhường hẳn cho người nhà họ Chu.

Cảm nhận được thái độ nhà họ Tiêu, mẹ Chu cũng không tính ở lại, dù sao trước khi bà đến có chuẩn bị tâm tư, hiện tại quan trọng nhất chính là muốn mang Tiêu Chi Ca đổi lại họ, còn muốn đưa Tiêu Chi Ca về nhà.

Ngay trước mặt người nhà họ Tiêu, mẹ Chu gọi điện thoại cho Chu Quân, chửi mắng anh ta, nói anh ta vứt bỏ cháu trai của bà, muốn anh ta lập tức chạy tới nơi này mang Tiêu Chi Ca về, bà là bà nội, không có quyền cưỡng ép mang Tiêu Chi Ca đi, nhưng Chu Quân tới liền không giống nhau, nó là cha ruột đứa bé, nó có quyền lợi.

Chu Quân kể từ ly hôn cùng Tiêu Tinh, những ngày sau này không thoải mái, vốn là tính toán vui mừng kết hôn, nhưng trong xương bên kia xảy ra chuyện không giải thích được, đầu tiên là trên dây chuyền sản xuất có vấn đề, sau đó là kế toán công ty mang theo khoản tiền chạy, tiếp theo khách hàng bên kia tìm anh ta gây phiền toái, làm cho anh đau đầu nhức óc, vốn tính toán tổ chức hôn lễ lớn nhưng xảy ra chuyện như vậy phải trì hoãn, vừa mới bắt đầu, vợ mới còn biểu hiện ra mình rộng lượng lượng, bày tỏ sự nghiệp quan trọng hơn, uất ức mình không sao cả, làm cho Chu Quân đau lòng không dứt, quyết định sau khi hết bận nhất định phải yêu thương thật tốt vợ mới.

Nhưng giống như cố ý cùng anh đối nghịch, công ty phiền toái không ngừng, xử lý như thế nào cũng không xong, khi thấy cam kết không thực hiện được, mất thấy sự nghiệp Chu Quân không ngừng đi xuống, đã bắt đầu lộ ra bản sắc của mình, tìm chỗ tốt từ trên người Chu Quân, thường xuyên dùng đứa bé uy hiếp, khiến Chu Quân rất phiền đồng thời lại không thể làm gì, bởi vì nịnh nọt cô, ngày thứ hai đang cùng Tiêu Tinh ly hôn, anh ta liền cùng cô đi lấy giấy kết hôn, cô muốn cái gì đều được.

Chu Quân có thói quen giao tiền cho vợ quản, trước kia giao cho Tiêu Tinh trông nom, dù thời điểm gì chỉ cần anh nói một tiếng, Tiêu Tinh liền lấy ra cho, hiện tại đưa cho người vợ mới, nếu muốn lấy tiền quả thật giống như muốn mạng của cô, có lúc rõ ràng vì công việc cần tiêu tiền, nhưng cô sống chết không lấy ra, mà chính cô ta tiêu xài nhiều, còn chưa có được đồ sẽ không nương tay.

Những thứ này đều là chuyện nhỏ, chân chính khiến Chu Quân nhức đầu là sau khi mẹ biết chuyện cứng rắn bày tỏ không chấp nhận vợ mới, mà vợ mới của anh là Trữ Kha, cũng là kiểu người không buông tha, trước kia thời điểm cùng với anh biểu hiện vô cùng dịu dàng hiền hậu, thế nhưng lần ở cùng mẹ chồng cô tỏ vẻ bất mãn, thế nhưng lại còn cãi vã cùng mẹ anh.

Chu Quân như thế nào, vẫn là con trai hiếu thảo, nhìn Trữ Kha cùng mẹ tranh chấp, dĩ nhiên đứng ở phía mẹ, Trữ Kha thấy Chu Quân không giúp mình, nhất thời cho là mình bị uất ức quá lớn, trong cơn tức giận thu dọn đồ đạc trở về nhà mẹ.

Trữ Kha trở về nhà mẹ không sao, mẹ Chu cũng thu dọn đồ đạc muốn đi tìm địa chỉ nhà Tiêu Tinh bảo cô trở lại, điều này cũng không sao, vấn đề nằm ở chỗ trên người của Trữ Kha, trên đường về nhà mẹ đẻ, Trữ Kha đột nhiên cảm thấy đau bụng, liền té xỉu, sau khi đưa đến bệnh viện cô là do nóng giận quá, cộng thêm thân thể trời sinh tương đối kém, mang thai đứa bé mấy tháng, dĩ nhiên bây giờ không còn đứa bé.

Phiền toái hơn, thân thể Trữ Kha không thích hợp mang thai, hơn nữa vô cùng khó có chữa, lần này mất rồi, lần sau sẽ không biết lúc nào có thể mang thai.

Công ty một đồng lớn phiền phức vẫn chờ mình giải quyết, Trữ Kha nơi này lại xảy ra vấn đề, bên kia mẹ lại phiền toái, thêm Chu Quân nhận được cuộc gọi điện của mẹ tỏ cáo càng thêm nhức đầu, lập tức cả giận.

"Đó là con trai của con, tại sao sửa họ, bảo cô ta lập tức đổi lại cho con."

Mẹ Chu gọi điện thoại cho con trai không đưa lưng về phía người nhà họ Tiêu, thậm chí còn dùng loa ngoài, vì vậy khi Chu Quân gào lên lập tức truyền đến trong tai cả nhà Tiêu Tinh, nghe được tiếng gào của anh ta, người nhà họ Tiêu đồng thời nổi giận, Tiêu Tinh đoạt lấy điện thoại di động mẹ Chu, tức giận nói.

"Đó cũng là con tôi, đổi họ được sự đồng ý của nó, tại sao không thể thay đổi họ, đừng quên chúng ta đã ly hôn, đứa bé thuộc về tôi...tôi có quyền đổi họ của nó."

"Tôi không đồng ý, lập tức đổi lại cho tôi, nếu không tôi liền giành quyền nuôi dưỡng."

"Chu Quân, đầu óc anh bị úng nước à, anh cho rằng anh muốn là được sao, chúng ta nói thế nào cũng là mười năm vợ chồng, tôi nghĩ đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, anh đừng tưởng cho anh mặt mũi mà anh lại lên mặt, anh cho rằng mình lớn nhất là có thể sợ anh sao, anh dám làm loạn, chúng tôi liền kiện tòa án, đến lúc đó tôi khiến những chuyện xấu kia bị lộ ra ngoài, tôi xem quan tòa giúp ai, anh đừng chọc tới tôi, nếu không tôi gọi điện thoại cho khách hàng của anh, để cho bọn họ thấy rõ ràng anh là hạng người gì, tôi xem bọn họ còn muốn hợp tác với anh hay không."

Chu Quân mới vừa thành lập công ty, Tiêu Tinh giúp không ít, chỉ là cô ở nhà giúp một tay không có đi công ty, hồ sơ khách hàng trong công ty ngay ngắn chỉnh tề, đều là công lao Tiêu Tinh, vì vậy khách hàng của Chu Quân, Tiêu Tinh biết rất rõ ràng, thậm chí ở trong laptop còn chuẩn bị trước, dĩ nhiên, cô chuẩn bị trước không phải là vì hôm nay, mà là nghĩ tới có một ngày ngộ nhỡ mất còn có thể tìm trở lại, nhưng không có nghĩ tới, hôm nay sẽ cầm cái này tới uy hiếp Chu Quân.

Tiêu Tinh tức giận, không nghĩ tới mẹ Chu trước kia thông tình đạt lý có thể như vậy, bà là bà nội đứa bé không có sai, nhưng mà, cô là mẹ đứa bé, đứa bé đi theo cô là điều hiển nhiên, hơn nữa cô và Chu Quân, sai lầm là do Chu Quân, hiện tại mẹ Chu tới có ý gì, nhân tiện thay con trai nói xin lỗi, cô không chấp nhận, liền muốn cướp đứa bé của cô?

Đùa gì thế, cô Tiêu Tinh trước kia là không cùng bà tranh chấp, khi có chuyện gì tranh chấp nghĩ tới bà là người già nhường bà một chút, nhưng điều này không có nghĩa là Tiêu Tinh cô để bị bắt lạt.

Trước kia cô là con dâu của bà, con dâu hiếu kính mẹ chồng là đương nhiên, hiện tại cô và bà không còn quan hệ, tuy là con dâu trước, nhưng làm sao cô có thể để người ta bắt lạt được.

Hình như Chu Quân bị Tiêu Tinh làm cho kinh hãi, sau khi Tiêu Tinh rống lên, một đầu khác của điện thoại thật lâu không có âm thanh, chỉ là Tiêu Tinh không để ý đến.

"Cho tôi nói chuyện."

Hình như không nghĩ tính khí Tiêu Tinh sẽ phát hỏa lớn như vậy, Chu Quân không biết bị giật mình hay thế nào, trực tiếp cúp điện thoại, Tiêu Tinh ác ngôn nói qua, đầu tiên là treo máy, sau đó là tắt máy.

Đưa điện thoại di động cho mẹ Chu, thái độ Tiêu Tinh lạnh nhạt, "Anh ta tắt máy."

"Làm sao cô có thể uy hiếp nó?" Mẹ Chu có chút khiếp sợ nhìn Tiêu Tinh, hình như mười mấy năm qua lần đầu tiên thấy Tiêu Tinh như vậy.

"Là bác uy hiếp cháu trước." Tiêu Tinh lạnh lùng nói, "Cháu cũng vậy không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn tự vệ mà thôi, cháu và Chu Quân li hôn vô cùng rõ ràng, nên ngừng thì ngừng, nếu như bác muốn đứng ra, vậy cháu đành phải lôi kéo Chu Quân đệm lưng rồi, bác làm thế nào với cháu, cháu dĩ nhiên sẽ trả lại gấp bội cho anh ta, vợ chồng mười năm, cháu muốn cho anh ta như thế nào, là chuyện rất đơn giản."

Chuyện của công ty mẹ Chu không hiểu lắm, nhưng mà nghe được phản ứng của con trai sau khi Tiêu Tinh uy hiếp, mẹ Chu biết, Tiêu Tinh, nói khẳng định là không có lỗi, mặc dù cháu trai vô cùng quan trọng, nhưng nếu như phá công danh con trai của bà, bà tuyệt đối sẽ không làm như vậy, coi như Chu Quân có lúc không nghe lời, nhưng là, nó có hư đi nữa thì vẫn là con trai của mình.

"Tiêu Tinh, chúng ta thương lượng được không."

"Cháu cho là cháu không có chuyện gì để thương lượng cả." Đến mức này đã Tiêu Tinh không muốn mềm nữa, "Quyền nuôi dưỡng Tiêu Chi Ca và tên, sẽ không thay đổi, bác là bà nội nó, có quyền lợi thăm, nhưng mà, thăm thời gian và địa điểm, phải do cháu xác định, đây là quyền lợi của cháu."

"Bây giờ bác liền muốn thăm nó." Nghe ra ý tứ Tiêu Tinh, nếu mình không thức thời, thì đến cháu trai cũng không nhìn được, mẹ Chu mặc dù tức giận, nhưng nghĩ tới con trai bị Tiêu Tinh nắm trong tay không có cách nào, hiện tại quyền nuôi dưỡng ở trên tay Tiêu Tinh, bà chỉ có thể nén giận.

"Không phải bây giờ bác đang nhìn ư, chẳng qua cháu phải nhắc nhở bác, có thể nhìn Chi Ca ở nhà cháu, nhưng nhà cháu không có phòng trống chiêu đãi khách." Ý chính là xem xong rồi bác từ đâu tới thì về nơi đó thôi.

"Bác sẽ đi ở khách sạn." Mẹ Chu tức giận nói.

". Vậy thì tốt." Tiêu Tinh quay mặt, khi dễ một người già như vậy chính cô cảm thấy không thoải mái, nếu không phải là mẹ Chu biểu đạt ra ý tứ ra ngoài chọc giận cô, cô sẽ không cay nghiệt, nhưng vì đứa bé, cô chỉ có thể như vậy, ở trong lòng yên lặng nói tiếng thật xin lỗi, trên mặt Tiêu Tinh như cũ một mảnh lạnh lùng.

Nói chuyện Tiêu Chi Ca lát thiên, từ trong miệng của cậu biết được, chuyện đổi tên, chính cậu đồng ý 100%, trong lòng mẹ Chu có chút tức giận, con dâu bây giờ là người ngoài coi như không rồi, cháu trai nói thế nào cũng là người của nhà họ Chu, bây giờ lại thành họ Tiêu, quả thực là người ăn cây táo rào cây sung.

Dĩ nhiên, trong lòng mẹ Chu thủy chung có một ý tưởng, đứa bé nào mà không thương cha, hiện tại thái độ Tiêu Chi Ca kiên định như vậy, nhất định là Tiêu Tinh ở sau lưng dạy.

Khi trong lòng của người ta sinh ra một chút ý tưởng, rất nhanh sẽ phát triển lớn mạnh, bởi vì Tiêu Tinh một phen uy hiếp, khiến mẹ Chu cảm giác mình đã nhìn lầm người, nhiều năm như vậy thế nhưng không có nhìn thấu một người, như vậy có thể thấy được Tiêu Tinh thâm kế sâu, nói không chừng chuyện ly hôn đều là chính cô thiết kế, nghĩ như vậy, mẹ Chu càng cảm thấy Tiêu Tinh không phải là người tốt, mà con trai mình phạm sai lầm, cũng quy kết đến trong tính toán của Tiêu Tinh.

"Bác muốn đi khách sạn, chung quanh đây bác không quen, Chi Ca, cháu mang bà nội đi khách sạn có được không, bà nội ở chỗ này tầm vài ngày, rất lâu không được nhìn cháu, bà nội đang rất mệt, mấy ngày nay cháu chăm bà nội khỏe được không?"

"Vậy cháu mang bà nội đi khách sạn." Dùng ánh mắt trung cầu ý Tiêu Tinh sau khi được đồng ý, Tiêu Chi Ca gật đầu một cái, mặc dù cậu rất thích bà nội, nhưng mà mới vừa rồi bà nội ở trước mặt mình muốn liên hiệp với ba khi dễ mẹ, hình tượng bà nội đang giảm đi trong lòng cậu.

Nếu như mẹ Chu biết mình nhất thời tức giận mang đến hậu quả như thế, chỉ sợ ngay cả tìm chỗ ngồi muốn khóc cũng không kịp, đáng tiếc, bà không biết, đợi bà biết, đã chậm quá.

Mẹ Chu tính toán, đơn độc mang Tiêu Chi Ca đi, đơn độc tẩy não Tiêu Chi Ca, thuyết phục cậu đi theo bà, chỉ cần là cậu nguyện ý, bà liền không sợ trời không sợ đất.

Bởi vì biểu hiện trước của bà, người nhà họ Tiêu cực kỳ bất mãn, mắt thấy bà rời đi, ý lưu khách cũng không có, để tùy ý rời đi, dọc theo đường đi, mẹ Chu không ngừng hỏi thăm cuộc sống mẹ con Tiêu Chi Ca trong khoảng thời gian này, khi biết sau khi ly hôn Tiêu Tinh và Tiêu Chi Ca chẳng những không khổ sở, ngược lại mỗi ngày đều thật vui vẻ, trong lòng mẹ Chu, được kêu là một ngu vị phức tạp.

"Trong khoảng thời gian này, có nghĩ đến bà nội không?"

"Có."

"Vậy tại sao không gọi điện thoại cho bà nội?"

"Quá xa, nhìn cũng không thấy được, ngược lại sẽ càng muốn."

"Đứa ngốc, chỉ cần nghĩ đến bà nội, nữa xa, bà nội cũng có thể tới thăm cháu, hiện tại giao thông phát triển như vậy, chẳng lẽ cháu không thể trở lại nhìn bà nội ư, bà nội vẫn chờ cháu nghỉ hè rồi đến, cũng chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, nếu không phải là cha cháu vẫn gặt, bà nội đã sớm biết chuyện cháu rời đi, cha cháu là một tên khốn kiếp, nhưng là, mặc kệ nói thế nào, vẫn là cha cháu, Chi Ca, chuyện giữa người lớn với nhau, đứa bé không cần trông nom, cháu không cần trách cha cháu có được không?"

"Mẹ cũng đã nói, chuyện của người lớn đứa trẻ không cần lo." Tiêu Chi Ca gật đầu một cái, "Chuyện của bọn họ để cho bọn họ đi xử lý đi, cháu sẽ không quản."

"Mẹ cháu thật sự đã nói như vậy?" Mẹ Chu biết Tiêu Tĩnh ở trước mặt con trai luôn luôn vô cùng chú trọng giáo dục, nhưng không nghĩ cô có thể nói cho con trai biết như vậy, bà còn tưởng rằng cô sẽ nhân cơ hội này nói xấu chồng trước mặt một chút, điều này đã làm cho mẹ Chu đổi cái nhìn.

"Vâng, mẹ còn nói, cha vĩnh viễn là cha, mặc kệ mẹ và cha xảy ra chuyện gì, cũng vẫn là cha, để cho cháu không hận cha." Tiêu Chi Ca tiếp tục nói, cậu muốn khiến bà nội biết, mẹ chưa từng làm chuyện có lỗi với ba, cũng không dạy cậu chuyện ghét hận cha, nếu như bà nội vẫn là như vậy không hiểu sự tình trách cứ mẹ, vậy cậu cũng không muốn để ý tới bà nữa.

"Xem ra, hay là bà trách lầm mẹ cháu." Hiện tại chỉ có mình và cháu trai, mẹ Chu tin tưởng cháu trai sẽ không nói khoác, nghĩ tới nhiều năm chung đụng, có chút hiểu rõ tính tình Tiêu Tĩnh, cô chưa bao giờ nói xấu trước mặt con trai, cũng chưa bao giờ dạy những mặt trái, Chi Ca nói như vậy, Tiêu Tĩnh nhất định là đã dạy như vậy, cháu trai luôn luôn là quý tính lành, chuyện của cha mẹ nhìn ở trong mắt phải có ý nghĩ và chủ trương của mình, mình lại cho rằng suy nghĩ của cháu trai là do con dâu dạy, thật là trách sai con dâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Chương 60. Muốn đòi quyền nuôi dưỡng.

Mẹ Chu vừa mang theo Tiêu Chi Ca rời đi, Lý Hiểu liền siêu thị trở về, sau khi về nhà lên lầu đặt đồ xuống gỗ cửa, muốn biết mẹ Chu đã rời đi chưa, kết quả tới cửa, mẹ Chu đã rời đi rồi, mà mấy người Tiêu Tĩnh sắc mặt đều rất không tốt.

"Cháu mua đồ về rồi, có muốn tiếp tục không ạ?" Không biết có chuyện gì xảy ra, Lý Hiểu cũng không hỏi, chỉ là muốn mời mấy trong nhà.

"Được bác muốn thu dọn một chút, Tiêu Tĩnh đi xuống trước cùng Lý Hiểu đi." mẹ Tiêu mở miệng nói.

"Dạ." Tiêu Tĩnh gật đầu một cái, biết mẹ Chu đến khiến cha mẹ không vui, mặc dù bọn họ không nói gì, có lẽ cha mẹ muốn trao đổi một chút, cô hiểu ý cho hai người không gian trao đổi.

Cùng Lý Hiểu đi xuống lầu, không đợi anh đặt câu hỏi, Tiêu Tĩnh liền chủ động nói ý định mẹ Chu tới nơi này cho Lý Hiểu, dù sao bây giờ anh là bạn trai của mình, cũng có quyền biết một ít chuyện riêng.

"Bà ấy tính toán ở chỗ này mấy ngày?" Nghe được Tiêu Tĩnh nói chuyện, Lý Hiểu nhíu mày hỏi.

"Không biết."

"Nếu như bà ấy thật sự muốn đưa Chi Ca về, vậy em xử lý như thế nào?"

"Cái gì làm thế nào, đó là con trai của em, em sẽ không cho bà ấy, kể cả cha đứa bé đến, em cũng sẽ không cho, huống chi là bà nội." Tiêu Tĩnh kiên định nói.

"Em còn khoẻ mạnh một ngày, thì sẽ không để cho bà ấy được như ý."

"Đừng nói cái gì khoẻ mạnh, em còn trẻ, đương nhiên có thể sống thật tốt." Lý Hiểu sờ đầu Tiêu Tĩnh, "Yên tâm, có anh ở đây bên cạnh em, sẽ không để cho người khác khi dễ."

"Vâng." Tiêu Tĩnh gật đầu một cái, nghĩ đến mẹ Chu còn muốn để cho mình và Chu Quân hợp lại thì trong lòng không thoải mái, "Bà ấy còn muốn để cho em hợp lại cùng Chu Quân đó, anh nói xem nếu bà ấy biết sự tồn tại của anh, sẽ có phản ứng như thế nào?"

Nghe được Tiêu Tĩnh nói như vậy, đáy mắt Lý Hiểu thoáng qua một tia sáng loáng, "Muốn biết bà ấy có phản ứng gì, mang anh đi cho bà xem một chút thì biết không phải sao, anh nghĩ, bà ấy cũng sẽ không nhắc lại chuyện tái hôn nữa, có lẽ chủ ý Chi Ca cũng vậy."

"Thật?"

"Em không phải là nói qua, anh đối tốt với Chi Ca?" Lý Hiểu cười, "Nếu là như vậy, anh không để ý em chọn con hán ta thay vì chọn anh, chỉ cần anh tỏ rõ sẽ coi Chi Ca như con trai ruột, bà ấy tự nhiên không đến nữa."

"Nào có chuyện dễ dàng như vậy." Tiêu Tĩnh ngã trên ghế sa lon, "Thuận theo tự nhiên, dù sao, em tuyệt đối không tái hôn tuyệt đối không để Chi Ca cho bọn họ."

Nghe được Tiêu Tĩnh kiên định nói sẽ không tái hôn, trong lòng Lý Hiểu vui sướng, đây chính là bạn gái của mình, sao có thể để cho cô có tình cảm với người đàn ông khác, càng kiên định càng tốt.

Chuyện Tiêu Tĩnh suy nghĩ, không dễ dàng như vậy, ở trong khách sạn ở một ngày, ngày thứ hai vừa rạng sáng, mẹ Chu liền xuất hiện lần nữa ở cửa nhà họ Tiêu, chuẩn bị một lần nữa lấy tình cảm để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, mặc kệ là tái hôn hay mang Tiêu Chi Ca đi, tóm lại, nhất định phải sử lý xong.

Chủ yếu là hai nhà quá xa, nếu như gần đó chút, chỉ cần ngồi một đường xe, coi như Tiêu Chi Ca đi theo Tiêu Tĩnh, chỉ cần cháu trai không đổi tên họ, mẹ Chu cũng có thể tiếp nhận, nhưng hiện tại chẳng những cách khá xa, hơn nữa còn sửa lại tên, chuyện này mẹ Chu như thế nào cũng không thể tiếp nhận được.

"Tiêu Tĩnh không có ở đây?"

Vào cửa nhà, cha Tiêu mẹ Tiêu cùng Tiêu Chi Ca ba người đang ăn bữa sáng, nhưng không có bóng dáng của Tiêu Tĩnh, mẹ Chu cự tuyệt ăn bữa sáng cùng mẹ Tiêu, mở miệng hỏi.

"Nó hả, đang ở trong nhà bạn trai đấy." Mẹ Tiêu bình tĩnh mở miệng.

"Bạn trai?" Mẹ Chu cho là mình nghe lầm

"Đúng vậy a, nhắc tới đúng là Tiêu Tĩnh chúng ta có phúc khí, sau khi ly hôn trở lại, liền quen một người mặc kệ là nhân phẩm mọi mặt đều tốt hơn nữa lại không để ý con bé đã có đứa nhỏ, hơn nữa a, người này có quen biết thân thiết với chúng tôi, bà nói xem cái này có phải là duyên phận trong truyền thuyết không, ha ha, sau khi biết bọn nó có cảm tình, tôi và cha nó đều ủng hộ bọn họ lui tới, người đàn ông kia là một người vô cùng đảm đương, hơn nữa vô cùng thích Tiêu Tĩnh nhà chúng tôi, nó muốn gì là có được đó, còn chưa có kết hôn mà liền chủ động giao ra ví tiền của mình, hiện tại, đã đến độ nói chuyện hôn nhân rồi." Mẹ Tiêu có chút khoe khoang mở miệng, tối ngày hôm qua sau khi thương lượng cùng cha Tiêu, hai người nhất trí cho rằng, tuyệt đối không ủng hộ Tiêu Tĩnh tái hôn với Chu Quân, vì để sớm mẹ Chu bỏ đi chủ ý, chủ động nói cho bà biết chuyện Tiêu Tĩnh có bạn trai mới.

Trong mắt cha Tiêu và mẹ Tiêu, Lý Hiểu có thể giới hơn Chu Quân rất nhiều, nếu mẹ Chu còn chưa từ bỏ ý định, chỉ cần vừa nhìn thấy Lý Hiểu, sẽ biết con trai mình kém hơn bạn trai mới của Tiêu Tĩnh, tin tưởng chỉ cần người có đầu óc thì sẽ lựa chọn Lý Hiểu, đến lúc đó, bà không còn ý tứ quẩn luyến con gái mình nữa rồi.

"Làm sao có thể, thời gian bọn họ mới ly hôn chưa được bao lâu." Mẹ Chu vẫn cảm thấy không thể tin, trong tiềm thức bà cho đây là mẹ Tiêu cố ý nói như vậy để cho mình chết tâm.

"Thế nào là không thể, thời điểm bọn họ chưa ly hôn, Chu Quân nhà bà làm lớn bụng con người ta, bây giờ bọn họ ly hôn, còn không cho con gái của tôi có bạn trai sao, nếu không phải là con gái của tôi làm chưa nghĩ kết hôn ngay, thì có lẽ hiện tại hai người đã cầm giấy chứng nhận kết hôn rồi đấy." Mẹ Tiêu đắc ý nói.

"Con gái của tôi cảm thấy lần đầu tiên gả có chút tùy tiện, lần thứ hai nên thận trọng hơn nữa, Lý Hiểu cũng nói, phải cho con gái tôi một hôn lễ lớn, dù sao, lần này, tôi nhất định muốn hưởng thụ thật tốt một chút cảm giác khi làm cha mẹ vợ, chồng, ông có chờ mong cảm giác đó không?" Gương mặt mẹ Tiêu mơ mộng.

"Có." Cha Tiêu phối hợp gật đầu một cái.

Mẹ Chu lòng tràn đầy tức giận, lại không thể phản bác, bởi vì mẹ Tiêu nói xong những câu có lý, con trai mình có lỗi với Tiêu Tĩnh trước, bây giờ ly dị rồi, không thể bắt Tiêu Tĩnh không có bạn trai được?

Chuyện Tiêu Tĩnh có bạn trai, khiến mẹ Chu có cảm giác mình bị người ta đoạt đi thứ gì đó, suy nghĩ một chút tính tình Tiêu Tĩnh, thật sự là chẳng dễ dàng tìm được người yêu, cô có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, thế nào nhanh như vậy liền có bạn trai, bà hiểu rõ, hoặc là biết nhau trước, hoặc là mẹ Tiêu đang nói dối.

Theo bản năng, mẹ Chu cho rằng là sau một thời gian, bởi vì Tiêu Tĩnh làm con dâu mình mười năm, phương diện phẩm chất bà vẫn có hiểu biết, cho nên, sau khi tỉnh tâm lại, mẹ Chu liền đưa ra chất vấn, bày tỏ không tin lời mẹ Tiêu nói.

"Tôi hà tất phải nói sai làm gì, chuyện như vậy, nếu không phải là thật, tôi đây làm sao có thể nói con gái như vậy, làm sao có thể bịa chuyện được." Mẹ Tiêu bất mãn vô cùng khi mẹ Chu chất vấn nhân phẩm của mình.

"Chẳng lẽ muốn tôi kêu bạn trai nó đến cho bà xem bà mới chết tâm?"

"Được, tôi muốn nhìn một chút." Lời mẹ Tiêu nói chính là ý mẹ Chu đang muốn, không tự mình chứng minh, bà sẽ không chết tâm.

"OK, bây giờ tôi gọi ngay điện thoại." Mẹ Tiêu lấy điện thoại ra muốn gọi, lúc này, Tiêu Chi Ca vẫn không lên tiếng lại lên tiếng, "Bà nội, là thật, mẹ và chú Lý đang kết giao, hơn nữa mẹ trong nhà của chú."

"Cái gì?" Về mặt mẹ Chu lóe lên, đến cháu trai cũng nói như vậy, vậy chuyện này chính là thật?

Mẹ Tiêu cố ý muốn làm cho mẹ Chu tức giận, gọi điện thoại cho Tiêu Tĩnh không nói trong nhà có người tới, chỉ nói làm bữa ăn sáng để cho bọn họ đi lên ăn, kết quả Tiêu Tĩnh trực tiếp mặc đồ ngủ lên lầu, sau lưng còn Lý Hiểu đi theo cả người tác phong nhanh nhẹn, vừa vào cửa, liền thấy sắc mặt mẹ Chu nhìn mình như lửa, làm cô hơi sợ.

"Mẹ, làm sao mẹ ở chỗ này?"

Thất thanh kêu lên, Tiêu Tĩnh vội vàng nói, "Bác, vì sao bác đến sớm như vậy?"

Ở trong lòng âm thầm đánh cái miệng, mười năm kêu mẹ, thành thói quen, vừa nhìn thấy mẹ Chu, đầu óc dưới tình huống không rõ, nghĩ cũng không nghĩ liền mở miệng gọi mẹ.

"Bác trai bác gái sớm, Chi Ca sớm, bảo bối Tĩnh, đây là vị nào?" Nghe được Tiêu Tĩnh gọi mẹ, biết cô gọi lỡ, Lý Hiểu có kiến thức, cố ý thân thiết đặt tay trên bả vai Tiêu Tĩnh, trước hỏi thăm cha Tiêu mẹ Tiêu, sau đó cười híp mắt muốn Tiêu Tĩnh giới thiệu thân phận mẹ Chu.

"À, đây là mẹ chồng trước, bác, đây là Lý Hiểu, bạn trai mới của cháu." Mặc dù có chút lúng túng, nhưng đã gấp mặt, Tiêu Tĩnh liền thoải mái giới thiệu thân phận Lý Hiểu cho mẹ Chu biết.

Thấy cô thoải mái như vậy, cha Tiêu mẹ Tiêu còn có Lý Hiểu rất hài lòng, chỉ có sắc mặt mẹ Chu biến thành rất khó coi, giọng nói có chút khó chịu, "Tiêu Tĩnh động tác của cháu thật là nhanh, vừa li hôn, liền có bạn trai."

"A, tình cảm tôi, căn cũng không được, giống như thời điểm tình cảm cháu và Chu Quân biến mất, thật sự là nghĩ cũng không nghĩ ra." Tiêu Tĩnh nghe giọng điệu mẹ Chu không tốt, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhắc nhở mẹ Chu không cần ra vẻ làm bộ đáng thay Chu Quân xin lỗi, chuyện Tiêu Tĩnh kết hôn lúc trước cô không có suy nghĩ kỹ càng trong lòng thầm nói xin lỗi cha mẹ.

Quả nhiên, Tiêu Tĩnh nhắc tới như vậy, nhất thời mẹ Chu liền thoải mái, "Bác hôm nay tới cửa, vẫn là vì chuyện ngày hôm qua, còn muốn, thấy bác ở đây coi như có phần lượng, cháu có thể hợp lại cùng Chu Quân không, bây giờ nhìn lại, bác đây không có mặt mũi, hơn nữa cháu đã tìm được niềm vui mới, vậy bác cũng không ngăn cháu tìm kiếm hạnh phúc, nhưng là, Chi Ca là tôn tử nhà họ Chu chúng ta, tôn tử duy nhất, bác hi vọng nó có thể trở về cùng bác."

"Bác, bác nói lời này nói sai rồi, Chu Quân tìm con dâu cho bác, bác lập tức có đứa cháu trai hoặc là cháu gái, về sau a, bác muốn mấy cháu trai cháu gái, chỉ cần nói một tiếng, cháu tin tưởng Chu Quân sẽ vô cùng vui lòng thỏa mãn bác, tại sao có thể gọi Chi Ca là cháu trai duy nhất, nó còn là con trai duy nhất của cháu, hơn nữa là cháu ngoại của ba mẹ cháu đấy." Tiêu Tĩnh cười đáp lại.

"Con trai tự nhiên muốn cùng mẹ sinh sống, về phần bà nội, mặc dù cháu và Chu Quân ly hôn, nhưng mà hôm qua cháu đã bày tỏ thái độ rồi, chỉ cần bác nhớ nó, sang đây thăm, cháu dĩ nhiên đồng ý, duyên phận mẹ chồng nàng dâu mặc dù đã hết, nhưng mà, cháu không phải đi ra cửa nhà họ Chu là không nhận thức nữa, mặc dù Chi Ca đổi họ, nhưng trên người vẫn như cũ giữ lại dòng máu nhà họ Chu, đây là điều không thể thay đổi được, cháu cũng vậy chưa từng có muốn thay đổi cái gì, bác lúc nào thì nhớ nó thì có thể sang đây thăm, nhưng mà, điều kiện tiên quyết là nó phải cùng cháu sinh hoạt chung một chỗ."

"Trước sui gia, tôi thấy, bà lập tức sẽ phải bận rộn rồi, con trai của bà sẽ cho bà thêm tôn tử hoặc là cháu gái, đến lúc đó anh ta bận rộn công việc, bà phải chăm sóc nàng dâu trong tháng chửa, ban đầu Chu Quân vui mừng xác minh bày tỏ qua không hoan nghênh Chi Ca nhà chúng tôi, nếu bà thích Chi Ca, sẽ không để cho nó đi theo mẹ ghê chịu khổ đi, bà cũng đừng nói cái gì đi theo bà nội, đứa nhỏ này, vẫn phải cùng cha mẹ sinh hoạt chung một chỗ mới hạnh phúc, mặc kệ là cha mẹ là cha mẹ nuôi hoặc là bỏ dượng, điểm mấu chốt nhất, bà phải nhìn hẳn có được cha mẹ tốt không." Mẹ Tiêu nói.

"Tiểu Lý Nhà chúng tôi bày tỏ sau này coi Chi Ca như con ruột, bà xem nó đã mua phòng ốc dưới lầu, trên giấy tờ bất động sản là tên tuổi Tiêu Tĩnh và Chi Ca, hành động trên, đã bày tỏ rõ, về sau, chúng tôi lâu trên lầu dưới, có thể giám sát, tôi tin tưởng, Lý Hiểu là một người nói được làm được, có nó làm cha Chi Ca, tuyệt đối sẽ hạnh phúc, Lý Hiểu, cháu nói có đúng không?"

Nghe được mẹ Tiêu điểm danh, Lý Hiểu mỉm cười gật đầu, "Cháu rất thích Chi Ca, chúng cháu rất hợp, Chi Ca, đúng không?"

Học thức uyên bác, có thể bồi mình chơi, còn có thể cho mình rất nhiều kiến thức, những thứ này Chu Quân chưa từng làm, Tiêu Chi Ca chân thành gật đầu, so với Chu Quân, Lý Hiểu càng giống như một người cha.

"Cháu rất thích chú Lý."

Cái tiểu tử thú vị này, quả thật chính là sói, mẹ Chu nghe được Tiêu Chi Ca nói, thiếu chút nữa mắng chửi, vèn vèn một tia lý trí nói cho bà biết mắng chửi người là vô ích, rất có bị người họ Tiêu căm ghét, thậm chí bao gồm Tiêu Chi Ca, như vậy mình mang tôn tử về sẽ tăng lên không ít khó khăn, vì vậy, để xuống cái giận dưới đáy lòng, mẹ Chu cố cười nói.

"Chú Lý Hiểu, nhưng khá hơn nữa cũng không bằng được cha cháu, bà còn cảm thấy, cháu cùng cha sinh hoạt chung một chỗ tương đối tốt, hướng chi

Tiểu Tinh lập tức muốn kết hôn, về sau nói không chừng còn muốn sinh con, Chu Quân nhà chúng ta nuôi mấy đứa bé không thành vấn đề, các người thì sao, về sau nói không chừng có áp lực rất lớn, vẫn là bác nuôi thì tốt hơn, Chi Ca có bác chăm, dĩ nhiên sẽ không để cho nó chịu một chút uất ức nào."

"Cháu không muốn cùng cha sinh hoạt chung một chỗ, cháu muốn cùng mẹ sinh hoạt chung một chỗ." Không đợi mọi người mở miệng, Tiểu Chi Ca đã biểu hiện thái độ, "Cháu đã không còn nhỏ, chính cháu có thể quyết định cùng ai ở chung một chỗ, bà nội, nếu như bà nghĩ đến cháu, thì bà tới thăm cháu, nhưng mà, cháu không đi cùng bà, cháu muốn cùng mẹ sinh hoạt chung một chỗ."

"Chi Ca, bà nội cách đây xa như vậy, thân thể bà nội không được khỏe, chẳng lẽ cháu muốn bà nội vất vả tới đây sao?" Mẹ Chu hận không thể cho tiểu tử thúi này một cái tát, nhưng suy nghĩ một chút mình còn phải lấy được ủng hộ của cháu trai, nhịn lại nhịn, tiếp tục ôn hòa nói.

"Vậy chờ cháu trưởng thành sẽ đi thăm bà nội, bình thường cùng bà nội nói chuyện điện thoại, video, như vậy không được sao?" Tiểu Chi Ca hoàn toàn không có tiếp thu tín hiệu mẹ Chu, phối hợp nói.

"Đây thật là, nuôi sói trong nhà." Mấy lần bị cự tuyệt, mẹ Chu rốt cuộc không nhịn được, than vãn một tiếng, hai mắt nhìn qua một lần, thân thể vô lực ngồi trên ghế sa lon, bà đây là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chương 61. Tình địch không ổn?

Đối với sự chỉ trích của bà nội, Tiểu Chi Ca cảm giác mình rất vô tội, cậu chỉ là muốn cùng mẹ sinh hoạt chung một chỗ mà thôi, làm sao lại thành sói rồi, cậu cũng không phải là không nhận bà nội, cũng không phải là không nhận cha, nhiều nhất chính là không muốn cùng bà nội trở về chứ sao.

Mẹ Chu ở thành phố Z mấy ngày, mắt thấy Tiểu Tinh và Lý Hiểu tình cảm ổn định, thái độ Tiểu Chi Ca kiên quyết không muốn cùng mình trở về, con trai mình lại không để mẹ con Tiểu Tinh trong lòng, mặc dù Chu Quân vẫn tính là hiếu thuận, nhưng tuyệt đối có chủ ý, một khi chính anh quyết định chủ ý, thì cho dù là mẹ Chu cũng không sửa được, giờ phút này Chu Quân quyết định ở công ty cùng Trữ Kha, nơi nào còn tâm trạng quan tâm mẹ con Tiểu Tinh, đối với anh mà nói, đã ly hôn sẽ là người xa lạ dù giữ lại huyết mạch của mình vẫn là người xa lạ, mấy lần mẹ Chu gọi điện thoại để cho anh tự mình đến thành phố Z đón mẹ con Tiểu Tinh trở về, chọc cho phiền, trực tiếp mắng Chu mẹ một trận từ chối không tiếp điện thoại đi động của bà, mẹ Chu ở thành phố Z không có quyền, chán nản, không thể làm gì khác hơn là ngồi máy bay trở về thành phố S.

Thật ra thì chuyện từ đầu tới đuôi đều là mẹ Chu làm, bà ở lại chỗ này khiến Tiểu Tinh cảm thấy áy náy, nhìn bà ảo não đi, trong lòng Tiểu Tinh có chút không đành lòng, cảm thấy bà đi như vậy rất đáng thương, ngày mẹ Chu đi, Tiểu Tinh cố ý mang theo Tiểu Chi Ca, mua một đồng lớn đặc sản.

Tiểu Tinh làm như vậy khiến mẹ Chu nhớ lại thời điểm trước kia, thăm than nếu là Tiểu Tinh còn là con dâu mình thì tốt biết bao nhiêu, mặc dù ban đầu Tiểu Tinh mới đi chung cùng con trai bà bà không thích Tiểu Tinh lắm, nhưng làm con dâu, Tiểu Tinh thật sự rất khá, chưa bao giờ bói móc tật xấu, nhiều năm như vậy không bao giờ làm sai điều gì.

Nhớ tới chuyện cũ trước kia, mẹ Chu trở lên xúc động, trước khi lên máy bay, lôi kéo Tiểu Tinh nói, "Tiểu Tinh, mặc dù duyên phận mẹ chồng nàng dâu chúng ta hết, nhưng nhiều năm như vậy phần tình cảm vẫn có, chúng ta cách xa nhau, không có phương tiện qua lại, bác không có yêu cầu khác, bác hi vọng thỉnh thoảng cùng Chi Ca nói chuyện điện thoại, video nữa, đến lúc đó, cháu đừng ngăn nó để cho nó nhìn bà nội một chút nha."

"Bác, sẽ không, mặc kệ bác khi nào muốn thấy Chi Ca, chỉ cần Chi Ca ở đây, cháu tuyệt đối sẽ không ngăn cản, chờ nó lớn hơn chút nữa có năng lực làm những điều nó muốn, thời điểm được nghỉ hè hoặc là nghỉ đông, cháu có thể để cho nó một mình ngồi máy bay đến thăm bác." Tiểu Tinh nghiêm túc gật đầu một cái.

"Có cháu đảm bảo như vậy bác liền yên tâm, Chu Quân có Trữ Kha, bác cũng vậy không thể để cho cháu chờ Chu Quân, bác không phải là người xấu, bác chỉ là cảm thấy, hai đứa nên đi chung với nhau, người một nhà đoàn đoàn sẽ tốt biết bao nhiêu, ngàn vạn lần sai, đều là lỗi Chu Quân nhà chúng ta."

"Bác, đều đi qua rồi, quên đi thôi ạ."

"Đúng vậy, đều đi qua rồi, thôi, chuyện những người tuổi trẻ các cháu, chúng ta đã già không thể trông nom được, thôi, tùy các cháu." Quan trọng nhất là mẹ Chu bị con trai mắng một trận đau lòng, bà không phải là vì con trai sao, kết quả con trai không nể mặt, trong lòng đã nghĩ thoáng, nghĩ thông suốt rất nhiều việc, bà đã hiểu mọi chuyện.

"Những ngày này, bác đến nhà cháu láo loạn, còn nói lời khó nghe, đều là bác không phải, cháu biết không, ở trong lòng bác, cháu luôn là con dâu tốt, Chi Ca cũng là cháu nội tốt, Tiểu Tinh, Chi Ca, là bác già rồi nên hồ đồ, bác nói lời xin lỗi, hi vọng hai đứa có thể tha thứ cho bác."

Nghe được mẹ Chu nói như vậy, Tiểu Tinh và Tiểu Chi Ca liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười, "Sẽ không, bác (bà nội), chúng cháu sẽ không để trong lòng."

"Vậy sau này hai đứa nhất định phải thường xuyên gọi điện thoại cho bác đấy." Lấy được sự tha thứ của con dâu và cháu trai, mẹ Chu cũng cảm thấy nói chuyện lưu loát hơn, "Bác thấy Lý Hiểu là một người tốt, Tiểu Tinh, số tuổi cháu không còn nhỏ, nếu như nhìn thuận mắt, thì gả cho cậu ta đi, Chu Quân

nhà chúng ta không có phúc khí ở cùng cháu, bác thật lòng hi vọng về sau cháu có thể hạnh phúc."

Nghe được mẹ Chu chúc phúc, Tiêu Tĩnh biết bà nói những lời thật lòng, những ngày qua đè nén cảm giác không thoải mái trong lòng đã tan hết, chân thành nói cảm ơn, "Cảm ơn bác."

Mẹ Chu lên máy bay, đây không thể không nói là một chuyện đáng ăn mừng, đưa mắt nhìn mẹ Chu vào chỗ bay, Tiêu Tĩnh và Tiêu Chi Ca tay nắm tay đi tới bãi đậu xe, bởi vì tâm tình tốt, hai người thương lượng một lát muốn làm cái gì đó, đi vào bãi đậu xe ánh mắt Tiêu Chi Ca phát hiện có người tựa vào xe của bọn họ, hí mắt nhìn, lại là Lý Hiểu, vội vàng kéo kéo Tiêu Tĩnh.

"Mẹ, chú Lý tới."

"Lý Hiểu? Không thể nào, đáng lẽ nên ở trong phòng khám chứ."

"Thật, mẹ xem chỗ để xe của chúng ta."

Tiêu Tĩnh cận thị, cự ly giữa xe và cô bây giờ khá xa, chỉ có thể nhìn thấy một hư ảnh, chỉ là, có Tiêu Chi Ca nhắc nhở, nhìn về chỗ để xe, quả nhiên có một hư ảnh đứng bên cạnh, hơn nữa có chút cảm giác giống Lý Hiểu, vội vàng kéo Tiêu Chi Ca đi đến gần, thấy rõ, quả nhiên là Lý Hiểu, giật mình.

"Lý Hiểu, làm sao anh ở chỗ này?"

"Anh đi ngang qua, biết hai người ở nơi đây, thuận tiện chờ." Khóe miệng Lý Hiểu hơi run rẩy một chút, nói ra lý do khiến Tiêu Tĩnh và Tiêu Chi Ca đồng thời khóe miệng co giật.

Sân bay thành phố Z, không phải ở trung tâm thành phố, chung quanh cũng không có cái gì khiến Lý Hiểu tiện đường cả, Tiêu Tĩnh khóe miệng co giật nhìn anh, lười phoi bày lời nói dối của anh

"Làm khó anh rồi, chờ đã bao lâu?"

Lý Hiểu bày ra tư thế anh tuấn, cười đến vẻ mặt phong thanh vân đạm, "Cũng may, mới chỉ có một tiếng thôi."

". . . ." Trừ im lặng, Tiêu Tĩnh không biết nên nói gì, một tiếng, cô và Tiêu Chi Ca ở sân bay cũng chỉ có một tiếng, người nọ đi theo đám bọn họ tới đây, nếu muốn đi theo, ban đầu hỏi anh có muốn đi cùng không lại không đồng ý đến đây?

"Được rồi, kế tiếp có kế hoạch gì không, chúng ta cùng nhau đi, bảo bồi tinh, đưa chìa khóa xe cho anh, anh lái xe." Bày ra dáng vẻ bình thường, Lý Hiểu đứng đây, ý bảo Tiêu Tĩnh lúc này có thể rời đi rồi.

"Không sao cả, con trai muốn đến chỗ nào đó chơi một chút."

"Nếu không hôm nay chúng ta đi công viên được không." Lý Hiểu nghe vậy đề nghị, một chút cũng không coi mình như người ngoài, "Chúng ta đi thôi, con trai, con cảm thấy như thế nào?"

Đối với Lý Hiểu không khách khí, Tiêu Tĩnh và Tiêu Chi Ca ăn ý lựa chọn không nhìn, hai người chấp nhận Lý Hiểu thân cận, gật đầu đồng ý đề nghị của anh, "Vậy thì đi công viên thôi."

"Yes Sir." Thái độ Tiêu Tĩnh và Tiêu Chi Ca làm cho tâm tình Lý Hiểu vui vẻ, nhận lấy chìa khóa trong tay Tiêu Tĩnh, huýt sáo một tiếng, "Lên đường."

"Anh cho là, vị kia còn có thể ở chỗ này rất nhiều ngày đấy." Trên đường đi công viên, Lý Hiểu nói chuyện phiếm cùng Tiêu Tĩnh, "Thế nào đột nhiên liền thay đổi thái độ, còn phải rời đi vội vã như vậy?"

"Là do Chu Quân nói qua thôi." Nhiều năm làm vợ chồng như vậy, Tiêu Tĩnh vẫn có chút hiểu rõ, sau khi trở lại, cô đổi số điện thoại di động, nhưng số điện thoại Chu Quân vẫn không thay đổi, bị mẹ Chu cuốn lấy làm phiền, cô cho Chu Quân gọi điện thoại nói một tiếng, vừa đúng lúc mẹ mình xen vào việc của người khác, Chu Quân thấy mẹ mình tìm tới cửa vợ trước để quấy rầy, nhất thời cảm thấy mất hết mặt mũi, vì vậy gọi điện thoại kêu mẹ Chu trở lại, mẹ Chu không trở về, tự nhiên không thể không giận, anh ta nóng giận, mẹ Chu dĩ nhiên là không thể nói, ngoan ngoãn đi về.

"Thật ra thì nói cho cùng bà là vì con cái, bà ấy cũng không chấp nhận dễ dàng gì." Lý Hiểu chính là người hiền lành, mẹ Chu đến khiến người họ Tiêu đều cảm thấy mất hứng, thậm chí là có chút đáng ghét, chỉ có anh, mặc dù giống như có chút không vui, nhưng không ghét, bởi vì anh đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì mẹ Chu nghĩ một hồi, lại cảm thấy không thể tức giận.

"Đúng vậy, nhưng em không phải con của bà, nói cho cùng, bà là vì con trai của bà, còn có cháu của bà nữa, nếu không phải là Chu Quân không có hứng thú với em, anh tin không, bà sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Bà ấy lợi hại như vậy sao, cái kia nói như vậy, đoán chừng sẽ có chuyện." Lý Hiểu nghe vậy thờ dãi, "Thật may là chồng trước không có bất kỳ hứng thú với em, nếu không bà xã của anh sẽ bị người ta đoạt đi."

"Ai là bà xã của anh?"

"Em nha, cái này còn phải nói sao, anh đã là người của em rồi, chẳng lẽ em không phải là bà xã của anh?" Lý Hiểu làm như buồn bã, "Anh chỉ có yêu cầu nhỏ vậy thôi, em không thể vì người đáng thương như anh mà hoàn thành tâm nguyện sao?"

"Bớt ở chỗ này giả bộ đáng thương, phía sau còn có trẻ con đấy." Tiêu Tĩnh hồn dỗi liếc, đang ở trước mặt trẻ con lại nói cái gì không biết.

"Con cái gì cũng không có thấy, hai người tiếp tục." Tiêu Chi Ca nhắm mắt làm như không nhìn, "Con cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không có thấy."

"Nhóc con thúì, nhắm mắt lại làm gì, mẹ con rất thuần khiết đấy." Tiêu Tĩnh tức giận nhìn chằm chằm con trai, "Đừng cho chúng ta là người gì, mở mắt ra."

"Con muốn đi ngủ rồi, mở mắt thì sao có thể ngủ đây." Tiêu Chi Ca nằm xuống chỗ ngồi, dù sao cả chỗ ngồi phía sau đều là của cậu, đủ chiều rộng.

"Nếu Chi Ca thức thối như vậy, chúng ta không thể phụ ý tốt, em thấy đúng không, bảo bố Tĩnh?" Lý Hiểu mỉm cười nhìn Tiêu Tĩnh, trong mắt thoáng qua một tia tính toán.

"Nó thì có cái tâm ý gì?" Tiêu Tĩnh tức giận nói.

"Tâm ý của nó rất đẹp đó." Lý Hiểu vron đầu qua, lời Tiêu Tĩnh nhích lại gần mình, "Tựa như như vậy."

Tiêu Chi Ca lặng lẽ mở mắt ra một đường nhỏ, thấy trước mặt hai người tựa vào nhau, nhếch miệng cười lên một tia xấu xa, xem ra chẳng mấy chốc sẽ có cha mới rồi.

Công viên thành phố Z trải qua mấy lần sửa chữa lại chẳng những tăng lên kích thước, hạng mục trò chơi đã tăng không ít, đặc biệt thích hợp cho cả nhà đi đến đây du ngoạn chụp hình, vì vậy dù không phải chủ nhật, ở đây vẫn vô cùng náo nhiệt, Lý Hiểu mang theo mẹ con Tiêu Tĩnh đến công viên, lấy điện thoại di động của mình chụp hình cho hai người, từ cửa lớn đến khu vui chơi thiếu nhi, nói là khu vui chơi thiếu nhi, thật ra thì rất nhiều chỗ cho cả người lớn chơi chung, nhìn thấy chỗ như thế, Tiêu Chi Ca có vẻ đặc biệt hưng phấn, bị cậu lấy, Tiêu Tĩnh và Lý Hiểu đều tham gia, hai người giống như đứa bé gia nhập chơi đùa.

Chơi đến lúc công viên đóng cửa, ba người mới cười híp mắt rời đi công viên, lúc này trên tay ba người đều có chiến lợi phẩm, nghịch súng, ném bao cát, còn có tham gia một chút hoạt động khác lấy được phần thưởng, những thứ đồ này chất lượng không phải tốt, cũng không phải đáng tiền, nhưng mình cố gắng có được phần thưởng, cảm giác rất hưng phấn, tâm tình đặc biệt vui vẻ.

"Hay là chúng ta ăn cơm tối xong rồi về, anh biết một nhà hàng không tệ, hai người cảm thấy như thế nào?" Đi ra công viên, Lý Hiểu đề nghị.

"Được."

"Được được."

Tiêu Tĩnh và Tiêu Chi Ca nhất trí đồng ý, chơi lâu như vậy bọn họ đều đói, vừa đúng lúc đi ăn một bữa.

"Hôm nay anh mời khách, chúng ta đi." Lý Hiểu vung tay lên, ý bảo Tiêu Tĩnh và Tiêu Chi Ca lên xe, đang định dẫn bọn họ đến nhà hàng ăn cơm, điện thoại di động lại vang lên, cầm lên vừa nhìn thấy một số điện thoại lạ hoắc, cho là bệnh nhân, vừa tiếp điện thoại, về mặt liền đại biến.

"Mọi người bây giờ đang ở bệnh viện nhân dân ư, được, cháu sẽ đến ngay."

"Thế nào?" Tiêu Tĩnh nghi hoặc nhìn Lý Hiểu.

"Mẹ La Yến gọi điện thoại tới, nói cho anh biết, La Yến giải phẫu thất bại, nhanh chóng đến." Khuôn mặt Lý Hiểu bi thương, mới bao lâu không thấy, anh không nghĩ đến, lần nữa thấy tin tức của cô, sẽ là tin tức như thế.

"Cái gì?" Tiêu Tĩnh mặt liền biến sắc, đầu oanh một tiếng, lần trước cô vẫn cùng mình đối chọi gay gắt thoát nhìn rất khỏe mạnh, dù là ung thư tuyến vú, làm giải phẫu nhiều nhất chỉ là cắt đứt một bên, tỷ lệ giải phẫu thành công sẽ rất cao, sẽ không nguy hiểm tánh mạng.

"Bảo bố Tĩnh, hiện tại anh phải đi bệnh viện."

"Em muốn cùng đi với anh, có được không, nếu như không được, bây giờ em xuống xe, anh đi một mình." Tiêu Tĩnh nói trước Lý Hiểu, "Em muốn đi xem cô ấy một chút, dĩ nhiên, nếu sợ kích thích đến cô ấy, em liền lặng lẽ núp ở ngoài cửa, em không có ác ý gì, chỉ là muốn."

"Anh hiểu ý của em, được, anh dẫn em đi." Nghe được Tiêu Tĩnh nói, Lý Hiểu ảm áp, gật đầu nói.

"Dạ, lái xe cẩn thận một chút."

"Ừ."

Mặc dù đã chú ý, nhưng Lý Hiểu vẫn không tự giác đạp chân ga, vì vậy đi đến bệnh viện nhân dân rất nhanh, tiết kiệm một nửa, dừng xe ở bãi đậu xe, đặt đồ ở trên xe, Tiêu Tĩnh mang Tiêu Chi Ca xuống xe, nhìn Lý Hiểu gọi điện thoại cho mẹ La Yến hỏi vị trí La Yến, sau khi hỏi rõ ràng mang theo Tiêu Tĩnh đi tới khu nội trú, đến chỗ La Yến, mặt Tiêu Tĩnh căng thẳng kéo Lý Hiểu.

"Hiểu, mẹ con em ở cửa ra vào, anh vào trước đi."

"Ừ." Lý Hiểu gật đầu một cái, sai bước đi vào phòng bệnh La Yên.

"Mẹ." Tiêu Chi Ca giật nhẹ áo Tiêu Tinh không nói lời nào, cậu còn quá nhỏ, chưa từng một lần trải qua chuyện người khác mất đi sinh mạng, cho nên trong khoảng thời gian ngắn còn có chút mê hoặc.

"Chúng ta là tôi thăm bạn gái trước của chú Lý, cô ấy bị bệnh, cần phải làm giải phẫu, hình như giải phẫu thất bại rồi." Tiêu Tinh ôm Tiêu Chi Ca vào trong ngực, thật ra thì, cô lớn như vậy, cũng chưa từng trải qua mấy lần chuyện người thân qua đời, cho dù có, thì không có chính mắt thấy được bọn họ nhắm mắt lại, hiện tại cô đứng ở ngoài phòng bệnh, trong phòng bệnh có nghe được một ít âm thanh, trong lòng Tiêu Tinh hết sức lo lắng.

"Mẹ, bên trong có người khóc." Nghe Tiêu Tinh nói, vừa đúng lúc bên trong truyền đến tiếng khóc, Tiêu Chi Ca vội vàng nhích tới gần chỗ Tiêu Tinh một chút, chẳng lẽ là đã chết rồi sao?

Tiêu Tinh và Tiêu Chi Ca có cùng ý tưởng, cửa phòng bệnh không khóa, Tiêu Tinh ôm con trai của lặng lẽ đứng bên ngoài nhìn vào trong, trong lòng rất bồn chồn, sẽ không thật sự có chuyện gì chứ.

"Yến, Yến, con đừng hù dọa mẹ."

Tiêu Tinh bên này mới vừa nghe được một người đang khóc, sau lưng đã có một y tá tới, vỗ vỗ bả vai của cô, "Nhường một chút, cảm ơn."

Thì ra là La Yên xuất hiện một chút triệu chứng, Lý Hiểu nhấn chuông, y tá tới xem tình huống một chút, Tiêu Tinh từ trong khe cửa thấy, y tá cấp cứu người trên giường bệnh, Lý Hiểu đỡ mẹ La Yên đứng một bên không nên làm trở ngại y tá, trong ngày thường về mặt anh ôn hòa giờ phút này thoạt nhìn vô cùng nghiêm túc.

"Chi Ca, con đứng ở chỗ này, mẹ vào xem một chút." Tình cảnh bên trong khiến trong lòng Tiêu Tinh có chút lo lắng, vỗ vỗ mu bàn tay Tiêu Chi Ca, thừa dịp y tá bận rộn, mẹ La Yên cũng không chú ý người ngoài, Tiêu Tinh đi vào bên trong.

Tiêu Tinh đi vào, mẹ La Yên không phải là không có thấy, nhưng lúc này bà không rảnh đi trông nom một người ngoài, chỉ coi Tiêu Tinh là người thân của bệnh nhân sát vách, nghe được động tĩnh tới xem một chút, cũng không có để ý đến cô.

Lướt qua bóng dáng y tá, Tiêu Tinh thấy được La Yên, gần gũi hơn mười ngày không thấy, bây giờ cô hoàn toàn không biết cảm giác như thế nào, cho dù là cuối giường xác minh viết tên bệnh nhân La Yên, nhưng Tiêu Tinh vẫn có chút không tin được, trên giường là người phụ nữ rất gầy sắc mặt lại vàng vọt, thật sự là ít ngày trước thấy cô hết sức xinh đẹp La Yên?

Chỉ là một giải phẫu nhỏ nhỏ, tại sao có thể như vậy?

Tiêu Tinh thất hồn lạc phách đi ra phòng bệnh, kéo Tiêu Chi Ca đến cầu thang bệnh viện ngồi xuống, thấy vẻ mặt mẹ có chút không tốt, Tiêu Chi Ca rất biết điều ở bên cạnh không nói lời nào, đứng bên cạnh mẹ.

Thấy Tiêu Tinh đi vào lại đi ra ngoài, chờ y tá làm xong cho La Yên, sau khi Lý Hiểu an ủi mẹ La, ra ngoài tìm Tiêu Tinh, cũng không biết là tâm ý tương thông hay là gì, lập tức đi đến cầu thang tìm được Tiêu Tinh.

"Bảo bối Tinh."

"Chú Lý." Thấy Lý Hiểu, Tiêu Chi Ca đứng lên, chủ động nhường không gian lại, "Con đi xuống một chút."

"Phía dưới có siêu thị, Chi Ca, đi mua một ít đồ ăn mình thích nha." Lý Hiểu cười, lấy ra 100 đưa cho Tiêu Chi Ca, để cho cậu đi dạo siêu thị, "Thời điểm băng qua đường phải chú ý xe biết không?"

"Dạ, chú Lý." Tiêu Chi Ca nhận tiền rồi rời đi.

"Bảo bối Tinh." Chỉ còn lại hai người, Lý Hiểu ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tinh, có chút nặng nề kêu Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh liếc mắt nhìn Lý Hiểu, giọng nhau đều nặng nề hỏi, "Cô ấy như thế nào?"

"Anh đã xem một chút hồ sơ bệnh án, bác sỹ đã tan việc, anh tìm y tá trực hỏi tình huống, tình huống La Yên, không tốt lắm." Lý Hiểu lắc đầu một cái.

"Cô ấy phẫu thuật quá muộn, cộng thêm áp lực trong lòng và các phương diện khác."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chương 62. Chăm sóc.

Bệnh tình La Yến nguy kịch, gần như nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người, khiến tất cả mọi người ứng phó không kịp, sau khi Lý Hiểu nói bệnh tình La Yến, biểu đạt cho Tiêu Tĩnh biết muốn chăm sóc La Yến đoạn thời gian cuối cùng, tình cảm nhiều năm như vậy, dù là không có, là một người bạn bè bình thường, anh không thể bỏ lại mặc kệ cô, Lý Hiểu không muốn khiến cho đời này của mình tiếc nuối.

"Trước theo em đi ăn được không, bụng của em thật đói, bụng Chi Ca cũng đói rồi." Tiêu Tĩnh không có trả lời vấn đề Lý Hiểu trước, mà đưa ra yêu cầu của mình.

Ăn com

Yêu cầu này, vào lúc này có vẻ không đúng lúc, chỉ là Lý Hiểu sừng sốt một chút, liền gật đầu đồng ý, tình huống La Yến mình không giúp được gì, nhiều nhất là ở bên cạnh chăm sóc một chút, lo lắng đi nữa thì anh cũng phải ăn com, anh không ăn com thì cũng không giúp gì được, hơn nữa, anh vốn là tính toán mạng mẹ con Tiêu Tĩnh đi ăn com, kết quả chạy tới bệnh viện, khiến mẹ con Tiêu Tĩnh chết đói cùng mình.

Ba người ăn tại tiệm com nhỏ bên cạnh bệnh viện, sau khi com nước xong, Tiêu Tĩnh bảo Lý Hiểu xách một phần cho mẹ La Yến, bà ấy lo lắng cho con gái, chắc là không có thời gian và tâm tình ăn com, đối với thỉnh cầu của Lý Hiểu, cô sáng khoái đồng ý.

"Anh đi đi."

"Bảo bối Tĩnh, cảm ơn em ủng hộ." Lý Hiểu cảm kích nhìn Tiêu Tĩnh, anh biết mình không có nhìn lầm người, giờ phút này Tiêu Tĩnh chẳng những hiểu lòng người đồng ý cho mình chăm sóc La Yến, thậm chí còn quan tâm đến mẹ La Yến có ăn com hay không, cô chính là một cô gái tốt.

Tiêu Tĩnh nhún vai, khẽ mỉm cười nhìn Lý Hiểu, "Em hiểu rõ, anh muốn cùng cô ấy vượt qua đoạn thời gian cuối cùng một, nhưng mà, nếu như tình huống của cô ấy từ tốt lên, hoặc là lúc tốt lúc xấu, lặp lại không kỳ hạn, anh sẽ như thế nào?"

Lý Hiểu chưa có nghĩ qua vấn đề Tiêu Tĩnh nói, ngẩn người, lắc đầu, "Nếu tình huống cô ấy tốt lên, tự nhiên sẽ có cha mẹ cô ấy chăm sóc, nếu là lúc tốt lúc xấu, luôn lặp lại, có thể giúp, anh liền giúp một tay, nhưng mà, anh cũng có cuộc sống của mình, anh không thể đưa hết thời gian còn lại cho cô ấy, anh còn muốn đi cùng em."

"Hai mẹ con chúng ta đi về thôi, anh cũng đi đi, mang com cho mẹ La Yến ăn đi." Không thể phủ nhận, nghe được nói Lý Hiểu câu sau cùng, Tiêu Tĩnh cảm thấy rất lột tại.

Chỉ là, không biết có phải tình huống cầu huyết đã thấy nhiều trong phim truyền hình hay không, chuyện Lý Hiểu bảo đảm, cô xuề xòa, lúc trước La Yến và cô sinh ra xung đột, mặc dù Lý Hiểu kiên định đứng phía mình, nhưng bây giờ tình huống không giống nhau, nếu như La Yến muốn cuối cùng Lý Hiểu trải qua thời gian cuối cùng, Lý Hiểu một người như vậy, không thể cự tuyệt được.

Nếu như La Yến chỉ muốn thời gian cuối cùng ở bên Lý Hiểu, cô có thể không so đo với một người sắp chết, hào phóng đem tặng Lý Hiểu, nhưng mà, ngộ nhờ bệnh tình của cô ấy chuyển biến tốt, cô ấy muốn cùng Lý Hiểu kết hôn thì sao đây?

Tiêu Tĩnh cảm giác mình rất mâu thuẫn, một mặt, cô không hy vọng La Yến có chuyện, bởi vì cô ấy còn trẻ tuổi như thế, mất đi sinh mạng, thật là đáng tiếc, nhưng một mặt, cô lại lo lắng cho mình bởi vì La Yến cùng Lý Hiểu đi tới cuối, không biết có phải hay không do Lý Hiểu đối xử với mình tốt quá, Tiêu Tĩnh đột nhiên phát hiện, mình không bỏ được Lý Hiểu, thì ra là, thời điểm chính cô không phát hiện, mình vô cùng ý lại Lý Hiểu.

"Lái xe của em trở về thôi." Lý Hiểu không biết trong thời gian nháy mắt, bên trong lòng Tiêu Tĩnh đã hiện lên rất nhiều suy nghĩ, từ trong túi tiền lấy ra chìa khóa đưa cho Tiêu Tĩnh.

"Lái xe cẩn thận một chút."

"Em lái xe đi, vậy anh làm sao?" Tiêu Tĩnh nhận lấy chìa khóa trong tay Lý Hiểu hỏi.

"La Yến hiện tại chưa tỉnh, đợi cô ấy tỉnh, nhìn tình huống, tối nay anh tự đi xe trở về là được rồi." Lý Hiểu nói: "Trong tủ lạnh, sáng sớm anh dậy nấu canh đậu xanh, hôm nay ở bên ngoài một ngày, có lẽ đã ăn được rồi, sau khi trở về lấy ra rồi uống."

"Ừ."

Tiêu Tĩnh không khách khí cùng Lý Hiểu, gật đầu một cái liền xoay người rời đi, Lý Hiểu nhìn cô lên xe, phát tay cho cô nhìn, thấy cô nỗ máy sau đó mới xoay người trở về phòng bệnh.

"Mẹ."

Tiêu Chi Ca vẫn không nói gì sau khi tín hiệu đèn xanh cho đi mới mở miệng hỏi Tiêu Tĩnh.

"Làm sao vậy?" Tiêu Tĩnh nhàn nhạt hỏi.

"Chú Lý, còn có thể thuộc về mẹ không?" Tiêu Chi Ca là một tiểu quỷ, tự nhiên, ra hiện La Yến, khiến cho cậu có cảm giác xấu.

Có lúc, trực giác đưa bé rất chuẩn, nghe được câu hỏi của con trai, trong lòng Tiêu Tĩnh hơi chìm xuống, nhưng cô không muốn ở trước mặt con trai lộ ra vẻ mặt khổ sở, cho nên dè xuống sự khác thường đáy lòng, lộ ra mỉm cười.

"Không thể, làm sao lại hỏi như thế?"

"Con có cảm giác xấu."

"Nếu như chúng ta thật sự không có duyên phận, cưỡng cầu cũng không có ích lợi gì, nếu như chúng ta hữu duyên, vậy cảm giác chính là sai lầm, đừng nghĩ nhiều, tất cả thuận theo tự nhiên là được rồi, còn nữa, đây là chuyện của người lớn, con không cần quan tâm nhiều." Tiêu Tĩnh cười cười, con trai đối với chuyện mình tái hôn thấy vô cùng mờ, điểm này, là để cho cô không có áp lực cùng người đàn ông khác lui tới, trong lòng Tiêu Tĩnh cảm thấy kiêu ngạo vì mình có một đứa con hiểu chuyện.

Nghe Tiêu Tĩnh nói, Tiêu Chi Ca không nói lời nào, sau khi về đến nhà, muốn lên trên lầu ngủ cùng Tiêu Tĩnh, Tiêu Tĩnh nghĩ đến Lý Hiểu nói chậm một mới về nhà, liền cự tuyệt.

"Chú Lý đã đưa chìa khóa cho con, nếu con không ở nhà, tối chú quay lại thì sẽ không vào được nhà rồi."

"Vậy nếu con không giúp." Tiêu Chi Ca chỉ ở phòng mà Lý Hiểu và Tiêu Tĩnh chuẩn bị riêng cho, bình thường đều là ở trên lầu ngủ, chính là vì không quấy rầy thế giới hai người, nhưng giờ phút này cậu cảm thấy, mẹ nên cần người ở cùng, phòng trống trải chỉ có một mình mẹ, nhất định sẽ cảm thấy cô độc.

"Được rồi, chúng ta rất lâu không có chơi trò chơi rồi, không bằng cùng nhau chơi đùa trò như thế nào?"

"Dạ."

Hai người từ trong tủ lạnh cầm canh đậu xanh uống..., sau đó chơi game mãi cho đến mười một giờ, cuối cùng Tiêu Chi Ca nhin không được đã ngủ, Tiêu Tĩnh để cậu nằm xuống nệm, con trai đã lớn rồi, nhưng cô vẫn ôm cậu, tìm chiếc chăn đặt trên người con trai, Tiêu Tĩnh tiếp tục chơi trò chơi một người, nhưng chơi một hồi lại cảm thấy không hứng thú nữa.

Xem ti vi, chơi máy tính, đọc sách, ăn cái gì, mấy phen giầy vò, thời gian qua mười hai giờ, Tiêu Tĩnh cũng dần dần không chịu nổi, sau khi mấy lần cùng Chu công kháng nghị, rốt cuộc vẫn phải nhắm hai mắt lại, té lung tung trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, không biết đã trải qua bao lâu, đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa, Tiêu Tĩnh thức tỉnh, vội vàng từ trên ghế salon nhảy dựng lên mở cửa, bởi vì quá nhanh, còn đụng phải khay trà.

"Bảo bối Tĩnh, xin lỗi, đã trễ thế này còn đánh thức em." Tĩnh huống La Yến ở bệnh viện vẫn tính là ổn định, dưới sự thúc giục của mẹ La Yến, Lý Hiểu trở lại nghỉ ngơi, bởi vì đưa hết chìa khóa cho Tiêu Tĩnh, cho nên lúc trở lại chỉ có thể nhấn chuông cửa, vào nhà thấy Tiêu Chi Ca ngủ ở dưới bàn trà trước mặt trên mặt thảm, đèn phòng khách vẫn sáng, Tiêu Tĩnh mặc dù đổi quần áo nhưng không giống bộ đáng sau lúc ngủ, không khỏi hỏi.

"Em còn chưa ngủ à?"

"Đã ngủ một lúc, bị anh đánh thức, có đói bụng không, có muốn ăn gì không?"

"Không cần, anh đi tắm, em trở về phòng ngủ đi." Trên ghế sa lon rõ ràng có người ngủ qua, nhất định là Tiêu Tĩnh, không cần phải nói, là cô đang chờ mình, lần đầu tiên cảm thấy Tiêu Tĩnh lệ thuộc vào mình, Lý Hiểu cảm thấy rất vui vẻ.

"Được rồi, em trở về phòng ngủ." Thấy được Lý Hiểu, bên trong lòng Tiêu Tĩnh cảm thấy đặc biệt an tâm, ngáp một cái trở về phòng, cô cũng thật sự rất mệt mỏi.

"Ừ." Lý Hiểu mỉm cười gật đầu một cái, chờ Tiêu Tĩnh vào phòng, khom lưng bế tiểu mập mạp Tiêu Chi Ca lên, ôm cậu chờ về gian phòng nhỏ của mình, sau đó mới đi phòng tắm.

Chờ Lý Hiểu tắm xong trở về phòng, Tiêu Tĩnh đã nằm trên giường ngủ thiếp đi, Lý Hiểu nằm một nửa kia, mặc dù rất mệt, nhưng không có buồn ngủ, nhìn một chút cô gái bên cạnh, Tiêu Tĩnh và La Yến là hai loại hình bất đồng, lúc trước chia tay La Yến, anh căn bản không ngờ mình có một ngày sẽ yêu kiểu phụ nữ này, nhưng thật sự sau khi ở cùng, anh lại cảm thấy rất vui vẻ trước nay chưa từng có.

Tiêu Tĩnh trong giấc mộng cảm thấy trên mặt ngứa, mấy lần gãi cũng không giải quyết được vấn đề, không nhận được mở mắt, thấy Lý Hiểu đang hôn mình từng cái từng cái.

"Anh hôn em tỉnh chưa, công chúa của anh?" Đang trộm hương Lý Hiểu thấy Tiêu Tĩnh mở mắt nhìn mình, cũng không khẩn trương, ngược lại cười hỏi.

"Anh quấy rầy em ngủ." Tiêu Tĩnh có chút tức giận.

"Xin lỗi, là công chúa của anh quá đẹp, anh nhìn, liền không nhận được muốn hôn." Lý Hiểu mỉm cười lên tiếng.

"Đã trễ thế này, anh không mệt sao?" Tiêu Tĩnh về mặt bối rối, thời điểm chưa tỉnh ngủ, không nên vọng tưởng cùng cô nói chuyện yêu đương, không có trực tiếp trở mặt đánh người đã là cực hạn của cô rồi.

"Ngủ, nhưng khi anh nhìn đến em anh không ngủ được."

"Lời này nghe thế nào lại kỳ cục như vậy."

"Ý của anh là, sức quyến rũ của em quá lớn, anh sợ mình nhắm mắt lại sau đó mở mắt ra sẽ không thấy em nữa."

"Chỉ cần anh không đuổi em đi, không làm chuyện có lỗi với em, tự nhiên em sẽ không đi." Tiêu Tĩnh đang buồn ngủ, nghe Lý Hiểu nói, mơ mơ màng màng đáp lại, lúc này, cũng là tầng ý sâu trong nội tâm của cô.

"Không đuổi em đi, không làm chuyện có lỗi với em, anh biết rồi, anh bảo đảm, anh vĩnh viễn sẽ không đuổi em, sẽ vĩnh viễn không làm chuyện có lỗi với em, có được không? Thời gian không còn sớm, ngủ đi, công chúa của anh." Thấy Tiêu Tĩnh mệt mỏi, Lý Hiểu không hề nói chuyện với cô nữa, nhẹ giọng an ủi để cho cô ngủ.

Động tác Lý Hiểu khẽ vỗ nhẹ trên người cô giống như đứa bé, Tiêu Tĩnh hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, trực tiếp ngủ như chết, mỗi ngày qua mấy giờ vào buổi sáng, tuyệt đối là thời gian ngủ tốt nhất, thời điểm này buồn ngủ nhất, muốn Tiêu Tĩnh không thật không dễ dàng.

Ngày thứ hai khi tỉnh lại, Lý Hiểu đã rời đi rồi, trên bàn ăn để bữa sáng do anh dậy sớm dậy nấu cháo, phía trên còn để một tờ giấy, ý bảo cô phải ăn hết toàn bộ bữa sáng.

"Mẹ, chào buổi sáng nè." Tiêu Chi Ca đột nhiên từ trong phòng bếp xông ra, dọa Tiêu Tĩnh giật mình.

"Sao con lại ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 63. Cảm ơn.

Tiêu Chi Ca nhìn lại chính mình một chút, sau đó vô tội nhìn Tiêu Tĩnh, "Con không ở nơi này, vậy con nên ở đâu?"

"Không phải, con ở trong phòng bếp làm gì, sáng sớm."

"Con vừa mới ăn điểm tâm xong, con để bát vào phòng bếp."

"Ồ, con ở đây từ lúc nào?"

"Một lúc lâu rồi, con chịu khó hơn mẹ." Tiêu Chi Ca nhún vai, không quên nhạo báng mẹ mình một chút, "Mẹ, sao mẹ lại lười vậy, cẩn thận khiến chú Lý ghét bỏ."

"Ghét bỏ thì ghét bỏ, mẹ mới không sợ, trên đời này không có người nào là không thể rời bỏ ai." Tiêu Tĩnh không quan trọng lắc đầu một cái, ngồi xuống ăn bữa sáng, là mùi vị mình thích, không tệ không tệ.

"Không có chú Lý, thói quen của mẹ, mẹ không cảm thấy có người quan tâm có người thương yêu cảm giác rất tốt sao? Chú ấy đi chăm sóc bạn gái trước rồi, mẹ không lo lắng chú ấy bị bạn gái trước đoạt đi sao?" Tiêu Chi Ca nhìn mẹ có chút tức giận không thể rèn thành thép, tối ngày hôm qua thời điểm Lý Hiểu nói chăm sóc bạn gái, nhìn Tiêu Tĩnh đồng ý sáng khoái như vậy cậu liền muốn nói lên dị nghị rồi.

"Cho dù muốn lo lắng, đây cũng là vấn đề của mẹ, về mặt con lo lắng làm gì?" Tiêu Tĩnh nhìn con trai, "Mẹ nói trong đầu nhỏ của con cả ngày nghĩ những thứ gì, nhớ tuổi của con không nên nghĩ vấn đề gì cả, cả ngày quan tâm chuyện của mẹ làm gì, mấy ngày nữa con sẽ phải đi học, nghỉ hè làm bài tập xong chưa?"

"Con đã sớm làm xong, mẹ là mẹ của ta, đổi thành người khác muốn con quan tâm thì không có đâu."

"Vậy mẹ cảm ơn con, chẳng qua mẹ rất tốt con không cần phải lo lắng, cảm ơn." Tiêu Tĩnh nghiêm túc nhìn con trai, "Chuyện này không phải chuyện của con, con không cần phải lo, thừa dịp nghỉ hè còn chưa kết thúc, chơi vui vẻ mấy ngày đi, chờ đi học, thì học thật tốt cho mẹ, không cần cả ngày lẫn đêm nghĩ những thứ kia được không, nếu thành tích bị kém, mẹ cho con biết, chờ ăn gây tức xào thịt của mẹ."

"Không dượng một ít nào." Tốt bụng quan tâm lại trở thành oan, Tiêu Chi Ca tức giận đi ra ngoài, "Con đi ra ngoài chơi."

"Đi nơi nào chơi?"

"Ai cần mẹ lo, quản tốt chuyện của chính mẹ đi, con đi chơi đúng tuổi của con, mặc kệ mẹ...mẹ cũng không cần trông nom con." Tiêu Chi Ca có chút tức giận nói.

"Nhóc con này, vẫn cùng mẹ nói tới điều kiện, không biết bú đống bình này theo người nào, bây giờ không tốt quản, về sau lớn hơn chút nữa, mẹ còn có thể trông nom được sao? Ai, nuôi đứa bé thật đúng là phiền toái." Thấy Tiêu Chi Ca tức giận đi, Tiêu Tĩnh không suy nghĩ một chút là do mình chọc tức người ta, ngược lại than thở, cảm thấy đứa bé không ngoan chút gì.

Ăn sáng xong, Tiêu Tĩnh chủ động thu dọn trong nhà, sau đó đi ra ngoài mua thức ăn nấu cơm, cho tới buổi trưa Tiêu Tĩnh chuẩn gọi Tiêu Chi Ca, Chi ca

thấy Tiêu Tinh làm đủ món ăn đủ hương vị trộn to hai mắt.

"Mẹ, đây đều là mẹ làm sao?"

"Ừ."

"Hôm nay là ngày mấy a, mẹ như thế nào mà chịu khó vậy."

"Chú Lý con phải chiều cổ bác La, đến phòng khám cũng không mở, cả ngày sống ở trong bệnh viện, nơi đó không có thời gian nấu cơm, mẹ làm xong đưa đến cho chú, bên ngoài đồ không thể ăn, không có dinh dưỡng, có dinh dưỡng, lại đắt, lãng phí tiền, chúng ta ở nhà sống qua ngày, có thể tiết kiệm một chút, sẽ phải tiết kiệm."

"À, thì ra là còn phải đưa cơm cho chú Lý, thật tốt quá." Tiêu Chi Ca nghe được Tiêu Tinh nói, lập tức vỗ tay, thật tốt quá, còn tưởng rằng mẹ mình thật sự không quan tâm cái gì, bây giờ nhìn lại, mẹ cũng rất thông minh nha, lộ ra vẻ hiền lành, muốn chú Lý biết mẹ đang ở trong nhà chờ chú, chờ quên, nói như vậy, người già bộ đáng thương cột chú Lý vào bên cạnh, sẽ không có khả năng.

"Trong đầu con lại đang nghĩ cái gì, đã về, thì ăn cơm nhanh chút, một lát đi cùng mẹ."

"Giữa trưa nóng như vậy, con có thể không đi được không?"

"Không thể." Tiêu Tinh lắc đầu, "Một lát mẹ sẽ ở cầu thang chờ con, con đi đưa cơm."

"Tại sao là con?"

"Cũng không biết tình huống La Yến thế nào, nếu nhìn thấy mẹ đến sẽ bị kích thích, vậy mẹ chính là tội nhân." Trục giác, La Yến không muốn nhìn thấy mình, Tiêu Tinh cũng không muốn để cho mình đi kích thích La Yến, cho nên phương pháp tốt nhất chính là mình chờ ở ngoài cửa, cho con trai đưa cơm vào phòng bệnh, dĩ nhiên, có thể thuận tiện gọi Lý Hiểu ra, chỉ cần không phải mình, tin tưởng coi như La Yến thấy Tiêu Chi Ca gọi Lý Hiểu đi, sẽ không có phản ứng quá lớn, nói lo lắng cho con biết, Tiêu Tinh mặt nghiêm chỉnh nói.

"Con là con trai duy nhất của mẹ, lúc này mẹ cũng cần trợ giúp, dĩ nhiên chỉ có thể dựa vào con, không nghe người ta nói thế nào nhĩ nuôi trẻ dưỡng già nha, con không lên để cho mẹ cảm thấy nuôi con trai không có ý nghĩa."

Nói không lại Tiêu Tinh, Tiêu Chi Ca ngoan ngoãn cùng Tiêu Tinh đi bệnh viện đưa cơm, Lý Hiểu đưa hộp cơm cho mẹ La Yến, để cho bà ăn cơm, sau đó cùng Tiêu

Chi Ca ra ngoài, thấy Tiêu Tinh chờ ở cửa cầu thang, nhất thời cảm thấy trong lòng ấm áp.

"Bảo bối Tinh."

Tiêu Chi Ca rất tự giác xuống lầu, cho hai người thế giới riêng, lúc này làm kỳ đà cản mũi thật không phúc hậu.

Nghe được giọng nói Lý Hiểu, Tiêu Tinh quay đầu lại, cười, "Ăn cơm chưa?"

"Cũng may, buổi sáng ăn được tương đối nhiều, không có chuyện gì làm, anh còn tính toán một lát đi mua cơm, không ngờ em đưa cơm tới cho anh." Lý Hiểu cười ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tinh, mở hộp cơm ra ngửi một cái.

"Oa, thơm quá a, hẳn là em phí không ít tâm tư."

"Tốt." Tiêu Tinh cười, "Thức ăn ở bệnh viện không ngon, anh phải chăm sóc người ốm, tương đối hao tổn sức khỏe, nên ăn ngon một chút, dù sao em trong nhà không có việc gì, thì đưa cơm tới cho anh."

"Còn đưa cho mẹ La Yến một phần."

"Bác ấy cũng không biết đây là em làm đi, nếu biết, có thể sẽ không ăn, thật lúng túng."

"Mẹ của cô ấy biết chuyện anh và em rồi, chuyện anh và con gái của bác đã sớm kết thúc, yên tâm đi, bác là người thông tình đạt lý, vừa rồi còn bảo anh cảm ơn em đã mang cơm đến cho bác đấy."

"Vậy thì tốt rồi."

"Em muốn đi xem La Yến một chút không?"

"Em ngược lại thấy không nên, em sợ cô ấy không muốn nhìn thấy em." Tiêu Tinh cười.

"Vậy cũng được."

"Bây giờ cô ấy là bệnh nhân, lớn hơn tất cả, em không thể đi kích thích cô ấy được, coi như xong đi, anh nói một chút tình huống của cô ấy cho em nghe là được." Tiêu Tinh cười, Lý Hiểu nói một chút tình huống của La Yến.

Tình huống La Yến bây giờ cùng ngày hôm qua không sai biệt lắm, tối ngày hôm qua còn xuất hiện tình huống lặp đi lặp lại, Lý Hiểu cảm thấy, dù là lần này chống đỡ nổi, té bào ung thư trong La Yến đã khuếch tán, chỉ sợ có thể sống được hai tháng.

"Còn thời gian ngắn như vậy sao, không có cơ hội sao?" Cho một thời gian cụ thể, ngăn đến nỗi khiến Tiêu Tĩnh có chút không tiếp thu được, một người đang êm đẹp, nói thế nào ngã bệnh liền ngã bệnh, nói không có phải sẽ lập tức không có đây?

"Một phần vạn." Lý Hiểu lắc đầu một cái, anh cũng là thầy thuốc, mặc dù không phải bác sỹ cùng ngành, nhưng những thứ thông thường đều biết, La Yến, hiện tại chỉ sợ đang đợi chết.

"Người như thế quá yếu." Tiêu Tĩnh cảm thán, "Thật không biết, em hôm nay còn khỏe, ngày mai sẽ như thế nào."

"Xuyt, không cho phép em nói lung tung." Lý Hiểu ngăn Tiêu Tĩnh lại, mặc dù bình thường anh không có kiêng kỵ gì, nhưng mà sau chuyện La Yến, nghe được Tiêu Tĩnh tự giễu, để cho anh vô cùng khản trương, vô cùng sợ Tiêu Tĩnh nói xúi quẩy.

"Ha ha." Bộ dáng Lý Hiểu khản trương khiến cho Tiêu Tĩnh cảm thấy vui vẻ, nhìn Lý Hiểu ăn hết com, lại mang hộp com của mẹ La Yến đến, Tiêu Tĩnh lôi kéo Tiêu Chi Ca tạm biệt Lý Hiểu.

"Em đi về, lúc tối sẽ đưa com tới cho anh."

"Ừ, mẹ La bảo anh nói cho em biết, em làm com ăn thật ngon, bà ấy nói cảm ơn." Lý Hiểu mỉm cười nhìn Tiêu Tĩnh, được mẹ La khen ngợi, anh cảm thấy rất vui vẻ.

"Vậy anh hãy nói với bác không nên khách khí." Tiêu Tĩnh cười, "Em đi về đây."

"Đi đường cẩn thận."

"Vâng."

Mấy ngày kế tiếp, Lý Hiểu sống ở bệnh viện, tình huống La Yến hình như càng nặng, thời gian Lý Hiểu sống ở bệnh viện cũng càng ngày càng dài, Tiêu Tĩnh mỗi ngày đưa hai bữa ăn đến, ở ngoài phòng bệnh len lén nhìn La Yến một chút, cô cứ như vậy nằm ở trên giường, trên người cắm cái ống, không nhúc nhích, thấy hết sức dọa người, có lúc thừa dịp cô ngủ thiếp đi, Tiêu Tĩnh bảo Lý Hiểu lặng lẽ để cho mình nhìn gần một chút, bộ dáng gầy như vậy, thật rất đáng sợ.

Đảo mắt, ngày lại qua một ngày, Tiêu Chi Ca bởi vì đi học, Tiêu Tĩnh một mình xách theo hộp com đến bệnh viện, lần này, không phải Lý Hiểu tới đón tiếp Tiêu Tĩnh, mà là mẹ La.

"Tiêu tiểu thư."

"Bác La." Thấy mẹ La, Tiêu Tĩnh có chút mất tự nhiên, mấy ngày nay mỗi ngày đưa com, nằng và mẹ La gặp mặt cũng chỉ là quen sơ qua, hai người không có nói qua lời, có cái gì đều thông qua Lý Hiểu, cảm giác có chút kỳ quái, nhưng khiến Tiêu Tĩnh dễ chịu, nhưng thời điểm mẹ La đột nhiên tìm đến mình, khiến Tiêu Tĩnh có chút khản trương.

"Yến từ đi làm kiểm tra, Lý Hiểu đi cùng với nó, bác thấy thời gian cháu sắp tới, cho nên ở chỗ này chờ cháu." Mẹ La cười, "Mấy ngày nay cảm ơn cháu giúp bác đưa com."

"Không sao." Thật ra thì cô chỉ là đưa com cho Lý Hiểu thuận tiện đưa thêm mà thôi.

"Mặc dù cháu không phải là vì bác, nhưng bác vẫn muốn cảm ơn cháu." Mẹ La cười nói, "Không chỉ là cảm ơn cháu đưa com, còn nữa, cháu cho Lý Hiểu đến chăm sóc Yến từ nhà chúng ta, đi qua đoạn đường cuối cùng, bác thật sự vô cùng cảm kích."

Nhắc tới con gái, ánh mắt mẹ La Mụ có chút đỏ.

"Không có gì." Bị mẹ La cảm kích như vậy, Tiêu Tĩnh không biết mình đáp lại như thế nào.

"Con gái của bác, là một người rất thất thường, đều bác làm hư nó, Lý Hiểu thật sự là một người đàn ông tốt, trước kia, bác từng muốn, nếu như nó có thể trở thành con rể của bác, nhất định là một chuyện tốt vô cùng, nhưng mà, cũng do con gái của bác bốc đồng làm hỏng, bọn họ ở chung một chỗ mười năm, chia chia hợp hợp, hơn phân nửa lỗi, đều là con gái của bác, thật ra thì, trước kia bác có chút cảm thấy thật xin lỗi Lý Hiểu, sau này bọn nó hoàn toàn chia tay, mặc dù tiếc nuối, bác lại cảm thấy vậy cũng không tệ, tối thiểu không cần vì con gái của bác lãng phí thanh xuân, chỉ là thành thật mà nói, đoạn thời gian trước con gái của bác trở lại, nói hôn hận, muốn cùng Lý Hiểu kết hôn, thời điểm vừa mới bắt đầu, bác thật vui vẻ, nhưng sau lại biết Lý Hiểu có bạn gái mới, bác còn khuyên con gái bác, không để cho nó làm chuyện khiến người ta chán ghét, ai biết, con gái trở lại, thế nhưng."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Chương 64: Tự sát.

Mẹ La hợp tình hợp lý nói ra suy nghĩ của mình, cũng làm cho cô có chút ấm lòng, ít nhất để cô biết, La Yến sẽ không đánh chủ ý lên Lý Hiểu.

Mặc dù Lý Hiểu là bạn trai trước của La Yến, nhưng Tiêu Tinh thật sự không muốn tặng bạn trai bây giờ cho bạn gái trước của anh, thánh mẫu gì đó, cứ để Lý Hiểu đi chăm sóc La Yến, mỗi ngày cô phải thay mẹ La Yến mang com đến, đã là cực hạn của cô rồi.

Lý Hiểu cùng mẹ La tỉ mỉ chăm sóc, còn có bác sĩ toàn lực trị liệu, tình trạng của La Yến hơi chuyển biến tốt một chút, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu cô ấy sẽ khỏe hẳn, cô ấy bây giờ, cũng chỉ là cá chờ chết mà thôi.

Sau khi tỉnh táo một chút, phát hiện Lý Hiểu mỗi ngày đều tới chăm sóc mình, La Yến tỏ ra lệ thuộc vào Lý Hiểu, chuyện khiến Tiêu Tinh lo lắng vẫn xảy ra, khi La Yến có ý thức liền vô cùng lệ thuộc vào Lý Hiểu, thậm chí vượt qua cả cha mẹ của mình, đồng thời rất tùy hứng nói lên các loại yêu cầu với Lý Hiểu, không phải là buộc Lý Hiểu đồng ý, nhưng nếu như Lý Hiểu không đồng ý, cô liền uy hiếp tuyệt thực, chờ Lý Hiểu gật đầu mới thôi.

"Tiêu Tinh, cái này là mẹ làm món con thích ăn nhất, tối đây ném thử một chút." Lo lắng con gái mình chịu uất ức, mẹ Tiêu chủ động lôi kéo Tiêu Tinh cùng mình đi dạo phố mua thức ăn, sau đó cố ý làm vài món Tiêu Tinh thích ăn nhất để an ủi Tiêu Tinh.

"Chúng ta không nên so đo với người sắp chết, chúng ta đại nhân đại lượng, nếu như cô ấy không chết, chúng ta sẽ đi giành lại, đến lúc đó, một cộng lông cũng không cho cô ấy, con gái của mẹ, làm sao không tranh lại một cô gái không biết chuyện chứ, hừ."

"Bà xã, bà đừng nói như vậy chứ." Cha Tiêu bắt đầu đi nhìn mẹ Tiêu, cái này thật đúng là không mở bình thì ai biết trong bình có gì, đây là an ủi sao, cái này chính là tưới dầu vào lửa.

"Ồ, tôi không nói nữa, Tiêu Tinh, con ăn mấy món này đi."

"Ba, mẹ, con không sao." Tiêu Tinh cười, ba mẹ có thể quan tâm đến tâm tình của mình, cô đương nhiên là vui vẻ, chỉ là, nếu như bọn họ thấy bộ dáng bây giờ của La Yến thì sẽ biết, tại sao cô lại hào phóng cho mượn người của mình như vậy.

Lúc giải phẫu, khối u trong ngực đã bị cắt bỏ, nhưng tế bào ung thư đã khuếch tán rộng ra, cũng mang theo một vài di chứng sau phẫu thuật, khi La Yến dẫn vật Lý Hiểu, mình làm sao có thể vui vẻ chứ?

So với việc cho mượn Lý Hiểu, tình trạng bây giờ của La Yến mới gọi là thảm, cảm giác chờ chết, không phải ai cũng có thể tiếp nhận được, thật ra thì, bây giờ La Yến làm sao không cảm giác sợ hãi, không ai không sợ chết, nhất là một cô gái xinh đẹp, lúc sắp chết thống khổ như vậy, làm sao cô có thể làm một người ác độc, ngay cả một hy vọng cuối cùng của La Yến cũng muốn mang đi.

"Thôi, nếu như con cảm thấy rối rắm liền nói cho mẹ biết, ở đây mẹ biết một người, so với Lý Hiểu còn muốn tài giỏi hơn, cũng thích hợp với con." Con gái cũng đã nói như vậy, mẹ Tiêu cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý, chỉ là trong lòng vẫn vì con gái mà không yên lòng.

Bất kỳ một người làm cha mẹ nào, đều suy nghĩ cho con gái của mình, điểm này, Tiêu Tinh hiểu, lại lần nữa dặn dò bọn họ không nên đến bệnh viện quấy rầy La Yến, nếu như La Yến thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó, mới thật sự lưu lại một vết tích vĩnh viễn trong lòng Lý Hiểu.

Bên này Tiêu Tinh mới vừa giải quyết chuyện với cha mẹ, vốn cho là có thể để cho Lý Hiểu an tĩnh trải qua cuộc một đoạn đường cuối với La Yến, nhưng không nghĩ đến, luôn có chuyện ngoài dự đoán.

Nửa đêm, Tiêu Tinh đang ngủ say, điện thoại di động đột nhiên vang lên, vừa nhìn là Lý Hiểu gọi tới, nhận lấy, "A lô, Lý Hiểu, trễ như vậy sao vẫn chưa ngủ?"

"."

Lý Hiểu gọi điện thoại tới nhưng không nói lời nào, Tiêu Tinh lại hỏi hai tiếng, cho là anh muốn trêu ghẹo mình, "Thế nào, nhớ em nên không ngủ được à?"

"Bảo bối Tinh."

Lý Hiểu hô một tiếng, sau đó cũng không nói gì nữa, nghe được giọng điệu của anh ghen ngào, con buồn ngủ của Tiêu Tinh lập tức bay đi, có dự cảm xấu xông lên trong đầu.

"Làm sao vậy?"

"Bảo bối Tinh, em có thể tới bệnh viện không?" Lý Hiểu không nói chuyện gì đã xảy ra, chỉ muốn Tiêu Tinh tới bệnh viện.

"Em đến đó ngay." Không hỏi có chuyện gì, Tiêu Tinh cúp điện thoại di động lập tức xuống giường, từ nhà đến bệnh viện cũng không xa lắm, những ngày qua ngày Tiêu Tinh qua lại đưa hai lần cơm, kỹ thuật lái xe đã cứng không ít, cũng chỉ gần mười phút, liền xuất hiện tại cửa bệnh viện, vội vàng vàng chạy tới tầng lầu nơi La Yến nằm, mới ra thang máy liền nghe được tiếng khóc, Tiêu Tinh chạy đến phòng bệnh của La Yến, chỉ thấy Lý Hiểu đứng ở ngoài phòng bệnh, không ngừng lấy tay nắm tóc, mà tiếng khóc, chính là truyền từ phòng bệnh của La Yến tới.

Phòng của La Yến được Lý Hiểu sắp xếp phòng bệnh đơn, nơi này chỉ có La Yến, tiếng khóc này, khiến cho lòng Tiêu Tinh trầm xuống.

"Lý Hiểu."

Lý Hiểu cúi đầu nghe thấy giọng nói của Tiêu Tinh, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tinh đứng ở trước mặt của mình, từ từ đứng dậy, hốc mắt đỏ ngầu nhìn cô, "Bảo bối Tinh, Yên tử, cô ấy đã đi rồi."

"Buổi chiều lúc em đưa com tới, không phải còn rất tốt sao, làm sao đột nhiên lại." Tiêu Tinh nói không nên lời.

"Cô ấy tự sát." Lý Hiểu ôm Tiêu Tinh vào trong ngực, yếu ớt nói: "Đều tại anh, không coi chừng cô ấy cẩn thận."

"Tự sát, tại sao lại như vậy?"

"Lúc tối hôm nay, có một đứa bé đi nhầm phòng bệnh, thấy cô ấy, nói cô ấy xấu xí." Lý Hiểu tự trách nói: "Anh biết rất rõ là cô ấy rất quan tâm đến diện mạo, lúc cô ấy nghe được đứa bé nói mình xấu xí, cũng không có phản ứng gì, lúc đó đã không bình thường, anh nên coi chừng mới phải, quả nhiên, thừa dịp lúc chúng ta không để ý, cô ấy liền tự sát, mặc dù đã đưa vào phòng cấp cứu rất nhanh, nhưng mà vẫn không thể giữ được tính mạng của cô ấy."

"Chuyện này không liên quan đến anh, là do cô ấy suy nghĩ không tới, chỉ lo đến cảm nhận của mình, lại không nghĩ đến những người thân quan tâm của cô ấy sẽ bị thương thế nào, chuyện này thật sự không liên quan đến anh, chuyện anh nên làm, cũng đã làm rồi." Tiêu Tinh dang tay ôm Lý Hiểu, không ngừng an ủi.

"Là lỗi của anh, là lỗi của anh, đều do anh." Lý Hiểu vẫn luôn không ngừng tự trách.

Lúc La Yên vào phòng cấp cứu, mẹ La Yên liền gọi cho ba La Yên, lúc nghe bác sĩ nói La Yên đã chết, mẹ La Yên không chịu nổi đã kích liên hôn mê bất tỉnh, ba La Yên báo cho một vài người thân, mọi người đi đến, một lúc sau, người thân của La Yên cũng đã đến đông đủ.

Tiêu Tinh đứng ở ngoài phòng bệnh, tùy ý để Lý Hiểu ôm mình, nghe thấy tiếng khóc bên trong đã nhỏ lại, nghĩ đến cô sắp bị đưa nhà xác, Tiêu Tinh vỗ vỗ bả vai Lý Hiểu.

"Chúng ta vào xem cô ấy một chút."

". Ừ." Lý Hiểu gạt đầu một cái, mặt nặng nề cùng với Tiêu Tinh đi vào phòng bệnh.

"Tiểu Yên à, tiểu Yên của mẹ." Mẹ La vẫn còn đang khóc, "Con để cho người đầu bạc tiễn người đầu xanh, làm sao con lại tàn nhẫn như vậy, tiểu Yên à."

Theo lý thuyết, La Yên là tình địch của mình, lần đầu tiên gặp mặt, Tiêu Tinh liền không thích cô gái này, nhưng đi đến gần, thấy La Yên lẳng lặng nằm ở chỗ đó như vậy, nghe được tiếng khóc ruột gan đứt từng khúc của mẹ La Yên, hốc mắt Tiêu Tinh lập tức đỏ, không ngờ sinh mạng thật nhỏ nhoi, thật không dám tưởng tượng trước đây không lâu cô ta còn tuyên bố muốn tranh giành bạn trai với mình, bây giờ cứ kết thúc tánh mạng của mình như vậy.

Cũng chỉ là bị một đứa bé nói một câu chê cô xấu xí, cô ấy làm sao lại nghĩ không thông suốt, thật sự là quá không có trách nhiệm.

"Bà à, chúng ta đưa Yên nhi đi thôi." Quần áo tang La Yên đã mặc xong, nằm ngủ trên giường chờ mọi người tới tạm biệt, bây giờ tất cả mọi người tới cũng đã rất đông, khóc cũng đã khóc rồi, ba La Yên lau lau nước mắt, ý bảo mẹ La Yên có thể mang La Yên đưa đến nhà xác rồi.

Đã thông báo đến nhân viên phụ trách nhà xác trong bệnh viện, các bác sĩ tới đây chuẩn bị xe đẩy, nhìn thấy bọn họ, tiếng khóc của mẹ La Yên lại lớn hơn một chút, "Tiểu Yên, làm sao con có thể bỏ mẹ ở đây chứ ?"

"Bà à, đừng khóc nữa."

"Em à, đừng khóc nữa."

.

Ba La Yên cùng một nhóm người thân khuyên mẹ La Yên, thế nhưng khi La Yên bị bác sĩ đẩy đi, không ít người cũng bắt đầu khóc, một người tuổi còn trẻ cứ chết đi như vậy, ai lại không đau lòng?

"Yên Tử." Lý Hiểu nghẹn ngào, anh là người đàn ông, không thể giống như mẹ La Yên lớn tiếng khóc lên, thế nhưng vẫn đè nén mình, càng làm cho Tiêu Tinh cảm thấy đau lòng, yên lặng cầm tay anh cho anh sức mạnh.

Từ phòng bệnh đưa đến nhà xác rất gần, cũng chỉ có mấy phút chuyện, sau khi đưa đến nhà xác, liền kết thúc, ba ngày sau mới có thể thiêu hủy thi thể, đến lúc đó sẽ đưa vào lò hỏa táng.

"Tiểu Yên của mẹ."

Đã đưa La Yên vào nhà xác, mẹ La Yên vẫn còn ở bên ngoài khóc thút thít, mỗi một tiếng đều hàm chứa nỗi nhớ nhưng cùng đau lòng của người mẹ đối với con gái mình, quan hệ của Tiêu Tinh và La Yên cũng không tốt lắm, nhưng nghe được mẹ La Yên kêu gọi thâm tình, cũng không nịn được muốn rơi nước mắt.

Sau khi mọi người an ủi, ba mẹ La Yến được người thân khuyên trở về, Lý Hiểu và Tiêu Tinh hầu như bị mọi người không để ý tới, chỉ có một người vẫn luôn đứng ở bên cạnh nghĩ chắc có thể là bạn của La Yến đến viếng thăm, Tiêu Tinh vội vàng đề bọn họ tùy tiện, không cần phải để ý đến cô và Lý Hiểu, cô có xe có thể tự trở về.

Chỉ chớp mắt, trước cửa chính bệnh viện chỉ còn lại cô và Lý Hiểu, ban đêm khuya khoắt xung quanh không có người, mới vừa nãy đi đến nhà xác, thành thật mà nói, ở trong lòng Tiêu Tinh có chút sợ hãi, ôm thật chặt Lý Hiểu, vừa an ủi vừa nhận thêm can đảm của anh.

"Hiểu, chúng ta trở về có được không?"

"Ừ." Lý Hiểu gật đầu một cái, những ngày qua anh không nghỉ ngơi tốt, La Yến đột nhiên rời đi, anh quá mức bị thương, hiện tại đầu có chút choáng váng, đắng mồm rầu 1m8 mười mấy cũng có chút không chịu nổi, thật sự rất cần nghỉ ngơi, nếu như cứ ngã xuống như vậy, khẳng định Tiêu Tinh không thể giải quyết được.

Sợ Lý Hiểu lái xe gặp chuyện không may, Tiêu Tinh để anh ngồi ở ghế trước, mình lái xe về nhà, lên lầu, mở đèn, trong phòng cũng chỉ có hai người bọn họ, Tiêu Tinh dìu Lý Hiểu đến trên ghế sofa lon ngồi, cô xoay người đi rót cho anh ly nước.

"Tốt rồi, bây giờ đã trở về nhà của mình, muốn khóc thì khóc đi, không có ai sẽ cười anh, nếu như không muốn để em thấy, em sẽ đi về phòng."

"Bảo bối Tinh đừng đi, ở lại đây với anh." Một tay Lý Hiểu ôm Tiêu Tinh vào trong ngực, "Ở đây với anh đi, đừng rời khỏi anh, đừng rời khỏi anh. . . ."

"Được rồi, em sẽ không rời khỏi anh." Tiêu Tinh mở tay ôm Lý Hiểu, không ngừng an ủi anh, rất nhanh, bên tai liền truyền đến tiếng khóc òa nức của Lý Hiểu, sau đó bả vai của cô đã ướt đầm rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 65.1. Vay tiền.

Lý Hiểu dù sao cũng là bạn trai cũ của La Yến, hơn nữa lúc này anh lại có bạn gái, cho nên mặc dù thời điểm La Yến đang nằm viện anh ngày ngày đến bệnh viện chăm sóc La Yến, nhưng khi làm tang không có đi thay cha La Yến thu xếp, coi như anh không để ý, cũng muốn suy nghĩ cảm thụ cha La Yến, chỉ là lúc hỏa táng, anh và Tiêu Tinh đều được mẹ La Yến, mời bọn họ tham gia tang lễ La Yến.

Trong tang lễ đang tiến hành hỏa táng, người thân thích La Yến tương đối ít, ngược lại bạn bè tới không ít, Tiêu Tinh và Lý Hiểu được an bài ở hàng ngũ bạn bè, trước cử hành tang lễ sau đó mới đi hỏa táng, nhìn tận mắt La Yến được đưa vào hỏa táng, trong lòng Tiêu Tinh càng trống trải, một người, cứ như vậy không còn sao?

Trình tự tiếp theo, Tiêu Tinh đã không để ý nữa, vậy nên mới từ trong chỗ hỏa táng ra ngoài, ngay lúc đó cô liền nhận được điện thoại mẹ Tiêu, là Chu Quân đến thăm, còn nói tặng quà, không biết muốn làm gì.

Trong giọng nói mẹ Tiêu không che giấu chán ghét và đề phòng Chu Quân, Tiêu Tinh phỏng đoán Chu Quân nhất định đứng ở trước mặt mẹ, sau đó mẹ là cố ý nói cho hắn nghe, mà suy đoán này đã rất nhanh được chứng thực.

Biết chồng trước của Tiêu Tinh tới, Lý Hiểu có chút do dự, một bên là tang lễ bạn gái trước, một bên là chồng trước của bạn gái hiện tại đến, anh nên đi đâu mới đúng?

"Anh ở chỗ này đi, em tự trở về." Tiêu Tinh thấy rõ ràng Lý Hiểu không được nghỉ ngơi tốt, cứ như vậy đi đã kích Chu Quân sẽ không tốt, hơn nữa không biết Chu Quân tới nơi này là vì cái gì, hay là mình trở về trước nhìn kỹ một chút.

"Vậy cũng được, một lát sau anh sẽ về, có chuyện thì gọi điện thoại cho anh." Nghe được Tiêu Tinh nói như vậy Lý Hiểu suy nghĩ một chút gật đầu, sau tro cốt La Yến sẽ đi hạ táng, sau khi hạ táng là ăn cơm, đến lúc đó anh không đi, trực tiếp về nhà.

"Vâng." Tiêu Tinh gật đầu một cái.

"Em lái xe của anh về, một lát anh theo đội ngũ đi."

"Vâng." Lò hỏa táng ở vùng ngoại ô, nơi này không tiện thuê xe, đi quá thật phiền toái, Tiêu Tinh không có cự tuyệt ý tốt của Lý Hiểu, từ trong túi xách của mình lấy ra mấy trăm đồng đưa cho Lý Hiểu.

"Anh cầm ở trên người, nếu muốn thuê xe có thể dùng."

"Ừ." Lý Hiểu gật đầu một cái, sau khi ở chung cùng Tiêu Tinh một thời gian, anh không có thói quen để ví tiền trên người, dù sao cho Tiêu Tinh bảo quản hết, thời điểm muốn dùng kêu cô đưa cho đều giống nhau.

Từ lò hỏa táng trở về, thời gian mất một giờ đi xe, khi Tiêu Tĩnh về đến nhà, Chu Quân rõ ràng không kiên nhẫn đợi được nữa, nhưng lúc nhìn thấy Tiêu Tĩnh tới, ánh mắt sáng lên, rất nhiệt tình tiến lên đón.

"Tĩnh, em đã về."

Tiêu Tĩnh nghe được Chu Quân gọi mình thiếu chút nữa té ngã trên đất, nhìn Chu Quân vô cùng quái dị, thì thoảng anh ta gọi mình là vợ, bảo bối, nhưng mà phần lớn này là ở trên giường, bình thường chỉ Tiêu Tĩnh, chưa từng có kêu Tĩnh, không có gì mà lại ân cần, thì không phải là ăn chộm sao, Tiêu Tĩnh cảnh giác nhìn anh ta.

"Đây là nhà tôi, tôi trở về có cái gì không đúng sao, hơn nữa, êm đẹp, anh chạy tới nơi này làm gì?"

"Anh nhớ em và con trai, tới xem một chút."

"Anh thật rồi rãnh, công ty không cần anh quan tâm à? Còn nữa, vợ mới của anh tên gì nhỉ, chả lẽ không ăn giám?" Tiêu Tĩnh cười như không cười nhìn Chu Quân.

"Anh muốn giải thích tôi không muốn nghe, tôi tuyệt đối không tin, anh nói thăm con trai, thì tôi còn tin một chút, nhưng là, trong thời gian gần một năm này chúng ta đã ly hôn, tôi sẽ tuyệt đối không tin, coi như tin, anh cũng không cần thiết tự mình đã chạy tới, gọi điện thoại dễ dàng hơn nhiều, chúng ta ly hôn hơn mấy tháng rồi, một cú điện thoại cũng không có, đột nhiên chạy tới đây nói muốn thăm chúng tôi, Chu Quân, nói thế nào chúng ta cũng đã làm mười năm vợ chồng, bình thường dưới tình huống như thế, chính là anh có chuyện gì muốn cầu xin tôi."

"Ha ha, Tĩnh, lời này của em nói xong quá khách khí, đừng nói chúng ta làm mười năm vợ chồng, dù là làm mười năm bạn bè bình thường, tình cảm đậm bạc này cũng nên có cơ sở nhất định, nếu là người bạn tách ra, khẳng định sẽ nhớ nhung, huống chi là quan hệ của chúng ta đây." Chu Quân có chút xấu hổ cười.

"Đừng tìm cách lôi kéo tình cảm, tôi và anh đã kết thúc, làm bạn bè, tình cảm càng làm càng tốt, hoặc là, làm vợ chồng, tình cảm càng ngày càng tốt, sau đó đến già đầu bạc, hoặc là, tình cảm càng ngày càng kém, sau đó chia tay kết thúc, rõ ràng, chúng ta thuộc loại tình huống sau, cho nên anh không cần nói với tôi chuyện tình cảm gì hết, tôi hiện tại có bạn trai mới rồi, anh cũng có vợ mới, không cần thiết dây dưa, anh có lời gì cứ việc nói thẳng, quanh co, một lát tôi lại nghĩ anh đến thật thăm con trai đây, cái khác, anh không cần nói với tôi, đến lúc đó, anh đừng trách tôi vô tình." Tiêu Tĩnh không cho một ít mặt mũi, trực tiếp phơi bày nguy trạng của Chu Quân, cái gì muốn cô, đều là nói nhảm, đầu tiên thấy Chu Quân nhìn cô cũng biết, anh ta vô sự sẽ không lên diện tam bảo.

"Đừng đừng, thật ra thì, anh hôm nay, đúng là có một chút chuyện muốn ngời thương lượng cùng em." Chu Quân lúng túng nhìn Tiêu Tĩnh.

"Anh cùng con gái của tôi có chuyện gì để thương lượng, các ngời đã ly hôn, cần tôi lấy giấy chứng nhận ly hôn cho anh xem không?" Mẹ Tiêu đứng ra che chở con gái, kiên quyết không cho Chu Quân chiếm một chút tiện nghi nào của con gái.

"Mẹ." Chu Quân có chút xấu hổ nhìn mẹ Tiêu.

"Ai là mẹ anh, tôi không có ngời con trai như vậy, không cần gọi loạn." Mẹ Tiêu nhắc nhở, mấy ngày trước mẹ Chu nghĩ tác hợp con gái mình và Chu Quân, xác minh thái độ Chu Quân, lúc này mới bao lâu, Chu Quân tự mình tới cửa, xem ra Chu Quân gặp chuyện không nhỏ, càng như vậy, bà càng muốn cảnh giác lên.

"Tĩnh, anh nói chuyện với em một chút." Biết ngời họ Tiêu không hoan nghênh mình, Chu Quân không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn Tiêu Tĩnh.

"Có chuyện gì không thể nói trước mặt chúng ta?" Vào lúc này cha Tiêu đứng bên vợ con, tuyệt đối không để Chu Quân chiếm một chút tiện nghi nào của con gái.

"Cái này." Chu Quân có chút mất tự nhiên đứng ở phòng khách nhà họ Tiêu, ô ô a a đúng là không nói ra mình đến tột cùng là vì chuyện gì.

"Rốt cuộc có chuyện gì, anh không muốn nói phải không, tôi liền đi, tôi đang rất vội." Tiêu Tĩnh nhìn bộ dáng Chu Quân, mặc dù có chút đáng thương, nhưng nghĩ tới anh ta làm mấy chuyện có lỗi, lại cảm thấy đáng hận, vì vậy cắn răng không để cho mình đồng tình, bộ dáng cố ý giả bộ chẳng hề để ý.

"Đừng." Nghe được Tiêu Tĩnh nói như vậy, Chu Quân vội vàng ngăn lại, tiếp theo sau đó ô ô a a, chỉ là lần này, anh cuối cùng biểu đạt mình tới nơi này có ý tứ, chính là gần đây công ty xảy ra chút chuyện, tiền bạc hơi thiếu, sau đó tiền bị lấy hết, thời điểm ban đầu ly hôn anh ta cho Tiêu Tĩnh hai trăm vạn, bây giờ muốn Tiêu Tĩnh cho mượn ít tiền tới ứng phó.

"Cái gì, vay tiền, anh tới vay tiền vợ trước, anh có lảm hay không, Chu Quân, là anh khi dễ con gái tôi, giờ lại tới bắt lạt nó nữa sao, nói cho anh biết, có tôi ở đây, anh đừng mơ tưởng."

"Mẹ." Minh vẫn không nói gì, mẹ Tiêu đã nhảy lên, Tiêu Tĩnh vội vàng ngăn lại, ý bảo bà không cần nói, để cho mình, quay đầu lại nhìn Chu Quân.

"Anh tìm tôi vay tiền, công ty gần đây có chút việc, quay vòng vốn không ra, anh cần bao nhiêu?"

"Một trăm vạn." Chu Quân có chút chần chờ mở miệng, thật ra thì đương nhiên là càng nhiều càng tốt, nhưng mình mới cho Tiêu Tĩnh hai trăm vạn, lập tức lại lấy một nửa, trong lòng của anh ta cũng có chút băn khoăn.

"Chu Quân, không phải tôi không cho anh mượn, anh tự vuốt lương tâm của mình hỏi một câu đi, vợ chồng chúng ta tổng cộng có bao nhiêu tài sản, rốt cuộc có nhiều hay ít, anh bên ngoài, để người phụ nữ khác mang bầu đứa bé, anh nói muốn ly hôn, tôi không nói hai lời đồng ý, tôi không cùng anh chia công ty, không cùng anh chia tài sản, chỉ cần hai trăm vạn, này hai trăm vạn, tôi cũng không có ý định dùng, đây là tôi muốn dùng cho con trai đi học đến khi trưởng thành kết hôn." Tiêu Tinh nhàn nhạt mở miệng.

"Hai trăm vạn nghe thì rất nhiều, nhưng mà, con trai thích tham gia những lớp học hay, hàng năm cần không biết bao nhiêu học phí, trong lòng của anh cũng đếm được, số tiền này, bất tri bất giác sẽ không còn, thậm chí có thể không đợi được đến khi nó kết hôn, nói không chừng trước 18 tuổi sẽ dùng sạch, mà thời điểm tôi ly hôn nói sẽ không đòi tiền của anh, anh hiện tại có khó khăn là không có lỗi, tôi muốn hỏi, anh có phải thật sự đến đường cùng rồi không, có phải là anh muốn đi ngủ ngoài đường, có phải là anh muốn vợ trước của anh, một phần tiền trong tay cũng không có?"

Chu Quân: "."

"Chu Quân, anh sờ lại lồng ngực của mình đi, nếu như anh thật sự đến bước đường cùng, chúng ta vợ chồng mười năm, tôi sẽ đưa ra trợ giúp, nhưng là, bây giờ anh thật sự đến bước đường cùng ư, anh tới nơi này, là chủ ý của vợ anh, anh trả lời cho tôi, đó là vợ anh, con anh, chẳng lẽ, Chi Ca thì không phải là con của anh sao, bởi vì tôi và anh ly hôn, cho nên anh có thể liều mạng rồi sao?"

"Anh."

"Tôi vẫn luôn tin chắc, có một người đàn ông có lòng, trên bản chất chính là một người đàn ông tốt, Chu Quân, nhất dạ phu thê bách nhật ân, anh bây giờ có niềm vui mới liền quên người cũ, còn muốn ép vợ cũ đến đường cùng ư, Chi Ca đã sắp mười tuổi rồi, sẽ nhớ kỹ những gì nó thấy, chẳng lẽ, anh muốn cho nó nhìn, cha của nó đối đãi như thế nào với mẹ nó hay sao?" Tiêu Tinh mặt bí thống nhìn Chu Quân.

"Thật xin lỗi." Trước khi đến, Chu Quân đã chuẩn bị tốt, tưởng tượng các loại phản ứng sau khi Tiêu Tinh biết mình muốn tiền, anh cho là cô sẽ nóng giận đuổi anh đi ra ngoài, tuyệt đối không nghĩ tới Tiêu Tinh nói cho mình rõ tình cảm, những câu thật lòng, nhất thời, các loại đau lòng liền dâng lên trong lòng, mình thật sự khốn kiếp, nghe Trữ Kha nói mấy câu liền bỏ chạy tới đây muốn tiền, Tiêu Tinh nói đúng, Chi Ca cũng là con của mình, cô là một người phụ nữ mang theo đứa bé không dễ dàng, hai trăm vạn này là tiền chia tay, sau này cô sẽ không đòi tiền mình, vẫn còn phải chịu trách nhiệm Chi Ca cả đời, mình tại sao có thể đối xử tàn nhẫn với vợ cũ như vậy?

"Chuyện tiền bạc, anh sẽ tự nghĩ biện pháp, thật thật xin lỗi, Tiêu Tinh, là anh suy nghĩ thiếu chu đáo, vốn là, anh thiếu mẹ con em, em hãy yên tâm đi, cho dù anh đến bước đường cùng, anh cũng sẽ không trở lại làm phiền em, chỉ hy vọng em nuôi lớn Chi Ca thật tốt, về sau, lúc rảnh rồi để cho nó gọi điện thoại cho anh, hi vọng trong lòng của nó, vẫn nhận thức anh là cha."

"Nó đương nhiên nhận thức anh làm cha, mặc kệ anh làm chuyện gì có lỗi với tôi, vẫn cũng là chuyện giữa chúng ta, Chi Ca là thuộc về con của chúng ta, coi như hôm nay anh có gia đình mới, ngày mai có thể tôi cũng sẽ có gia đình mới, nhưng nó vĩnh viễn sẽ là con của chúng ta, về sau nó trưởng thành, vẫn sẽ gọi anh một tiếng cha." Về mặt Tiêu Tinh chân thành nói.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 65.2. Vay tiền.

"Ừ, anh tới đây gấp, không có kịp mua quà tặng cho nó, chuyện công ty bên kia tương đối gấp gấp, anh muốn chạy về xử lý, nơi này còn có chút tiền mặt, sau khi chờ Chi Ca trở lại em giúp anh giao cho nó, nói thật xin lỗi không nhìn được nó liên đi, em để cho nó đi mua đồ mình thích." Chu Quân lúc này nhớ lại mình là một người cha, nói đến, Chi Ca từ nhỏ đến lớn anh đều không quan tâm, trên vấn đề giáo dục, anh biết Tiêu Tinh giáo dục rất tốt, cho nên, trong lòng vẫn có áy náy với con trai và vợ cũ.

Lưu lại số tiền cần dùng, còn dư lại toàn bộ đưa cho Tiêu Tinh, Chu Quân chào hỏi cha Tiêu mẹ Tiêu, liền vội vàng chạy ra phi trường, anh muốn ngồi máy bay trở về tối hôm nay.

"Oa, con gái, con thật lợi hại." Mãi cho đến khi Chu Quân vội vàng ra cửa, mẹ Tiêu mới phản ứng được, bà đã chuẩn bị tốt động chân động tay, không nghĩ tới con gái một thời gian ngắn liền làm cho Chu Quân chạy về.

"Thật ra thì Chu Quân không có hư hỏng như vậy, trên đời này, không có người nào trời sinh chính là người xấu." Đưa Chu Quân đi, Tiêu Tinh thở dài một hơi, mười năm vợ chồng, cô vẫn hiểu rõ Chu Quân, mười năm làm vợ, cô đã sớm không phải đứa bé không hiểu chuyện, cô lại không phải người ngu, biết vũ khí hữu lực nhất của phụ nữ đối phó đàn ông là gì.

Nếu như hôm nay thái độ Tiêu Tinh cứng rắn, muốn Chu Quân đi, ngược lại không dễ dàng như vậy, mọi người là có lòng phản loạn, có lúc thái độ anh càng mạnh, đối phương cũng sẽ gặp mạnh là mạnh, Tiêu Tinh biết, Chu Quân là người thích mềm không thích cứng, cho nên, khi biết lý do, mặc kệ trong lòng của cô bốc lửa nhiều đến đâu, trên mặt ngược lại lộ ra một mặt yếu ớt, lại để lên chuyện Chu Quân đã làm, anh ta tự nhiên sẽ có cảm xúc áy náy mà cô mang đến.

Đàn ông áy náy, sẽ trở nên hết sức hào phóng, hơn nữa, ý tứ tới nơi này cũng sẽ quên.

Mặc dù đối dụng kế với Chu Quân có vẻ không có chút phúc hậu, nhưng anh ta đột nhiên chạy tới muốn tiền, nhất định nguyên nhân là có gió thoảng bên gối, hơn nữa bộ dáng Chu Quân chột dạ đã biểu minh tất cả, như vậy, tự nhiên Tiêu Tĩnh sẽ không đứng như anh ta mong muốn, muốn chơi tính kế, cô sẽ chơi, không phải cô tự luyện, nếu như muốn, Chu Quân ở trong tay của cô, chính là một đầu tượng gỗ, để tùy ý đùa bỡn.

Nói cho cùng, đùa bỡn tâm kế quá mệt mỏi, không thích hợp với Tiêu Tĩnh, mà Chu Quân cũng không xứng để cho cô động nhiều tâm tư như vậy, nếu không, làm sao Trữ Kha có thể nhúng tay vào.

Chỉ là, đã từng vợ chồng, còn phải bàn về việc rơi vào trình độ đùa bỡn tâm kế, trong lòng Tiêu Tĩnh có chút cảm thấy bị ai, bị ai tới, cô quyết định hóa bị ai làm lực lượng—— buổi tối ăn nhiều một chén cơm.

"Chi Ca sắp tan lớp, Tiêu Tĩnh, con đi đón nó đi?" Thấy vẻ mặt Chu Quân đi sau con gái có chút ngây ngô, cha Tiêu chủ động đề nghị.

"Dạ, cũng tốt." Tiêu Tĩnh gật đầu một cái, thu thập một chút đi ra cửa đón con trai, đến cửa trường học đợi hai phút liền thấy tan học, hàng loạt đứa bé chạy ra, mặc dù mọi người đều mặc đồng phục học sinh, nhưng làm mẹ giống như có lực hút liên quan đến con trai, không phí sức, Tiêu Tĩnh tìm được bóng dáng của Tiêu Chi Ca.

"Con trai."

"Mẹ, sao mẹ lại tới đón con?" Tiêu Chi Ca thấy Tiêu Tĩnh, có chút kinh ngạc, "Mẹ không phải là đi tham gia tang lễ cô kia sao?"

"Mẹ đã về sớm, bởi vì có chút việc."

"Dạ."

"Con không hỏi mẹ có chuyện gì sao?"

"Nếu mẹ muốn tự nhiên sẽ nói."

"Tiểu tử, có lúc con thật không đáng yêu." Tiêu Tĩnh vò đầu con trai, sau đó nói: "Cha con tới tìm mẹ."

"Cha tới?" Tiêu Chi Ca nghe vậy ánh mắt sáng lên, nhưng lập tức tối sầm lại, "Ông ấy tới làm gì?"

"Anh ta tới tìm mẹ vay tiền." Tiêu Tĩnh vẫn chú ý về mặt con trai, dù là Chu Quân làm chuyện có lỗi với mình, dù là anh ta không có thời gian, dù là anh ta thường hay hung dư với con trai, nhưng là, cha ở trong lòng con trai, không hề thay thế địa vị.

"Nghe nói là công ty có chút việc, cụ thể mẹ cũng không biết, chỉ là, mẹ nghĩ coi như không dựa dẫm vào số tiền vay mẹ, cha con cũng có thể giải quyết, tới nơi này, là do người phụ nữ kia gió thoảng bên gối thôi."

"Người đàn bà xấu." Tiêu Chi Ca nghe vậy mắng một tiếng, "Vậy mẹ cho mượn sao?"

"Không có, mẹ nói đó là tiền dùng cho con học, không thể động, hơn nữa anh ta cũng không phải là đến bước đường cùng, mẹ đã không để ý chuyện anh ta có lỗi với mẹ rồi, còn quay đầu muốn mẹ giúp đỡ, mẹ không phải Thánh mẫu, con nói đúng không?"

"Đúng, không thể cho ông ấy mượn, đó là tiền của con." Tiêu Chi Ca hầm hừ nói: "Vốn là hai người ly hôn mẹ đã cầm đi rất ít, hiện tại ông ấy có vấn đề, tại sao muốn mẹ lấy tiền nuôi dưỡng cho con để giải quyết vấn đề của ông ấy, con còn chưa có tìm ông ấy đòi quyền thừa kế đấy, ông ấy tùy tiện bên ngoài, phá hư hạnh phúc."

"Ha ha, nhà xưởng kia tính là gì, chúng ta có bản lãnh, học thật tốt đi, về sau mình gây dựng sự nghiệp, không cần đến nhà xưởng hồng kia, một bé trai có chí khí, cũng không phải lấy từ đồ vật cha mẹ lưu lại, mà là sáng lập thứ gì đó của mình, mẹ vẫn luôn cảm thấy Chi Ca nhà chúng ta là một đứa bé có cốt khí, con nói đi, bảo bối?" Tiêu Tĩnh buồn cười vỗ vỗ đầu của con trai, hỏi.

"Tất nhiên, con Tiêu Chi Ca sẽ không thua." Từ nhỏ, Tiêu Tĩnh bồi dưỡng tính tình độc lập tự chủ cho Tiêu Chi Ca, cho nên mặc dù nói bất mãn với Chu Quân, nhưng thật ra thì, Tiêu Chi Ca không có khát vọng quá lớn với tài sản Chu Quân, nếu như có bản lãnh, muốn kiếm bao nhiêu liền kiếm được bấy nhiêu, mà Tiêu Tĩnh giáo dục, Tiêu Chi Ca vô cùng có tự tin, cậu tin tưởng mình là giỏi nhất.

"Nếu như vậy, chúng ta đừng nói chuyện lúc trước, chúng ta là nam tử hán, không so đo những bất hòa nhỏ này, con nói có đúng không?" Mặc kệ bên trong lòng Tiêu Tĩnh để ý chút chuyện này bao nhiêu, nhưng khi nhìn đến con trai cũng chú ý chút chuyện này, Tiêu Tĩnh lập tức bắt đầu khuyên lơn con trai không cần rối rắm chuyện lúc trước, cô không hy vọng con trai biến thành người có ánh mắt thiên cận.

"Dạ, con sẽ không so đo, chẳng qua là cảm thấy khó chịu, thế nào cũng muốn kích thích ông ấy một cái, ông ấy vẫn còn ở đây chứ, chú Lý đâu rồi, mẹ có để cho bọn họ gặp mặt không?"

"Không có, chú Lý con vẫn còn ở tang lễ, mẹ bảo chú ấy không phải đi, ai bảo cha con tới không đứng dịp như vậy." Tiêu Tĩnh nhún vai, "Chỉ là cha con đã đi rồi, dưới tình huống đó mẹ con lấy tình để cảm động, rồi cuộc anh ta phát hiện thiếu chúng ta, cho nên cũng ngưng ngưng mở miệng không đòi tiền chúng ta, nói trở về tự mình nghĩ biện pháp."

"Điều này nói rõ, ông ấy nhất định là bị người mới bên gối thổi gió thoảng mới có thể tới được, ai, gió thoảng bên gối thật là đáng sợ, về sau con tìm vợ, nhất định phải tìm hiền thê lương mẫu, tuyệt đối không lấy phụ nữ chỉ nói bên tai, nếu là trở thành người không phân biệt được thị phi, vậy thật là thảm."

"Không nghe gió thoảng bên gối, vậy con nghe mẹ nói không?"

"Dĩ nhiên nghe, con có thể không nghe toàn lời thế giới nói, nhưng tuyệt đối nghe lời mẹ nói."

"Ồ ô. Bảo bối, mẹ biết ngay không có phí công yêu thương con." Tiêu Tĩnh nghe vậy kích động ôm đầu con trai, không tự chủ nghĩ tới bộ dáng con trai khi còn bé rất đáng yêu, vì vậy càng thêm dùng sức.

"Làm ơn, mẹ nghĩ chèn chết con à, không cần kích động như thế." Tiêu Chi Ca kháng nghị, trước mặt mọi người bị ôm ôm ấp ấp, rất mất mặt nha.

"Ha ha, chỉ là mẹ nghĩ đến thời điểm con nói với mẹ câu rất kích động chứ sao." Tiêu Tĩnh cười đến thật đáng yêu nhìn bộ dáng con trai, "Con còn nhớ hay không khi con khoảng ba tuổi nói cùng mẹ, con nói, chờ con trưởng thành, mẹ đã già rồi, đến lúc đó con sẽ bảo vệ mẹ."

"Con nói lời như vậy sao? Chỉ là, con sẽ bảo vệ mẹ." Khoảng ba tuổi trí nhớ dĩ nhiên không nhớ rõ, chỉ là, nội dung lời nói, Tiêu Chi Ca nguyện ý thừa nhận.

"Con biết không, khi đó con còn nhỏ, mỗi lần nghiêm chỉnh biểu lộ tình cảm nói lời như vậy mẹ sẽ rất vui vẻ ôm con trong ngực hôn nhẹ, thật sự là quá đáng yêu." Nói đến kích động, Tiêu Tĩnh lại không nhịn được muốn ôm con trai hôn một cái.

"Mẹ không nên kích động á..., trước mặt mọi người."

"Đúng rồi, cha con còn gửi lại ít tiền cho con, nói để cho con tự đi chọn quà tặng, con đồ gì?"

"Oa, hào phóng như vậy a, ông ấy gửi lại bao nhiêu tiền?"

"Cũng không nhiều..., trong ví có một chút tiền mặt, còn lại giữ mua vé máy bay." Tiêu Tĩnh chau mày, "Con không cảm thấy chúng ta nên mỗi người một nửa sao?"

"Tại sao muốn mỗi người một nửa, đó là ông ấy đưa cho con quà."

"Nhưng chúng ta là bạn tốt, bạn tốt có phải nên mỗi người một nửa không, chúng ta cùng nhau chia sẻ nha bảo bối, con chia cho mẹ phân nửa đi, mẹ sẽ rất vui vẻ."

"Ah, sao mẹ ngây thơ vậy, người lớn như vậy còn làm nũng với con, được rồi, thấy mẹ đáng yêu như vậy, con liền chia một nửa..., chia cho mẹ một nửa, một nửa."

"Cái gì gọi là người lớn như vậy còn làm nũng, mẹ làm nũng sao, mẹ mới không làm nũng, muốn nói đến làm nũng, đó là bà ngoại con, con không cần nói loạn có được không, mẹ là người đứng đắn như vậy sẽ không vô duyên tùy ý làm nũng đâu, hừ, chỉ là bảo bối, con nguyện ý phân một nửa cho mẹ sao, mẹ thật yêu con chết mất thôi!"

Tiêu Chi Ca im lặng nhìn Tiêu Tĩnh giắt trên người mình, làm nũng đáng xấu hổ, mẹ làm nũng còn không thừa nhận, càng thêm đáng xấu hổ, phải không!

Hai mẹ con cười cười nói nói về nhà, đang đi tới cửa chung cư đụng phải Lý Hiểu về, thấy hai người cười huyên náo, Lý Hiểu cảm thấy tâm tình khá hơn.

"Bảo bối Tĩnh, Chi Ca, chuyện gì vui vẻ như vậy?"

"Anh về rồi à." Thấy Lý Hiểu, Tiêu Tĩnh lập tức tiến lên, không biết vì sao, nhìn thấy anh, cô đặc biệt muốn ôm anh, mà cô, cũng quá thật làm như vậy.

"Ừ." Động tác Tiêu Tĩnh khiến Lý Hiểu vừa mới tham gia hết tang lễ cảm thấy ấm áp, vào lúc này, có thể có người cho anh một cái ôm, cảm giác tốt vô cùng.

"Vừa đúng lúc, anh trở lại qua ăn cơm tối luôn." Tiêu Tĩnh cười, "Mẹ em làm rất nhiều món ăn ngon, tối hôm nay chúng ta ăn bữa tiệc lớn."

"Được." Lý Hiểu cười.

Thấy Lý Hiểu trở lại ăn cơm tối, mẹ Tiêu lo lắng hỏi Lý Hiểu, thấy cảm xúc Lý Hiểu cũng không tệ lắm, lúc này mới tiếp tục vào phòng bếp làm, người một nhà hòa thuận vui vẻ sau khi ăn cơm tối xong, Tiêu Tĩnh và Lý Hiểu không kịp chờ đợi mẹ Tiêu đuổi về liền chạy về nhà rồi, nhìn bộ dáng cười xấu xa, khiến Tiêu Tĩnh có chút xấu hổ mẹ mình có cần phải như vậy không.

Trở lại trong nhà chỉ thuộc về hai người, Tiêu Tĩnh chủ động nói qua việc Chu Quân tới cùng Lý Hiểu, mà Lý Hiểu cũng thoải mái thảo luận chuyện La Yến, hiện tại coi như là có một kết thúc, trong khoảng thời gian này có Tiêu Tĩnh ủng hộ, trong lòng Lý Hiểu vẫn vô cùng cảm kích, hai người nói ý nghĩ của mình, cũng nói chuyện ý tưởng, sau đó ôm nhau —— ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Hiểu liền rời giường làm bữa sáng, sau khi lời Tiêu Tĩnh ăn sáng xong, để cho cô đi đến phòng khám bệnh cùng mình, chọc cho Tiêu Tĩnh oán trách, "Anh nói anh mở phòng khám còn phải mang theo bạn gái, vậy có muốn bú sữa mẹ không? Mấy tuổi rồi?"

"Em có sữa cho anh hút ư, anh muốn uống." Lý Hiểu cười híp mắt nhìn Tiêu Tĩnh, "Nói đến anh rất lâu không có uống, nếu không tối hôm nay chúng ta."

"Đi chết đi." Tiêu Tinh đôi tay che ngực, "Sắc lang."

"Anh chỉ hảo sắc với một người là em thôi, bảo bối." Lý Hiểu mỉm cười ôm Tiêu Tinh, thời điểm hai người trong phòng khám ôm ôm ấp ấp, một người phụ nữ đi vào, thấy Tiêu Tinh rõ ràng ngẩn ra, sau đó quan sát về mặt nhìn cô

"Nghe nói mấy ngày nay cậu không có mở cửa phòng khám bệnh, là vì chăm sóc người khác, hiện tại vừa xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 66.1. Du lịch gặp chuyện ngoài dự đoán.

Tiêu Tinh có chút không vui khi ánh mắt người phụ nữ này quan sát mình, nghe giọng điệu này rõ ràng là người quen Lý Hiểu, ngồi ở trên đùi Lý Hiểu cũng không đứng lên, ngược lại có chút khiêu khích khê dựa trong ngực Lý Hiểu.

"Lý Hiểu, đây là vị nào?"

Lý Hiểu mỉm cười nhìn động tác chiếm hữu của Tiêu Tinh, đang định nói chuyện, nhưng vị quý phụ chau mày bởi vì động tác Tiêu Tinh, cắt đứt lời anh muốn nói, mà Lý Hiểu cũng muốn xem Tiêu Tinh sẽ trả lời như thế nào.

"Đang hỏi người khác là ai trước có phải nên tự giới thiệu mình là ai trước hay không?" Nghe được vị quý phụ hỏi mình là ai, Tiêu Tinh miễn cưỡng hỏi ngược lại.

"Bảo bối Tinh, đây là ta mẹ nhỏ, mẹ nhỏ, con giới thiệu, đây là bạn gái con Tiêu Tinh." Thấy Tiêu Tinh trả lời mang vẻ không vui, sợ hai người cãi vã, Lý Hiểu vội vàng đứng ra giới thiệu lẫn nhau, nói giỡn, nếu hai người cãi vã, đến lúc đó chịu khổ chính là mình.

"Mẹ nhỏ?" Tiêu Tinh có chút nghi hoặc nhìn Lý Hiểu.

"Chính là cha anh cưới hai vợ."

"Vậy mẹ anh đâu?"

"Bọn họ ly hôn."

"À, ờ." Tiêu Tinh phản ứng kịp, liền vội vàng đứng lên, trừng Lý Hiểu một cái, không sớm nhắc nhở mình, tuyệt đối là cố ý, "Nhỏ, mẹ nhỏ, không phải, bác."

Nhìn số tuổi không không lớn hơn mình bao nhiêu, thật khó tưởng tượng đây là mẹ nhỏ của Lý Hiểu, Tiêu Tinh không được tự nhiên kêu một tiếng mẹ nhỏ, đột nhiên ý thức được không đúng, vội vàng đổi lời nói, mình và Lý Hiểu còn chưa kết hôn, sao có thể kêu mẹ nhỏ được, làm giống như ước gì nhanh gả cho Lý Hiểu, mất mặt, quá mất mặt rồi.

"Gọi mẹ nhỏ cũng được, làm gì phải đổi." Lý Hiểu bởi vì cách gọi của Tiêu Tinh cười hí mắt, đứng dậy kêu mẹ nhỏ ngồi xuống, "Mẹ nhỏ, hôm nay sao mẹ lại tới đây?"

"Mấy ngày nữa là sinh nhật cha cậu, không phải là cậu quên chứ." Mẹ nhỏ đi tới vị trí Lý Hiểu ngồi xuống.

"Ách. . . ." Phản ứng Lý Hiểu đã nói cho mọi người, anh thật sự quên.

"Ta biết ngay cậu sẽ quên, cho nên mới gọi điện thoại đến nhắc nhở cậu, kết quả điện thoại phòng khám bệnh không có ai nhận, điện thoại riêng của cậu cũng không gọi được, không thể làm gì khác hơn là gọi tới y tá hỏi, sau đó mới biết những ngày qua cậu không mở cửa phòng khám bệnh."

"Đúng vậy, thời gian trước có một số việc, nhưng mà bây giờ đã xử lý xong."

"Đã có bạn gái mới, lần này thời điểm sinh nhật cha cậu, liền mang cô ấy về đi." Nhìn Tiêu Tinh một chút, mẹ nhỏ đứng lên chuẩn bị rời khỏi phòng khám Lý Hiểu.

"Nếu biết cậu có bạn gái chắc hẳn ông ấy sẽ rất vui vẻ, chỉ là, có thể vượt qua kiểm tra hay không, phải nhìn ánh mắt của cậu như thế nào."

"Được, con biết rồi, tiểu mụ không ngồi một lát nữa sao?"

"Không, cậu biết ta không thích mùi thuốc, hẹn gặp lại."

Mẹ nhỏ Lý Hiểu tới cũng vội vã mà đi cũng vội vã, cho đến khi thấy bà lái xe rời đi, Tiểu Tĩnh mới phản ứng được, nhìn Lý Hiểu, "Mẹ nhỏ anh bao nhiêu tuổi rồi?"

"Bà ấy 43."

"43, trời ạ, mới nhìn giống như 34."

"Được bảo dưỡng tốt mà thôi."

"Nói đến, chuyện trong nhà anh em còn một chút không hiểu rõ, cha mẹ anh tại sao ly hôn, chẳng lẽ là bởi vì bà ấy?"

"Thật vui vì rốt cuộc em đã cảm thấy hứng thú đối với gia đình anh, anh một mực chờ đợi em hỏi đấy." Lý Hiểu cười, hôm nay mặc dù mẹ nhỏ tới đột nhiên, nhưng có thể để cho Tiểu Tĩnh chủ động hỏi thăm tình trạng gia đình mình, anh rất vui vẻ.

Tiểu Tĩnh nghe vậy tròn mắt một cái, không trách được cái gì anh cũng không nói với mình, không nói chuyện trong nhà, không nói ba mẹ, bởi vì cô không hứng thú nhiều nên vẫn không hỏi, không ngờ anh không nói là chờ đợi mình hỏi, thực không thú vị.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mà lúc Lý Hiểu đang nói, Tiểu Tĩnh nghe, thì ra là, cha mẹ Lý Hiểu đã từng là bạn học, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã, hai người đến tuổi liền đi kết hôn, sau khi cưới tình cảm nhiều năm tích lũy cũng không tiến thêm được, ngược lại bởi vì các loại chuyện khác mà cãi vã.

Cha Lý Hiểu là một người chủ nghĩa, cho là phụ nữ sau khi kết hôn nên ở nhà, mà mẹ Lý Hiểu, thì là một người phụ nữ có lòng phát triển sự nghiệp rất mạnh, không đồng ý quan điểm cha Lý Hiểu, vì vậy, hai người trong vấn đề này nhiều lần tranh luận không được, cuối cùng, tình cảm từ từ rạn nứt, sau đó, ly hôn kết thúc.

Về phần mẹ nhỏ Lý Hiểu, thì ra là trợ lý cha Lý Hiểu, bà thật sự không có nhúng tay vào hôn nhân cha mẹ Lý Hiểu, bởi vì bà cũng có người mình thích, sau đó vì bạn trai bắt cả hai tay nên chia tay, bà ấy chia tay trước, cha mẹ Lý Hiểu cũng đã ly hôn, sau đó hai người bởi vì làm việc với nhau, từ từ hấp dẫn, cuối cùng tiến tới hôn nhân.

Mẹ nhỏ Lý Hiểu và mẹ ruột hoàn toàn bất đồng, bà tuyệt đối là hiền thê lương mẫu, cái gì đều nghe cha Lý Hiểu, tính tình cũng vô cùng hiền lành, sau khi kết hôn với cha Lý Hiểu, cha anh muốn bà từ chức về nhà chăm sóc gia đình, bà không nói hai lời trở về trong nhà, những năm này, bà sinh cho Lý Hiểu một người em trai, chăm sóc cha Lý Hiểu và con gái vô cùng, đối với Lý Hiểu cũng vậy rất tốt, với tư cách mẹ kế mà nói, bà đã làm vô cùng tốt.

Chỉ là bởi vì số tuổi bà ấy không lớn hơn Lý Hiểu bao nhiêu, lại là mẹ kế, mà Lý Hiểu đã trưởng thành, cảm giác mình ở trong nhà sẽ có chút không tiện, cho nên liền chuyển ra ngoài ở.

Chỉ là nhắc tới cũng kỳ quái, cha mẹ Lý Hiểu sau khi ly hôn, ngược lại từ cấp bậc kẻ địch qua thời gian từ từ biến thành bạn bè, mà mẹ nhỏ Lý Hiểu, cũng cùng mẹ ruột Lý Hiểu trở thành bạn tốt, hai người phụ nữ tính tình hoàn toàn bất đồng, một vợ trước, một vợ hiện tại, cứ như vậy trở thành bạn bè, nói ra, sẽ không có mấy người sẽ tin.

"Hoá ra là như vậy, đây cũng là chuyện gây dựng lại gia đình không hòa hợp, vậy mẹ nhỏ anh tên là gì?"

"Phùng Cầm Cầm."

"Tên này có chút quen tai, là nhân vật trong truyền hình sao?" Tiểu Tĩnh nhỏ giọng nói, lập tức liền từ bỏ suy nghĩ của mình.

"Mẹ anh và mẹ nhỏ trở thành bạn tốt, thật may là bà ấy và cha anh ly hôn, cái này nếu không ly hôn, thật giống như cổ đại một chồng hai vợ, chỉ là hai vợ ở chung được thì tốt hơn, nhưng nếu là một chồng hai vợ, em đoán chừng, nhà của anh sẽ không hòa bình như vậy."

"Nói cái gì đó, mẹ anh và cha anh quan hệ từ nhỏ là bạn bè, giữa bọn họ sớm đã không có tình yêu, thật ra thì, không có tình yêu trời buột, quan hệ của bọn họ càng thêm tự tại." Lý Hiểu cười nói.

"Đây là chính miệng cha mẹ anh nói, tình yêu trước kia, sớm đã bị bọn họ từ bỏ, bọn họ đều cảm thấy, quan hệ như bây là bạn bè càng thêm thích hợp với bọn họ."

"À."

"Vừa nãy mẹ nhỏ nói rồi, mấy ngày nữa sinh nhật cha anh, muốn dẫn em về nhà đó."

"Về nhà, không cần đi, anh tự trở về là được."

"Như vậy sao được, mẹ nhỏ đã thấy em, bà ấy biết, cha anh và mẹ anh tự nhiên sẽ biết, đến lúc đó, đoán chừng mẹ anh cũng sẽ đi, em là bạn gái của anh, bọn họ dĩ nhiên là muốn gặp."

"Anh xác định mẹ nhỏ thật sự rất hòa thuận ư, lúc nãy em thấy bà ăn mặc một bộ quý phụ còn bộ dáng rất cao ngạo, người nhà anh đều rất hiền lành sao, vậy cha anh và mẹ ruột anh. Thật không dám tưởng tượng."

"Thế nào, bảo bối Tĩnh của anh bây giờ đang sợ ư, em vậy mà có lúc sợ hãi, thật sự khó có thể tưởng tượng." Lý Hiểu cười, "Anh tin tưởng em có thể giải quyết bọn họ."

"Em không đi."

"Bảo bối Tình ~" Lý Hiểu nhìn Tiêu Tình, "Chúng ta đã hẹn rồi, nếu không đi, dễ dàng lưu lại ấn tượng xấu, anh nghĩ, em không phải là người như vậy, hơn nữa gia đình của anh cũng không phải thứ dữ, em xem anh sớm ra mắt cha mẹ vợ, không lý do, em chưa thấy cha mẹ chồng tương lai đây, yên tâm đi, bọn họ sẽ không làm khó em, chỉ cần là anh chọn, bọn họ cũng sẽ thích, coi như làm khó, đó cũng là giả bộ, hơn nữa có anh ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho em chịu một chút xú uất ức nào."

"Bọn họ không biết Chi Ca tồn tại, có lẽ bọn họ có thể tiếp nhận người đã ly dị, nhưng mà, bọn họ có thể tiếp nhận Chi Ca sao?" Tiêu Tình theo bản năng không muốn thấy người nhà Lý Hiểu.

"Anh nói rồi, anh thích, bọn họ sẽ thích."

Mặc kệ Tiêu Tình tìm được lý do nào, đến ngày sinh nhật cha Lý Hiểu, vẫn bị Lý Hiểu lôi kéo trở về gặp người nhà Lý Hiểu, nhìn trên người mình mặc màu bạc, Tiêu Tình vô cùng thấy kỳ cục, mấy lần muốn xuống xe bị Lý Hiểu ngăn lại, đến khách sạn, dứt khoát ở trong xe không xuống.

"Em ở chỗ này chờ anh...anh lên một mình đi."

Hôm nay Lý Hiểu mặc âu phục, thoát nhìn cũng có chút tư vị tinh anh nhân sĩ, còn đẹp trai thêm mấy phần, dờ khóc dờ cười nhìn Tiêu Tình ăn vạ, "Anh đã từng nói với bọn họ sẽ dẫn em đi rồi, tại sao có thể không đi được, vô cớ vắng mặt, dù là mong đợi thấy em rất nhiều, sau này gặp mặt ấn tượng cũng sẽ kém hơn mấy phần, bảo bối tình, chẳng lẽ em không hiểu những thứ này sao?"

"Em hiểu, thời điểm lần đầu em đến nhà bạn trai, chính là như vậy không hiểu thấu đi gặp đối phương gia trưởng, kết quả bọn họ khiến cho em kết hôn, em không tiện cự tuyệt, sau đó kết thúc, anh xem kết quả bây giờ của em, em không muốn lần thứ hai như vậy."

"Không phải đã nói rồi sao, chỉ là gặp người lớn thôi, chuyện kết hôn do chúng ta quyết định, anh nói rồi sẽ tôn trọng ý kiến của em, tuyệt đối sẽ không bức em, cũng sẽ không để bọn họ bức em."

"Thật?"

"Anh thề."

"Nhìn anh có vẻ thành thật, em sẽ đi gặp một chút, chỉ là nói trước, nếu để cho em mất hứng, anh cũng đừng trách em trở mặt, nếu nghĩ buộc em kết hôn, đến lúc đó, hừ."

"Dạ dạ, anh đều nhớ hết rồi, đi thôi, bảo bối Tình."

Lấy được bảo đảm của Lý Hiểu, Tiêu Tình bất đắc dĩ xuống xe, thật ra thì đến nơi này rồi, nhất định là thấy cha mẹ của Lý Hiểu, nhưng phải có cái gì đó bảo đảm mới yên tâm, có lẽ không có ích lợi gì, nhưng tối thiểu có thể làm cho cô yên tâm một chút.

Theo Lý Hiểu nói, hôm nay là sinh nhật 53 tuổi của cha anh, không phải tròn, cho nên chính là người một nhà tập chung một chỗ ăn bữa cơm, năm trước có thể đang ở trong nhà ăn, năm nay bởi vì muốn thấy Tiêu Tình, cho nên trong khách sạn.

Có ý sửa lại địa điểm, Tiêu Tình bày tỏ áp lực rất lớn, đi tới cửa phòng khách sạn, còn có chút do dự không dám vào đi, chưa từng gặp qua bộ dáng cô khăn trương như vậy, Lý Hiểu thâm dễ chịu, đây là khăn trương bởi vì mình, nói rõ cô quan tâm anh.

"Đi thôi, bảo bối Tình, chúng ta đi vào."

"Đợi chút, em như vậy có cái gì không ổn không? Anh xem giúp em một chút."

"Đã rất đẹp, rất hoàn mỹ rồi, VERY-GOOD!"

"Thật sự là không có vấn đề?"

"Đi thôi, bảo bối Tình." Lôi kéo tay Tiêu Tình không hề cho cô cơ hội nói chuyện nữa, Lý Hiểu đẩy cửa phòng ra.

Thấy động tác Lý Hiểu, Tiêu Tình vội vàng lộ ra vẻ mặt vừa vặn, lúc thấy người ở bên trong sững sốt, "Cha, mẹ, Chi Ca, mọi người, mọi người tại sao lại ở chỗ này?"

"Anh nói rồi, không cần khăn trương nha." Lý Hiểu lộ ra một tia cười xấu xa, nhẹ nhàng lôi kéo tay Tiêu Tình đi tới phòng, "Thật xin lỗi, chúng con tới chậm."

"Đây chính là Tiêu Tình đi, quả nhiên giống như mẹ Tiêu."

"Đâu có đâu có, tôi đã già, già rồi ha ha."

"Thật giống hai chị em."

"Cái đó." Tiêu Tình có chút không hiểu nhìn mấy người trong phòng, yếu ớt hỏi, "Có ai có thể nói cho em biết đây là tình huống gì?"

"Anh tới nói cho em biết." Lý Hiểu lôi kéo Tiêu Tình ngồi xuống, nhỏ giọng nói cho cô biết rốt cuộc tình huống gì, thì ra là, thời điểm mẹ nhỏ bắt gặp mình và Tiêu Tình đi chung với nhau, thấy Tiêu Tình có chút mâu thuẫn đối với cha mẹ mình, anh liền bí mật liên lạc hai bên cha mẹ, sau đó trước hết đề cho bọn họ gặp mặt, kết quả hai bên cha mẹ gặp mặt, trò chuyện hết sức vui vẻ, đối với chuyện hai người lui tới, cũng hết sức vui khi thành việc.

Về phần Tiêu Tình lo lắng vấn đề Tiêu Chi Ca, tựa như Lý Hiểu từng nói, nhà bọn họ năng lực tiếp nhận rất cường đại, chỉ cần anh không ngại, bọn họ sẽ không ngại.

Sự thật chứng minh, quả thật như thế, người nhà Lý Hiểu đối với việc Tiêu Chi Ca tồn tại, chỉ là sừng sốt một chút liền không có phản ứng gì khác, hơn nữa em trai Lý Hiểu và Tiêu Chi Ca cùng năm, hai đứa bé đều rất hướng ngoại, chỉ là một người thành thực một chút, một người nghịch ngợm một chút, cái này cũng không ảnh hưởng bọn trẻ trở thành bạn bè, bây giờ bọn trẻ đã chơi cùng nhau rồi.

Duy nhất khiến Tiêu Chi Ca khó chịu chính là em trai Lý Hiểu bối phận lớn hơn mình, đột nhiên bản thân có người cùng số tuổi, nhưng mình phải kêu là chú, Lý Lôi bày tỏ rất vui vẻ, cố ý muốn Tiêu Chi Ca gọi mình là chú, Tiêu Chi Ca không phải là đèn dầu đã cạn, thế nào cũng không chịu gọi, hai bé trai vì chuyện này rồi cãi vã, hết sức náo nhiệt.

"Hoá ra là như vậy." Sau khi nghe Lý Hiểu giải thích, Tiêu Tình mới bừng tỉnh hiểu ra, tròng Lý Hiểu một cái, khá lắm, không ngờ sau lưng cô yên lặng sắp xếp xong xuôi, xem ra gia hỏa này mặt ngoài không thành thật như thế, thật muốn trừng trị.

Lý Hiểu bày tỏ về vô tội, anh chỉ là cảm thấy Tiêu Tình lo lắng hoàn toàn không cần thiết, nói cô bỏ đi bán khoán rồi mà, thế nào bây giờ còn là phải tiếp nhận cô xem thường anh đây?

Lời tuy như thế, chỉ là Tiêu Tình biểu hiện cũng không tệ lắm, tối thiểu không cho người nhà Lý Hiểu cảm giác không tốt, hai nhà chung đụng vẫn tương đối vui vẻ, về phần vấn đề kết hôn khiến Tiêu Tình lo lắng, ngược lại cô suy nghĩ nhiều, người nhà họ Lý từ đầu tới đuôi không có ý tứ buộc cô kết hôn, chỉ là sau khi kết thúc bữa tiệc, cha Lý Hiểu nói một câu.

"Chuyện kết hôn, các con tự quyết định, quyết định rồi, cho chúng ta biết là được, về phần chi phí kết hôn, hai đứa dự tính tốt sau đó nói cho ta biết, ta bao hết toàn bộ."

"Cha mẹ anh là làm cái gì?"

Sau khi kết thúc liên hoan, Tiêu Tình nói lên nghi vấn về cha mẹ Lý Hiểu, giọng điệu không nhỏ, xem ra rất có tiền.

"Không phải đã nói sao, cha anh mở công ty, mẹ anh cũng mở công ty." Lý Hiểu vỗ trán, "Lúc anh và em nói chuyện, rốt cuộc em có nghiêm túc nghe hay không?"

"Thì sao, trí nhớ em không tốt, hiện tại hỏi thêm một cái không được ah..., bây giờ anh không nhận được sao?" Tiêu Tình đôi tay chống nạnh làm mẫu hình Dạ Xoa, "Không thể kiên nhẫn một chút với em à?"

"Có thể có thể, dĩ nhiên có thể, anh cực kỳ kiên nhẫn với em." Lý Hiểu gật đầu liên tục, "Dù sao nhà chúng ta là em làm chủ, hiện tại anh đã là người của em, em tính toán lúc nào thì cho anh danh phận, em xem rồi xử lý thôi."

Tiêu Tình khoe miệng co giật, nói được câu ai oán như vậy, một đấng mày râu không thấy buồn nôn sao, còn đây là nói cái giọng gì, cùng cô trần thuật lại, nói gì sẽ không thúc giục cô kết hôn, điều này rõ ràng đúng là muốn bảo cô kết hôn chứ sao.

"Em xem, ba mẹ anh thật thích em, bọn họ rất dễ thân cận." Lý Hiểu làm bộ không nhìn thấy khoe miệng Tiêu Tình co giật, cố ý nhắc tới người nhà của mình, muốn đánh tan bán khoán của Tiêu Tình, để cho cô cam tâm tình nguyện cùng mình kết hôn.

Ban đầu anh và La Yến tình cảm tốt như vậy còn chia chia hợp hợp, không phải là không muốn một gia đình nha, hiện tại tuổi tác anh không nhỏ, nhưng không chịu được giằng co, thật vất vả coi trọng một người, anh làm sao có thể để cho cô trốn thoát được ?

Lý Hiểu nghiêng đầu nhìn bên cạnh Tiêu Tình, tuy rằng gần ba mươi tuổi rồi, nhưng thỉnh thoảng giống như đứa bé, cùng cô một chỗ, vừa có thể làm cho anh tìm về cảm giác lúc còn trẻ, lại có thể để cho anh thấy ấm áp dưới mái nhà, người phụ nữ như vậy, thế nào cũng phải lấy được về hộ khẩu nhà mình.

Lý Hiểu tính toán, Tiêu Tình cũng tính toán, chỉ là, cô tính toán, tạm thời không có ai biết thôi.

Sau khi hai bên người nhà gặp mặt, Tiêu Tình và Lý Hiểu ngày khôi phục được sự yên bình, Lý Hiểu đã lâu không có mở cửa, không ít bệnh nhân đến khám răng cũng hỏi anh tại sao lâu như vậy không có mở, Lý Hiểu không thể không giải thích, dĩ nhiên, sẽ không trực tiếp nói bạn gái trước ngã bệnh, chỉ là tìm một lý do khác nói cho mọi người.

Tiêu Tình đâu rồi, có lúc ở nhà chơi, có lúc đến phòng khám bệnh chơi, những ngày sau này tương đối tự nhiên, mắt thấy vào thu rồi, thời tiết từ từ lạnh xuống, cô có kế hoạch xuất hành, mặc dù cô tương đối lười, nhưng hàng năm thời tiết tương đối ôn hòa kết hợp với tâm tình cô thật tốt, cô sẽ đi ra ngoài du lịch, nơi người đông cô không thích, cho nên trên căn bản sẽ tránh đi mùa du lịch, có nhiều chỗ cô không thích, thời gian tốt nhất, chính là trước và sau ngày lễ, vừa có thể tránh đông người, lại có thể cảm nhận được niềm vui thú khi du lịch.

Mất thấy ngày quốc khánh dài hạn, Tiêu Tình tính toán, đến thành phố lớn chơi một lần, sau đó lại đến một chỗ xa chơi một lần nữa, chuẩn bị xong hành trình, trước ba ngày xuất phát, Tiêu Tình mới nói cho Lý Hiểu biết tính toán của mình, thuận tiện hỏi anh muốn đi cùng mình không.

"Đi, dĩ nhiên đi, đây chính là lần đầu tiên bảo bối Tiểu Tinh chủ động mời anh đi du lịch, dù là bận rộn nữa anh cũng muốn đi."

"Nhưng mà, phòng khám bệnh của anh ngừng lâu như vậy, bây giờ lại muốn ngừng, có tốt không?"

"Không sao, bọn họ sẽ hiểu, bà xã tương lai quan trọng hơn." Lý Hiểu nói như chuyện đương nhiên.

Thật ra thì đến thành phố bên cạnh chơi, cùng ngày đi làm về, chỉ là phòng khám bệnh Lý Hiểu có chút đặc biệt thôi, Tiểu Tinh thông báo trước ba ngày cho anh biết, một là muốn xem thái độ anh, thứ hai cũng là một loại khảo nghiệm, xem anh coi trọng phòng khám bệnh của mình hơn hay là cô quan trọng hơn.

Ban đầu ở chung một chỗ cùng Chu Quân, đừng nói anh ta không rảnh, rất lâu không du lịch có thời gian rảnh rồi muốn đi nói lên lại bị anh ta cự tuyệt, chỉ có lúc nào đầu anh ta có vấn đề muốn đi ra ngoài du lịch, mới hỏi thăm ý kiến Tiểu Tinh, mà khi đó, có thể bởi vì đủ loại nguyên nhân, Tiểu Tinh không thêm đề ý, cho nên, kết hôn mười năm, số lần bọn họ cùng đi ra ngoài du lịch, đếm không quá được mấy đầu ngón tay.

Không thể nghi ngờ, thái độ Lý Hiểu làm cho Tiểu Tinh rất vui vẻ, hai người đi leo núi thành phố bên cạnh, thật ra thì núi kia là chỗ Tiểu Tinh và Lý Hiểu xác định quan hệ, suy tính đến lần trước xảy ra bất trắc, Lý Hiểu vốn định mang Tiểu Tinh đi đường lớn, nhưng sau khi đến đó, Tiểu Tinh đột nhiên nghĩ ôn lại chỗ hai người lần trước đi, muốn Lý Hiểu mang theo mình đi đường nhỏ.

"Được rồi, anh dẫn em đi." Khó được Tiểu Tinh chủ động như vậy, Lý Hiểu đương nhiên là cái gì cũng đồng ý.

Lý Hiểu cho là, chỉ cần mình có ở đó, cộng thêm kinh nghiệm lần trước, lần này nhất định có thể rất thuận lợi tiến lên đỉnh núi, kết quả ông trời hình như rất thích an bài một lần ngoài ý muốn, thời điểm đến giữa sườn núi, có rất nhiều bụi cây thấp, trong rừng cây tiếng kêu các loại động vật hợp lại cùng nhau, không an tĩnh, vì vậy khi Lý Hiểu mang Tiểu Tinh đi đến gần, mới phát hiện ở lưng chừng núi có một cặp dã yên ương, trần truồng quấn lấy, hai người rõ ràng rất tập chung tinh thần, không có phát hiện sự hiện hữu của bọn họ.

"Hừ." Thời điểm phát hiện đối phương, Lý Hiểu theo bản năng lùi kéo Tiểu Tinh né tránh.

Nhưng tương đối lúng túng, nếu như bọn họ muốn đi phía trước, muốn tránh xa chỗ yên ương này, sợ rằng phải đi đường quanh co tương đối nhiều, mà nếu như trực tiếp lên trước, có thể kinh động đến đôi yên ương này.

Bọn họ thật đúng là biết chọn địa phương, Lý Hiểu cảm thấy rất bất đắc dĩ, lùi kéo Tiểu Tinh sử dụng ánh mắt ý bảo cô nên làm cái gì, Tiểu Tinh liếc đôi môi, mắt cười đến giống như hồ ly, nháy nháy mắt Lý Hiểu.

"Nếu không, chúng ta xem một chút hiện trường đi?"

"Ách, ý của em là." Lý Hiểu giương mắt nhìn Tiểu Tinh, không ngờ cô cảm thấy hứng thú với hiện trường này như vậy, làm ơn, đây là cái yêu thích gì?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 66.2. Du lịch gặp chuyện ngoài dự đoán.

"Khó được thấy nha." Tiểu Tinh cặp mắt tỏa ra ánh sáng, kéo Lý Hiểu qua mình đưa đầu nhìn xem, kết quả vừa nhìn thấy nhân vật nam nữ chính, lập tức không có hứng thú, thật là, không năm mươi thì cũng bốn năm, hai người kia, thật đúng là kích tình.

"Chúng ta lui mấy bước."

"Làm gì?" Lý Hiểu cảm giác mình hoàn toàn không thể đuổi kịp suy nghĩ Tiểu Tinh.

"Xem em." Tiểu Tinh nháy mắt mấy cái, cũng không phải là cô làm chuyện xấu, muốn cô đổi đường, không thể nào, lùi kéo Lý Hiểu lui về phía sau mấy bước, cảm thấy không sai biệt lắm, cổ ý lớn tiếng mở miệng.

"Mệt quá, ông xã, em không muốn leo nữa."

"Ngoan, bà xã, chúng ta đã leo được một rồi, đi lên một chút nữa, chúng ta sẽ nghỉ ngơi, có được không?" Thấy Tiểu Tinh nháy mắt mình, lại lớn tiếng nói lời như vậy, Lý Hiểu nhất thời hiểu ra, cô đây là đang cho hai dã yên ương này cảnh cáo, để cho bọn họ chú ý một chút ảnh hưởng, cho bọn họ thời gian dọn dẹp.

"Em không muốn nha, em muốn nghỉ ngơi." Tiểu Tinh cổ ý ngang ngược mà nói.

"Được rồi, được rồi, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi mười phút, như thế nào?" Lý Hiểu lớn tiếng trả lời.

"Dạ."

Nói xong câu đó, Tiêu Tĩnh kéo Lý Hiểu ngồi xuống, nhìn thời gian, mười phút hẳn đủ hai người thu thập, cô tin tưởng giọng mình lớn như vậy, hai người kia nghe được, chỉ cần lòng có chút ngưng ngừng, sẽ biết thu dọn.

Sự thật chứng minh, Tiêu Tĩnh đánh giá thấp lòng xấu hổ của hai người kia, mười lăm phút sau cô cảm thấy không sai biệt lắm, cùng Lý Hiểu lần nữa lên đường, bởi vì không nghe được âm thanh, bọn họ cho là hai người kia đã đi rồi, kết quả vừa đi vào rừng cây, thiếu chút nữa bị hù dọa thành bệnh tim, hai người quả thật đã dừng lại, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Tĩnh và Lý Hiểu không có nghe được âm thanh kích tình, chỉ là, bọn họ không có mặc quần áo, hai người nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, nam trên người ngược lại có quần lót, nhưng mà hân chỉ cởi một nửa, sau khi kết thúc tùy tiện kéo lên trên mà thôi, nữ thì cởi sạch, hiện tại cầm quần áo che hạ thân mà thôi, chính xác là tùy tiện che trên người, động một chút là nhìn thấy hết.

"A ——" Tiêu Tĩnh thề, cô không phải cố ý kêu, chỉ là cho là người ta đã đi rồi đột nhiên phát hiện vẫn còn chỗ đó hơn nữa lại lộ như vậy, làm cô giật mình.

May mắn chung quanh đây chỉ có bốn người, nếu không này, không biết sẽ có bao nhiêu người đến xem.

"Ngưng ngừng," Lý Hiểu nghe được giọng thét của Tiêu Tĩnh liền phản ứng kịp, vội vàng che ánh mắt Tiêu Tĩnh không để cho cô nhìn người đàn ông kia, mắt mình cũng tránh ra bên cạnh, mang Tiêu Tĩnh vội vàng đi qua bên cạnh, thì thầm trong miệng,

"Nơi này tại sao có thể có người."

Lý Hiểu cố ý là muốn mượn lời nói thăm của mình khiến hai người biết một chút thẹn, không ngờ người nam kia nghe được anh nói thăm, chẳng hề để ý nói tiếp.

"Đều là người trưởng thành, làm như trong sáng vậy làm gì, một ít niềm vui thú cũng không có, người anh em, cảm giác đã ngoại kích thích hơn cảm giác ở nhà, có thể cùng vợ anh thử một chút."

Giọng nói lưu manh, khiến Tiêu Tĩnh nghe được vô cùng không thoải mái, bắt lại tay Lý Hiểu, thản nhiên nói, "Cám ơn bác đề nghị, chúng tôi sẽ xem xét, hai bác tuổi đã cao vẫn có tình thú như thế thật sự là làm cho người ta hâm mộ, chẳng qua tôi cảm thấy, tại nơi đã ngoại, hãy tìm chỗ bí mật một chút thì tốt hơn, cũng có thể che bớt đi dáng người mập của hai bác, ông xã, chúng ta đi."

"Cái đó người nữ kia có ý gì?" Hai người nghe Tiêu Tĩnh dịu dàng giễu cợt nhất thời chưa kịp phản ứng, chờ thời điểm phản ứng lại, Tiêu Tĩnh đã lôi kéo Lý Hiểu chạy ra rất xa, người phụ nữ giận dữ, bị người ta gọi bà bác coi như xong, lại vẫn bị giễu cợt vốc người mập, được rồi, bà quả thật mập một chút, nhưng bà tự tin mình xinh đẹp đây..., con ranh thói thật muốn nể.

"Có gan cô đừng chạy, chờ bà trở lại, nhìn bà dạy cho các người biết như thế nào."

"Tốt lắm lão bà, không cần cùng người trẻ tuổi chấp nhặt, tự chúng ta chơi của mình, không cần lo, chúng ta tiếp tục." Người đàn ông ngược lại không để ý, hoặc là không chanh chấp cùng Tiêu Tĩnh, dù sao không so đo, hơn nữa Tiêu Tĩnh nói xong vẫn tương đối văn minh, lôi kéo lão bà không để cho bà nói tục, hai người làm vợ chồng cả đời, đến tuổi này, khó được ở lần đã ngoại tìm được cảm giác, đừng để cho người khác phá hư, vẫn là thừa dịp cảm giác còn làm nhiều mấy lần thôi.

Được chồng trấn an, người phụ nữ cũng rất mau quên sự không vui lúc trước, trong bụi cây rất nhanh lại vang lên âm thanh thờ dục.

"Em còn tưởng rằng bọn họ sẽ đuổi theo nắng đây." Lôi kéo Lý Hiểu đi nhanh một đoạn đường, phát hiện sau lưng không ai, Tiêu Tĩnh có chút tiếc nuối nói.

Lý Hiểu nhìn bộ dáng gương mặt cô tiếc nuối mà mồ hôi lạnh, "Bà xã, nơi này không thích hợp cãi vã, chúng ta giễu cợt qua bọn họ coi như xong đi, không cùng so đo."

"Ai muốn cùng bọn họ so đo, em chính là người văn minh." Tiêu Tĩnh tự luyến nói.

"Dạ dạ, em là người văn minh, chỉ là bà xã, em nói chúng ta lúc nào thì cũng tìm một chỗ đã ngoại?" Mỗi một câu Tiêu Tĩnh nói Lý Hiểu đều nhớ rõ ràng, không khỏi, anh cũng muốn một lần kích thích.

"Ai muốn cùng anh đã ngoại, anh mơ đi." Tiêu Tĩnh không chút do dự phản bác, cô mới không có rảnh rỗi, "Còn nữa, anh kêu bà xã không thích, về thì đòi lại."

"Anh biết rõ, em thích anh gọi là bảo bối Tĩnh đúng không." Lý Hiểu cười, "Được, anh gọi bảo bối Tĩnh, bảo bối Tĩnh, bảo bối Tĩnh, bảo bối Tĩnh."

"Ai, gọi hôn a, xong chưa."

"Bảo bối Tĩnh, có lúc em thật sự thiếu một chút lãng mạn." Lý Hiểu bộ mặt bắt đầu nhìn Tiêu Tĩnh, "Anh cảm thấy phụ nữ rất hay ưa thích lãng mạn, làm sao mà em lại không thích?"

"Không biết."

"Anh biết rồi, nhất định là em bị chính mình giấu đi, yên tâm, anh sẽ giúp em tìm được."

"Cát."

So với lần trước, lần này hai người lên núi rõ ràng dễ dàng rất nhiều, ở đỉnh núi chụp chút hình, sau khi chơi một lát, liền xuống núi về nhà, đoạn đường này, cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ là sau khi về nhà Tiêu Tĩnh liền bảo Lý Hiểu nhường mình tắm, cô mệt chết đi được, ngâm mình ở trong bồn tắm, trong chốc lát liền ngủ mất rồi.

"Đã biết." Lý Hiểu thấy phòng tắm thật lâu không có động tĩnh, ra ngoài vừa nhìn, quả nhiên, Tiêu Tĩnh trong bồn tắm ngủ thiếp đi, buồn cười hôn một cái trên trán của cô, ôm cô từ bồn tắm về trên giường, trước mặt mình hiện ra trần trụi, mặc dù rất mê người, nhưng mà anh còn nhớ Tiêu Tĩnh không thường vận động, hôm nay leo núi nếu như trở lại không bấm huyết một chút ngày mai chân tay sẽ nhất định đau, cho nên ngồi ở bên giường rất hiền huệ thay Tiêu Tĩnh xoa bóp toàn thân.

"Thật thoải mái a." Tiêu Tĩnh theo phản xạ thư thái, nửa mê nửa tỉnh nhìn Lý Hiểu, lộ ra ánh mắt thỏa mãn, sau đó xoay người nằm sấp, chỉ huy anh, "Giúp em xoa bóp phía sau."

"Thật đúng là không khách khí." Lý Hiểu buồn cười nhìn động tác Tiêu Tĩnh, đáy mắt thoáng qua một vệt sáng, tối hôm nay, anh muốn thu lợi tức, hi vọng cô có chuẩn bị mới phải.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Tiêu Tĩnh cảm thấy toàn thân nóng lên, bên cạnh hình như có một thứ gì, đụng phải cảm thấy rất thoải mái, liền nghiêng mình tới gần, sau đó cô nghe được giọng Lý Hiểu reo chọc.

"Vật nhỏ thật đúng là nhiệt tình, thế này muốn sao?"

Nghe nói như thế, Tiêu Tĩnh liền mở mắt, cô là một người thông minh, lập tức ý thức được mình có cái gì không đúng, nhìn chằm chằm Lý Hiểu, "Anh đã làm cái gì đối với em?"

"Chỉ là cho em uống một chút để cho em càng thêm dễ dàng có cảm giác kích thích thôi, bảo bối Tĩnh." Ánh mắt Lý Hiểu nhìn cô đặc biệt sáng ngời, "Chúng ta cũng tới thử nghiệm cảm giác đã ngoại thôi."

"Chúng ta bây giờ ở nơi nào?" Nghe được Lý Hiểu nói như vậy, Tiêu Tĩnh nhất thời liền kinh hãi, làm ơn, cô không có yêu thích làm đã ngoại, mặc dù cô từng nghĩ tới, chỉ là cô không có sắc tâm đấy .

"Chớ khẩn trương, chỉ là ở ban công nhà của chúng ta mà thôi, chúng ta bây giờ ở trong lầu trại, bây giờ là nửa đêm, toàn bộ đèn đã tắt, bên ngoài cũng rất an tĩnh, sẽ không có người phát hiện ra chúng ta, chỉ là tối nay không tệ, bảo bối Tĩnh, chúng ta có muốn vừa làm vừa ngắm sao không, chỉ là trong lát nữa em phải chú ý một chút âm thanh của mình nha, chúng ta ở trên lầu nhưng có cha mẹ ở dưới, để cho người khác nghe được không sao cả, nếu để cho bọn họ nghe được, có thể không hay lắm." Lý Hiểu cười xấu xa, tay không quên tác quái trên người Tiêu Tĩnh.

Tiêu Tĩnh vốn được Lý Hiểu cho ăn, giờ phút này tay Lý Hiểu lại đang trên người cô làm loạn, thân thể mềm thành một đoàn, không tự chủ được, trong lòng oán Lý Hiểu gây sự cũng không còn hơi sức mắng anh, ôm cổ anh một chút, dùng sức dựa vào.

"Ít nói nhảm, mau lại đây."

"Bảo bối Tĩnh thật là gấp gáp."

"Biến, anh thử thuốc một chút xem." Tiêu Tĩnh đỏ bừng cả khuôn mặt, thân thể kêu gào muốn, "Hôm nay lão nương nếu không ép khô anh, lão nương không họ Tiêu, để cho anh về sau không dám bỏ thuốc nữa."

"Em không phải không biết, anh thích nhất chính là em ép khô anh sao?" Lý Hiểu cười, nhìn bộ dáng Tiêu Tĩnh gấp gáp, cảm thấy hai người tới điểm kích thích, không tồi.

Trên trời ánh sao rực rỡ, trong lầu kích tình bốn ra bốn phía, hoàn hảo giờ phút này đã là nửa đêm, nếu để cho người ta nhìn đến đỉnh lầu này, sẽ khiến kinh nghi, động tĩnh lầu này có phải hơi lớn hay không, người ở bên trong, rốt cuộc là có nhiều kích động thể nào mới có thể làm cho lầu động thành như vậy.

Giữa trưa ngày thứ hai, tinh thần Tiêu Tĩnh sáng khoái rời giường, mặc dù chân còn có chút run lên, cái hông cũng có chút đau, nhưng nhìn đến thân thể người kia ngủ giống heo chết, cô há hê, chính mình không chịu được, để cho anh bỏ thuốc em, lão nương ép khô anh, xem anh cả đêm có thể mấy lần, hừ.

Bởi vì một đêm tham vui, Lý Hiểu lần nữa nghỉ ngơi một ngày, La Phuong nhìn phòng khám bệnh trống tuếch, vẻ mặt như thịt viên, biết ông chủ nhiều năm như vậy, chưa từng có lần nào giống như năm nay bỏ bê công việc nhiều lần như vậy, chẳng lẽ do tìm được mùa xuân thứ hai, xuân hơi quá?

Ngủ thẳng đến buổi chiều, Lý Hiểu mới rời giường, đỡ hông của mình bộ dáng vận động quá độ, Tiêu Tĩnh ngồi ở trong phòng khách xem tivi, thấy anh tỉnh, nhếch môi cười.

"Anh yêu, anh đã tỉnh."

"Tiểu yêu tinh, quyến rũ mạng người." Lý Hiểu đi tới ôm Tiêu Tĩnh ác ngoan ngoan hôn xuống, số tuổi cuộc đời cứng rắn nhất cũng không có tưng dục

qua như vậy, Tiêu Tinh thật sự là tiểu yêu tinh, để cho anh một lần lại một lần phá nguyên tắc đúng là yêu yinh, khẳng định mình còn tốt, nếu không đến tuổi này rồi, như thế nào rồi sẽ làm ra chuyện tưng dục quá độ.

"Anh chưa đánh răng, rõ ràng là mình không được còn nói em quyến rũ, là ai bỏ thuốc em, em còn chưa tìm anh tính sổ đấy, anh lấy thuốc từ đâu?" Tiêu Tinh mặt ghét bỏ đẩy Lý Hiểu ra.

"Anh thấy em nên uống thuốc, eo còn đau không?"

"Buổi tối muốn thử một chút không?" Tôn nghiêm đàn ông của Lý Hiểu bị khiêu khích.

"Thôi đi, nếu quá độ nữa, đến lúc đó không được, em chính là tội nhân, nghỉ ngơi một chút đi, yên tâm, em rất tốt, sẽ không có ý kiến với anh đâu." Tiêu Tinh làm bộ tội rất khỏe, khiến Lý Hiểu phải nghiêng răng.

"Rốt cuộc có được hay không hiện tại liền để cho em xem một chút."

"Vậy đến bắt em đi, anh thử xem, ha ha." Tiêu Tinh lè lưỡi, nhảy dựng lên không để cho Lý Hiểu bắt được mình.

"Đứng lại cho anh."

"Không cần không muốn, hắc hắc, em đi về nhà đó." Chạy mấy vòng, cảm thấy mình chạy như vậy nữa nhất định sẽ bị Lý Hiểu bắt được, Tiêu Tinh làm mặt quỷ chêu Lý Hiểu, vừa mở cửa ra chạy lên lầu, vừa nhấn chuông cửa vừa nhìn bộ dáng Lý Hiểu uy hiếp cũng không nại, cảm thấy nhà mình gần như vậy không có gì không tốt, sau khi mẹ Tiêu mở cửa, hã hê đón ánh mắt Lý Hiểu đi vào, như đứa bé đánh cuộc thắng, cảm giác này thật là tốt.

"Các con đang chơi cái gì?" Mẹ Tiêu mở cửa, nhìn con gái dương dương hã hê xông tới đóng cửa lại, tò mò hỏi, "Chơi trò chơi ư, mẹ có thể gia nhập không?"

"Không thể." Tiêu Tinh nhún vai, "Mẹ chơi cùng cha đi."

"Đó, thì ra là trò chơi vợ chồng, mẹ hiểu, các con chơi đi, ha ha." Mẹ Tiêu nhìn con gái, nháy mắt, "Bảo bối, có phát hiện không, sau khi ở chung một chỗ cùng Lý Hiểu, nụ cười của con rõ ràng tăng lên đó."

"Có sao?" Tiêu Tinh nhìn mẹ.

"Đúng, tốt hơn thời điểm con đi chung với Chu Quân, hạnh phúc vui vẻ đó."

"."

"Trong biển người mênh mông, có thể tìm một người đàn ông để cho con có cảm giác hạnh phúc không nhiều, nhất là người đàn ông này nhân phẩm không tệ, lại gần nhà, bảo bối, lúc nên ra tay thì ra tay, còn do dự cái gì, Lý Hiểu bày tỏ thái độ rồi, tùy thời chờ con cho nó danh phận đó, con phải biết, nó hiện tại có sự nghiệp thành tựu, đáng đáp không tồi, lại chính là thời điểm chừng chặc, nếu cho ra, rất được hoan nghênh đó." Mẹ Tiêu nháy mắt.

"Bây giờ con đang do dự cái gì, nếu lại do dự, lại đẩy người ta ra ngoài, đến lúc đó hối hận cũng không kịp rồi."

"Anh ấy mỗi ngày không phải ở phòng khám bệnh thì là ở nhà, mỗi ngày vượt qua 16h cùng con, đi đến phòng khám những thứ kia đều không phải món ăn của anh ấy." Tiêu Tinh lơ đãng nói.

"Không thể nói như vậy, năm đó mẹ và cha con mở phòng khám, thời điểm vừa mới bắt đầu bệnh nhân tới đều là người cao tuổi, sau vài năm tới đều là nữ bệnh nhân, đến một lần là vút mị nhân về phía cha con, nếu không phải là mẹ con sức quyến rũ lớn, làm cha con mê tít, thì hôm nay con có mẹ ghê rồi." Mẹ Tiêu thở dài nói.

Tiêu Tinh mặt mũi xám xịt, "Làm ơn, mẹ, cha con rõ ràng đẹp trai hơn Lý Hiểu nha, còn nữa, cha con không bị mê hoặc, đó là bởi vì cha tự chủ rất tốt, cũng không mắc mớ gì tới mẹ, trong lòng cha của con, phụ nữ tương đối phiền toái, dĩ nhiên ngoại trừ con gái, cha đã có mẹ phiền phức như vậy rồi, không có tinh lực lại đi kéo thêm một cái phiền phức nữa."

"Nhóc con thôi, con nói cái gì, đáng đánh đòn."

"A, không tin mẹ hỏi cha đi, xem cha nói như thế nào." Tiêu Tinh xông lên làm mặt quỷ trêu mẹ Tiêu.

"Mẹ thấy con thật đáng đánh đòn rồi."

"Ha ha."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 67. Mẹ Lý tới chơi.

Mẹ ruột Lý Hiểu Tổng Hiểu Mai tới cửa, Tiêu Tĩnh không nghĩ tới có chuyện gì, thời điểm chuông cửa vang lên cô đang nằm trên ghế sa lon nghe nhạc, còn tưởng rằng là mẹ mình đưa đồ ăn tới cho mình, buộc tóc tạm ra sau, áo ngủ hơi nhàu chân trần chạy đi mở cửa.

"Mẹ, mẹ tới."

"Là ta." Tổng Hiểu Mai thấy Tiêu Tĩnh ăn mặc sũng sốt một chút, chỉ là dù sao bà va chạm xã hội nhiều, rất nhanh phản ứng kịp, chủ động mở miệng.

"A, là bác tới, thật xin lỗi, cháu tưởng rằng là mẹ cháu tới, mời bác vào." Thấy rõ người tới, vẻ mặt Tiêu Tĩnh lúng túng mời Tổng Hiểu Mai vào nhà, không được tự nhiên sửa sang lại tóc và quần áo.

"Thật xin lỗi, bác, một mình cháu ở nhà cho nên không dọn dẹp, bác tùy tiện ngồi, chờ một chút, cháu đi thay quần áo."

Tổng Hiểu Mai cũng không quen đối mặt, gật đầu một cái, "Được."

Mấy phút sau, Tiêu Tĩnh thay quần áo khác, đơn giản rửa mặt một chút ra ngoài, mặc dù chỉ là rất đơn giản thu dọn một chút, nhưng trong mắt của Tổng Hiểu Mai, đã có nhân dạng, chỉ sang bên cạnh ghế sa lon mình.

"Ngồi đi."

"Cám ơn bác." Tiêu Tĩnh câu nệ ngồi xuống, sau đó mới phản ứng được, đây là nhà của mình đi, làm thế nào mình lại như một người ngoài?

Liếc mắt nhìn Tổng Hiểu Mai ngồi thẳng tắp, Tiêu Tĩnh tự động thu hồi bất mãn của mình, khí thế của mình không phải đối thủ của Tổng Hiểu Mai, vẫn là không muốn cùng bà nổi lên xung đột.

"Bác, bác tới là muốn nhìn Lý Hiểu sao, đáng tiếc anh ấy đi phòng khám bệnh rồi, nếu không cháu gọi điện thoại để cho anh về nhà."

"Không cần, bác tới tìm cháu."

"Cháu?"

"Đúng." Tổng Hiểu Mai nghiêng đầu nhìn Tiêu Tĩnh, thật ra thì, đối với lựa chọn của con trai, bà không hài lòng, chỉ là, bà tôn trọng người con trai chọn, dù không thích, chỉ cần con trai thích, bà sẽ ủng hộ, không can thiệp vào cuộc sống con trai, bà đã hứa với con trai.

"Cháu nhất định tò mò là bác tới tìm cháu vì cái gì, yên tâm, bác không phải tới tìm cháu phiền toái."

"Bác, bác tới tìm cháu là vì cái gì?"

"Bác muốn cầu xin cháu giúp bác một việc."

"Cầu xin cháu không dám nhận, bác nói thẳng ra đi."

"Bác hi vọng cháu có thể thuyết phục Lý Hiểu tiếp nhận công ty của bác."

"Tiếp nhận công ty của bác, nhưng Lý Hiểu, là một nhà sĩ." Tiêu Tĩnh nghe được Tổng Hiểu Mai yêu cầu, sũng sốt một chút mới phản ứng được, có chút quái dị nhìn Tổng Hiểu Mai, khiến một nhà sĩ đi quản lý công ty, bà không lo lắng bị Lý Hiểu làm sụp đổ công ty sao?

"Chắc cháu chưa biết, thật ra thì, thời đại học Lý Hiểu còn chọn môn học quản lý doanh nghiệp chuyên nghiệp, mặc dù không có đi thi, nhưng là, phương diện quản lý rất có tài năng, không thua chuyên nghiệp." Tổng Hiểu Mai không để ý Tiêu Tĩnh nghi ngờ, cười nhàn nhạt mà nói.

"Cho nó đi đến quản lý công ty của ta, chỉ là việc rất nhỏ thôi."

"Anh ấy có tài năng như vậy?" Đối với lời Tổng Hiểu Mai nói, Tiêu Tĩnh tỏ vẻ giật mình.

"Ban đầu sau khi nó tốt nghiệp đại học bác chỉ muốn cho nó đi đến công ty của bác, nhưng nó vẫn không muốn, trước bệnh viện làm, sau lại mò ra chỗ khám bệnh." Tổng Hiểu Mai nói.

"Bởi vì tự bác có thể quản lý công ty, liền để cho nó đi, nhưng trải qua những năm này phát triển, công ty kích thước càng lúc càng lớn, bên cạnh ta, nhu cầu cấp bách cần người tin tưởng để quản lý, Hiểu là đứa bé duy nhất của bác, giao công ty cho nó, là chuyện sớm hay muộn, nó đã làm thầy thuốc nhiều năm như vậy, đến lúc tiếp nhận công ty của bác rồi."

"Chuyện như vậy, bác từng nói với anh ấy chưa?"

"Dĩ nhiên, không chỉ một lần nhắc tới, nhưng nó không có hứng thú với công ty." Khuôn mặt Tổng Hiểu Mai bất đắc dĩ, "Bác thấy, nó rất thích cháu, mặc dù bác không biết nó thích cháu cái gì, nhưng chỉ cần là nó lựa chọn, bác đều ủng hộ, bác hi vọng, cháu có thể giúp bác việc này."

"Thật ra thì, bây giờ bác còn trẻ như vậy, hơn nữa cháu nghe Lý Hiểu nói, bác chính là nữ cường nhân, tâm sự nghiệp vô cùng nặng, cháu thấy năng lực của bác, quản lý tốt công ty của mình không phải là việc nhỏ, tại sao phải cần Lý Hiểu tới công ty của bác, mặc dù Lý Hiểu không nói qua, nhưng mà cháu lại nhìn ra được, anh ấy thật sự rất ưa thích làm thầy thuốc."

Mặc dù đây là lần đầu tiên Tống Hiểu Mai đơn độc gặp mình, cũng là lần đầu tiên thỉnh cầu mình, nhưng Tiêu Tĩnh không có nhân cơ hội tỏ thái độ lấy lòng Tống Hiểu Mai, có lẽ cô có thể nhờ vào đó lấy được sự yêu thích của Tống Hiểu Mai, nhưng là, cô không thể vì đạt được yêu thích của Tống Hiểu Mai mà đi buộc Lý Hiểu làm chuyện anh không thích, nếu như Tống Hiểu Mai không có cách nào cảm chân Lý Hiểu, vậy đã nói rõ Lý Hiểu thật sự rất ưa thích nghề nghiệp của anh, Tiêu Tĩnh cho là, nếu là một người hiểu ý, nên ủng hộ lựa chọn của Lý Hiểu.

"Cháu cự tuyệt bác sao?" Tống Hiểu Mai hình như không nghĩ tới Tiêu Tĩnh sẽ đáp lại như vậy, không khỏi sững sờ, mắt phượng nhú lại, có chút nguy hiểm nhìn Tiêu Tĩnh.

"Cháu là đang ủng hộ con trai thân yêu nhất của bác đấy." Tiêu Tĩnh híp mắt lại, cười tùm tùm trả lời, cự tuyệt tiếp nhận ngàn miếng ngói cường quang Tống Hiểu Mai, quả chói mắt.

"Ha ha, cháu thật có ý tứ." Vốn là có chút tức giận sau khi Tống Hiểu Mai nghe được Tiêu Tĩnh trả lời, không khỏi buột miệng cười, ánh mắt nhìn Tiêu Tĩnh cũng biến thành thân mật một chút,

"Xem ra, cháu có điểm để con trai bác thích."

"Thật ra thì, cháu cũng không biết mình có ưu điểm gì, nhưng theo con trai của bác nói, đi cùng với cháu, sẽ làm anh ấy có lúc kích động của tuổi trưởng thành, cũng sẽ cho anh cảm giác ấm áp, dù sao đi cùng với cháu, anh ấy cảm thấy vui vẻ." Tiêu Tĩnh làm mặt dày biến đổi biện pháp kích lệ mình.

"Ngay cả chính cháu cũng không phát hiện mình có nhiều ưu điểm như vậy, bác nói xem có phải như truyền thuyết trong mắt người tình là Tây Thi không?"

Tống Hiểu Mai khóe miệng co giật hai cái, bà khen một câu, người đối diện đã tự tin, "Như vậy, ở trong mắt cháu, con bác là người như thế nào, cháu đối với nó, có bao nhiêu yêu thích?"

"Anh ấy nha, điều kiện mà nói, nhất định là tốt hơn chồng trước của cháu, điều này nói rõ ánh mắt của cháu ở tiền bộ, về phần cháu có bao nhiêu yêu thích, theo anh ấy nói, thời điểm cháu thấy anh ấy, hai mắt sẽ phát sáng, cháu nghĩ, đây cũng là một loại yêu thích." Tiêu Tĩnh thận trọng đáp trả.

Tống Hiểu Mai vỗ trán, nhìn về mặt Tiêu Tĩnh giả vô tội, hoàn toàn tin tưởng, cô là đang cùng mình giả ngây giả dại, chỉ là, ngược lại giả ngây giả dại có chút đáng yêu, vốn không quá thân cận với Tiêu Tĩnh, giờ cảm thấy càng nhìn càng thuận mắt, vội ho một tiếng, âm thầm do dự một chút, mở miệng nói.

"Thật ra thì, bác muốn Lý Hiểu đến công ty của bác, là có nguyên nhân rất trọng yếu, nếu như không phải là bởi vì đột nhiên xảy ra một chuyện, bác cũng sẽ không để cho nó tới công ty của bác, giống như cháu nói, nó là con trai bác thích nhất, là con trai duy nhất, bác tự nhiên hi vọng ở trong phạm vi năng lực, để cho cuộc sống của nó càng thêm nhẹ nhõm tự tại, để cho nó có thể làm chuyện nó thích."

"Bác có điều gì khó nói sao?" Tiêu Tĩnh nghe vậy nghiêm nghị nhìn Tống Hiểu Mai, "Cháu nghĩ, Lý Hiểu không phải người không có hiểu tâm, nếu như mà hiểu biết rõ bác có khó khăn, nhất định sẽ giúp bác."

"Bác không muốn làm cho nó lo lắng." Tống Hiểu Mai nhìn Tiêu Tĩnh, "Tóm lại, bác không thể nói lý do, Tiêu Tĩnh, bác lại lần nữa, mong cháu giúp, xin cháu giúp một tay thuyết phục Lý Hiểu, đến công ty của bác."

"Bác ngại dùng như vậy, bác như vậy cháu không nhận nổi." Tiêu Tĩnh cả kinh khoát tay lia lịa, làm ơn, thật không nên như vậy, cô thật sự không nhận nổi, không nên dùng ánh mắt chân thành như vậy nhìn cô.

"Mong cháu giúp bác một chút."

Giọng của Tống Hiểu Mai, khiến Tiêu Tĩnh cảm thấy, bà nhất định gặp khó khăn lớn, lòng kiên định không khỏi có chút dao động, suy nghĩ một chút, trong lòng có quyết định.

"Như vậy đi, bác, điều kiện, bác phải nói cho cháu biết, bác đã xảy ra chuyện gì gấp như vậy muốn Lý Hiểu tiếp nhận công ty của bác, nếu như bác không muốn Lý Hiểu biết, cháu có thể vì bác giữ bí mật, nhưng bác phải nói cho cháu rốt cuộc là chuyện gì, nếu là chuyện không thể không tiếp nhận Lý Hiểu công ty của bác, cháu nhất định giúp một tay."

"Chuyện này."

"Một mặt bác, một mặt Lý Hiểu, nếu như không biết rốt cuộc bác gặp phải vấn đề quan trọng đến cỡ nào, cháu không thể hồ đồ buộc Lý Hiểu đi làm chuyện anh ấy không muốn làm."

"Nếu như không phải là miệng cháu liên tục nói vì con bác, bác nhất định sẽ cực kỳ chán ghét người cháu cự tuyệt." Sau khi trầm mặc một hồi, Tống Hiểu Mai thở dài một cái.

"Bác, cháu. . . ." Tiêu Tĩnh có chút ngượng ngùng nhìn Tống Hiểu Mai, không biết vì sao giờ phút này nhìn về mặt Tống Hiểu Mai, cô có một loại cảm giác không dậy nổi.

"Cháu đã vì con trai bác suy nghĩ, cũng được, bác không làm khó dễ cháu." Tống Hiểu Mai nhìn ra ngoài cửa sổ có chút thất thần trong chốc lát, không ngờ không tiếp tục khuyên Tiêu Tĩnh, mà là đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Bác đi đây, hôm nay chuyện tối tìm cháu, cháu coi như chưa từng xảy ra."

"Bác."

"Thay bác chào hỏi cha mẹ."

"Dạ, cảm ơn bác."

"Hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Tống Hiểu Mai gật đầu một cái với Tiêu Tĩnh, xoay người chuẩn bị rời đi, đầu lại đột nhiên có chút choáng, trước mặt bỗng tối sầm cứ như vậy ngã trên ghế sa lon, Tiêu Tĩnh thấy vậy kinh hãi, vội vàng lên đỡ.

"Bác?"

"Bác không sao, tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt." Tống Hiểu Mai tỉnh lại, cảm giác mình đã tốt hơn, đẩy Tiêu Tĩnh ra, từ chối khéo hỗ trợ của cô.

"Bác đi về."

"Bác có khỏe không, thật sự không có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì, chỉ là không nghỉ ngơi tốt thôi."

"Công việc mặc dù quan trọng, nhưng là, thân thể quan trọng hơn, bác." Suy nghĩ một chút Tống Hiểu Mai mặc dù là người phụ nữ có lòng tham mạnh, nhưng là một người phụ nữ ly hôn, tự gây dựng sự nghiệp đến bây giờ, coi như có năng lực đi nữa, cũng cần phải trả giá nỗ lực rất lớn, nhiều năm như vậy, vô cùng không dễ dàng đâu.

"Bác hiểu rõ." Tống Hiểu Mai cười, xoay người rời đi.

Mặc dù Tống Hiểu Mai nói mình không có chuyện gì, nhưng đến buổi trưa Lý Hiểu trở lại ăn cơm, cô có vẻ có chút thất thần không tập trung, thấy bộ dáng cô như vậy, Lý Hiểu nghi ngờ hỏi.

"Bảo bối Tĩnh, làm sao vậy, có tâm sự?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đại Kết Cục.

Thu đi đông lại, đông đi xuân lại tới, chỉ chớp mắt, Tiêu Tĩnh và Lý Hiểu lui tới đã một năm tròn rồi, lấy tính tình Tiêu Tĩnh dĩ nhiên là không nhớ rõ điều này, chỉ là, Lý Hiểu vô cùng nhớ rõ ràng, trôi oi tròn một năm kỷ niệm, đối với anh mà nói vô cùng quan trọng, kể từ khi lui tới cùng Tiêu Tĩnh, phòng khám bệnh có thi thoảng lại nghỉ, vì tránh ảnh hưởng xấu đến danh tiếng phòng khám bệnh, anh mời một vị bác sỹ đã về hưu tới đây làm, thời điểm anh không có ở đây phòng khám bệnh cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc hoạt động.

Mà sau khi có lão bác sỹ về đây, Lý Hiểu nghi càng thêm lợi hại, bình thường có một chút lý do cũng sẽ rời phòng khám bệnh, trôi oi bây giờ là tròn kỷ niệm một năm, thế nào cũng phải ăn mừng.

Địa điểm ăn mừng, Lý Hiểu lần nữa hẹn ở hai nơi người đính ước, đây là lần thứ ba bọn họ đi tới nơi này, đối với Tiêu Tĩnh mà nói, tần số này đã coi như là có chút cao.

Nghĩ đến thời điểm lần thứ hai tới gặp được một đôi đã yên ương, lần nữa leo lên đã có thể nói quen, khi đến rừng cây, Tiêu Tĩnh trêu ghẹo Lý Hiểu.

"Anh yêu, anh nói xem chúng ta lần này có thể gặp lại đã yên ương không."

Lý Hiểu bật cười, "Nghe giọng em nói, hình rất chờ mong gặp lại đã yên ương thì phải."

"Hắc hắc."

"Nhưng mà bây giờ thời tiết nóng như vậy, sẽ không có đâu."

"Nói cũng phải, toàn bộ mồ hôi dính trên người em rồi, thật khó chịu."

"Không có biện pháp, hôm nay không có gió." Lý Hiểu nghe vậy lấy ra quạt giấy quạt cho Tiêu Tĩnh, "Như vậy có đỡ hơn một chút không, bảo bối Tĩnh?"

"Khá hơn một chút." Tiêu Tĩnh gật đầu một cái, sự thật chứng minh, chuyện dã uyên ương không phải nhiều lần cũng có thể đụng phải, chuyện lần trước chỉ là ngoài ý muốn, sau khi hai người leo lên đỉnh núi, tìm chỗ ngồi xuống, đến đỉnh núi, gió từng đợt thổi qua rất nhanh lạnh.

"Bảo bối Tĩnh, đói bụng đi, anh đi mua chút đồ ăn, muốn ăn cái gì?"

"Mỳ tôm nha." Rất lâu không có ăn mỳ tôm rồi, đặc biệt khi đói bụng sẽ hết một bọc, hẳn là hương vị đặc biệt, Tiêu Tĩnh mong đợi nhìn Lý Hiểu, nghĩ đến mùi thơm mỳ ăn liền, cô có chút thèm rồi.

"Ha ha, được, chờ." Lý Hiểu chứng kiến bộ dáng Tiêu Tĩnh thèm ăn, cười sờ đầu Tiêu Tĩnh, đi đến cửa hàng đỉnh núi mua mỳ ăn liền.

Tiêu Tĩnh quay đầu nhìn phong cảnh chân núi, trong chớp lát Lý Hiểu bụng hai chén mỳ trở lại, cười ngồi xuống bên cạnh cô, "Chờ một phút là được, bảo bối Tĩnh."

"Vâng."

"Tách tách ——"

Âm thanh máy chụp hình truyền vào lỗ tai, Tiêu Tĩnh và Lý Hiểu theo âm thanh nhìn lại, phát hiện có một cô gái nhỏ cầm máy chụp hình hướng về phía bọn họ chụp hình, bên cạnh còn có tiểu cô nương vẻ mặt kích động không biết đang nói gì, hai người người đẩy ta ta đẩy người hình như muốn tiến lên nói chuyện cùng bọn họ, cuối cùng hai người đạt thành nhất trí hiệp nghị, đồng thời đi tới chỗ bọn họ.

"Chú."

Người hai cô gái nhỏ này thoát nhìn cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, bề ngoài trẻ trung làm cho người ta không nhận được muốn thương tiếc, đối với các cô chữ chú, Lý Hiểu cũng không cảm thấy có chút đường đột, đặc biệt là sau khi Tiêu Chi Ca kêu một năm càng không miễn cảm, dù là anh mới có 30 mấy tuổi.

"Chuyện gì?"

"Oa, giọng nói của chú thật dễ nghe."

"Tớ đã nói chú quá đẹp trai như vậy nhất định giọng nói cũng dễ nghe."

Hai cô gái nhỏ hoa si rồi, sau đó một cô bé đáng đáp hơn khả ái nháy mắt nhìn Lý Hiểu, "Chú, chúng cháu rất thích chú, có cùng chú chụp hình không?"

Nếu như đổi lại là hai đại mỹ nữ, Lý Hiểu có thể liền trực tiếp cự tuyệt, chỉ là, nhìn hai cô gái nhỏ, Lý Hiểu cảm giác mình nếu cự tuyệt liền có vẻ không tốt, liếc mắt nhìn Tiêu Tĩnh bày tỏ, suy nghĩ một chút.

"Có thể, chỉ là chỉ được chụp một tấm."

Hai cô gái nhỏ hình như thấy Lý Hiểu đồng ý cũng không suy nghĩ nữa, vui vẻ vỗ bàn tay nhau một cái, cô gái nhỏ cầm máy chụp hình đưa cho Tiêu Tĩnh ở bên cạnh.

"Cô, giúp chúng cháu chụp một tấm."

Bị gọi là cô khỏa miệng Tiêu Tĩnh co giật, được rồi, Lý Hiểu gọi là chú, cô là bạn gái Lý Hiểu, trở thành cô cũng được, chỉ là bối phận tương đối lớn mà thôi, cô đại nhân đại lượng, nhận lấy máy chụp hình.

"Được rồi."

"Máy chụp hình rất đơn giản, chỉ cần ấn vào cái nút này là được, cô nhất định phải chụp đẹp một chút đó."

Hai tiểu nữ sinh đi tới hai bên Lý Hiểu, một người lôi kéo một cánh tay Lý Hiểu, bộ dáng thân mật, đã gấp kiêu như vậy, thoáng qua trong mắt Tiêu Tĩnh một tia không vui, có loại cảm giác quý dị mình đã bị đoạt đi người đàn ông, chỉ là thấy hai tiểu nữ sinh bộ dáng trẻ trung, thôi, tội gì phải ghen.

"Chuẩn bị xong, nói, một, hai. . . ."

Thời điểm Tiêu Tĩnh đếm tới ba, hai tiểu nữ sinh đồng thời quay đầu khéo léo, hôn mặt của Lý Hiểu, ngay tại lúc đó Tiêu Tĩnh dè xuống phím tắt máy, trong nháy mắt luôn máy.

"Các cháu làm gì?" Đột nhiên bị hôn, Lý Hiểu sững sờ một chút sau phản ứng kịp, sắc mặt không tốt lắm nhìn hai tiểu nữ sinh.

"Chú không cần có bộ dáng này nha, chỉ là hôn một chút mà thôi."

"Đúng, hôn một chút cũng sẽ không mất miếng thịt, chúng cháu thích chú mới hôn chú."

"Chú năm nay bao nhiêu tuổi, có vợ rồi sao?"

"Chú yêu thích chúng cháu như vậy ư, chúng cháu có thể kiêu ngạo hơn vợ chú."

.....

Chúng ta.

Tiêu Tinh nhìn hai tiểu nữ sinh kết hợp giống như trẻ sinh đôi, im lặng, họ đây là đang chuẩn bị dùng chung một người đàn ông sao, thể giới biến hóa thật là nhanh, lúc nào thì mọi người đã cởi mở như vậy rồi?

"Tôi đã có vợ rồi, bảo bối Tinh, tới đây." Lý Hiểu khoe miệng co giật, tuổi anh, đều có thể làm cha hai nữ sinh này đấy, bây giờ tiểu nữ sinh là thế nào, cởi mở như vậy.

"Gạt người, chú rõ ràng không có đeo nhẫn, hoặc là không thích hôn nhân của mình, hoặc là chính là căn bản không có kết hôn, về phần cô này, tôi đa cũng là người tình thôi, người tình nha, một là người tình, hai cũng là người tình, ba cũng thế, chú, chú thu hai chúng cháu đi, hai chúng cháu tuyệt đối tốt hơn cô này."

Càng nói càng khó nghe, Lý Hiểu đen mặt, "Hai đứa người còn nhỏ tuổi trong đầu đã có những thứ này ý tưởng bấy bọ này, cha mẹ của các cháu dạy các cháu thế nào, nếu không phải thấy các cháu nhỏ tuổi, chú nhất định thay bọn họ giáo dục các cháu một chút, không cần gần thêm nữa, cách xa chú một chút."

Thời điểm Lý Hiểu mặt cười lên thật ôn hòa, nhưng thời điểm nghiêm túc tuyệt đối dọa người, chỉ là hai tiểu nữ sinh rõ ràng cho thấy anh cáu, thấy Lý Hiểu nổi giận chẳng những không chút cử động, ngược lại càng thêm hưng phấn nhìn Lý Hiểu.

"Oa, chú cực giỏi."

"Làm thế nào, càng xem càng thích."

.....

"Bảo bối Tinh, chúng ta đổi lại địa điểm thôi." Lý Hiểu cảm giác mình không có biện pháp khai thông đầu hai tiểu nữ sinh, cực kỳ hối hận mình đồng ý yêu cầu hai tiểu nữ sinh, quay đầu nhìn Tiêu Tinh tìm kiếm ý của cô.

"Em đói rồi, ăn trước thôi." Tiêu Tinh cũng không có ý kiến gì, "Anh không thích, không cần nhìn."

"Được rồi." Lý Hiểu nhìn hai người ở trước mặt mình nhảy nhót, bộ dáng nhả lại, "Thật hối hận khi đồng ý cùng chụp chung."

"Yên tâm đi, em xóa." Coi như họ giành lại ống kính, cô cũng sẽ không để cho họ giữ, không nhìn thẳng mình, ở trước mặt mình đào góc tường của mình, hai tiểu nữ sinh này tuổi nhỏ hơn cô cô không so đo là tốt lắm rồi, chẳng lẽ còn không thể động chút ít chân tay.

"Thật là may." Nghe được Tiêu Tinh nói như vậy, chân mày Lý Hiểu lập tức giãn ra, để cho anh lưu lại hình ảnh bị người khác hôn, trong lòng anh sẽ có vướng mắc, càng sợ trong lòng Tiêu Tinh lưu lại vướng mắc.

Lý Hiểu và Tiêu Tinh không nhìn cũng không thể khiến cho hai tiểu hoa si lù bước, ngược lại họ cảm thấy không để ý tới các cô Lý Hiểu càng khốc hơn còn có sức quyến rũ, hai người cầm máy chụp hình về phía Lý Hiểu chợt dừng lại, cảm thấy bộ dáng Lý Hiểu ăn cũng lộ ra hấp dẫn, nếu như Tiêu Tinh biết ý nghĩ của các cô, nhất định sẽ đánh giá hai chữ: thiếu não.

Có lẽ là về mặt Lý Hiểu không tức, hai thiếu não mặc dù vẫn muốn chụp hình với Lý Hiểu, lại tự biết rõ không thể tiến lên cùng Lý Hiểu chụp ảnh chung, có lẽ họ cũng sợ Lý Hiểu nổi giận ném các cô, trên thực tế về mặt Lý Hiểu quả thật rất đáng sợ, trong lúc vô hình làm cho các cô có cảm giác sợ, nếu như họ gần thêm nữa, nhất định sẽ bị anh ném xuống núi.

Có lúc, trực giác nào tàn cũng vô cùng chuẩn, trên thực tế Lý Hiểu đúng là muốn như vậy, nếu hai người thiếu não này gần mình thêm nữa, thì không nên trách anh không khách khí.

Dáng người Lý Hiểu rất cao, khi nổi giận lên, vô cùng dọa người, cũng may hai hoa si thiếu não mặc dù một mực bên cạnh kêu thét, chụp hình, nhưng cũng không làm ra chuyện quá quắt, Lý Hiểu liền cho tùy ý, chụp hình lại không mất khối thịt nào, chỉ cần họ không đụng mình là được, quan trọng nhất là đỉnh núi còn có người khác, anh không thể rơi bất lạt trẻ con.

Chỉ bởi vì nguyên nhân này, hai người đã ngấm xong cảnh núi, hai thiếu não tương đối thức thời là không đi theo, chẳng qua khi họ xem hình phát hiện tám ảnh họ mong đợi nhất không có, thế mới biết Tiêu Tinh động chân tay, thiếu chút muốn mắng Tiêu Tinh dừng lại, dĩ nhiên, đối với Tiêu Tinh mà nói, không nghe được, không sao cả.

"Đột nhiên phát hiện, núi này giống như khắc tinh của chúng ta, thế nào mà mỗi lần tới cũng sẽ xảy ra chuyện bất trắc?" Khi đến chân núi, Tiêu Tĩnh nói với Lý Hiểu.

"Lần đầu tiên, hai chúng ta thiếu chút nữa lăn xuống núi, lần thứ hai, thấy đôi dã uyên ương, lần thứ ba, đụng phải thiếu nữ, cái này nếu tới lần thứ tư, anh nói sẽ gặp phải cái gì?"

"Nghe em nói hình như là vậy, có lẽ là cảm thấy chúng ta đi chung đường quá đơn điệu, cho nên thêm gia vị cho chúng ta đó mà." Lý Hiểu cười nói.

"Em thấy anh thật vui vẻ nha." Tiêu Tĩnh khoanh tay nhìn Lý Hiểu, "Hai tiểu nữ sinh biểu đạt thích anh, làm sao lại không có tiểu nam sinh biểu đạt thích em đây?"

"Anh tuổi đã cao, không cần đi tàn phá nụ hoa tương lai của xã hội." Lý Hiểu mở hời lạnh, "Khiến hai tiểu nữ sinh thích như vậy, anh cảm thấy rất có áp lực, anh không muốn chọc phải tội danh quyến rũ thiếu nữ vị thành niên, bảo bối Tĩnh, anh cho là tâm của anh, em cực kỳ sáng tỏ rồi."

"Dạ dạ dạ, chúng ta vô cùng sáng tỏ." Tiêu Tĩnh nhìn Lý Hiểu như con gấu koala giắt trên người mình, cái này nếu vào một năm trước cô tuyệt đối sẽ không cho, thời tiết nóng như vậy, làm như vậy, không ô nhiễm giận chết mới lạ, nhưng là, cùng Lý Hiểu lui tới một năm, tình cảm của hai người ngày càng ấm lên, nhiều khi Tiêu Tĩnh cảm thấy mình như đứa bé, mà Lý Hiểu luôn vô cùng bao dung cô, để cho cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Năm nay thời tiết hình như nóng hơn năm trước, cũng không biết có phải là thời tiết quá nóng không, lúc trở về Tiêu Tĩnh có chút cảm thấy buồn lờn, đầu choáng váng, cô cho nguyên nhân là quá nóng, cũng không có để ý, trong xe điều hòa rất nhanh lạnh xuống, Tiêu Tĩnh không ngừng uống nước, lẽ ra nên tốt hơn, nhưng Tiêu Tĩnh cảm thấy đầu càng ngày càng chóng mặt, cảm giác buồn nôn càng thêm lợi hại, cuối cùng đã tới lúc không nhịn được, quay cửa xe xuống đưa đầu ra nôn.

"Nôn ~"

"Bảo bối Tĩnh, em làm sao vậy?" Lý Hiểu vội vàng dừng xe sang bên, khăn trương nhìn Tiêu Tĩnh, "Khó chịu chỗ nào rồi, mới vừa không phải tốt ư, có phải trúng gió rồi không?"

"Nôn ~" Sau một phen nôn ọe, Tiêu Tĩnh vô lực ngồi ở ghế xe, mới vừa có cảm giác muốn nhỏ dạ dày ra, nhưng mà bây giờ cảm thấy thoải mái hơn.

"Khó chịu chỗ nào rồi, nói cho anh biết." Lý Hiểu vẫn còn ở khăn trương nhìn Tiêu Tĩnh.

"Có thể là trời quá nóng bị trúng gió thôi."

"Đều tại anh, trời nóng như vậy không nên dẫn em ra ngoài leo núi." Lý Hiểu nghe vậy, khuôn mặt đau lòng.

"Em không sao. Nôn." Một câu nói còn chưa hết, Tiêu Tĩnh lại ói ra ngoài cửa sổ.

"Kim chế chút, bảo bối Tĩnh, bây giờ anh dẫn em đi bệnh viện." Thấy bộ dáng Tiêu Tĩnh, Lý Hiểu kinh hãi, vội vàng tìm khăn mặt nhúng nước đắp trên trán Tiêu Tĩnh, đập lên chân ga nhanh chóng đi đến bệnh viện gần nhất.

Chờ Lý Hiểu lái xe đến bệnh viện, Tiêu Tĩnh đã nôn sạch sẽ dạ dày, cả người trong trạng thái hư nhược, Lý Hiểu mặc dù cũng là thầy thuốc, nhưng ở khác khoa, kinh nghiệm không có nhiều, cho nên khi kiểm tra phát hiện Tiêu Tĩnh mang thai, đầu óc của anh toàn bộ dừng lại, vốc dáng 1m8 mẩy đứng ngu ngơ tại chỗ.

"Mang thai?" Đồng dạng Tiêu Tĩnh choáng váng, mặc dù cô đã sinh rồi, hơn nữa ở chung một chỗ cùng Lý Hiểu phần lớn cũng có các biện pháp, cộng thêm kinh nguyệt không đều, số tuổi cũng không nhỏ các loại nguyên nhân, cô thật sự sẽ nghĩ đến phương diện mang thai.

Dưới tình huống như thế cũng có thể mang thai, Tiêu Tĩnh không biết mình vào lúc này có phải nên khen chức năng cường đại của Lý Hiểu không, sau khi phản ứng kịp, trong đầu Tiêu Tĩnh phản ứng đầu tiên thế nhưng không chắc chắn, điều này khiến cho cô có chút giật mình, vỗ vỗ người hóa đá bên cạnh.

"Này, uy."

"Bảo bối Tĩnh, em mang thai, em mang thai đứa bé của anh." Bị Tiêu Tĩnh đánh thức, Lý Hiểu mặt cười khúc khích nhìn Tiêu Tĩnh, muốn đưa tay ôm cô lại sợ thương tổn cô, tâm kích động sắp từ ngực nhảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Đại Kết Cục. 2

"Còn phải lấy máu xét nghiệm nữa, bình thường chúng ta còn làm các biện pháp, em cảm thấy xác suất mang thai được quá thấp, chó nhảm lẫn, xác định lại đã." Tiêu Tĩnh biết có trường hợp mang thai, rất dễ dàng chẩn sai, mặc dù đáy lòng có từng tia vui sướng đang dâng lên, nhưng nghĩ tới trước kia cùng

Chu Quân không làm các biện pháp, nhiều năm như vậy cũng không mang thai, không lý do gì cùng Lý Hiểu một năm liền mang bầu, ngộ nhờ chẵn sai, vui mừng hợt một cuộc, sẽ không tốt.

Không biết vì sao, thấy bộ dáng Lý Hiểu vui vẻ, Tiêu Tinh không muốn làm cho anh thất vọng, đáy lòng của cô, cũng hi vọng mình mang thai là thật.

Lý Hiểu rất thông minh, rất nhanh nghĩ thông suốt ý tứ Tiêu Tinh, mặc dù không kịp chờ đợi muốn cùng người nhà báo cáo tin tức này, nhưng suy nghĩ một chút nữa xác định chuẩn mới có thể an lòng, lập tức liền gật đầu đồng ý.

Thử máu là bụng phải trống không, hôm nay nhất định là không thể kiểm tra được, hai người thương lượng một chút, quyết định bây giờ trở về nhà nghỉ ngơi, ngày mai đến bệnh viện thử máu.

"Bảo bối Tinh, bây giờ em có cảm thấy khó chịu không, mới vừa ói nhiều như vậy, khẳng định bụng đói, nếu không chúng ta đi ăn một chút gì đi, em muốn ăn gì?"

"Muốn ăn cay." Bụng cho ra hết một phen như vậy, Tiêu Tinh có chút đói.

"Được, chúng ta đi ăn lẩu." Nghe được Tiêu Tinh nói, Lý Hiểu không nói hai lời, mặt tươi cười mang Tiêu Tinh đi tìm quán lẩu, bình thường, anh tuyệt đối sẽ không cho Tiêu Tinh ăn lẩu cay vào trời nóng, nhưng mà hôm nay không giống nhau, dù là thương lượng ngày mai đi thử máu, nhưng đáy lòng Lý Hiểu, đã nguyện ý tin tưởng kết quả xét nghiệm hôm nay là thật, anh tin tưởng chức năng cường đại của mình, sẽ lập tức được làm cha, điều này có thể không khiến cho anh vui mừng sao, đừng nói Tiêu Tinh bây giờ muốn ăn lẩu, chính là muốn ăn thịt người, anh không nói hai lời sẽ lấy đi cho cô.

Sau khi ăn lẩu, hai người về nhà, không biết có phải hay không trở lại bình thường rồi, hành trình sau đó, Tiêu Tinh mặc dù hơi không thoải mái, nhưng cũng không có ói nữa, sau khi về đến nhà, đỡ Tiêu Tinh đến giường nghỉ ngơi, Lý Hiểu lập tức lên lầu nói tin tức tốt này cho cha mẹ Tiêu.

"Trời ạ, con gái con thật sự có?"

Lấy được tin tức Lý Hiểu, cha mẹ Tiêu không nói hai lời chạy đến lầu dưới, nhất là mẹ Tiêu, âm thanh kia lớn đến nỗi toàn bộ tầng lầu cũng có thể nghe được, con gái và Lý Hiểu đã lui tới một năm rồi, ở chung một năm, một chút kiểu giống kết hôn cũng không có, hiện tại có đứa bé, nên kết hôn rồi chứ, mẹ Tiêu cảm giác mùa xuân của con gái mình lập tức đến, bà lại muốn làm bà ngoại rồi, vui mừng hận không được nhảy dựng lên.

"Ngày mai lại đi xét nghiệm máu xác định lại đã, ngộ nhờ chẵn sai thì"

"Không phải là chẵn sai, anh tin tưởng công năng của anh." Không đợi Tiêu Tinh nói xong, Lý Hiểu liền cắt lời của cô.

Có mẹ ở chỗ này quá ồn, Tiêu Tinh vỗ trán nói muốn nghỉ ngơi, mẹ Tiêu vừa nghe không nói hai lời lôi kéo cha Tiêu và Tiêu Chi Ca rời đi, trước khi lên lầu còn lần nữa dặn dò Lý Hiểu chú ý, sau đó mình hấp tấp chạy về nhà nói muốn đi chuẩn bị dinh dưỡng cho phụ nữ có thai.

Thời điểm Tiêu Tinh lần đầu tiên mang thai mẹ Tiêu không có ở bên cạnh chăm sóc, lần này cô ở gần như vậy, mẹ Tiêu cảm thấy không tin tưởng Lý Hiểu, mẹ Tiêu cảm thấy chuyện lần này chăm sóc con gái mang thai, nhất định là rơi vào trên đầu của mình, với chuyện này, bà có vẻ cực kỳ vui vẻ.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Tiêu Tinh liền cùng Lý Hiểu đến bệnh viện thử máu, cho ra kết quả là hỉ, cảm xét nghiệm trong tay Lý Hiểu luống cuống cười to, đã sớm chuẩn bị tốt đón nhận tin tức này, ôm Tiêu Tinh tại đầu bậc thang xoay quanh biểu đạt vui vẻ của mình.

"Bảo bối Tinh, em thật sự có đứa bé của anh rồi, thật vui mừng, thật vui mừng."

"Này, chúng ta bây giờ còn chưa có kết hôn, chỉ có đứa bé mà thôi, anh vui mừng cái gì?" Hiếm khi gặp bộ dáng Lý Hiểu hả hê hí hửng như thế, Tiêu Tinh không nhịn được muốn đá kích anh một cái.

"Bảo bối Tinh, em sẽ sinh đứa bé ra được." Nghe được Tiêu Tinh nói như vậy, Lý Hiểu lập tức nghiêm túc nhìn Tiêu Tinh, sắc mặt có chút trắng bệch, tay phát run, chỉ sợ nghe được đáp án khiến cho mình không hài lòng.

Thấy bộ dáng Lý Hiểu khẩn trương như vậy, Tiêu Tinh còn đâu tâm trí trêu chọc anh, vội vàng nói, "Đứa ngốc, chớ khẩn trương, đứa bé em sẽ sinh ra được, chỉ là, hiện tại em chưa phải vợ anh, sinh đứa bé ra gọi anh là gì, chú sao?"

Nghe được Tiêu Tinh nguyện ý sinh con, lòng của Lý Hiểu nhất thời nói lỏng, mới vừa thiếu chút nữa bị sợ tới mức quỵ xuống đất rồi, chỉ là, lúc này anh thật sự quỵ xuống đất, từ trong túi lấy ra chiếc nhẫn sớm chuẩn bị xong.

"Bảo bối Tinh, chúng ta ở chung một chỗ cũng một năm rồi, trừ tấm giấy chứng nhận, bình thường không có gì khác biệt vợ chồng, em phải khảo nghiệm, cũng đã khảo nghiệm rồi, anh thề, anh sẽ đối xử tốt với em, em có thể cho tên tuổi anh kí trên hộ khẩu của em không..., ta cầu em, nếu em cảm thấy khảo nghiệm còn chưa đủ, trước tiên cho tên anh có trong hộ khẩu rồi sẽ tiếp tục khảo nghiệm được không, em không thể để cho đứa bé của chúng ta sinh ra thành người không có nhà."

Hộ khẩu Lý Hiểu vẫn còn ở chỗ cha, anh và Tiêu Tinh hiện tại ở nhà, chứng từ bất động sản viết tên Tiêu Tinh, thành công khiến khiến Tiêu Tinh mang hộ khẩu của mình từ trên lầu đất xuống dưới lầu, nếu như Lý Hiểu và Tiêu Tinh kết hôn muốn hộ khẩu đặt chung một chỗ, hoặc là hộ khẩu Tiêu Tinh chuyển qua nhà họ Lý, hoặc là Lý Hiểu chuyển hộ khẩu qua hộ khẩu Tiêu Tinh.

Lời cầu hôn của Lý Hiểu, đã biểu minh thái độ của anh, anh muốn hộ khẩu chuyển qua nhà anh và Tiêu Tinh ở, phòng này lúc mua là Lý Hiểu trả tiền toàn bộ, hai người đến bây giờ cũng chưa kết hôn, thật ra thì phòng ốc đã coi như là tài sản riêng của Tiêu Tinh rồi, Lý Hiểu mang hộ khẩu chuyển lên hộ

khẩu Tiêu Tĩnh, từ ý nghĩa trên mà nói, con về nhà.

Bình thường đàn ông, không nguyện ý làm con rể, chỉ là Lý Hiểu không quan tâm cái này, chỉ cần có thể cho anh vợ con đầu giường, đời này anh liền thỏa mãn.

Bệnh viện người tới người đi cũng không ít, một động tác này của Lý Hiểu, gây chú ý đến bác sĩ y tá, một y tá thậm chí không tập trung, ông tiem đâm vào sai lệch, vì vậy người đang rút máu kia bị xui xẻo.

"Muốn vào hộ khẩu của em, phải xem tâm tình bản cô nương." Tiêu Tĩnh và Lý Hiểu ở chung một chỗ lâu như vậy, vấn đề kết hôn cũng suy nghĩ rất lâu, trước mặt mọi người Lý Hiểu quý xuồng, cô khá ngượng ngùng khó sử, quan trọng nhất là cô cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội lấy chiếc khăn trên tay Lý Hiểu, ngoài miệng vẫn còn muốn kiêu ngạo chút.

"Đừng ở chỗ này phô trương, đi gặp bác sĩ, bảo bảo đã có, còn phải kiểm tra xem có khỏe mạnh không."

"Được, tất cả nghe lời em." Thấy Tiêu Tĩnh nhận lấy chiếc khăn, nụ cười trên mặt Lý Hiểu trong nháy mắt YD, thấy thế nào cũng đáng đánh đòn, "Chúng ta đi gặp bác sĩ thôi."

Thấy bác sĩ, xác minh đứa bé của bọn họ, bác sĩ cho Tiêu Tĩnh đi kiểm tra, kiểm tra bên cạnh, mà nộp tiền ở chỗ khác, Lý Hiểu không muốn Tiêu Tĩnh đi theo nộp tiền, tìm vị trí cho Tiêu Tĩnh ngồi.

"Bảo bối Tĩnh, em ở nơi này ngồi chờ anh...anh đi nộp tiền xong rồi lên."

"Dạ." Tiêu Tĩnh ngồi ở khu chờ, nhắm chán nhìn hành lang, đột nhiên thấy một người phụ nữ giống mẹ đẻ Lý Hiểu, tò mò Tiêu Tĩnh đứng dậy đi theo, cẩn thận vừa nhìn, thật sự chính là mẹ đẻ Lý Hiểu, chỉ là trong tay bà cầm hóa đơn, lực chú ý cũng ở phía trên hóa đơn, không có chú ý tới mình.

Tiêu Tĩnh quay đầu lại nhìn Tống Hiểu Mai đi ra gian phòng, cửa treo bảng hiệu khoa não, chẳng lẽ Tống Hiểu Mai thân thể không khỏe?

Không hiểu, Tiêu Tĩnh nghĩ đến lần trước Tống Hiểu Mai nói mình làm ơn khuyên Lý Hiểu tiếp quản chuyện công ty, lúc ấy bà cũng xui, nhưng bà nói là buổi tối ngủ không được ngon giấc.

Hi vọng bà không có chuyện gì, Tiêu Tĩnh vừa nghĩ tới vừa đẩy cửa phòng làm việc chủ nhiệm khoa não ra hỏi, "Bác sĩ, bà ấy khỏe chứ."

Lý Hiểu nộp tiền xong lên lầu, vừa đứng xuống lầu qua Tống Hiểu Mai, thấy Tiêu Tĩnh không có ở khu chờ, lập tức liền luống cuống, các loại tương tượng không tốt xông lên đầu, càng làm cho anh kinh hoàng là gọi điện thoại của Tiêu Tĩnh không có ai nhận, vội vàng lấy ảnh chụp chung trong điện thoại đi động ra hỏi, hỏi những người chờ khu bên cạnh.

"Xin hỏi anh có thấy người phụ nữ này không, cô ấy vừa ngồi ở chỗ này, mặc một cái váy xanh."

Điện thoại Tiêu Tĩnh để im lặng, cho nên không có nghe được Lý Hiểu điện tới, từ chỗ bác sĩ hỏi thăm ra tình huống Tống Hiểu Mai, cô cả kinh một tiếng người đầy mồ hôi lạnh, hoảng thần đi ra phòng làm việc, liền thấy Lý Hiểu gấp gấp muốn báo cảnh sát, giọng nói không tốt nhìn cô.

"Làm sao em chạy loạn khắp nơi, không biết anh rất lo lắng sao?"

"Hiểu." Tiêu Tĩnh đưa tay lau mặt của Lý Hiểu.

"Bảo bối Tĩnh, làm sao, nơi nào không thoải mái sao?" Thấy vẻ mặt Tiêu Tĩnh có chút không đúng, Lý Hiểu cũng không kịp tức giận, vội vàng khăn trương nhìn cô, "Tối đây tựa vào trên người của anh."

"Em mới vừa, gặp lại mẹ anh." Trong đầu Tiêu Tĩnh có chút rối loạn, ban đầu cô cự tuyệt Tống Hiểu Mai thỉnh cầu, Tống Hiểu Mai xin cô không cần nhắc tới chuyện bà đến cho Lý Hiểu biết, từ uy tín suy tính, cô đồng ý yêu cầu của bà, lúc ấy không có suy nghĩ nhiều, bây giờ nhìn lại, mới biết, thì ra là Tống Hiểu Mai biết mình ngã bệnh, muốn con trai đón lấy công ty, sau khi cô cự tuyệt không có miễn cưỡng nữa, sợ cô suy nghĩ nhiều cố ý cùng cô giao hẹn không để cho cô nói cho Lý Hiểu, vẫn còn giải thích vì đầu mình không có nghĩ ngợi tốt.

Nói cho cùng, Tống Hiểu Mai không muốn khiến mọi người gánh vác tâm trạng, dĩ nhiên trong này cũng nghĩ bà không muốn để cho người khác nhìn đến bản thân yếu ớt một mặt cố ý giấu giếm.

Tống Hiểu Mai bệnh tình đã đến lúc vô cùng nghiêm trọng, giải phẫu là lựa chọn tốt nhất, nhưng bà vẫn lựa chọn bảo thủ trị liệu, cũng không có lưu lại bất kỳ phương thức liên lạc với người thân, bác sĩ mặc dù bắt buộc dĩ nhưng không có biện pháp, nếu như không phải là hôm nay vừa lúc Tiêu Tĩnh thấy bà, sợ rằng không thể cứu vãn được, mọi người sẽ không biết tình huống của bà.

Kể lại chuyện cô gặp bác sĩ nói cho Lý Hiểu biết, còn không có từ cảm giác vui sướng làm ba hồi hồn, lại tiếp thu được tin tức mẹ mắc bệnh ung thư, coi như Lý Hiểu trầm ổn, cũng không có tiếp thu hết mọi chuyện xảy ra.

"Thật ra thì, mẹ anh từng đi tìm em." Nếu như đã nói tình huống bệnh Tống Hiểu Mai cho Lý Hiểu, Tiêu Tĩnh cũng dứt khoát kể chuyện gặp gỡ cho Lý Hiểu, mặc dù như vậy thất tín với Tống Hiểu Mai, nhưng Tiêu Tĩnh cảm thấy như vậy tốt hơn, tin tưởng Tống Hiểu Mai sẽ hiểu mình.

"Bảo bối Tĩnh, anh đột nhiên phát hiện, anh đặc biệt tùy hứng." Trầm mặc lúc lâu, Lý Hiểu vô lực tựa vào trên bả vai Tiêu Tĩnh nói, mẹ không biết bao nhiêu lần muốn mình đóng phòng khám bệnh đi công ty, nhưng bởi vì anh không thích, vẫn cự tuyệt, mà mẹ, chưa từng bức bách anh, bà cho tới bây giờ

đều vì anh suy nghĩ, thế nhưng anh lại chưa từng nghĩ tới vì bà, anh thật sự không có hiểu.

"Nếu như bây giờ anh muốn đi công ty, cũng chưa muộn." Tiêu Tinh vỗ vỗ mặt của Lý Hiểu, "Người không biết không có tội, em tin tưởng bác sẽ không trách anh, thầy thuốc nói, bác không muốn tiếp nhận giải phẫu, em nghĩ là bà lo lắng giải phẫu thất bại, còn có công ty không người nào để ý, nếu như anh tiếp nhận công ty, để cho bà không buồn phiền ở nhà đồng ý phẫu thuật, chúng ta tìm trên thế giới bệnh viện tốt nhất, thầy thuốc giỏi nhất, nhất định có thể thành công."

". Ủ"

Hai người thương lượng xong, Lý Hiểu gọi điện thoại cho Tống Hiểu Mai, trực tiếp hẹn gặp mặt bà, nói chuyện rõ ràng, thật không nghĩ đến bệnh tình bị con dâu tương lai và con trai biết, Tống Hiểu Mai còn không nguyên ý thừa nhận, nếu không phải là Lý Hiểu nói sẽ gọi điện thoại đối chứng bác sỹ trưởng, Tống Hiểu Mai cũng sẽ không nhận.

"Thấy cháu đang mang thai, bác liền tha thứ cháu không giữ lời hứa."

"Mẹ, đi giải phẫu đi, chúng ta đi nước ngoài, tìm bác sỹ giỏi nhất, chờ mẹ giải phẫu kết thúc, có thể bỏ cháu rồi." Lý Hiểu khuyên Tống Hiểu Mai.

Chuyện khuyên người, Tiêu Tinh không giỏi, nhưng mẹ cô rất giỏi, nói chuyện này cho mẹ, mẹ Tiêu quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, không tới hai ngày đã thuyết phục Tống Hiểu Mai ra nước ngoài giải phẫu, mà lúc này, cha ruột Lý Hiểu và mẹ nhỏ cũng biết chuyện Tống Hiểu Mai, hai người rồi rít trách cứ Tống Hiểu Mai quá mức mạnh mẽ, chuyện nghiêm trọng như vậy thế nhưng gạt bọn họ.

Tống Hiểu mai muốn đi nước ngoài làm giải phẫu, tất cả mọi người không yên lòng, làm con trai duy nhất, Lý Hiểu đi theo là lựa chọn tốt nhất, nhưng anh tiếp nhận lấy công ty Tống Hiểu Mai không có thời gian, hơn nữa Tiêu Tinh mang thai, cho dù có cha Tiêu mẹ Tiêu chăm sóc, cũng không khiến cho Lý Hiểu an tâm rồi đi, cha đẻ Lý Hiểu, cũng có công ty của mình, mặc dù ông và Tống Hiểu Mai đã làm bạn bè nhiều năm, nhưng bây giờ Tống Hiểu Mai ngã bệnh, chính là thời điểm yếu nhất, ngộ nhớ trong quá trình hai người chăm sóc lẫn nhau và lệ thuộc vào tình cũ lại về, Phùng Cẩm Cẩm không yên lòng, đi ngang qua mọi người thảo luận Phùng Cẩm Cẩm tự mình đề cử, cuối cùng quyết định, do Phùng Cẩm Cẩm đi theo Tống Hiểu Mai ra nước ngoài chăm sóc cuộc sống thường ngày.

Tình huống Tống Hiểu Mai đã vô cùng nghiêm trọng, không thể kéo dài được nữa, 2-3 ngày giao phó xong chuyện của công ty, Tống Hiểu Mai và Phùng Cẩm Cẩm liền ra nước ngoài, trước khi đi Tống Hiểu Mai cùng mọi người hẹn xong, một năm sau gặp nhau, trong năm ấy, mọi người không nên đi tra tình huống của bà, nếu bà khôi phục, một năm sau gặp ở phi trường, nếu không khôi phục, một năm sau sẽ để cho Phùng Cẩm Cẩm trở lại một mình.

Tống Hiểu mai vừa đi, khiến cho Lý Hiểu và Tiêu Tinh có loại cảm giác một đi không trở lại, bởi vì cảm giác xấu này, sau một tuần lễ cảm xúc hai người cũng xuống thấp, cuối cùng vẫn là cha Tiêu nhắc nhở Lý Hiểu, Tiêu Tinh mang thai không thích hợp cảm xúc lên xuống, Lý Hiểu mới từ cảm xúc bên trong đi ra, hơn nữa bắt đầu nghĩ biện pháp trên chọc Tiêu Tinh vui vẻ, không để cho cô khổ sở theo mình .

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đại Kết Cục. 3

Trước trải qua chuyện La Yến, không tới một năm lại chuyện Tống Hiểu Mai, giờ phút này cảm xúc Tiêu Tinh rất nhiều, Lý Hiểu thuận lợi tiếp nhận công ty Tống Hiểu Mai, tối hôm đó sau khi ăn cơm tối xong ở nhà cha mẹ, Tiêu Tinh ngồi ở trên ghế sa lon ăn trái cây, nhìn Lý Hiểu ân cần ở bên cạnh chăm sóc, coi bỏ áo bác sỹ, thay tây trang cà vạt Lý Hiểu càng lộ vẻ đàn ông, chỉ là Tiêu Tinh đặc biệt thích anh mặc áo bác sỹ hơn áo tây trang.

"Ngày mai có rảnh không?"

"Có chuyện gì sao, nếu như em có chuyện cần nói, bận rộn nữa anh cũng vậy sẽ rảnh chút thời gian tới." Lý Hiểu dịu dàng nhìn Tiêu Tinh.

"Vậy người liền bỏ ra chút thời gian đi, một tiếng hẳn đủ rồi, từ chín giờ đến mười giờ thôi."

"Được." Lý Hiểu không chút do dự gật đầu, sau đó mới hỏi, "Có chuyện gì không, chúng ta đi làm cái gì?"

"Linh giấy chứng nhận kết hôn, rắc rắc." Cẩn quạ táo một cái, Tiêu Tinh nói không rõ ràng

"Cái gì?" Lý Hiểu nghe không rõ.

"Linh giấy chứng nhận kết hôn." Lần này, Tiêu Tinh mở miệng nói rõ, "Có muốn hay không?"

Một lần nữa bởi vì Tiêu Tinh mà hóa đá, cuối cùng mẹ Tiêu trước hết phản ứng kịp, hai mắt sáng lên vọt tới bên cạnh Tiêu Tinh, "Bảo bối, mẹ nghe nhầm sao, hay là mẹ không có nghe lắm, con mới vừa nói, có phải nói giấy chứng nhận kết hôn không?"

Tiêu Tinh ngẩng đầu không nhìn mẹ, nói với người đàn ông nào đó đang hóa đá nói: "Không muốn đi coi như xong, không cần làm bộ không nghe được, tuổi này, còn chưa tới thời điểm lão hóa."

"Đi, dĩ nhiên đi, có rảnh rồi, ngày mai tuyệt đối có rảnh rồi." Lý Hiểu phản ứng kịp, kích động nhìn Tiêu Tinh, mắt thấy Tiêu Tinh bụng cũng đã có chút lộ rồi, con anh từng ngày từng ngày lớn lên, chính anh là cha còn chưa có được danh phận, truyền ra ngoài thật là chuyện cười, thật vất vả mẹ đứa bé mới đáp ứng cho danh phận, nếu anh không đến thì chính là kẻ ngu nhất thế giới.

"Ngày mai trước đi lĩnh chứng, sau đó đi làm giấy khai sinh đứa bé, về phần hôn lễ, sẽ chờ lúc mẹ anh trở lại rồi làm, trắng mặt nha, hôn lễ sau đó mới suy tính."

"Nếu như mà mẹ anh biết, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ." Lý Hiểu cảm động nhìn Tiêu Tinh, đáng tiếc mẹ mình đến nước ngoài liền để cho mẹ nhỏ về, sau đó phong tỏa tin tức của mình, không cùng anh liên lạc, để cho anh lo lắng rồi lại bất đắc dĩ.

"Mẹ nhất định sẽ trở về." Tiêu Tinh trở tay nắm tay Lý Hiểu, an ủi.

"Ừ." Lý Hiểu thận trọng gật đầu, "Anh tin tưởng em."

Thấy con gái và Lý Hiểu nắm tay nhau, thâm tình nhìn nhau, mẹ Tiêu ôm Tiêu Chi Ca vui mừng tựa vào trong ngực cha Tiêu, bà nguyện ý tin tưởng, hôn nhân lần này, nhất định có thể khiến con gái và con rể đến đầu bạc răng long, vĩnh viễn hạnh phúc.

. Trở xuống là ngoại truyện nhỏ Tống Hiểu Mai.

Kỳ hạn một năm gần đến, Tiêu Tinh vì Lý Hiểu sinh một cô bé đáng yêu, lập tức thành bảo bối của mọi người, người họ Tiêu và người họ Lý đều vô cùng thích, hai nhà bởi vì bảo bối đến đi lại trong nháy mắt nhiều hơn, đảo mắt liền đến kỳ hạn một năm, Tiêu Lý hai nhà cử người đi phi trường đón Tống Hiểu Mai, theo như trước ước định, nếu như giải phẫu thành công, Tống Hiểu Mai sẽ trở lại kỳ hạn một năm.

Tất cả mọi người tuân thủ ước định không có đi hỏi thăm tình huống Tống Hiểu Mai, kỳ hạn một năm ngày đó chỉ có một chuyến bay từ chỗ Tống Hiểu Mai ở thành thị tới đây, cho nên không cần lo lắng bỏ qua chuyến bay, nhưng thời điểm chuyến bay đến, không thấy bóng dáng Tống Hiểu Mai, điều này làm cho tâm tình chờ đợi của mọi người trầm xuống.

"Con đi hỏi qua rồi, không có tên mẹ." Lý Hiểu đi thăm dò nhân viên chuyến bay, kết quả là không có tên Tống Hiểu Mai.

"Hiểu Mai." Cha đẻ Lý Hiểu trong nháy mắt già thêm mấy tuổi.

"Chị Hiểu Mai." Phùng Cẩm Cẩm cũng khóc lên.

"Tại sao có thể như vậy." Mẹ Tiêu vẫn rất lạc quan không nhận được rơi lệ.

Những người còn lại không nói gì, nhưng tâm tình của mỗi người đều rất không tốt, Lý Hiểu một tay ôm con gái, một tay ôm con trai Tiêu Chi Ca, Tiêu Tinh lôi kéo cánh tay của anh, cảm thấy anh căng thẳng, nhìn hốc mắt anh đỏ, cảm giác mình cũng muốn rơi lệ, Tống Hiểu Mai, làm sao không trở về đây?

Đang lúc một nhóm người như đưa đám, lại một chuyến bay hạ xuống đất, lại một đám người từ bên trong đi ra, chỉ là tất cả mọi người không có hứng thú đi xem, vừa ra bên ngoài, mọi người nghe được giọng nói Tống Hiểu Mai.

"Hi, mọi người khỏe, có nhớ tôi không, oa, đến thật đông đủ, xem ra tất cả mọi người rất muốn tôi nha."

Tiêu Tinh và mọi người cùng nhau khiếp sợ nhìn Tống Hiểu Mai đi ra ngoài, khuôn hồng nhuận, bên cạnh còn có người đàn ông ngoại quốc đẹp trai đi theo, hai người mặc tình lữ, Tống Hiểu Mai bộ dáng hạnh phúc, bà.

"Tôi tới giới thiệu, đây là chồng tôi, chúng tôi ở bệnh viện biết nhau, vừa thấy đã yêu, đã đăng lý kết hôn ở nước ngoài." Hoàn toàn không cho mọi người tiếp nhận thông tin, Tống Hiểu Mai lại tuyên bố một tin tức khiến mọi người khiếp sợ.

"Hi, mọi người khỏe, tôi là JK." Người đàn ông ngoại quốc đẹp trai cười chào hỏi mọi người.

"Chào." Mặc dù rất đột nhiên, nhưng nhìn Tống Hiểu Mai khuôn mặt vui vẻ, tất cả mọi người ăy bày tỏ hoan nghênh JK.

"Trở lại là tốt rồi." Tiêu Tinh nhìn sắc mặt Lý Hiểu bên cạnh, hiểu tâm tình của anh, coi như anh tiếp thu, có thể tiếp nhận mẹ có mùa xuân thứ hai, nhưng quá mức đột ngột cũng sẽ khiến cảm xúc lẫn lộn, chỉ là, so với tâm tình mất mát vừa nãy, tình huống bây giờ, tốt hơn rất nhiều.

". Đúng, trở lại là tốt rồi, về sau, chúng ta cả nhà, coi như hạnh phúc." Lý Hiểu nghiêng đầu nhìn bà xinh đẹp, nhìn lại một chút trong ngực con gái đáng yêu và con trai, cảm giác mình đã là người hạnh phúc nhất thế giới, chỉ cần tất cả mọi người, không có có thể tốt hơn.

. Tiếp theo ngoại truyện nhỏ của Chu Quân.

Thời điểm Tiêu Tinh và Lý Hiểu có con gái Lý Ái Tinh đã hai tuổi, Tiêu Tinh nhận được điện thoại mẹ Chu Quân, Trữ Kha lấy tất cả tiền tài của Chu Quân chạy, Chu Quân bởi vì công ty còn thiếu nợ bị vào tù, mẹ Chu và cha Chu lập tức già đi mười tuổi, hai người đến nước này cũng không còn cầu gì khác, chỉ cần Tiêu Tinh có thể đi thăm Chu Quân một chút, khuyên anh sửa đổi thật tốt, sau khi ra ngoài làm người một lần nữa.

Đồng ý yêu cầu mẹ Chu, Tiêu Tinh mang theo Tiêu Chi Ca đi một chuyến đến ngục giam, thấy Chu Quân giống như năm mươi tuổi, không khỏi có chút cảm thán tạo hóa trên người, mà Chu Quân thấy Tiêu Tinh càng thêm xinh đẹp và con trai đáng yêu cực kỳ hối hận, suy nghĩ một chút sau khi cùng Tiêu Tinh kết hôn, sự nghiệp của anh thăng cấp lên cao, mà sau khi gặp phải Trữ Kha, đầu tiên là gia đình bẽ tan tành, tiếp là sự nghiệp đi xuống, nói đến, Trữ Kha bộ dạng xinh xắn còn không bằng Tiêu Tinh, thật sự là bị sắc đẹp làm mất trí, hối hận không thôi.

"Cha nếu biết sai lầm rồi, thì hối cải cho tốt để làm người mới đi, chờ sau khi cha ra ngoài cha vẫn là cha của con, con tin tưởng, trải qua chuyện lần này, về sau cha, sẽ trở nên tốt hơn." Tiêu Chi Ca nghe Chu Quân hối cải, nói giống như đại nhân nhỏ.

"Sẽ, dù là vì con trai, cha cũng sẽ sửa đổi thật tốt." Chu Quân nghe con trai nói, thiếu chút nữa lại muốn khóc rống một phen.

Từ ngục giam ra ngoài, Tiêu Tinh nghĩ đến bộ dáng Chu Quân, trong lòng một điểm lưu tâm cũng đã biến mất, bây giờ Chu Quân coi như là bị trừng phạt, tin tưởng trải qua chuyện này, anh ta sẽ càng thêm thành thực, về sau, sẽ không tái phạm sai lầm giống vậy nữa.

Tình huống Chu Quân cũng nhắc nhở Tiêu Tinh, phải hiểu được quý trọng hạnh phúc bên cạnh, nghĩ đến Lý Hiểu thương yêu, trên mặt Tiêu Tinh không khỏi nở nụ cười hạnh phúc, theo lý mà nói cô còn phải cảm ơn Chu Quân, nếu như không phải là anh ta phản bội sau lưng cô, cô sẽ không gặp được Lý Hiểu, nếu như không gặp được Lý Hiểu, cô sẽ không được hạnh phúc như vậy, hơn nữa, cô sẽ không có hạnh phúc.

... ..HẾT... ..

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Ly Hôn Là Bảo Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.